COLECTIA LOTUS

DR. JANINE FONTAINE

MEDIC DE TREI CORPURI

De la Facultatea de medicină din Paris
la Ashramul filipinez

Concluziile precedente vor uimi mai mult medicul clasic decât prezicătorul sau astrologul. Da, eliberată de orice idee preconceputǎ, îndrăznesc să apreciez serviciile făcute de intuiţie şi de datele simbolicii astrologice. Ele sunt mijloace simple, puţin costisitoare, care merg direct la scop. Bolnavul este apreciat în ansamblul său: este un corp fizic, cert, dar el posedă şi o afectivitate, un intelect, un suflet... şi instincte. El are un trecut, un prezent şi un viitor; el aparţine cosmosului şi este supus legilor sale. Trebuie ajutat să se orienteze în raport cu toate acestea. Într-o sinteză creatoare, trebuie identificat omul care este în faţa ta, aşa cum este el, în ansamblul său, în mediul său, în devenirea sa. Atotputernicia tehnicii ne-a posedat, subjugat, hipnotizat; s-a ştiut să ne facă să credem că medicina este o tehnică şi nicidecum o artă, o meserie şi nicidecum o vocaţie; că bolnavii erau nişte cazuri care trebuiau „încadrate" în diverse categorii, în servicii medicale care-şi atribuiesc, pe calea concursurilor, specialişti renumiţi care vor trăi pe baza certitudinilor lor materialiste şi vor lupta împotriva naturii în loc să coopereze cu ea.

ISBN 973-9095-08-9

2800

Coperta de Luminița Patron
Ediție îngrijită de IOLANTA GUȚU

Copyright by Éditions Robert Laffont S.A.
Paris 1980

Toate drepturile sunt rezervate.
Orice reproducere sau copiere la xerox
se va sancționa conform legii.

DR. JANINE FONTAINE

MEDIC DE TREI CORPURI

De la Facultatea de medicină din Paris
la Ashramul filipinez

Traducere de
DANIELA GRĂDINARU

EDITURA LOTUS
București
1993

În loc de prefață

Începând din momentul în care un om își face o introspecție, el se întreabă, se străduie să înțeleagă cât mai bine ce este el și ce ar putea deveni; astfel își dă seama că această întoarcere în interior se poate realiza în două moduri și deci să aibă, pentru a le spune așa, două feluri de "activități", două moduri de viață diferite. Primul este în întregime orientat spre exterior, axat înainte de toate pe eficacitatea, utilitatea, randamentul "individului" în cadrul societății căreia îi aparține. Acest mod de viață este cel dezvoltat mai ales de civilizația occidentală, ai cărei membri, pentru a-l aplica, urmează fiecare ani numeroși de învățământ și educație, de formare profesională, de ucenicie, de studii superioare, de specializări, de reciclări etc., iar eficacitatea finală în viața exterioară o constituie valoarea majoră după care sunt clasificați "indivizii".

Celălalt mod de întoarcere spre sine, celălalt fel de "activitate", privește viața interioară: el este axat înainte de toate pe "realizarea" posibilităților latente ale individului, pe dezvoltarea facultăților și a calităților proprii ce caracterizează natura umană și prin acestea accesul (sau întoarcerea) la "niveluri de viață" sau la "lumi" pe care viața și activitatea exterioară nu le lasă nici măcar a fi întrezărite.

Acest mod de a trăi, foarte puțin cunoscut de civilizația occidentală, este dezvoltat cu precădere de anumite categorii sociale ale civilizațiilor orientale iar pentru practicarea sa de către cei care se angajează pe această cale, este necesar mai mult timp, mai multă grijă, educare, formare, cercetare și mai multe studii metodice față de cele cerute din viața exteriară.

Jean VAYSSE

INTRODUCERE

Deşi medic de spital, grijulie în respectarea legilor raţionalismului ştiinţific, sclavă în definirea obiectivităţii, aflată în slujba "medicinei organice", mi-a intrat totuşi în conştiinţă, în mod intuitiv, că exista un alt **"Adevăr"** şi acest lucru s-a petrecut încă din primii ani ai vieţii mele profesionale. Acest alt Adevăr aparţinea domeniului neexplorat şi neformulat, dar constituia o realitate ascunsă, invizibilă.

Eram pe atunci anestezistă şi reanimatoare la Serviciul de chirurgie cardio-vasculară al Spitalului Broussais şi, în special, colaboratoarea Dr. Jean Vaysse, unul dintre cei mai străluciţi chirurgi ai acelei perioade. Totuşi, ştiam cu toţii că el "nu fusese numit nici chirurg specialist la spital, nici profesor universitar"... Mi-a fost lăsat să înţeleg că făcuse greşeala de a se interesa de fenomenele oculte, iar acest lucru îi aducea un deserviciu în carieră... El era unul din cei mai mari în specialitate, dar privat de titlul corespunzător (pe care avea să-l dobândească abia în mai 1968).

Puţin cam neliniştită de acest aspect al vieţii sale, nu am vrut niciodată să-l descos sau să tatonez în discuţii această problemă; încercam numai să observ firul vieţii sale... în cele 15 ore de activitate cotidiană. El a fost totuşi primul care m-a făcut să bănui că o cercetare în acest domeniu poate fi efectuată de către un spirit pozitiv, cultivat, format de disciplina ştiinţifică...

Diverse împrejurări mă conduseseră la o primă constatare şi la stabilirea limitelor medicinei organice şi ale raţionalismului ştiinţific.

În acea perioadă, insuficienţele primelor organe artificiale "inimă-plămâni" ne lăsau prea deseori dezarmaţi la sfârşitul intervenţiei chirurgicale, văzând consecinţele inevitabile ale suferinţei cerebrale postoperatorii: inima pacientului era "reparată", diferitele funcţiuni pulmonare, renale, puteau fi satisfăcătoare sau bine controlate, dar creierul era afectat din lipsă de oxigen şi asistam la instalarea semnelor de suferinţă cerebrală, culminând uneori, vai!, cu încetarea funcţiunii sale...

Astfel, era suficientă o întrerupere a oxigenării timp de trei minute sau o suboxigenare prelungită pentru ca creierul să moară.

Într-o zi, îmi veni ideea de a "injecta energie" sub formă de cocarboxilază*, formulând ipoteza că exista un stadiu în care metabolismul celular putea fi pur și simplu blocat din lipsă de energie disponibilă. Prin aceasta obțineam uneori trezirea brutală a bolnavilor aflați în comă! Rezultatul era spectaculos, neașteptat, dar inconstant și neproporțional cu cantitatea de produs injectat. Acesta a fost realmente, primul meu contact cu medicina energetică! Rezultatul ținea uneori de domeniul miracolului și eram adesea calificată drept vrăjitoare. "Acum câteva sute de ani, ați fi fost arsă în piața publică, în fața întregului nostru serviciu", îmi spuneau infirmierele.

Atunci, am întreprins o cercetare clinică sistematică, stabilind un program terapeutic pe care l-am expus în 1960 la facultate, la cursul superior de anestezie. În paralel, o echipă de experți desemnați de laboratorul farmaceutic a întreprins o lucrare de cercetare științifică, obiectivă, asupra unui câine supus unei stări de anoxie**, fără ca eu să fiu invitată să particip la elaborarea programului experimental. Evident, echipa nu a putut confirma constatările mele.

Această lipsă de legătură între experiența mea clinică, elocventă, și lucrarea de laborator efectuată asupra câinelui, în condiții diferite de cadrul activității mele, m-a făcut să înțeleg că la mijloc era ceva subtil, imponderabil. Bănuiam că un stadiu de tulburări metabolice - nedetectate de laborator - preceda un stadiu de tulburări organice ireversibile, singurul care lăsa urme histologice vizibile pe tranșele de creier ale animalului studiat. (Aceste tulburări definitive îi dau neurologului clasic ocazia de a trăi marile momente în specialitatea sa, care contribuie, datorită unui examen sistematic bine programat, la descoperirea localizării exacte a dezordinelor în relație cu anoxia, apoi la confirmarea acestora pe țesuturile prelevate post mortem).

Dar ceea ce mă interesa era tratarea, vindecarea bolnavului. Descrierile clinice ale fenomenului mă interesau mai puțin. Am înțeles repede că între oamenii de știință consacrați cercetării medicale și mine exista un fel de prăpastie. Și aceasta datorită faptului că, în mintea mea, eficacitatea terapeutică se situa pe primul loc. Am abandonat atunci pentru un timp mai îndelungat tentativele mele de a-i convinge pe alții. Pentru prima oară, vastele mijloace de investigare ale unui spital și ale unui laborator complex mi se părură derizorii în fața subtilității vieții.

* Cocarboxilază - enzimă capabilă să declanșeze producerea de energie/n.t./

** Anbxie - lipsă de oxigenare a creierului/n.t./

Exista deci "altceva", un alt nivel de viață, un alt "corp" dinamic, dar **"ilegal"** în activitatea sa, pentru că nu se lăsa aflat, descoperit, prin examinările de laborator. În mod cert, erau cunoscute enzimele, A.T.P.-ul, lanțurile transportoare de electroni... dar toate acestea erau insuficient utilizate în practica noastră curentă. Nu știam să definesc clar lipsurile medicinei pe care o serveam, dar aveam sentimentul că evidențiasem o dimensiune terapeutică necunoscută, care-i scăpase: terapia prin "energia transmisă".

Mult mai târziu, în 1970, împrejurările făcuseră ca suspiciunile mele cu privire la înțelegerea bolii prin sistemul clasic, care până atunci nu erau decât rezultatul unei intuiții, să coincidă cu realitatea și să devină certitudine. Am abandonat funcțiile mele de spital și lupta zadarnică pe care o presupun, pentru a începe cercetarea acestui alt Adevăr, a celeilalte medicine... Mi s-a spus foarte firesc, că **mă întorc spre cei care exploatează credulitatea bolnavilor, îngrijind o boală care nu există (formulă consacrată).**

Descopăr procedee care s-au neglijat a-mi fi transmise. Acestea îmi permit "să înțeleg" și să tratez dereglări, perturbări, pe care medicina clasică nu le bănuia.

Aflu că nu trebuie să conduci chestionarea bolnavului pentru a-l face să spună ceea ce se așteaptă de la el, ci de a-l lăsa să vorbească liber, în voie... pentru a ghici ce fel de tratament, de terapie, îl poate ajuta: câteva granule de zaharoză stropite cu puțină tinctură dintr-o plantă bine aleasă... și descopăr homeopatia.

La nivelul încheieturii mâinii, cele 12 pulsuri chinezești sunt o bogată sursă de informare; fiind cardiolog cu diplomă, le ignorasem... Câteva înțepături cu acul de aur sau de argint suprimă numeroase tulburări: aceasta este acupunctura!

Este suficient să-l faci pe pacient să ia cunoștință de schema corpului său și să utilizeze "terpnos logos"-ul , adică vocea modulată, pentru a calma o durere și a ușura alte rele: aceasta este sofrologia!

În sfârșit, întâlnesc un medic din Lyon care pretinde că urechea este reprezentanta corpului omenesc. Înțepând-o, ciupind-o, tratezi întregul corp! Lucrez alături de el aproape un an: descopăr auriculomedicina.

Cu cât mă îndepărtez mai mult de medicina clasică, cu cât abandonez sprijinul medicamentelor, cu atât devin mai eficace. Posibilitățile mele terapeutice iau amploare!

Studiul astrologiei mă conduce la descoperirea unei noi filozofii a bolii, mă luminează asupra sensului diverselor procedee terapeutice și mă face să înțeleg că omul este realmente integrat în cosmos.

Dar, pentru a deveni permeabilă la aceste discipline, trebuie să realizez o mutație profundă. Una câte una, abandonez vechile mele certitudini, dobândesc un nou spirit, descopăr gândirea simbolică!

Apoi apăru surprinzătoarea actualitate a tămăduitorilor filipinezi... care "deschid organismul fără bisturiu", îl "închid" fără ac și ață. Ei operează, întrucât sângele curge, organele sunt extrase totuși din corp!...

Sunt formulate dubii. Se pretinde că impostorii au fost prinși în capcană.

Coincidențe ciudate mă determină să mă deplasez în Filipine. Unul dintre cei mai celebri tămăduitori, reverendul Tony Agpaoa, aflat în fruntea "Bisericii Spirituale Filipineze de Știință și Revelație* îmi propune să lucrez cu el... "Eu posed, spune el, aura de tămăduitor..." Iar eu sunt medicul care acceptă aventura, sperând să înțeleagă ceea ce se petrece.

O nouă mutație se impune. O crudă umilință mă cuprinde, ultimele mele "credințe" occidentale sunt nimicite. Nu fără dificultate, alunec în interiorul unui sistem diferit.

Stupefacție! Dobândesc noi posibilități de percepție.

Spre marea mea surpriză, experiența ce-o trăiesc mă face să refuz ceea ce scrie în ziare și reviste.

Dacă nu te prezinți umflat de cunoștințe științifice, împopoțonat cu titluri care, așa cum se crede, îți conferă valoarea, dacă abandonezi cunoștințele medicale și etnologice, atunci devine posibil accesul la înțelegerea a ceea ce se petrece în alte părți. Amintirea miracolelor din Lourdes**, pe cât de neînțelese, ne-ar putea ajuta să admitem intervenția unei forțe spirituale în desfășurarea acestor fenomene.

Ofer în această lucrare experiența mea, în special celor pe care i-am întâlnit și care erau curioși să o cunoască.

Douăzeci de ani mai târziu, când el nu mai este pe această lume, accept să reînnod într-un fel legăturile cu Jean Vaysse. Marile greșeli de judecată ale tinereții mele mă incită la indulgență și îmi permit să admit, fără amărăciune, că unii oameni nu posedă încă suficientă maturitate pentru a pătrunde în propria lor bogăție interioară, că nu pot fi sensibili la acest demers al meu, ci pot doar să devină criticii mei cei mai violenți, întrucât civilizația și religia occidentale au înăbușit cu grijă posibilitățile noastre de acces la această dimensiune a ființei umane; în această materie, numai experiența personală contează***.

---

* Philippin Spiritual Church of Science and Revelation.

** Localitate din Franța, loc de pelerinaj celebru consacrat Sfintei Fecioare.

*** 15 ani după apariția acestei cărți, congrese internaționale consacră o parte din programul lor fenomenului Agpaoa.

CARTEA I-A

1. BAGUIO

Mă instalasem de câteva minute într-un restaurant, vrând să iau un mic dejun filipinez... Privind în jurul meu, mi-am dat seama cu claritate că m-am rătăcit la chinezi!...Adio pește afumat la grătar, tranșe subțiri de carne cu hașmă* rumenită, mă voi mulțumi doar cu un ceai!

O fereastră decupată în vitrină, încadrează capul unui tânăr filipinez aplecat spre interior și sorbind încet și nepăsător un suc de fructe. Un bucătar chinez dispărea din când în când după o perdea de fum; din bărbia sa atârnau câteva fire lungi de păr alb. În jurul meu se vorbește tagalog** iar eu mă joc încercând să ghicesc după trăsăturile dominante ale fețelor originea îndepărtată a fiecărui client: malaeziană, spaniolă, chineză, japoneză, americană...

Ezit să ies din acest adăpost răcoros de teama că soarele de decembrie mă va arde. Voi fi înghițită de furnicarul străzii și solicitată de mulțimea de vânzătoare care stau pe vine de-a lungul zidurilor. Acestea fac comerț cu fructe: mango, papaia, ananas, portocale, căpșuni și multe alte fructe pe care însă nu le cunosc și le arăt cu degetul, primindu-le direct în mâinile făcute căuș.

În această idee, găsesc curajul de a mă aventura pe stradă. Băieții își oferă brațele pentru a mă debarasa de pachetele pe care le port; fetițe care se țin de mână, cu capul aplecat și degetul arătător apăsat pe buza inferioară, timide, curioase și prietenoase în același timp, mă interpelează cu drăgălășenie: "Numele meu este Nana, Angela, Maria, al tău care este?"

---

* Legumă asemănătoare cepei, căreia i se consumă bulbul.

** Limba națională din Filipine.

Mi se zâmbeşte, sunt salutată, mi se urează un "Crăciun Fericit", sunt întrebată de unde vin. Căldură, zâmbete, amabilitate, timp de a trăi, de a se interesa de altul...La Baguio, europeanul învaţă foarte repede să se destindă, să răspundă la surâsurile de pe stradă, să înţeleagă că există un alt mod de viaţă, un alt fel de a fi.

Da, m-am lăsat antrenată în această ambianţă şi, la masa din restaurant, am scris primele rânduri la ceea ce ar putea să devină o carte. Cuprinsă pe deplin de bucuria descoperirii fericite a Baguio-ului a fost suficientă o clipă de neatenţie pentru ca, printr-un gest automat, să scot din geantă prima hârtie nescrisă pe care am găsit-o: un plic, pe care l-am desfăcut complet şi pe care mâna mea a consemnat pe scurt... câteva notiţe neînsemnate... Dar ştiam care va fi urmarea. O forţă interioară mă va împinge instantaneu să fac ceea ce raţiunea dezaprobă. O necesitate imperioasă mă va constrânge să scriu ceea ce ştiu. Ce mă va costa aceasta?

Decembrie 1977

2. PRIMA MEA CĂLĂTORIE LA TĂMĂDUITORII FILIPINEZI

Coincidenţe ciudate mă determină să fac prima mea călătorie în Filipine, în ianuarie 1977. Aceste coincidenţe le voi expune mai departe, în această carte. Mă dusesem să întâlnesc acei tămăduitori, cu certitudinea că voi recunoaşte imediat eventuala înşelăciune... Medic anestezist, reanimator, cardiolog, eu, care studiasem acupunctura şi auriculomedicina, pătrunsă de ştiinţa homeopatiei şi obişnuită cu conferinţele asupra hipnozei, a **sofrologiei***, a parapsihologiei, eram convinsă că nu mă vor "păcăli deloc". Totuşi, consideram că era interesant să mă ocup de acest fenomen şi să studiez la faţa locului influenţa psihologică a tehnicii lor asupra conaţionalilor lor şi asupra unui grup de europeni.

Fusesem în China pentru a studia realitatea în domeniul anesteziei prin acupunctură; mi se părea normal să vin să reflectez la faţa locului asupra calităţilor de care dispuneau vindecătorii filipinezi.

Erau într-adevăr credibili aceştia, aşa cum afirmau unii dintre prietenii mei trataţi de către ei? Nu cumva ei nu erau decât nişte vraci

---

* **Metodă de tratare neconvenţională a anumitor boli, la care se fac referiri într-un capitol următor.**

care folosesc o înscenare originală pentru a suscita imaginaţia pacientului şi de a-l manipula apoi după dorinţă? Erau aceştia nişte exploatatori odioşi ai celor credduli, ai celor limitaţi ca inteligenţă sau, şi mai trist, ai disperaţilor? Aceşti tămăduitori îmi suscitau o multitudine de întrebări.

Şi iată-mă, într-o dimineaţă, la aeroportul "Charles-de-Gaulle", studiind tovarăşii mei de voiaj: un medic, un vindecător prin flux magnetic, un practicant al acupuncturii fără a fi medic, curioşi care se simt mai mult sau mai puţin bine, precum şi bolnavi în stare gravă - toţi aceştia constituind un grup de 25 de turişti. Mă întreb imediat cum vor suporta unii dintre aceştia călătoria, întrucât au faţa străvezie, respiraţia greoaie, starea febrilă - toate acestea mă neliniştesc. Presupun însă că o persoană competentă, cu experienţă în rezolvarea acestui gen de probleme, ne va însoţi şi va şti să facă faţă oricărui accident.

Prima uimire: însoţitorul grupului prevăzut în program este împiedicat de nişte motive să vină cu noi şi, în felul acesta, vom călători fără el. Îmi imaginez imediat dificultăţile care se vor ivi: un orb, un om paralizat, un neputincios, oameni în vârstă, toţi aceştia lăsaţi la întâmplare pe parcursul unei lungi călătorii, care se vor confrunta cu dificultăţile legate de limba străină...

Ne îmbarcăm cu puţină întârziere. Nu încerc bucuria obişnuită care însoţeşte călătoriile lungi, îndepărtate, întrucât spectacolul ce mi se oferă este jalnic. Privindu-i, ghicesc dramele intime ale fiecăruia, efortul financiar, speranţa care îi animă pe toţi (şi care pare, în acest moment, iluzorie)...

Suferim din cauza căldurii din avion şi poate şi mai mult din cauza fumului de tutun.

Aterizăm la Manilla epuizaţi, după mai mult de 20 de ore de zbor.

Ne întâmpină un director de hotel. Deci nu suntem, totuşi, abandonaţi! Dar suntem conduşi într-un imobil de o categorie inferioară celei care ne fusese anunţată. Aici vor să ne oprească trei zile! Revolta, până acum surdă în cadrul grupului, izbucneşte în momentul când aflăm că biletele noastre de avion pentru Baguio nu prevăd reţinerea locurilor de plecare pentru a doua zi.

O tânără mai energică, bună cunoscătoare de limbă engleză, se angajează deplin în problema noastră. Telefonează imediat pentru a rezerva locurile disponibile în avionul de Baguio şi hotărăşte pe loc ca restul grupului să plece cu taxiul.

Scularea la ora 5 dimineaţa, decalajul de 7 ore la fusul orar, aşteptarea de 2 ore în picioare la aeroport ne dau senzaţia că trăim un coşmar.

Apoi ne urcăm în avionul vechi, care decolează imediat. Zburăm deasupra orezăriilor şi, după 3 ore, când începe coborârea, zărim munţii.

Pe pământ, un aer uşor, proaspăt şi parfumat, înlocuieşte aerul îmbâcsit de gazele de eşapament ale autovehiculelor din Manilla.

Ne întâmpină stewardese surâzătoare care ne pun după gât coroane de flori veştede şi ne oferă un sărut. Urmează un interval lung de aşteptare care nu este deloc penibil în acest loc plin de flori, apoi două microbuze ne conduc la Hotel Diplomat unde lucrează reverendul Tony Agpaoa, cel mai celebru tămăduitor filipinez.

O nouă surpriză... Nu a fost anunţată sosirea noastră de către agenţia de voiaj iar camerele noastre la hotel nu sunt nici reţinute, nici plătite. În ce aventură m-am angajat oare? Din fericire, aflăm că Tony Agpaoa acceptă să avanseze directorului hotelului suma necesară şederii noastre aici...

Totul se rezolvă în timp ce noi vizităm grădinile care domină oraşul. Ne sunt servite băuturi, iar bagajele noastre sunt dirijate în camerele hotelului, de altfel foarte modeste faţă de luxul descris în ziarele franceze.

Hotelul nu-i aparţine lui Agpaoa, aşa cum se pretinde. Un singur om înarmat păzeşte intrarea, dar cunoşteam deja faptul că orice loc public este păzit de un militar şi că orice afacere comercială este supravegheată de armată. Ţara trăieşte sub un regim politic autoritar. Oare autorii articolelor care descriau hotelul ca fiind protejat de pază militară pentru a-l apăra pe Agpaoa împotriva numeroşilor săi duşmani erau prost informaţi? Mă întreb care este cauza acestei campanii de presă în mod sistematic mincinoasă şi defăimătoare.

Călătoria îmi va permite deci să apreciez mai exact realitatea lucrurilor. Cel puţin până acum nu pot decât să pun la îndoială onestitatea agenţiei de voiaj şi a ziariştilor.

După aceste ore dificile, calmul local şi amabilitatea primirii ne liniştesc. Doamna Agpaoa se prezintă şi ne anunţă că astăzi nu se va face tratament întrucât este obligatoriu să ne odihnim bine înainte de a începe îngrijirile specifice.

Dar observ că ceva deja se întâmplă: la capătul acestei călătorii extenuante, privesc cu uimire bolnavii cei mai avansaţi şi-mi dau seama că aceştia şi-au mobilizat admirabil forţele, că au ajuns la Baguio fără cele mai mici menajamente (pentru unii, o oarecare deplasare în Franţa ar fi necesitat probabil o ambulanţă) şi iată-i surâzători şi mereu vioi!

Abia instalată în camera mea, îmi adun gândurile şi nu uit că mă aflu aici pentru a descoperi eventuala escrocherie. Fără a le mărturisi

scopul adevărat al experienţei mele, dedic după-amiaza examinării majorităţii bolnavilor din grup, conform unei metode inspirate din lucrările Dr. Paul Nogier, creatorul auriculomedicinei.

"Lucrez" în holul mare de la intrare care serveşte drept salon. Un tânăr filipinez, aşezat cu spatele lângă perete, la o distanţă respectabilă, mă observă... Simt acest lucru şi ridic capul, privirile noastre se încrucişează. Se înclină în semn de salut şi surâde. Îi răspund cu un semn discret al capului şi continui examinarea pacienţilor. Rămâne în acelaşi loc, serios, grav, observându-mă îndelung, fapt ce mă agasează puţin, întrucât nu puteam să-mi imaginez ce interes are văzându-mă că manevrez instrumentul meu cu bec pentru testarea bolnavilor şi că înregistrez totodată observaţiile mele.

A doua zi este ziua cea mare. În timpul micului dejun apar în cadrul conversaţiilor bolnavilor din grup, preocupările esenţiale ale fiecăruia. Cine se va însănătoşi? Pentru care anume dintre boli sunt "ei" cu adevărat eficienţi?

După această masă uşoară, grupul nostru este condus spre locul de rugăciune: un altar şi bănci din piatră aliniate. Aici, mai mulţi cântăreţi acompaniaţi de un chitarist, intonează un "Ave Maria". Apoi, pronunţă imediat cuvinte pe care eu nu le înţeleg. Ne sunt distribuite repede nişte coli de hârtie pe care descifrăm textul:

Baba nam Kevalam
Param pita baba kii. *

Reluăm şi noi aceste cuplete împreună cu corul filipinez. Acestea sunt **"Mantras"**. Apoi un tânăr ne ţine un scurt discurs în engleză, pe care ni-l traduce devotata noastră însoţitoare. Este un fel de predică, destinată să ne clarifice asupra puterii care vine de la Dumnezeu: nu reverendul Tony Agpaoa deţine puterea de a ne vindeca, ci Dumnezeu i-a acordat o anumită energie pe care el ne-o poate transmite.

Interpretez aceste cuvinte ca o parare abilă a eventualelor eşecuri.

Îl urmăm pe tânărul predicator care ne conduce spre o clădire situată în spatele hotelului şi, în timp ce noi ne împrăştiem apoi pentru a lua loc în fotoliile şi pe băncile unei săli de aşteptare, el intră în sala de tratament.

---

* Dumnezeu este absolut (atotputernic) Atribuie-i lui Dumnezeu fiecare lucru şi victoria îţi este garantată.

** Rugăciune . Vezi Yoga, meditaţia şi Japa Sadhana de Swami Krishnananda şi Kriya-Yoga de Swami Ramaianda/n.t./.

Un tânăr dirijează intrarea și ieșirea bolnavilor japonezi. Închide cu grijă ușa după fiecare. Unul dintre bolnavi iese, ridicându-și cămașa, își privește burta, se oprește, se palpează, face o figură uimită și apoi pleacă, clătinând din cap. Noi ne privim unii pe alții. Am înțeles că se petrecuse ceva cu el.

Deodată, mi se face semn să intru! Fiind prima din grupul nostru care intră, nu am deci timp să mă întreb ce mă așteaptă. O femeie cu tenul ars, o vindecătoare probabil, se apropie de mine zâmbind și îmi ia din mână cartonașul pe care figurează numele meu și bolile de care sufăr. Îmi face semn să-mi scot rochia.

În lunga călătorie pe care am făcut-o, a recidivat o durere lombară care mă supăra de câțiva ani când dormeam pe burtă. Am ales acest prim test pentru a aprecia eficacitatea lor terapeutică. (Curând voi afla că această femeie este Niéves Jimenes; cel care ne-a ținut predica este fiul său, Rudy, vindecător și el. Ambii sunt colaboratorii lui Tony Agpaoa).

Ei se află pentru moment la capătul celor două mese largi pe care trebuie să se întindă pacienții. Câțiva asistenți așteaptă alături ținând în mână foarfece și ligheane pline cu apă limpede.

Lângă mine, un tânăr francez îmi zâmbește. Îi ajută pe tămăduitori. Îmi scot rochia și mă întind pe burtă. În mână am o sticlă goală... căci, sper, vor fi depuse în ea câteva eșantioane provenite din "operația" mea. Îl previn în acest scop pe tânărul francez Jean-Noël.

Deodată, simt cum niște degete pipăie partea de jos a coloanei lombare în timp ce ajutoarele femeii, cu o voce timbrată, cântă un "Ave Maria" creând o atmosferă liniștitoare. O senzație curioasă, care se aseamănă cu o aspirație, se produce sub degetele vindecătoarei, apoi, după o ciupitură ușoară, simt răceala unui obiect metalic... cum, sunt deja gata? Mi se arată o grămăjoară de mici deșeuri. Remarc cum unele din ele au aparența unor fragmente osoase și poroase. Întind sticla goală și mi se pun cu penseta în ea câteva componente din grămăjoară. O bucățică de os pe care o remarcasem și pe care doream cel mai mult să o pun în sticlă a fost deja aruncată. Totul se face atât de repede, încât am impresia că ar fi foarte nepotrivit gestul de a le întârzia ritmul de lucru, apucându-mă să răscolesc în pubela unde era aruncată acea bucățică de os.

Îmbrac în grabă rochia și alerg spre cameră cu prețioasa mea sticlă în mână pentru a-i examina conținutul, fără a mă mai interesa de tovarășii mei din grup și a sta să le răspund la întrebări.

Am adus din Franța seruri-test care îmi vor permite să determin grupa sanguină, întrucât sângele pătează înainte de coagulare.

La intrarea în hotel, mă oprește un bărbat. Îl recunosc pe filipinezul care mă supraveghea ieri, când examinam bolnavii. Ce inoportun!

- Sunteți interesată de ceea ce ați văzut?

- Da, îi răspund.

Încerc grăbită să-l ocolesc și să-mi continui drumul dar, cu brațul, el mă împiedică să înaintez.

- Vreți să faceți și dumneavoastră același lucru la Paris?

Zâmbesc la propunerea ce mi-o face. Pentru a scurta conversația, dau din cap în sesns aprobativ.

- Aveți aură de vindecător, îmi zise, retrăgându-și, în sfârșit brațul care-mi bara calea.

Un extravagant, îmi zic, și mă îndrept spre camera mea, încui ușa, întind sângele pe un carton alb și fac testul. Grupa A-pozitiv! Este propria-mi grupă sanguină! Dar nu accept această informație drept dovadă, întrucât examinarea aceasta nu este de o rigoare absolută. Trebuie să examinez acum și țesuturile din flacon. Fac "disecția" acestei rămășițe anatomice milimetru cu milimetru, servindu-mă de o pensetă de epilat. Încerc o mare stupefacție când descopăr că este vorba de un țesut real, de culoare cenușie, mai moale decât un cartilagiu, dar mai tare decât gelatina.

Întrerup un moment. Să continui să disec elementele acestei bucățele de țesut uman destul de ciudat sau să îl conserv pentru o examinare de laborator? Aceasta nu pare a fi ceva precis! Se va râde de mine o dată în plus dacă mă voi aventura să colaborez cu medicina oficială. Mă hotărăsc să-mi duc mai departe cercetarea, singură, cu modestele mijloace de care dispun, dar care mi-au revelat adesea adevăruri nebănuite.

Continui disecția cu penseta mea improvizată când, deodată, întâlnesc un element rezistent, metalic. Desfăcând în grabă firele moi, descopăr un ac minuscul de acupunctură care seamănă cu cele pe care le-am cumpărat în urmă cu câțiva ani și pe care, bănuiesc că nu le-am utilizat niciodată. Acelea erau din aur și argint: acesta pe care l-am găsit pare a fi din aur curat. Remarc extremitatea sa încheiată printr-un cerc...

Păstrând discreție asupra descoperirii mele, hotărăsc să-mi continui ancheta. Membrii grupului nostru mă informează că în după-amiaza aceasta ne vom întâlni cu medicul acupunctor al lui Agpaoa pentru o examinare individuală. Va folosi oare acesta același gen de ace?

În așteptarea acestei întâlniri, mă gândesc să-mi testez singură starea sănătății actuale, după intervenția ce mi se făcuse. Mă întind pe pat, pe burtă, și realizez că o fac fără dureri. Mașinal, mă examinez

apoi cu ajutorul materialelor de care dispun pentru auriculomedicină: totul a revenit la normal la nivelul coloanei mele lombare, reprezentată pe ureche! Energia circulă!

Ca un bolnav veritabil, aştept cu nerăbdare întâlnirea cu acupunctorul lui Agpaoa, Doctorul Païsing.

Îmi ia pulsul după metoda chineză şi mă găseşte "încordată", ceea ce-l determină să-mi pună câteva ace. Mi le scot câteva minute mai târziu şi mă duc în camerele vecine pentru a verifica ce fel de ace utilizează. Acestea nu se aseamănă absolut deloc cu cel pe care-l descoperisem. Sunt nişte ace simple de acupunctură, similare celor care se găsesc în Hong-Kong. Pe ale mele le cumpărasem la Paris, în 1972, cu ocazia unuia dintre primele congrese de acupunctură la care asistasem.

Scăpată de durerea lombară, reflectam în camera mea, singură, în faţa bucăţii de tifon pe care se afla ţesutul disecat, acul descoperit de dimineaţă şi cartonaşul cu grupa sanguină.

O anumită siguranţă pe care o avusesem începuse să mă părăsească.

De la data demisiei mele din spital, am acceptat să uit multe lucruri învăţate. Acum ştiu că omul nu este numai o maşinărie frumoasă, comandată de un sistem nervos încoronat cu un creier.

Am petrecut o bună parte a vieţii mele formându-mă în cadrul contactelor cu familia mea, cu profesorii de la şcoală, cu biserica, cu facultatea şi spitalul. De când încerc să gândesc altfel şi să observ prin alte metode, dedicându-mă noilor idei aflate, tot edificiul solid al cunoştinţelor mele anterioare se clatină pe zi ce trece. O iritare profundă mi se urcă la cap: trebuie să-mi mai revizuiesc încă noţiunile referitoare la tămăduitori?

Mă simt obosită din cauza acestor dărâmări şi reconstituiri succesive ale realităţii şi ale adevărurilor mele. "Metoda ştiinţifică apare ca fiind singura cheie care poate să-i deschidă omului acea cunoaştere de sine fără de care el nu ar şti să admită lumea în care trăieşte", pretinde Dr. Tubiana*. Aceasta este o poziţie liniştitoare dar care nu coincide cu realitatea. Trebuie să se acorde dreptul la existenţă numai la ceea ce se poate vedea, palpa, măsura, cifra etc., prin intermediul celor cinci simţuri ale noastre sau prin instrumentele concepute de om, acordând totală încredere cortexului nostru cerebral? Nu, pentru că iraţionalul există pretutindeni, chiar dacă el este negat, disprețuit, considerat a fi apanajul celor care au halucinaţii, al iluminaţilor, al vrăjitorilor sau apanajul guru-ului**. O lume invizibilă ne înconjoară cu legile sale care veghează existenţa noastră şi pe care va trebui să le descoperim.

* Lucrarea "Refuzul realului", Editura Robert Laffont, Paris.

** Învăţător spiritual - vezi Bhakti-Yoga de Swami Vivekananda/n.t./.

Eu am întâlnit deja multiple dovezi despre acestea dar totul este greu de comunicat şi mă simt îngrozitor de singură într-o aventură în care este bine să nu avansezi decât cu o prudenţă extremă, menajându-ţi sprijinitorii siguri.

La Baguio, sunt conştientă ca intru într-un domeniu neobişnuit, diferit de cel cu care mă obişnuisem.

Cu acul încă în mână, mă întreb mereu asupra originii sale. A fost pus cumva în mod intenţionat în ciudata bucăţică de ţesut pentru a mă induce în eroare? Sau se afla de mult timp în coloana mea lombară în care intrase accidental? În acest ultim caz, a fost de fapt o extracţie şi acest fenomen ar trebui să fie luat în consideraţie.

Este vorba de o materializare? Savanţii care, în secolul trecut, studiau acest fenomen, remarcaseră că mediumurile provocau în prezenţa lor materializări ce aveau legătură cu specialitatea rêspectivă a fiecăruia. Eu manevrez ace din aur şi argint şi prelucrez cu precădere energia de la nivelul urechii, pe care se poate desluşi o reprezentare a corpului: calităţile acestui ac, precum şi dimensiunea sa, concordă cu preocupările mele.

Această concluzie este logică, dar un pic cam pripită. Este vorba de un fenomen care aparţine unui alt sistem de gândire şi de senzaţii. Nu voi putea pătrunde în intimitatea acestuia decât penetrând în lumea acestor filipinezi, descoperind realitatea percepţiilor lor, încercând să le dobândesc şi eu. Dacă reuşesc, nu voi şti decât un fragment din posibilităţile lor senzoriale, dar voi fi capabilă să îi înţeleg şi să admit realitatea fenomenului. Trebuie să trăiesc toate acestea din interior şi să părăsesc atitudinea aşa-zis obiectivă a spectatorului. De aceea, trebuie să accept propunerea de necrezut a filipinezului întâlnit la intrarea în hotel.

Cine este el? Îl voi regăsi oare?

În ce aventură mă voi angaja? Ce riscuri îmi voi asuma?

Dar, la drept vorbind, nu voi întâmpina decât aprobarea sau dezaprobarea confraţilor mei de aici,care m-au primit! Am şi şansa de a fi de aceeaşi formaţie ca ei şi consider că prin ei ar fi trebuit să se facă ceea ce am făcut eu până acum. Facultatea ar trebui să fie preocupată mai mult de antropologie.

Îmi dau seama că selecţia cea mai dură se va realiza la nivel afectiv. Sunt respinşi cei care, prin atitudinea lor, pot fi determinaţi să se îndoiască de sine. Prin independenţa mea faţă de ideile şi de normele prestabilite de societate, fac parte din categoria nonconformiştilor. O parte din cei pe care-i iubeam m-au abandonat, iar aventura filipineză îi va determina şi pe alţii să procedeze la fel. Dar când ruptura este înfăptuită, făcând bilanţul, este recomfortant să constaţi că s-a constituit un alt univers, mai sigur, mai adevărat, şi cu atât mai autentic!

A face să coincidă viața ta cu realitatea interioară, iată un adevărat izvor de plenitudine...

Prima zi de tratament se încheie fără altă surpriză. Suntem încă foarte obosiți după călătorie și datorită decalajului orar. Însă, cina este deosebit de însuflețită de către membrii grupului. Fiecare își exprimă uimirea în legătură cu fenomenele observate și senzațiile percepute.

A doua zi, înainte de tratament, îl regăsim la sala de rugăciune pe Fred chitaristul precum și corul care intonează cântece și **"mantras"**.

Suntem rugați ca înainte de a ne deplasa la sala de tratament, să facem o fotografie în grup; ne instalăm pe trepte, unii în spatele celorlalți, cum făceam altădată la școală. Locul de onoare, din mijloc, rămâne liber, fiindu-i rezervat, probabil, lui Tony Agpaoa, patronul stabilimentului care, după câte știu eu, nu și-a manifestat prezența deloc până acum.

Și în timp ce-l așteptam pălăvrăgind veseli, îl văd venind cu pași grăbiți pe omul care mă supraveghea în timp ce consultam pacienții din grup în holul hotelului, același care, ieri, mă avertiza că am aură de vindecător... Ce noroc! Se comporta foarte degajat în incinta hotelului. Iată că l-am găsit! Se apropie, se îndreaptă spre locul central lăsat liber. Acesta este reverendul Tony Agpaoa în persoană!

După fotografiere mergem la ședința de tratament. Solicit de data aceasta să-mi fie tratată miopia congenitală; nu mai am nici o speranță de recuperare, dar vreau să încerc totuși această experiență.

Încerc să trag de timp cu dezbrăcatul în sala de tratament pentru a observa operațiile în curs de desfășurare. Se umezește cu puțină apă regiunea ce urmează a fi tratată, apoi se ia o bucată de vată pregătită din timp, ce este plasată în mâinile tămăduitorului, iar degetele sale palpează zona, se îndoaie, masează... Peste câteva clipe sângele țâșnește, se scurge ușor, un țesut al cărui aspect poate diferi de la caz la caz apare între degetele magice, apoi un asistent trage acest "ceva" cu o pensetă și taie... Tămăduitorul păstrează o mână deasupra zonei într-un fel de mângâiere îndepărtată, după care pleacă. Regiunea corpului apare lipsită de orice urmă de incizie. Puțin sânge, câteva ușoare rămășițe de țesut sunt șterse și totul s-a terminat.

Vine rândul meu! Rudy Jimenes se pregătește să mă îngrijească. Puțină apă călduță curge în ochiul meu pe care el îl menține deschis. Simt degetul său care trece pe sub pleoapa superioară ca și când ar dezlipi-o de la locul ei. Nu mă doare, dar consider că acesta este un gest care l-ar face să sară în sus de supărare pe chirurgul de la spitalul "Quinze-Vingts", al cărui anestezist eram... Îmi este frământat ochiul. Simt în această zonă o senzație de absorbție și de presiune în același

timp, nedureroasă, dar ușor îngrijorătoare. Mi se calmează îngrijorarea printr-un masaj al plexului solar și prin intonări religioase.

Intervenția pare a fi încheiată. Câteva picături de colir îmi sunt puse în ochi și un pansament ocular pe pleoape.

Mă pregătesc apoi să mă ridic, dar Tony Agpaoa apare lângă masă și-mi face semn să rămân întinsă. Cu degetul arătător întins îmi apasă talpa picioarelor, tresar imediat și țip, întrucât o intensă descărcare electrică s-a produs de la degetele de la picioare până în vârful capului. Cum poate provoca o asemenea reacție cu un gest atât de simplu? Cu ce drept mă agresează astfel, fără să mă întrebe dacă sunt de acord? Reacționez violent la uimirea și inferioritatea pe care le încerc în fața lui. Simte reacția mea și-mi explică faptul că a restabilit echilibrul între Yin și Yang... Apoi zâmbește liniștitor.

Părăsesc sala cu ușurare în suflet, foarte hotărâtă să nu mai vin aici pentru îngrijiri.

3. BAUANG

În dimineața aceasta, imediat după tratament, plecăm să petrecem sfârșitul de săptămână la Bauang. Ni s-a promis soare, o mare caldă, palmieri și locuri într-un hotel pe plajă... Într-adevăr, le găsim acolo pe toate acestea și, în plus, călătoria până la Bauang este o încântare: munți, văi, terenuri cultivate, drumuri având pe margini flori tropicale, păduri de bananieri și de palmieri.

Plaja era într-adevăr mărginită de plamieri, printre care se zăresc colibele din paie ale pescarilor. Bărci lungi, viu colorate, sunt aliniate de-a lungul țărmului. La masa de prânz mâncăm niște creveți uriași și pește proaspăt. Delicioasa masă se încheie cu fructe exotice.

Vânzătoarele de scoici însuflețesc plaja. Cu coșul de scoici pe cap pentru a le vedea mai bine și a ne tenta, ele se cațără pe marginea terasei unde accesul le este interzis. Vânzarea-cumpărarea nu întârzie prea mult și suntem împodobite curând cu coliere și brățări din scoici decorative.

După-amiaza o petrecem în veselie deplină. Ajungem cu barca la o frumoasă plajă cu nisip fin. Tony Agpaoa venise și el și ne ține și el, fiecăruia, o lecție de protecție împotriva soarelui fierbinte al acestui început de februarie, insistând să folosim în acest sens uleiul de cocos din sticla pe care o ține în mână.

Apoi luăm cina în jurul unei mese mari, într-o sală ce ne-a fost rezervată.

O pereche din Lyon se instalase în fața mea. Bărbatul trecuse de 60 de ani. La ieșirea din tratamentul de azi-dimineață avusese o tulburare, o indispoziție foarte gravă și prietenii săi, disperați, m-au rugat să-i acord asistență.

Era întins în sala de masaj, livid și cu buzele învinețite. Doctorul Païsing îi făcea un masaj cardiac extern. Surpriza mea fusese mare, văzând că un vindecător filipinez practică acest procedeu... Crezusem pentru o clipă că moartea se infiltra în grupul nostru. Însă, situația s-a normalizat foarte repede. Omul începu să respire ușor și profund, fața își reluă culorile, pulsul îi reapăru, bătând sub degetul meu. Câteva minute mai târziu, reanimatul deschidea ochii și declara că se simte foarte bine.

Astă seară afirmă că se simte mai bine decât înainte și se arată surprins de acest fenomen. Eu însă nu mă miram. După masă, îi povestesc un fenomen similar: se petrecuse la scurt timp după transferul meu de la servici, în timp ce practicam un tratament prin acupunctură asupra unei tinere în vârstă de 18 ani, pe care niște prieteni mi-o încredințaseră. Prezenta diverse tulburări prost diagnosticate de medicina clasică și nu vroia să ia medicamentele din lunga rețetă prescrisă. Am acceptat să-mi asum riscul de a o trata, împletind acupunctura cu sofrologia. I-am pus în ziua aceea câteva ace, când am văzut-o pălind brusc. Pulsul îi dispărea sub degetele mele. Totuși, contrar regulilor învățate, am lăsat simptomele să evolueze. Simțeam că nu trebuia să-i fac nimic și că avea o criză care-i va fi benefică. I-am luat atunci pur și simplu foracele între mâinile mele, strigându-i să respire bine, practicând în aceeași timp o asistență respiratorie; îndelungata mea practică de reanimator îmi dădea siguranța necesară pentru a-mi asuma riscurile. Peste câteva momente, totul reintra în normal. Ea s-a simțit foarte bine în săptămânile următoare, comportamentul i s-a schimbat, tulburările i-au dispărut. Familia sa era încă uimită de vigoarea și eficacitatea acestei terapii.

De atunci, acest fenomen s-a manifestat și la alți pacienți și s-a încheiat, invariabil, cu bine. De fiecare dată, bolnavul s-a simțit bine după incident. Identific acest fenomen cu o slăbire din strânsoarea unei probleme psihologice, printr-un fel de moarte simbolică a ființei.

Îi explic acest lucru vecinului meu, precizându-i că se simte mai bine după incident, întrucât a eliberat energia imobilizată în jurul unei anumite probleme pe care numai el o cunoaște... Această energie devenise disponibilă, circula și transmitea senzația de înnoire. Doctorul

Païsing a practicat mișcarea simplă care se cerea a fi făcută la momentul oportun.

Consimte. Până atunci era foarte preocupat de pensionarea sa iminentă, iar problemele legate de încetarea activității îl preocupau foarte mult. Evident, aceasta nu pare să mai aibă importanță în această seară. Astfel se confirmă încă o dată ipoteza mea privind eliberarea curativă din strânsoare, în cursul unui fenomen de moarte aparentă de scurtă durată, cu valoare simbolică.

Tony Agpaoa intră și se așează la cealaltă extremitate a mesei. Este excepțional faptul că a venit, că era disponibil și gata să poarte discuții cu noi. Masa fiind terminată, îi părăsesc pe prietenii mei din grup și mă apropii de el, întrucât doream mult să-mi dea unele lămuriri privitoare la proiectele sale în legătură cu mine. Îi pun câteva întrebări, în engleză, și îmi răspunde puțin cam zeflemitor:

- Veți fi gata să primiți instrucțiunile, atunci când veți suferi ceea ce dumneavoastră aplicați bolnavilor - o moarte simbolică.

Mintea mi se tulbură; îmi este greu să-i traduc gândurile; nu putea să știe ce am vorbit noi în timpul cinei, întrucât nu era în sală și, în plus, nu vorbește franceza! Chelnerii nu o cunosc nici atât și, oricum, nu erau în măsură să urmărească această conversație în timp ce serveau!

Îi cer interpretei noastre să-mi traducă răspunsul său. Nu mă înșelasem, înțelesesem bine! În seara aceea am realizat că o ființă umană poate realmente să posede calități ieșite din comun, să cunoască ceea ce gândește și spune o altă persoană, fără ca diferența de limbă să constituie un obstacol în calea comunicării.

Răscolită profund, mă retrag singură pe terasă pentru a-mi regăsi calmul. Nu vreau să-i tulbur pe cei din grupul nostru și nici să le povestesc ceea ce tocmai mi se întâmplase... Convingerile mele asupra realității se clatină și mai mult... Când Agpaoa operează, poate că află de la bolnav unele lucruri spuse în starea de inconștiență, mi-am zis, pentru a mă liniști; există un truc pe care nu am reușit încă să-l descopăr. Dar în seara aceasta nu poate fi vorba de așa ceva, în afară de posibilitățile sale extrasenzoriale, neputând nimic să-mi explice cum a luat cunoștință de gândurile mele. Iată-mă foarte hotărâtă să lucrez cu el. Numai el poate să mă ajute să găsesc o cale nouă, mai bună decât cea pe care o părăsisem. Eventualitatea de a trăi fenomenul morții simbolice nu mă înspăimânta. Ceea ce mă înfricoșa îndeosebi era valoarea răsturnărilor suportate încă o dată de certitudinile mele anterioare.

În penumbră, la câțiva pași de mine, ca un motan ce-și pândește prada, zăresc privirea ochilor negri și sclipitori ai lui Agpaoa, apoi dispare în timpul cât respir o dată profund.

Câteva zile mai târziu, drumurile ni se încrucișează din nou, și-mi exprim dorința de a rămâne o perioadă mai îndelungată în Baguio, pentru a lucra cu el... Izbucnește într-un râs tineresc. Este aproape un copil, cu obrajii săi rotunzi, cu dinții săi albi și bine rânduiți. Mă privește un moment cu un zâmbet strengăresc, dar ochii săi vioi mă testează, cântăresc calitățile și defectele mele.

- Ha! Doctore, asta nu se face într-o zi, nici într-o săptămână. Trebuie dezvoltată sensibilitatea dumneavoastră, cea a corpului, a mâinilor, a spiritului; trebuie să învățați fenomenul vibrațiilor.

Toate acestea nu trezesc nici un ecou în mine și nu înțeleg despre ce-mi vorbește, la ce sensibilitate face aluzie.

Apoi, își înclină capul și fața sa devine gravă:

- Trebuie să vă reîntoarceți în Franța... Aveți acolo o problemă de rezolvat, o experiență de trăit. Reveniți mai târziu, cu spiritul liber, degajat de toate. Da, trebuie să aveți spiritul liber... Și, făcând o piruetă de plecare, adaugă:

- Și învățați încă puțină engleză.

4. ADEVĂRATELE MOTIVE ALE CĂLĂTORIEI MELE

Recitindu-mă, îmi apare un lucru evident: nu am fost sinceră; mi-a fost teamă că voi șoca și nu am spus... totul. Ca și toți ceilalți care revin de la Agpaoa, mă păzesc să spun totul. În zadar vei dori să împărtășești uimirea, minunățiile trăite. Încă de la primele cuvinte vei vedea un zâmbet zeflemitor pe buzele interlocutorului... și vei tăcea.

Dar vorbim în schimb între noi, cei care am fost acolo. Este uimitor să constați cât de ușor se stabilesc legăturile între cei care revin de acolo! Se schimbă între ei numerele de telefon și adresele, se organizează întâlniri acasă, la unul sau altul dintre "foști"; sunt evocate amintiri.

Și totuși, am întâlnit un medic distins care s-a dus în Filipine și a refuzat să întâlnească tămăduitori. Refugiat în lumea materialistă care convine structurii și echilibrului său, cinstit cu sine însuși, nu a vrut să-și asume riscul de a-și pune întrebări majore, izbindu-se de o lume nouă. S-a pus la adăpost, comportamentul său fiind perfect coerent. Îi înțeleg însă mai puțin pe cei care au trecut pe acolo și nu au văzut și judecat decât prin filtrul ideilor lor preconcepute, grăbindu-se să comunice informații false. Iar alții care nu s-au dus acolo, își acordă dreptul de a trânșa lucrurile. Ei atacă, denigrează, practică defăimarea și sunt cu

atât mai virulenți, cu cât frica lor de o anumită realitate este mai mare. Prizonieri ai unei lumi ierarhizate, structurate, și convinși că dețin adevărul printr-un drept statal, își atribuie o cunoaștere și o putere cu atât mai clar-văzătoare cu cât nivelul lor de cunoștințe în materie este mai redus, iar evoluția lor personală este mai puțin avansată. Sunt ca și împietriți, proprii lor prizonieri.

Într-adevăr, este necesar să posezi un grad de maturitate psihică suficientă, pentru a putea aborda anumite fenomene. Voi evoca, puțin mai departe, fuga și temerile mele de altădată, întrucât există un stadiu (când evoluția încă nu a început) în care trebuie să știi să te protejezi împotriva fenomenelor ciudate, pentru a-ți asigura echilibrul și securitatea. Se poate ajunge aici printr-un act de credință față de instituțiile civilizației noastre, nedepășind limitele înțelegerii lucrurilor la care știința, divinizată la noi, acordă acces.

Și totuși, fiecare, într-o zi sau alta, a cunoscut experiența lui "am văzut deja" și a fost uimit de aceasta, a cunoscut experiența visului premonitor, a intuiției, a transmiterii gândului. Este constatată și se vrea uitată. Dar eu nu voi uita niciodată ceea ce mi s-a întâmplat în dimineața aceasta de noiembrie 1976.

Trezindu-mă, am simțit că un eveniment neobișnuit se producea: având pleoapele închise încă, vedeam... ca pe un ecran de cinema... o figură umană. Uimită, am privit-o apoi cu mai multă atenție. Era o figură de tânăr, bronzată - în această perioadă de iarnă, cu părul blond, des, cu cărarea într-o parte, cu ochii albaștri și privirea inteligentă.

Deschid ochii și, curios... dispare. Pentru a mă concentra și a-mi reaminti cine era acest om, ale cărui trăsături nu-mi evocau a priori pe nimeni cunoscut, am închis din nou ochii. Fața tânărului îmi reapăru. Atunci l-am examinat mai bine... Nu era un bolnav: bronzat, mustea de sănătate. Apoi, am deschis și închis de mai multe ori ochii; îmi apărea, cu o insistență calculată, de îndată ce apropiam pleoapele. După ce mi l-am fixat bine, în detaliu, l-am părăsit, ridicându-mă din pat cu ochii deschiși, uimită puțin de acest fenomen.

Seara, ieșind de la o conferință ținută de Rémy Chauvin la Societatea de parapsihologie, am adunat câteva pliante publicitare răspândite pe masă. Unul dintre ele anunța proiecția unui film despre tămăduitorii filipinezi. Începea peste o jumătate de oră și, întrucât nu-l văzusem pe cel proiectat la televiziune, m-am decis să merg la cinematograf.

Subsolul unui imobil modern, o încăpere mochetată, un imperativ: scoaterea încălțămintei înainte de a intra. Figuri... deosebite: capete rase sau părul lung, priviri pierdute în depărtare. Sunt priviri mistice? Oameni drogați? Ființe în echilibru instabil? Aflate în căutarea unui

adevăr, a unei minuni, a supranaturalului pe care societatea modernă nu mai poate să le ofere?...Toți spectatorii par de-acum instalați, șezând pe jos. Bărbatul care intră în momentul acesta pentru a proiecta filmul și a da informații despre călătoriile organizate în Filipine... omul acesta are exact înfățișarea celui pe care îl distingeam azi-dimineață, în spatele pleoapelor închise!

La sfârșitul filmului îi dau la întâmplare numele meu, curioasă de a obține informații suplimentare în legătură cu această peripeție. Părăsesc sala de proiecție convinsă că, printr-un trucaj, apărea la un moment dat bucățica de materie sângerândă ce ne era arătată insistent. Fiind obișnuită să trăiesc în sala de operații, făceam deosebirea între o intervenție chirurgicală normală și această ingenioasă înscenare. Gândeam că era bine pentru localnici să recurgă la acest gen de iluzie terapeutică dacă ea le aducea o ușurare. Nici o secundă nu mi-a trecut prin minte ideea de a-i critica pe acești terapeuți. Ei erau pentru mine vindecători și nu escroci care vor să mimeze chirurgia practicată la noi; fără îndoială că nu pătrunseseră niciodată într-o sală de operații! Mi se părea că ziariștii deformau adevăratele lor intenții, vorbind de operație. Acesta nu este decât o interpretare în stil european a unui fenomen care, de fapt, aparținea unei alte civilizații.

Rămăsesem impresionată mai mult de viziunea mea prevestitoare decât de film. Vrăjitoarele negrese sau incașe îmi erau în acest moment tot atât de îndepărtate ca și tămăduitorii filipinezi: o altă lume, o altă rasă, o înțelegere diferită.

Am primit câteva precizări în legătură cu voiajul organizat în decembrie, dar nu i-am dat curs. O altă călătorie se organiza în ianuarie. Am lăsat-o să treacă, fără a mă interesa de ea... când, un lucru ciudat se produse.

Într-o dimineață, după ce mă deșteptasem, o muzică suna în urechile mele: nu provenea din cameră, ci din interiorul meu! Deschid ochii, ea încetează. Închid ochii, ea începe. Am recunoscut imediat caracteristicile fenomenului observat în ziua când apăruse imaginea cineastului, prin repetarea ei, după dorință, când închideam pleoapele.

În timpul zilei, niște prieteni, Yury Boukoff și soția sa îmi telefonară, rugându-mă să trec pe la ei, să le acord asistență la domiciliu, astfel că am trecut prin Paris. Marele pianist susținea în seara aceea un recital televizat din "Camera regelui" din muzeul Luvru. Mă invitară să-i însoțesc.

Pianul pentru concert era instalat în centrul încăperii. Camerele de televiziune erau dispuse în jurul lui pentru a găsi cele mai bune unghiuri de filmare a mâinilor interpretului pe claviatură precum și detaliile minunatului decor interior.

Mă făcusem mică, pentru a nu deranja activitatea tehnicienilor și de a nu mă rezema de prețioșii pereți ai camerei regale. Știam că fusesem admisă acolo în mod excepțional. Yury Boukoff obținuse în acest sens autorizația producătorului emisiunii, ca și a directorului pentru securitatea muzeului.

În curând repetiția începu; cu puțin timp înainte de realizarea transmisiunii în direct, prezentatoarea face referirile necesare, iar pianistul ia loc în fața claviaturii. Apoi ascult și mă reculeg, Când, deodată, în cadrul desfășurării lente a celui de-al cincilea studiu al lui Rahmaninov, recunosc fragmentul muzical auzit în dimineața aceasta și care provenea din străfundul ființei mele.

Și de data aceasta era cu certitudine vorba de o prevestire.

Mă întrebam care era sensul acestor fenomene. Pianistul (ca și cineastul) erau mult interesați de vindecătorii filipinezi. Cred că el a fost unul dintre primii oameni care, într-un interviu în "Paris Match", i-a făcut cunoscuți aici, după întoarcerea dintr-un turneu de la Manilla.

Tot el îmi vorbise adesea despre ei și îmi incitase curiozitatea de a călători într-acolo. Zâmbesc în fața acestui entuziasm și a eforturilor pe care le face pentru a mă convinge - dar n-are succes cu mine.

A doua zi după această memorabilă seară, mă trezește telefonul. Este cineastul care mă sună pentru a mă invita la călătoria pe care o organizează în Filipine. Șocată de toate aceste coincidențe, accept propunerea. Astfel se hotărăște plecarea mea.

Bineînțeles, că am găsit motive raționale excelente pentru a le explica celorlalți, precum și mie-însămi, această hotărâre neașteptată.

Am relatat deja în detaliu condițiile materiale ale acestei călătorii și abandonul al cărui obiect am fost noi, toți, cei din grupul nostru. Omul care avusese misiunea să ne însoțească se pare că primise niște amenințări care-i puneau în primejdie cariera. De aici provenea și brusca sa renunțare.

M-am referit, de asemenea, la prima intervenție realizată de Niéves Jimenes și de fiul său, Rudy, asupra ochilor (miopie congenitală, bineînțeles, incurabilă, dar am constatat totuși că puseurile de glaucom și frecventele lăcrimări au încetat).

Am fost îngrijită și de Agpaoa: într-o zi mi-a făcut semn că se va ocupa de mine; i-am indicat, la întâmplare, regiunea vertebrelor cervicale, rugându-l să mi le verifice. M-am întins pe burtă, cu nasul lipit de masă. El s-a apropiat, a pus mâinile pe gâtul meu și a început să lucreze. Am simțit aceleași ciupituri ca și cele încercate cu ocazia primei intervenții realizate de Niéves și am auzit ușoare trosnituri, care s-ar putea asemăna unei mișcări a cartilajelor. Și, deodată, am avut o senzație

ciudată. Simţeam cum îmi trece un curent electric din regiunea occipitală, care traversa capul, din spate către faţă, atingând ochiul stâng bolnav şi provocând o intensă excitaţie luminoasă. Vedeam stele! Totul se petrecea ca şi când, din regiunea occipitală, unde este capătul nervului optic, plecase o excitaţie în sens contrar, care ducea până la ochiul meu stâng.

Ies din sală, uimită de ceea ce tocmai trăisem. Noţiunile de fiziologie pe care le posedam nu-mi dădeau nici o explicaţie. Pentru a înţelege ceea ce am simţit, trebuie să-mi imaginez existenţa unor mâini imateriale, aprţinând lui Tony Agpáoa, şi care, controlând zona occipitală a creierului meu, în partea rezervată zonei vizuale, ar fi detectat o anomalie. Aceste mâini ar fi putut explora apoi nervul optic, mergând pe el până la ochi. Aici, ar fi putut provoca reacţia luminoasă percepută. Nu puteam decât să observ faptele, să-mi imaginez fără constrângere o explicaţie plauzibilă în raport cu realitatea constatării mele.

Câteva zile mai târziu, îi însoţesc pe prietenii mei din grup la sala de tratament cu intenţia de a cere un "control" abdominal. Mă aflu aparent într-o bună sănătate, dar curiozitatea mă împinge să solicit această analiză şi să observ ce "măruntaie" vor fi "extrase" din burta mea, precum şi ce concluzii vor fi emise.,

Mă examinează Rudy. Ajutorul său toarnă puţină apă călduţă pe abdomenul meu, apăsând uşor asupra acestuia cu o bucată de vată umezită. Şi Rudy are în mână o bucăţică de vată pe care o înmoaie în vasul cu apă, îşi îndoaie degetele şi lucrează în zona stomacului meu. Totul se petrece ca şi când ar face un consult medical tradiţional, normal. Încerc o senzaţie uşoară la nivelul stomacului, aud cum îmi chiorăie intestinele în cursul tranzitului normal, simt o apăsare asupra vezicii care îmi dă senzaţia de a urina, localizez apoi nişte palpări pe la ovare şi în sfârşit, o senzaţie rapidă la nivelul uterului. Într-un zgomot "bolborosit" îşi retrage mâinile de pe abdomenul meu, pe care îl decomprimase parcă; nu observ apoi decât o urmă de lichid roz şi nimic altceva, ceea ce, într-un fel, mă decepţionează.

- Nimic, nu aveţi absolut nimic, au fost numai nişte gaze.

Sunt liniştită asupra stării sănătăţii mele, dar perplexă de rigoarea unui diagnostic stabilit într-un minut.

Îmi imaginez cheltuiala şi timpul necesar unei asemenea explorări medicale în Franţa. Ar fi trebuit să avem neapărat documente vizibile, sub formă de clişee radiologice, analize, ceea ce aici nu sunt necesare. A-l crede pe Rudy, înseamnă a face pur şi simplu un act subiectiv, neavând capacitatea de a-l putea controla. Dar nu contează oare mai mult justeţea concluziei decât procedeul folosit pentru a ajunge la ea?

Mă simt iritată în privinţa lui, care nu are nici titluri, nici diplomă, dar care poate printr-un simplu gest, să deosebească omul bolnav de cel sănătos.

Ca după fiecare uimire, mă refugiez într-un colţ al parcului, pentru a încerca să-mi pun ideile în ordine. Fiecare eveniment neprevăzut mă agaseză, mă răscoleşte şi mă obligă să-mi revizuiesc încă puţin noţiunile mele medicale, să pun sub semnul întrebării ceea ce credeam a fi un adevăr admis pentru totdeauna. Trebuie să reflectez totuşi asupra fiecărui eveniment pentru a mă situa pe o poziţie confortabilă şi logică în legătură cu această lume nouă care mă răscoleşte.

Dacă voi veni într-o zi să lucrez aici, nu o voi face pentru a realiza şi eu ceea ce fac ei: a materializa... ci pentru a deveni pe cât posibil asemănător lor, pentru a dobândi aceste percepţii suplimentare de care beneficiază ei şi, poate, pentru a construi o punte între realitatea vizibilă şi cea invizibilă, negată şi necunoscută.

Încep să măsor ceea ce poate aduce activitatea de iniţiere, diferenţa existentă între cei care au practicat-o şi cei care nici măcar nu-i intuiesc existenţa. Dar pentru a trece puntea, trebuie să ştii că există un alt mal, oricât de bine ar fi el ascuns vederii noastre.

Semnele miraculoase care m-au condus aici sunt poate destinate să mă influenţeze să deschid această cale...

5. PLIMBARE... ÎNTR-UN ALT LOC... ŞI SFÂRŞIT.

Sfârşitul de săptămână petrecut la Bauang le-a redat celor care se simţeau mai bine cu sănătatea, gustul de a călători. Închiriem o maşină cu şofer şi plecăm, cinci inşi, în regiunea Terenurilor Joase. În realitate, dorim să întâlnim şi alţi tămăduitori.

Plecăm în zorii zilei. Drumurile sunt adesea deteriorate la sfârşitul sezonului ploilor, astfel că agenţiile nu închiriază maşinile fără şoferi care cunosc locurile şi ştiu să ocolească gropile şi făgaşurile formate de apă.

Frumosul drum de munte ne conduce până în regiunea de câmpie, unde ne surprinde căldura tropicală. Peisajul defilează prin faţa noastră în timp ce noi facem "inventarul" bolilor de care suferim. Unii dintre noi vom fi atenţi la ceea ce se întâmplă când ceilalţi din grup se vor afla sub tratamentul tămăduitorilor. Îmi amintesc, în ceea ce mă priveşte, de o durere intercostală intermitentă; altceva nu mă supără şi, deci, n-am ce altceva să le ofer.

Unul dintre noi suferă de ceva serios și persistent: când privește în față, capul i se întoarce spontan într-o parte. De aceea, trebuie să-și pună degetul pe obraz în permanență pentru ca să-i revină la normal. Gândesc că ar fi fost mai înțelept din partea lui să se încredințeze unui singur tămăduitor pentru a se putea ocupa serios de el. Așa! El este cel mai exaltat dintre noi, nu s-a lăsat tratat decât o singură dată la "Hotel Diplomat" și vrea să încerce cu toți vindecătorii pe care-i întâlnește!

Or, un tămăduitor, exact ca și un doctor, dorește să ia în sarcina sa în întregime bolnavul care i se adresează! Se pare că fiecare tămăduitor poate recunoaște lucrarea executată de cel precedent. Trebuie să admitem că ei văd o lume care nouă ne rămâne invizibilă ochilor. De asemenea, ei palpează de la distanță și simt în corp ceva fără realitate aparentă, își plimbă mâinile pe deasupra fără a lua contact direct cu corpul său. Am observat-o adesea pe Niéves, cu palmele întinse orizontal, la circa zece centimetri de bolnav, părând a găsi deodată un anumit punct, comparându-l cu un altul, apoi alegând un loc anume pe care îl "materializează" și îl vindecă.

Terté, cel mai în vârstă dintre tămăduitori, locuiește pe o stradă flancată de palmieri, unde planează o căldură insuportabilă. Ne primește cu o amabilitate deosebită, făcându-și timp pentru aceasta. Insistă în a ne explica importanța Bibliei în viața tămăduitorilor. L-am văzut cum materializează asupra prietenilor mei, scoțând pietre de mărimea unui ou de porumbel și materie gelatinoasă cenușie și murdară. Mă întreb încă, de ce această culoare cenușie, urâtă. Să fie oare aici vreo legătură cu vârsta sa înaintată?

Mercado, un alt tămăduitor, lucrează într-o capelă neterminată și care nici nu va fi terminată... Ea este înconjurată de colibe din paie, mizerabile, în care ne imaginăm că trăiește într-o sărăcie lucie. În realitate însă, el nu locuiește în acele colibe și nici în sărăcie, după cum voi afla câteva luni mai târziu, pentru că are numai abilitatea de a trece drept sărac.

Lucrează curat. Masa pe care operează, la vederea tuturor celor prezenți, este plasată pe o estradă în centrul capelei; se poate face înconjurul ei și privi dedesubtul ei, pentru a verifica absența oricăror escrocherii. Astfel, fabulația ascunderii diverselor materiale este îndepărtată. Face gesturi simple și precise, fenomenul parapsihologic apărând în toată splendoarea sa.

Pe rând, fiecare ia loc pe masă și i se aplică un tratament. Prietenii mei mi-au explicat după aceea cum s-au petrecut lucrurile cu mine: după umezirea regiunii ce urma a fi tratată, vindecătorul a apăsat cu un deget și a apărut un lichid asemănător puroiului. Probabil urmări ale tulburărilor

energetice datorate afecțiunii pulmonare acute care, în timpul războiului, mă țintuise la pat și mă afectase foarte mult.

La câțiva kilometri mai departe, foarte frumoasa Jozefina ne întâmpină cu amabilitate. Acceptă să ne trateze. O ajută soțul său. Este o campioană a manevrării tamponului de vată. Am văzut, cu această ocazie, când a venit la ea o mamă cu un sugar care urla în brațele sale. Imediat, Jozefina a luat o bucată mare de vată, de mărimea a doi pumni și a introdus-o în burta copilului care, exact în același moment, a tăcut. În mâinile sale nu mai avea nimic, în schimb, sub pielea de pe burta copilului, apăruse o umflătură proeminentă... În starea în care mă găsesc după atâtea peripeții ale zilei, nimic nu mă mai uimește. Am acceptat această lume extraordinară, incredibilă, care se bazează pe o realitate neobișnuită. Sunt constrânsă să admit că Josefina posedă o forță pe care nu o văd, nu o bănui și nu o înțeleg.

Ea lasă bucata de vată în burta copilașului, aceasta "îi va extrage răul" și i-o va scoate mâine.

Căldura, frigul, curentul din timpul călătoriei cu mașina mi-au fost fatale și iată-mă în imposibilitatea de a scoate o vorbă, datorită răgușelii. Am deci o bună ocazie să-i testez Jozefinei capacitățile. Ia o bucată de vată pe care o îmbibă în puțin ulei de palmier și explică: "pentru a calma locul". Introduce ghemotocul de vată la nivelul gâtlejului, pe partea stângă, îl împinge bine spre interior cu degetul, simt ceva care traversează gâtul prin apăsare, și-l extrage pe partea dreaptă. Dar sunt tot răgușită și, ca urmare, decepționată.

Cu toate acestea, am aflat ceva esențial: nu există un paralelism între actul tratamentului reușit al acestor tămăduitori și vindecarea pe cale clinică.

Pentru a nu tulbura liniștea bolnavilor în stare gravă, păstrăm discreția asupra peripețiilor noastre. Două zile mai târziu, aproape tot pe ascuns, vedem alți doi tămăduitori celebri.

Primul, Placido, lucrează într-o sală mică, deși casa în ansamblu este foarte mare. Suntem mirați când întâlnim aici o femeie care vorbește franceza. Elvețiană de origine, s-a instalat aici pentru o perioadă mai lungă deoarece "se simte în largul său". Are tenul translucid, vocea slabă și pare a îndeplini serviciul de secretară a lui Placido. Mă întreb de motivele transplantării în acest loc a acestei femei, care nu mai este nici tânără. Oare, datorită unei probleme de sănătate, așa cum lasă să se presupună aspectul său de suferindă, din motive mistice sau din dorința de a învăța să vindece bolnavii? Gândesc că, peste câteva luni, cei care mă vor vedea lângă Agpaoa își vor pune probabil aceeași întrebare și vor fi cu atât mai uimiți, când vor afla că sunt și medic.

Ceea ce mă frapează la Placido este calitatea publicității sale: pe o măsuță se află un mesaj scris alături de fotografia sa, destinate bolnavilor, precum și caiete pe care au fost lipite diverse articole de presă despre el. Știe cum să-și prezinte calitatea. Nu am găsit nici la Mercado, nici la Jozefina o asemenea organizare rafinată.

Prietenii mei sunt tratați pe rând. Nu remarc nimic suspect.

Ultimul tămăduitor, al cărui nume prefer să nu-l dezvălui, îmi face o proastă impresie. Ne primește o femeie, soția sa. "Nu se știe " dacă vom fi tratați, întrucât el văzuse deja 45 de persoane în dimineața aceea... Așteptăm puțin. În acest timp, soția sa ne-a cerut 150 de franci francezi de consultație, taxă plătibilă în avans.

Strălucitor, sigur de sine, el trece prin fața bolnavului un cearșaf murdar pentru a-i stabili diagnosticul. Este surmenat? Încăperea strâmtă în care lucrează se pretează la tot felul de manipulări. Se apropie acum de pacient; vine din încăperea alăturată și are pumnii strânși. La sfârșitul operațiunii, care durează 30 de secunde, deschide palmele și disting ceva ce rămâne lipit de palmă și se aseamănă cu o bucată de tendon. Am impresia că este o rămășiță din cel pe care și-l fixase dinainte în plamă. Pe drept sau pe nedrept, acesta este singurul personaj care mă face să am unele dubii.

Nu mă las tratată, întrucât am epuizat efectiv orice imginație în a-mi recunoaște o boală sau ceva ce mă supără.

Dar, se apropie sfârșitul șederii noastre la Baguio și trec la examinarea, prin metodele mele, a pacienților pe care-i tratasem la sosire. Constat că la trei pacienți energia este practic normalizată, iar la ceilalți s-a ameliorat mult, cu excepția unuia dintre ei. Faptul că rezultatele sunt variabile de la un bolnav la altul, mă interesează în mod deosebit. Aceasta tinde a dovedi că tămăduitorii dețin o putere, însă ea este inegală în rezultatele terapeutice obținute, variind de la o persoană la alta. Ei exercită probabil o acțiune asupra energiei vitale întrucât, comparând rezultatele examinărilor făcute de mine asupra doi bolnavi, constat că acestea sunt invers proporționale cu agresivitatea tratamentelor anterioare. Unul din cazuri are un cancer la plămâni, tratat prin chimioterapie și iradiere după intervenția chirurgicală: există o ameliorare vizibilă, certă, a situației sale în ciuda singurătății suportate cu greu din punct de vedere psihologic, întrucât nu era însoțit de ai săi. Celălalt caz, bolnav de cancer la stomac, operat, care a recidivat și căruia nu i s-a administrat decât un tratament B.C.G., este infinit mai bine decât primul și pot să-i prezic o ameliorare de durată, în pofida unei anumite temeri de moarte care persistă și-i tulbură psihicul.

Antimitoticele administrate primului pentru a frâna înmulțirea celulelor canceroase nu sunt atât de selective pe cât s-a dorit; ele alterează și celelalte celule. În acest caz organismul nu mai poate fi ajutat în același fel pentru a-și organiza propria sa apărare. În schimb, sporul de energie adus de Agpaoa celui de-al doilea bolnav ar putea să-i reorganizeze eficient sistemul energetic al organismului, care devine atunci capabil să se apere singur. Un alt bolnav, care avea o gută rezistentă la medicamente, s-a ameliorat în mod considerabil. Durerile sale reumatismale i-au dispărut.

Dar o femeie, afectată de scleroză în plăci, localizată la ambele membre inferioare, nu a obținut nici un rezultat. Cu siguranță, ori sejurul său aici a fost prea scurt, ori leziunile sale erau prea bine fixate deja.

Fac examinările mele în ziua precedentă plecării, în timp ce Sunny, evanghelistul lui Agpaoa, verifică la rândul său starea bolnavilor și împarte ultimele sfaturi. Eu lucrez cu ajutorul luminii și al culorilor. Sunny privește cu simplitate aura. Se bucură de faptul că este dotat cu cel de-al treilea ochi... Dar, atunci când ne întâlnim amândoi pentru a ne compara opiniile, acestea coincid. Eu, care sunt obișnuită cu toate tehnicile medicale pentru examinarea unui bolnav, mă găsesc în completă armonie cu evanghelistul filipinez...

Cum este posibil ca, separați prin mii de kilometri, aparținând unei alte rase, unei alte civilizații, cu studii diferite, să ne întâlnim astfel? Mi se pare absolut minunat faptul de a fi, în sfârșit, de acord cu cineva, fie el și un evanghelist, un filipinez, un psiholog specializat în parapsihologie. Poate am reținut amândoi același adevăr esențial pe două căi diferite.

Există deci un adevăr universal cu privire la structura omului și în legătură cu semnele manifestate în caz de boală? Sunny și eu, prin procedee diferite, dar care trebuie să tindească aceeași realitate invizibilă, reușisem să o explorăm. Cel mai eminent dintre șefii centrelor noastre universitare ar fi totuși incapabil ca în aceleași condiții să confirme sau să infirme opiniile noastre. Ar trebui să interogheze, să palpeze, să asculte, să dispună examinări și analize de laborator sau radiologice. Drumul nostru este altul.

Acest lucru îmi face o plăcere imensă și respir adânc, cu poftă; toți acești ani de muncă, în care am fost foarte adesea solitară, au un rezultat, un fel de justificare care, cert, **nu este valabilă decât în ochii mei,** dar care mă satisface pe deplin. Mă simt pe calea cea bună.

Sunt fericită de această activitate. De vreme ce originea și educația mea mă separă de tămăduitori, de ce sunt de acord, nu numai în plan medical, dar și în cel spiritual, cu tot ceea ce se spune și se gândește aici, la Agpaoa? Posed oare unele gene provenite din aceste regiuni?

Totul mă conduce la visare: chemarea aceea pentru a mă deplasa în Filipine, datorită unei manifestări prevestitoare, acea propunere a lui Tony Agpaoa, aceste constatări finale! Care este deci scopul şi rezultatul final al acestei aventuri?

Sunny m-a testat cu prioritate. Energia mea este normală, dar, zice el, "boala dumneavoastră se datorează muncii prea intense".

La sfârşitul examinării bolnavilor din grup, fiind foarte obosită, mă doare spatele. Îi spun acest lucru lui Jean-Noël. Vrea să mă trateze? El practică o foarte simplă plimbare a palmelor pe deasupra mea, care începe de la cap şi coboară spre picioare. Atunci când mâinile trec pe deasupra capului meu încerc o emoţie curioasă: nu mai pot să gândesc, să mă concentrez, sunt paralizată psihic... Curând, afară pe palier, ideile îmi revin şi ies din acea stare neplăcută. Durerea dorsală îmi dispare pe măsură ce mâinile sale trec de-a lungul coloanei vertebrale. Mă ridic, nu mă mai doare! Îi prevăd o frumoasă carieră de vindecător.

Fără nici o îndoială, a fi terapeut, înseamnă a şti să tratezi astfel bolnavul!

6. CĂLĂTORIA NOASTRĂ SE ÎNCHEIE

Ceremonia de adio marchează sfârşitul şederii noastre aici.

Suntem reuniţi pentru un dejun la "Country Lodge", un mic hotel pe care îl are Doamna Agpaoa, în parcul din Baguio. La o masă mare, protejată de căldura soarelui de către un cort imens, ne sunt oferite specialităţi culinare filipineze. Cântece şi dansuri locale nu sunt prezentate de un grup din regiunea muntoasă. Apoi participăm la un fel de slujbă în capela lui Agpaoa.

Aceasta are pe pereţi fresce care înfăţişează viaţa lui Christos. Suntem puţin cam miraţi când, pe unele fresce, vedem reprezentate evenimentele deosebite din viaţa lui Agpaoa. Şi ne punem întrebări... Agpaoa se consideră a fi un Mesia? Mai întâi de toate sunt şocată de acest paralelism pe care el îl face între viaţa sa şi cea a lui Christos, apoi mă obişnuiesc cu această idee, gândindu-mă la harurile deosebite ale acestui om şi mărturisesc incompetenţa mea de a emite o judecată valabilă.

Stau alături de tânărul francez Jean-Noël, datorită căruia putusem să adun acele câteva fragmente de materie în timpul când mi s-a făcut prima intervenţie. El pune mâinile pe braţele fotoliului său şi mă face să remarc importanţa vibraţiilor ce se pot capta în acest loc de reculegere... Eu nu simt nimic deosebit. Ceea ce mi-a spus mă lasă perplexă. A

învăţat oare să "simtă" aceste vibraţii de la sosirea sa aici? Poseda deja această capacitate? Nu vreau să apar în faţa lui cu o mină stupidă şi de aceea nu-i cer nici explicaţii suplimentare. De altfel, locul nu se pretează la vorbărie. Deci, un european - un francez - ar putea ca, lucrând cu Agpaoa, să resimtă senzaţii, să aibă percepţii pe care eu nu le am, nu le captez?

Ne deplasăm apoi acasă la Agpaoa, a cărui locuinţă, aflată pe o colină, domină o vale plină de verdeaţă. Copiii şi soţia sa ne întâmpină ca pe nişte prieteni. Doamna Agpaoa şi chiar Tony personal, participă la servitul oaspeţilor. Fiecăruia, Tony îi adresează câteva cuvinte amabile, pe care le însoţeşte adesea cu o izbucnire în râs. Prin aceasta face să dispară bariera care ne despărţea de el, devine afectuos cu bătrânii pe care îi numeşte cu "tati" şi "mami" şi se interesează în mod deosebit de bolnavii în stare avansată, mai izolaţi. În ceea ce mă priveşte, el, care îmi propusese să devin eleva sa, nu-mi acordă nici o privire. L-am rănit prin felul meu de a-i controla activitatea? Sau fac parte dintre oamenii care nu prezintă interes pentru tămăduitori ca el, întrucât nu sunt bolnavă...

Ultima seară este rezervată cinei festive la hotel.

Pe o masă mare, care ai impresia că se va prăbuşi sub grămada de languste, creveţi uriaşi şi fructe exotice, ne aşteaptă, de asemenea, o mare diversitate de mâncăruri gătite. Aşezaţi la mese mici, cina se desfăşoară sub o ambianţă muzicală şi remarc faptul că bolnavii mai avansaţi îşi fac o datorie de onoare ieşind la dans, pe ring. Văd în aceasta un act de curaj, o sfidare a destinului fatal care îi aşteaptă, o dorinţă de a se întrece cu ei înşişi.

Serata se încheie cu cântece religioase: sunt **"mantras"** intonate la lumina lumânărilor de către grupul reunit în jurul celor trei tămăduitori şi a lui Sunny. Apoi, pentru a ne mulţumi în legătură cu ofranda noastră, Agpaoa ne împarte nişte cartonaşe scrise în engleză, pe care figurează numele noastre.

Este ultimul rămas bun şi la revedere. Fiecare primeşte câte un trandafir, însoţit de o călduroasă strângere de mână sau de un sărut. Primesc şi eu trandafirul fără însă a mi se strânge mâna sau a fi sărutată... Agpaoa păstrează distanţa.

Solitarii care nu s-au aflat niciodată la o asemenea sărbătoare, nu au cunoscut niciodată un elan asemănător! Câţi nefericiţi descoperă în seara aceasta senzaţii ignorate sau uitate! Ei vor fi recunoscători pentru totdeauna deoarece boala îi face mai vulnerabili la indiferenţă. Pentru mine, care cunosc în termeni clasici gravitatea bolii lor şi care nu trebuie să-mi iau rezerve, ca medic occidental, în ceea ce priveşte viitorul lor,

nu-mi rămâne decât să-i privesc pe cei care se bucură şi speră pe nedrept. Speranţa mea scade. Ştiu că moartea îi pândeşte pe aceşti oameni care zâmbesc şi se amuză. Stând puţin mai departe de ei, mă aflu într-un fel de toropeală somnolentă; privindu-i, am acum o senzaţie curioasă: aceea că, odată terminată această festivitate, vor merge, cu surâsul pe buze, gătiţi în hainele lor de sărbătoare, să se întindă pentru totdeauna în coşciugele care îi aşteaptă. Este ultima lor întâlnire cu sărbătoarea vieţii.

Această festivitate reprezintă pentru mine o răscruce între speranţă şi experienţă. Nu ştiu care sunt sentimentele dectorului Païsing, care îi vede de două ori pe zi pe bolnavii în stare gravă. Încearcă oare şi el această disperare care mă cuprinde, izvorâtă din practica spitalieră, din cunoaşterea slabelor noastre rezultate terapeutice care contrastează cu autosatisfacţia noastră bazată pe stabilirea elegantelor diagnostice, pe minunatele noastre speculaţii intelectuale? Aceste splendori artificiale ne orbesc şi totuşi, ne ridiculizează, când ne gândim la slabele rezultate. Din fericire, noi nu suntem deloc conştienţi de acestea, de vreme ce rămânem în cercul nostru savant; această orbire ţine loc de anestezic.

A doua zi, în zori, ajungem la Manilla, de unde vom pleca la Paris după ce îl vom întâlni însă mai întâi pe Blanche, un alt tămăduitor faimos.

Lui mă prezint ca medic. Îmi permite să-l urmez în camerele de hotel unde locuiesc bolnavii din grupul nostru. Un ajutor al său care îl însoţeşte, duce o lingură, un cleşte şi o capsulă; apa caldă şi prosoapele sunt la dispoziţie în baia fiecărei camere.

Blanche vorbeşte slab engleza şi nu face decât o simplă cunoştinţă cu bolnavul. Apoi desemnează un loc determinat pe corpul pacientului, îmi ia mâna, îmi întinde bine degetul arătător, îl scutură la 15 sau 20 de centimetri de locul indicat... Şi, spre marea mea surprindere, apare o tăietură, curge sânge...

Nici unul dintre francezii din grup nu a venit la Manilla în înţelegere cu Blanche pentru a mă induce în eroare. Nici măcar o lamă de ras, nici un alt truc de genul celor folosite de iluzioniştii care, pentru a-şi face publicitate, pretind că l-au detectat pe impostor.

În circa zece camere, se produce acelaşi fenomen. El pune o ventuză pe tăietura ce apare şi sângele curge. Această metodă lasă însă cicatrice inestetice. Astfel că prefer tehnica lui Agpaoa care pune ventuza fără apariţia acelei tăieturi prealabile, apoi, cu braţul gol şi degetele mâinii răsfirate, pune degetul arătător cu delicateţe, deasupra zonei congestionate. Sub degetul său apare atunci un lichid sângeriu,

iar uneori apar chiar cheaguri de sânge. Extirpă şi aruncă această materie, sau se mulţumeşte să o determine să se resoarbă , masând locul uşor, cu vârful degetului. Astfel nu rămâne nici o urmă vizibilă. Dar tehnica lui Blanche este foarte frumoasă în ceea ce priveşte demonstrarea unui fenomen parapsihologic.

Îmi face apoi o altă demonstraţie de intervenţie fără apariţia inciziei. Ajutorul său lasă să curgă puţină apă caldă de la robinet, pe zona stabilită. Blanche îşi îndreaptă degetele, pune arătătorul şi degetul gros pe piele, o apucă şi trage uşor în sus: un lichid, are ar putea fi comparat cu un fel de puroi fluid, ţâşneşte din piele. Asistentul, cu ajutorul unei linguri, adună acest "puroi" într-un vas mic.

Terminând, mă invită să ating locul pentru a verifica faptul că nu rămâne nici o urmă. Nu schiţez nici un gest, văd doar perfect că nu a rămas nici un semn, că pielea este normală! Atunci, îmi ia degetul arătător şi pe cel gros şi le îndreaptă spre zona "operată". Imediat ce am atins această zonă mi-am retras repede mâna. Am simţit o durere ascuţită, asemănătoare unei tăieturi. Cele două degete au într-adevăr două tăieturi care sângerează. Bolnava, soţul său şi eu, toţi, rămânem uluiţi.

Cicatrizarea tăieturilor de la degetele mele se va face absolut normal.

Ne reîntoarcem la Paris.

Avionul nostru este plin de pasageri. Ne lipseşte aerul, ca şi la venire.

Consecinţele imediate ale călătoriei sunt grele. Încerc o oboseală imensă, datorată probabil decalajului orar, condiţiilor de zbor şi, poate, urmărilor operaţiilor. Suntem cu toţii într-o astfel de stare deplorabilă. Cu excepţia, totuşi, a celor care luaseră avionul cu trei zile mai devreme - avionul fiind pe jumătate gol - şi care nu au suferit ca noi; ei sunt proaspeţi, bine dispuşi, în plină formă... Proastele condiţii de oxigenare (şi fumul de tutun) sunt deci cauza stării noastre deplorabile!

La capătul acestei călătorii, urmărim periplul unei bolnav venit la Baguio pentru a fi tratat de echipa lui Tony Agpaoa. Ne imaginăm această fiinţă al cărei viitor este grav ipotecat, dar care este capabilă încă să suporte călătoria. A fost spitalizat, a suferit diverse explorări, poate a fost şi operat.

Coboară din avion epuizat. O escală de 48 de ore pe lungul traseu ar fi fost de preferat. Dar soarele străluceşte la Manilla şi vederea mării, a copacilor înfloriţi îi înfrumuseţează viaţa - suntem doar în luna ianuarie şi în Franţa este iarnă. Tranziţia bruscă de la atmosfera de spital la cerul albastru al unei ţări tropicale îl face să treacă de la starea de bolnav la cea de turist.

Populaţia locală diferită, cu feţele colorate, surâzătoare, accentuează contrastul cu aerul acru al figurii francezilor. Această fiinţă are deci

dintr-o dată iluzia că este așteptată și întâmpinată de oameni care practică în mod natural prietenia.

La Baguio, încă de la aeroport, este sărbătoare pentru noi: gazdele îl îmbrățișează și îi trec după gât ghirlande de flori. La hotelul "Diplomat" este primit ca un prieten al casei, tratat ca un invitat și nu ca un inoportun. În mod cert, îi va fi greu să-l întâlnească pe Agpaoa în particular; acesta, solicitat permanent de curioși, de ziariști, de medici și de bolnavi, trebuie să se protejeze. Este mai bine, din multiple motive, ca el să păstreze distanța.

Dacă bolnavul nostru nu este prea obosit, va putea încă din prima seară să cineze pe un fundal muzical. Femeile se fac frumoase. Se schițează un pas de dans la sfârșitul mesei. Sunt legate prietenii și are mai puțină teamă de venirea nopții, de cortegiul ei de neliniști. Probabil că, încă din seara aceasta, începe încetișor pentru pacient o trecere în revistă a personalității sale, a raporturilor cu ceilalți, cu viața... și cu moartea.

A doua zi de dimineață, se pregătesc cu toții în sala de mese și iau micul dejun, schimbând între ei impresii. Apoi, se îndreaptă cu toții spre biserica în aer liber. Le vorbește reverendul Sunny. Este evanghelist, fiul unui pastor și al unei mame catolice, dotat cu facultăți de tămăduitor. El afirmă că această călătorie, eliberând bolnavul de ideile sale fixe, îi va permite să descarce energiile blocate de către preocupările sale obișnuite și să participe astfel cu toată ființa la vindecarea sa. Tony Agpaoa va veni la el, dar și el trebuie să meargă spre tămăduitor, astfel încât forțele lor spirituale asociate să poată învinge probabil boala. Dar, adaugă el, dacă nu veți ști să vă schimbați profund propriul interior, dacă nu veți învăța să-i iubiți pe ceilalți, totul se va relua în vechiul fel la întoarcerea dumneavoastră în Franța și aceeași situație conflictuală se va repeta.

Doctorul Païsing, acupunctor, este alături de Tony Agpaoa. El consultă îndeosebi bolnavii în stare gravă.

Seara, în salonul cel mare al hotelului, își face uneori apariția, surâzător, Tony Agpaoa. Acesta este momentul indicat pentru a-i pune întrebări, la care răspunde cu plăcere.

Este evident faptul că Tony Agpaoa, cel mai invidiat și poate cel mai ciudat tămăduitor filipinez, este unul dintre cei mai inteligenți și mai sinceri. A știut să facă bilanțul asupra a tot ceea ce a cucerit medicina, psihologia, științele orientale, cărora le adaugă darul său de clarviziune și de vindecător. Este singurul care face în Filipine acest tratament complet, întrucât bolnavul este pus într-o decondiționare totală.

Astfel, plecată în Filipine pentru a descoperi cum se realizează o șmecherie terapeutică (a cărei utilitate nu o negam) revin acasă dotată cu o cantitate suficientă de informații și date pentru a trece în revistă ansamblul concepțiilor mele.

Îmi imaginez decepția acestor călători când, ajunși înapoi în Franța, nu vor mai ști să împărtășească emoțiile și speranțele lor. Intoxicați de presă, cei care nu au fost în Filipine îi vor privi cu mila pe care o au pentru credulii care se lasă păcăliți; astfel, aceștia ar fi avut șansa unei revelații asupra propriei lor ființe și de a cunoaște o altă dimensiune a vieții.

Dacă tulburările organice n-au putut fi vindecate, ceva foarte important s-a produs totuși cu el. Pacientul va aborda moartea prin dimensiunea spirituală pe care a cucerit-o.

Nu este aceasta adevărata pregătire pentru moarte de care se vorbește în termeni simpli și materialiști fără a se îndrăzni vreodată a se aborda problema în veritabila sa dimensiune?

7. PRIMELE CONCLUZII

Este în zadar să revin la adevărații profitori, în Franța, ai acestui fenomen. Agenția de voiaj care a organizat călătoria noastră în Filipine nu plătise, după șase luni de la încheierea sa, sumele avansate de Tony Agpaoa pentru sejurul nostru acolo; nici după un an nu fusese achitată în totalitate datoria. Ziariști, falși oameni de știință, lipsiți de scrupule, au văzut în aceste fapte (pe care nu aveau timpul necesar să le studieze) o bună ocazie pentru a-și vinde proza sau de a-și face publicitate, de a se vorbi despre ei. Oameni de spectacol, care confundau vrăjitoria cu fenomenul "psi", abili exploratori ai credulității publice, s-au impus fie pentru a denunța frauda, fie pentru a simula darul de tămăduitor...

Este important totuși să facem un scurt bilanț asupra a ceea ce a fost publicat și s-a zis. Într-adevăr, nimic nu corespunde realității pe care am putut-o trăi. Eu nu am trăit în mediul "psi", în mijlocul său. Termenul "psi" nu trebuie considerat ca fiind prescurtarea de la psihologie sau de la psihanaliză; el desemnează un întreg ansamblu de manifestări neobișnuite, inacceptabile pentru bunul nostru simț comun, pentru creierul nostru rațional, de neînțeles, pentru modul nostru de gândire și cultura noastră. Cea mai mare parte a manifestărilor funcției psi participă la o lume invizibilă, impalpabilă, inaccesibilă celor cinci simțuri ale noastre și în care noțiunea spațiu-timp nu există. Această funcție este admisă și utilizată cu profit de către o categorie de ființe umane care trăiesc absolut natural în comunicație cu forțele invizibile ale cosmosului, cele din Africa, din America de sud, din Orient și din Nordul îndepărtat.

În Franța, este de prost gust să te ocupi de acestea și aproape imposibil să practici o cercetare reală în domeniu, fără a-ți vedea

cariera distrusă. Pentru a îndrăzni să abordezi subiectul, trebuie să o iei pe ocolite: pe calea statisticilor, spre exemplu, sau să fii către sfârșitul carierei profesionale - așa cum este Rémy Chauvin, care nu se angajează încă în profunzime, întrucât separă ezoterismul, vrăjitoria, spiritismul, de lumea parapsihologică. În ceea ce privește grupul de cercetări căruia i-am aparținut, el evită astrologia în preocupările sale. **Ce înseamnă această fricâ de real?**

Se organizează o mișcare împotriva psi. Laureați ai premiului Nobel, profesori de la facultăți, oameni celebri, își înscriu numele pe listele acesteia. Îi obsedează teama de a fi puși sub semnul întrebării de către ei înșiși, de lumea lor, de ierarhia în care s-au instalat. Se protejează și acesta este dreptul lor cel mai strict. Din nefericire, creează obstacole în calea evoluției gândirii, a evoluției spirituale a individului și, în domeniul care mă afectează în mod deosebit - în dezvoltarea medicinei.

Acest prim sejur în Filipine nu-mi permite să trag o concluzie definitivă asupra calității fenomenului observat, dar afirm că el există în mod real și că apare ca suport al unui fenomen terapeutic. Pot să-l observ, să-l măsor, să-l calific datorită unui procedeu care decurge din învățămintele împărtășite de Dr. Paul Nogier din Lyon - cu toate că acesta se ferește de orice participare la mișcarea ezoterică. Procedeul tămăduitorilor filipinezi pune în joc un proces energetic, în sensul acupunctural al termenului. Este însă prea devreme să dezvălui cititorului ideile pe care le avansez în privința originii fenomenului și a razei sale de acțiune. Urmărind descrierea etapelor care marchează evoluția mea, el va putea, tot ca mine, să formuleze ipoteze și concluzii.

Cu toate acestea, tămăduitorii nu obțin însănătoșiri sistematice. Boala rămâne un fenomen complex, pe care ei nu-l pot stăpâni total, neavând decât una dintre chei. Posibilitățile lor mă subjugă în orice caz și rămân visătoare în fața lui Rudy, capabil să exploreze de exemplu un abdomen în câteva secunde și să concluzioneze asupra existenței sau lipsei unei stări patologice. Mă surprind visând asupra economiilor pe care le-ar realiza Asigurările sociale de la noi.

Un alt punct ce trebuie relevat: specificitatea fiecăruia dintre tămăduitori în fața unei manifestări psi: Blanche face incizia de la distanță, Jozefina lucrează cu ajutorul bucății de vată sau bumbac etc. Se poate imagina avantajul pe care l-am avea din aceste varietăți în cercetarea medicală și în terapeutică.

Da, visez că... am devenit capabili să ne eliberăm de educația de a gândi, de a simți, că în sinea noastră noi existăm.

Căci, în secolul nostru de așa-zis progres, ne este teamă de vrăjitori sau tămăduitori, îi negăm sau îi ridiculizăm, fără a îndrăzni măcar să ni-i apropiem.

CARTEA A II -A

1. REÎNTOARCEREA LA PARIS

O povară ca de plumb apasă acum pe umerii mei. Nici un surâs pe figurile acestea. Conversațiile, schimburile umane mi se par sărace, de o banalitate disperantă; ființele pe care le întâlnesc, cu câteva excepții, se dovedesc a fi negative, golite de suflet și de afectivitate reală. Fericirea de a exista nu mai este cotată în această țară! Ziarele și televiziunea ne copleșesc cu drame și cu știri proaste; mijloacele de informare în masă îți insuflă un sadism distructiv. O lume materialistă cade în dezolare.

Merg la spital ca invitată, fără a avea post oficial. Îl însoțesc pe patron în saloane și asist la prezentările de bolnavi care au loc în amfiteatrul mare.

La încheierea acestei prime călătorii, constat că m-am îndepărtat mai mult de domeniul medical din care provin. Îl simt acum diferit de mine, am suferit o "spălare a creierului", sunt dezintoxicată de știința oficială, ascult și înregistrez într-un spirit nou și mă simt capabilă de a judeca lucrurile ca un observator informat, documentat, asupra problemelor pe care le rezolvă, dar care nu mai aparține acestei familii medicale.

Descopăr cu înfricoșare că tot ceea ce este denumit în mod pompos spirit științific (în numele căruia totul pare permis) se aseamănă cu o nevrozâ obsesivă; finalitatea intenției este deviată fără ca cei care vorbesc sau ascultă să ia cunoștință de acest lucru!

Merg în compania obsedaților de diagnostic și de publicitate, pe care le fac cu prețul unui număr impresionant de examene de laborator și radiologice. Încerc nostalgia simplei și elegantei tehnici de explorare a unui abdomen așa cum o practica Rudy asupra mea sau în fața mea! Confrații mei s-au rătăcit pe calea speculației intelectuale, uitând că misiunea lor prioritară este întotdeauna de a atenua suferința, uneori de

a vindeca, şi de a face ca moartea să fie mai dulce atunci când apare. Bolnavii mi se par a fi agresaţi pe nedrept în profitul documentării iconografice.

Uneori, o reală bucurie mă cuprinde în faţa unei frumoase constatări: cea a unui bolnav vindecat printr-o terapeutică nonagresivă aplicată în urma unei examinări inteligente. Medicina organică îşi regăseşte atunci titlurile sale de noblete. Ea şi-a arogat toate puterile, dar dovedeşte că, în anumite situaţii, îşi justifică raţiunea de a exista.

Şi totuşi, această medicină se poticneşte cu regularitate asupra funcţionalului. Prin funcţional noi înţelegem ceea ce pare că afectează în mod cert bolnavul, dar care, în prezent nu poate fi pus în evidenţă de către medic: se măsoară în mod greşit o oboseală, o durere, o stare sufletească perturbată. Numai semnele suferinţei provocate de o boală, rezultate şi prin întrebările puse de medici, sunt reţinute ca semnale obiective. Bolnavul este atunci unul imaginar. Probabil că el va fi luat în serios într-o zi când, intoxicat de o administrare sistematică şi simptomatică de medicamente, sau agresat de examinări abuzive suplimentare, va fi ţintuit pe un pat de spital.

Astfel, şeful meu, Jean Lenègre, celebrul cardiolog, se oprea uneori înaintea unui bolnav, în cursul vizitei, iar când acesta afirma că se simte obosit, ne întreba: "Ce este oboseala?" Iar noi trebuia să răspundem în cor: "Oboseala nu există!" În mod obiectiv, ea exista. De atunci s-au studiat temeinic cauzele oboselii la cardiaci. Medicii reanimatori au afirmat drept cauză a apariţiei acesteia mai ales pierderea potasiului, ca urmare a tratamentelor diuretice.

Deci, obiectivitatea este limitată de tehnicile noastre de explorare. Există astfel un vid, o groapă neagră între bolnav şi noi. Şi aici, numai medicina diferită de a noastră are permisiunea de a vedea clar bolnavul, întrucât ea face apel la energia vitală, locul ei fiind situat între medicina preventivă, de care este legată intim şi medicina organică.

Dacă ţin acest logos confraţilor mei, sunt privită cu uimire, scepticism, chiar cu milă. Se declară îngrijoraţi de sănătatea mea mentală. Arunc atunci o privire în urmă pentru a face bilanţul.

Nu este uşor să trăieşti izolat, pe margine, reperele lipsindu-ţi în fiecare moment. Nu am drept martor, care să-mi poată servi ca sistem de referinţă, decât ceea ce am trăit eu. Aceasta mă linişteşte. Fără îndoială, vigilenta mea prietenă, Monique Alie, care a citit aceste însemnări făcute de mine în Filipine, are dreptate: trebuie mai întâi să fie înţeleasă şi admisă gândirea mea, urmărită evoluţia în timp şi reperată mutaţia pe care am făcut-o. Iată-mă, deci, constrânsă de a vorbi despre mine, spre marele meu regret.

Copilăria mea a fost marcată de gustul lecturii pe care mi l-a cultivat mama, şi de cel al sportului, încurajat de tatăl meu, de plăcerea dansului şi a muzicii. Cea mai mare bucurie este aceea de a merge la operă, idolul meu fiind José Luccioni.

Încep studii moderne pentru a deveni profesor de educaţie fizică (o adevărată profesiune, mi s-a spus atunci când doream să devin dansatoare clasică).

Fantezistă, plăcându-mi joaca, puţin înfrânată oarecum în studiile mele de măsuri de precauţie ce izvorăsc dintr-o prematuritate, nimic nu pare să indice că voi deveni o intelectuală.

Războiul şi moartea bunicii la care locuiam, mă maturizează rapid. Pregătesc examenul de bacalaureat într-o şcoală religioasă, pentru a intra la Joinville şi, în anul acela, îmi petrec vacanţa la Saint-Brieuc. Din întâmplare, cu ocazia uneia din plimbările mele prin cartierul librăriilor şcolare, o carte aflată în vitrină îmi atrage atenţia şi mă fascinează. Este o "Introducere în studiul medicinei experimentale" a lui Claude Bernard. Doresc s-o cumpăr, am o reţinere, dar intru totuşi în librărie... Însă, cuprinsă brusc de panică, întreb ceva în legătură cu o anumită stradă.

Cu toate acestea, continui să-mi doresc foarte mult această carte pe care nu îndrăznisem nici măcar să o răsfoiesc. Îmi amintesc că în anul precedent învăţasem ce este introspecţia... Reflectez: de ce această carte? Pentru ce mă gândesc atât la ea? Şi la întoarcerea din vacanţă anunţ că m-am hotărât să devin medic. Eventualitate foarte rău primită de ai mei. Mă lupt de un an de zile pentru a obţine autorizaţia de a pregăti P.C.B.-ul, adică prima etapă a studiilor în medicină. Mult mai târziu voi regăsi în drumul meu lucrarea susmenţionată a lui Claude Bernard.

În amintirea veleităţilor mele trecute, mă voi mulţumi să urmez cursurile de medicină aeronautică şi să obţin o diplomă în... medicină sportivă!

Încep astfel studiile mele care se desfăşoară fără evenimente deosebite (în afară de căsătorie şi maternitate), alegând specialitatea de anestezist-reanimator, întrucât aceasta este o meserie nouă. Dar sunt medic externist în raport cu spitalele, iar un cadru legal al externiştilor anestezişti nu există încă. Fac deja parte dintre inclasificabili şi voi rămâne astfel, cred, până la sfârşitul zilelor mele. La spitalul Foch acumulez două funcţii: medic externist dimineaţa şi anestezist-stagiar după-amiaza. Dar totul se complică inutil, spitalele cu program de lucru complet fiind încă o excepţie. Termin apoi stagiul şi obţin certificatul de specialitate, exprimându-mi dorinţa de a lucra în mod prioritar la reanimare. Dar nu

trebuie să se risipească ceea ce am învățat; am întâlnit câțiva reanimatori care-și asumă individual servicii post-operatorii delicate. Aceștia îmi explică: "meseria se învață la școala dură a vieții și a morții". Au dreptate. Găsesc o portiță devenind externist la Centrul regional de transfuzie din Saint-Antoine. Aici abordez reanimarea, învățând problemele transfuziei și obțin diploma de șef de centru.

Un șef minunat este acest Robert André, directorul centrului. În timpul expunerilor sale, el insistă asupra necesității de a ne îndoi de analizele de laborator. Pentru a fi credibile, acestea trebuie să fie făcute de către un personal de înaltă calificare. El repetă fără încetare acest adevăr de prim-ordin: "Dacă un examen de laborator nu concordă cu cel clinic, credeți ce spuneți clinica".

Nu învățasem acest lucru. Mă învățaseră medicina ca pe o dogmă care excludea dubiile și ascultarea atentă a bolnavului.

Într-o zi, Robert André dă consultații. Intră în sală un bărbat într-o bluză albă, cu un aer morocănos.

- Am pregătit un reanimator care acum mă părăsește pentru un serviciu de chirurgie infantilă. Cunoașteți pe cineva care să-l înlocuiască?

Cu un gest larg, șeful mă desemnează. Ghicesc că este vorba de un chirurg și nu găsesc că are o înfățișare prea binevoitoare. Mă acceptă pe loc. Mi se părea dificil să refuz această invitație după ce-i spusesem atât de frecvent patronului că vroiam să studiez reanimarea.

Părăsesc cu tristețe în suflet Centrul de transfuzie al cărui director se arătase a fi atât de bun, de inteligent și de deschis, și trec în serviciul vecin.

Aici se trăiește sub semnul terorii. Furiile chirurgului sunt foarte puternice. Face uneori eforturi pentru a se stăpâni, dar nu reușește. Mă conving că nu voi putea lucra aici decât o scurtă perioadă; experiența îmi va dovedi contrariul, căci cu un mare număr de chirurgi este dificil să lucrezi. Învăț să interpretez un bilanț electrolitic: aici laboratorul domnește ca un stăpân, examenul clinic pare a fi inexistent; urmărind cifra anunțată, se adaugă în perfuzii clorură de sodiu, potasiu etc., pentru a-i asigura pacientului constante sanguine ideale.

Privesc cu mare interes acest lucru dar și cu scepticism. Trebuie oare cu adevărat să fie menținute cu orice preț constante sanguine perfecte? Sunt multe decese aici. Deși lipsită de experiență, mi se pare că lucrurile sunt prea mult simplificate: esențialul este că pacientul prezintă constante bune, timp în care poate muri fără ca cineva să se întrebe de ce! Și nimeni nu-și dă osteneala să-mi explice cauzele decesului. (După această perioadă de externariat, va trebui să aflu legile care reglează schimburile "mediului interior" într-un fel mai subtil!) Dimineața, îmi petrec o bună parte din timp în sala de operații! Șeful serviciului de

anestezie nu vine practic niciodată pe aici, la fel și stagiarii care se răresc. Nu se grăbesc să vină într-un serviciu atât de puțin simpatic. Mă plictisesc și eu aici și mă gândesc să-l părăsesc, când apare un nou asistent - cu un surâs batjocoritor, purtând în bandulieră un aparat de fotografiat - care se interesează de ceea ce alții fug: plăgi ale pielii și arsuri.

Este celebrul Raymond Vilain, cel mai bun animator al sălilor de gardă. Umorul său vine într-un moment anume: în sala de operații și pe culoarele serviciului înfloresc zâmbete de îndată ce apare el.

Mă întreabă cine sunt. "Cineva care se plictisește, care vroia să învețe reanimarea, dar care este constrânsă să practice anestezia, care vrea să se reîntoarcă la Centrul de transfuzii sau să lucreze în oraș cu un alt chirurg".

- Nu plecați, vom face împreună un lucru pasionant.

Îmi comunică entuziasmul său, îmi explică ceea ce știe, mă îndrumă pas cu pas în timpul primelor tratamente asupra arsurilor. Totul devine clar, eficace, benefic. Îmi descrie dinainte desfășurarea intervenției, stabilește timpii, mă avertizează asupra riscurilor, mă previne asupra conduitei pe care trebuie să o am. Regula sa este următoarea: "a preveni accidentele, pentru a evita tratarea lor". Sunt înarmată cu numeroase recomandări înaintea fiecărei lupte și aventura începe.

Dimineața foarte devreme, prelevez sânge proaspăt de la donatori, înainte de a practica inducția anesteziei și Raymond Vilain înfige un trocart* gros în osul stern ceea ce dă acces la o transfuzie rapidă și rezolvă problema inaccesibilității venelor celui ars; ne ajută un asistent dinamic (care, din păcate, va fi ucis în Algeria) asigurând înlocuirea flacoanelor de sânge care se succed cu rapiditate. Suntem în perioada primelor extirpări-grefe; cu un bisturiu lung, Vilain decupează zonele moarte până la stratul neafectat de arsură, sângele se scurge din plăgile operate, invadează totul în jur, curge pe jos. Facem transfuzii mereu pentru a menține o masă sanguină constantă.

Apoi el prelevă petice de piele din zona sănătoasă și le depune în lamele fine, pe regiunea plăgii operate, acoperind totul cu pansamente.

Dar, în zilele următoare trebuie să facem față supurației care se formează. Pentru a o reduce, practicăm o nouă metodă: recuperăm o cadă de baie veche și, ocazional, o transportăm în camera pacientului cu arsuri grave, îl băgăm în cada cu apă, după ce eu l-am adormit ușor, pentru a-l curăța de materia purulentă în care se găsesc uneori și viermi.

---

* Instrument chirurgical ca o tijă și foarte ascuțit, folosit la puncții/n.t./.

Operațiunea de curățire îl face să-i sângereze rănile, apa se tulbură de puroi și de sânge. Spectacolul este oribil. Profităm de această ușoară anestezie pentru a efectua o transfuzie pe calea sternală. Apoi îl trezesc pe acest pacient acoperit de pansamente uscate, noi, curate, fără miros.

Aceste ședințe de tratament sunt demne de un film de groază. Sunt prea tânără ca să pot suporta acestea. Mi-e teamă că nu sunt capabilă să introduc laringoscopul prin aceste găuri strâmte, deformate de bride și contracții, să ajung la glotă și să o luminez, să fac sonda pentru intubație să alunece pe trahee, pentru a asigura libera circulație pe căile respiratorii. Mi-e frică de aceste trupuri umane pe care nu știi de unde să le apuci și unde să pui un aparat de tensiune, de acest sânge care curge și pe care eu trebuie să-l înlocuiesc pe măsură ce se pierde, într-o sincronizare perfectă, fără a mai socoti determinarea prea lentă a suprafețelor ce trebuie operate pentru a mă putea orienta. Pe scurt, mi-e frică de aceste corpuri care supurează, dezgustătoare, frică de a nu ști să zâmbești unui bolnav înainte de a-l adormi, de a nu putea să-mi reprim gestul de a mă da înapoi și reflexul de vomă când mă apropii de el (multe mirosuri sunt înspăimântătoare), frica de a fi eu cauza unei morți datorită lipsei de vigilență sau a neîndemânării.

Eu mă înăbuș în acest serviciu ostil, în care "suflete milostive" așteaptă să se întâmple catastrofa, concluzie logică a tehnicii noastre revoluționare. În nopțile care preced intervențiile chirurgicale, groaza mă devorează. Încă de la ivirea zorilor, în picioare, la fereastră, aștept momentul începerii luptei. În timpul acțiunii, totul merge mai bine. Vilain mă liniștește, formăm de altfel o echipă și susținem proba. Nu vom avea accidente, numai câteva incidente. Atunci este minunat, nu aruncă vina pe responsabilul cu instrumentele, pe anestezist, pe asistenții care pansează, pe externist - băiatul care se plimbă - așa cum procedează în mod curent mulți chirurgi. După aceea, Vilain reface istoria intervenției, analizează elementele problemei, descoperă greșeala, studiază modalitatea de a o evita. Planul nostru de acțiune este îmbunătățit cu aceste concluzii și ne va folosi la următoarea operație.

El mă învață marile principii ale cercetării medicale obiective, cinstite, documentate, trăite. Îmi arată cum trebuie utilizată fiecare greșeală pentru a progresa. Încep să dobândesc această tehnică previzionistă, atât de prețioasă anestezistului, reanimatorului, și care constă în luarea unor măsuri proprii pentru tratarea complicațiilor înainte ca acestea să apară - element capital al securității operației pentru a reduce la minimum cele mai grave accidente.

Șeful meu cel mare continuă să fie furios pe toate. Furios că prefer să lucrez cu asistentul său și nu cu el, furios când vede graficele afișate la

paturile bolnavilor. Și totuși, din acestea voi desprinde o regulă terapeutică, pe care Vilain o va boteza cu numele meu, prin care evidențiez următorul fapt: în condițiile noastre de lucru, cu cât tinde mai repede bolnavul să aibă o anemie, cu atât pronosticul cicatrizării este mai favorabil, deoarece acesta este semnalul că el mobilizează proteinele din sângele său sau din cel introdus prin transfuzie, pentru a asigura cu prioritate cicatrizarea.

Evident, trebuie să se facă față acum anemiei printr-o supraveghere riguroasă, prelungită, însoțită de transfuzii și de o dietă adecvată.

În 1954 mă înscriu la cursul superior de anestezie: o serie de cursuri, completate cu un expozeu făcut de fiecare cursant dintr-un serviciu specializat. Aleg un subiect de reanimare: metabolismul apei. Ceea ce mă conduce, pentru documentare, în serviciul lui Gaudart d' Allaines, celebru pentru calitatea chirurgiei digestive care se practică aici și pentru chirurgia cardiacă pe care patronul a introdus-o în Franța. Îmi reamintesc dimineața aceea însorită care va însemna ceva în viața mea: sunt emoționată la ideea că voi vorbi în fața renumitului Jean Le Brigand. Este reținut însă în altă parte de probleme deosebite și anestezistul ne repartizează în sălile de operație. Sunt desemnată la sala nr. 1 în care operează Jean Vaysse. Îi pun câteva întrebări anestezistului și îmi răspunde cu vocea joasă. Toracele bolnavului este deschis, coastele îndepărtate, în mijlocul câmpului operatoriu, inima bate!

Anestezista ia tensiunea arterială, injectează câteva droguri, supraveghează transfuzia în timp ce elevul său ventilează plămânii bolnavului, apăsând pe balonul umplut cu oxigen. Face apoi și ea același lucru și, cu un surâs îmi spune încet: "Altfel ați fi văzut multe lucruri astăzi, chiar și un stop cardiac". Chirurgul, anestezista, asistenta care pansa nu și-au schimbat nici o clipă ritmul gesturilor lor. Sunt dezorientată, însă descopăr "clasa" unui serviciu în care fiecare este stăpân pe sine.

Am făcut în acea perioadă practică și în alte două spitale. Echipele de acolo sunt excelente și simpatice dar nu emană din sala de operații calmul care domnește aici, unde riscurile operațiilor sunt totuși foarte mari. Am impresia că nu voi fi niciodată capabilă să ajung la acea pace și seninătate.

După aceea, Jean Le Brigand vine la noi, la curs. Prezint textul meu în sala de conferințe. Îl comentează, apoi, luându-mă deoparte, îmi propune să lucrez aici, cu el. Nu știu ce să-i răspund. Mă conduce la biroul directorului, ale cărui calm, eleganță și fel amical de a mă primi, le admir. Sunt acceptată pe loc, fără a avea timpul să înțeleg ceea ce mi se întâmplă. Încerc senzația că o ușă mare se deschide larg spre lumină în fața mea.

Când abandonez fostul serviciu, directorul, cu un aer indulgent, îmi propune ca pe lucrarea mea să figureze şi el, deoarece vârsta mea tânără şi absenţa unui "nume" ar diminua difuzarea. Vilain mă sfătuieşte să nu procedez astfel.

(Sufletul acestui chirurg - şef de serviciu care îmi făcuse propunerea este mai puţin negru decât al unui alt şef al meu de mai târziu care, acoperit cu diverse titluri şi aproape de pensionare, păstrează în sertarele sale preţioasele mele lucrări "pentru a le pune la adăpost de orice indiscreţie", îmi telefonează frecvent seara şi-mi vorbeşte foarte afectuos, îmi pune diverse întrebări şi le publică fără să mă avertizeze, numai sub numele său. Această lucrare este la originea unui congres internaţional de la Paris unde nu voi avea posibilitatea să iau cuvântul şi la care nu voi fi nici măcar citată).

Astfel, în pofida eventualităţii creării unui serviciu specializat în tratarea arsurilor, eu şi Vilain ne despărţim.

Dar experienţa a fost profitabilă. Practica de zi cu zi la patul bolnavului, observarea legilor care guvernează sau menţin viaţa, toate acestea m-au format. Luată de valul activităţii practice, am uitat de cărţi. Când le voi deschide, puţin mai târziu, îmi voi da seama că opiniile mele şi practica mea sunt în divergenţă cu teoria. Şi totuşi, activitatea mea alături de Vilain s-a dovedit eficace! Încep să am bănuieli. Adevărul nu se află, probabil, în manuale, ci în observarea foarte atentă şi zilnică a fenomenelor. Mă aventurez cu timiditate pe calea criticii: cei care scriu sunt probabil mărginiţi în biroul lor, nu au timp să observe cum trăieşte şi moare un bolnav; ei dau lecţii, relatând ceea ce au scris alţii înaintea lor, pornind de la nişte cazuri clinice insuficient urmărite. Fără îndoială, trebuie să petreci zile şi nopţi lângă un bolnav pentru a-l cunoaşte bine. Ce importanţă are? Să continui pe această cale? Nu mă interesează ce se va întâmpla, iată-mă înarmată pentru a-mi asuma răspunderile!

Mi-am dat seama de necesitatea continuării aventurii operaţiilor, cu cazuri dificile, ca pe un maraton sau un sport ce presupune luptă! Trebuia să dispun de o bună rezistenţă psihică şi să rămân acolo de la începutul şi până la sfârşitul intervenţiei. Aceasta cere o sănătate de fier, o disponibilitate totală! Ignor faptul că nu te poţi bate în acest fel la infinit. Trebuie totuşi să se admită că viaţa spitalicească intensivă este cea mai bună şcoală; confruntarea cotidiană a tânărului medic cu cazurile grave, constituie proba de foc indispensabilă bunei iniţieri a terapeutului.

Părăsesc cu nostalgie în suflet bolnavii mei cu arsuri, cu recunoştinţă faţă de Vilain şi fără nici o ranchiună la adresa şefului de serviciu. Merg să trăiesc "marea aventură a inimii".

În serviciul lui Gaudart d' Allaines, Jean Le Brigand ne învaţă să luăm în consideraţie cu bun simţ bolnavul. Eu trebuie să observ, să examinez, să-mi imaginez, să cunosc bine fiziologia, adică modul de funcţionare a corpului uman în condiţii normale de viaţă şi felul în care se apără în faţa agresiunii.

Trebuie cunoscută, de asemenea, fiziopatologia afecţiunilor cardiace, adică anomaliile de funcţionare ale sistemului cardio-vascular, apoi felul în care organismul se adaptează la situaţia nouă, creată prin intervenţie.

Există acolo un întreg ansamblu de masă sanguină, de sânge arterial, de sânge de la vene, de tonus vascular şi pulmonar. Dacă fiziologia şi fiziopatologia bolii iniţiale sunt, în cea mai mare parte a cazurilor, bine descrise de către cardiologi, creativitatea reanimatorului trebuie să fie prezentă pentru a preveni apariţia complicaţiilor postoperatorii. Dar, aflat fără încetare în faţa unor situaţii noi (tehnica medicală evoluează foarte repede şi bolnavi cardiaci cu probleme tot mai complexe sunt operaţi) trebuie să te adaptezi imediat.

În mod discret, personalul mă asistă. Probabil că acolo am întâlnit cei mai buni infirmieri, cele mai bune specialiste în aplicarea pansamentelor, cele mai bune asistente medicale. Acest personal mă iniţiază asupra felului în care se face de serviciu şi mă adaptez perfect acestui mediu. Serviciul trăieşte ca un furnicar muncitor, fiecare îi comunică tuturor celorlalţi ceea ce ştie şi află în profesiunea sa. Pleci pentru opt zile în concediu şi la întoarcere îţi dai seama că ai rămas serios în urmă; cercetarea devine intensă, progresul este permanent.

Nu vreau să particip la anestezii pentru că ştiu foarte bine unde duce aceasta: la completarea lipsei permanente de anestezişti în spitale.

Efortul făcut pentru a-mi continua studiile nu va fi decât un profit al Asistenţei publice? Rezist cu încăpăţânare în faţa solicitărilor.

Vine o zi în care doresc să înţeleg de ce anumiţi bolnavi nu s-au trezit atunci când părăseau sala de operaţii. Este vorba de o comă sau de o simplă întârziere în trezire? Numai electroencefalografia poate să-mi răspundă.

Îmi sacrific orele de libertate studiind această tehnică. Apoi, iată-mă într-o zi în sala de operaţii, dotată cu un aparat mare şi cu electrozi care, datorită conjuncturii, sunt reduşi la dimensiunea unor ace scurte pentru a detecta curentele emanate de creier. Sunt incomodă... îmi spune zâmbind şeful serviciului, care glumeşte amabil, văzându-mă cum pun acele.

Obţin zeci de metri de bandă pe care sunt trasate urme ce trebuiesc interpretate. Ajutorul unui medic electroencefalograf îmi este preţios.

Lucrăm împreună la ea, acasă, în fiecare duminică. Dar nu cădem de acord asupra unui punct esențial: ea pretinde că recunoaște fenomene artificiale, accidentale, acolo unde eu văd a fi semne de suferință cerebrală postoperatorie; ea neagă realitatea imaginilor lente care coincid cu momentele de scurtă întrerupere circulatorie produse de actul chirurgical. Mă învață că aceste imagini nu au fost niciodată identificate! Disprețuind teoria, dau prioritate realităților: asist la anestezie, la actul chirurgical, notez fazele și remarc coincidențele evidente între etapele operatorii și apariția acestor unde.

Reafirm că este vorba de semnale simultane cu apariția unei suferințe cerebrale de origine anoxică* - și nu de fenomene accidentale. Prietena mea rămâne în continuare sceptică. Controlez din ce în ce mai mult activitatea anestezistului pentru a urmări timpii operatori. Într-o zi, aflându-mă singură și urmărind operația, inclusiv ca electroencefalografă, mă decid să fiu mai atentă și la îngrijirile postoperatorii. Sunt martora permanentă a reacțiilor bolnavului în diferitele stadii ale aventurii sale. Prinsă în mrejele sălii de operații, îmi asum un număr exagerat de ore de prezență aici. Dar ajung să dovedesc că aceste imagini suprapuse, repetabile, survin precis în stadiile acute ale actului operatoriu. Aceste unde ciudate nu sunt întâmplătoare, artificiale, ci unde de o calitate care, în circumstanțele obișnuite, nu permit înregistrarea. Încă o dată constat că experiența trăită contează mai mult decât teoria manualelor. Plecând de la aceste lucrări, electroencefalografia se generalizează în chirurgia cardiacă și devine un examen sistematic.

S-a creat obișnuința de a fi văzută mereu și pentru un timp îndelungat în sala de operații. Sunt admisă cu atât mai ușor acolo, cu cât s-a înțeles că fantezia curiozității mele ar putea constitui o sursă de publicitate benefică serviciului. În afară de aceasta, eu acopăr o lipsă continuă de medici anestezişti. De exemplu, într-o dimineață, Jean Vaysse îmi telefonează pentru a-mi cere să-l înlocuiesc pe anestezistul său, care s-a îmbolnăvit. Îl refuz net, nu mă interesează decât reanimarea și reiau activitatea mea de reanimator. Jean Le Brigand dispare treptat din spital, redactează o carte privind reanimarea și, imediat ce mi-a comunicat esențialul cunoștințelor sale, îmi transmite funcțiile avute.

Colaborez acum ceva mai mult cu cardiologul. Printr-un contact mai strâns cu el, mă interesez în mod real de cardiologie. Dacă compar pregătirea noastră în domeniu, devine evident faptul că pentru a încerca să mă apropii de nivelul său de cunoștințe trebuie să mă pregătesc și să obțin certificatul de cardiologie.

* Lipsa mai mult sau mai puțin totală a oxigenului/n.t./.

Dacă îl inițiez pe dr. Ricordeau în reanimare, pentru a mă putea pregăti, el trebuie să mă familiarizeze în schimb cu problemele coagulării sângelui la cardiacii operați și, în mod deosebit, cu prevenirea emboliilor în cazurile de aritmie*.

Sfabilim prescripțiile postoperatorii într-o perfectă înțelegere. Reușim apoi o colaborare eficace și fără perturbări timp de mai mulți ani, în pofida personalității și a caracterelor afirmate de fiecare. Nu văd în aceasta decât o explicație: cercetarea comună a adevărului medical și grija noastră pentru interesul bolnavului.

Anestezista lui Jean Vaysse este surmenată și bolnavă. Accept, în sfârșit să o înlocuiesc, întrucât soțul meu este plecat ca militar în Algeria și mă văd lipsită de salariul său de internist provizoriu. Activităților de reanimator li se adaugă deci o muncă sistematică de anestezistă de spital. Abandonez celelalte preocupări, părăsind-și Spitalul de copii la care eram medic externist și anestezist și unde îmi făcusem teza.

Inflexibila mea șefă de acolo, Prof. Louise Delegue, ne-a insuflat respectul față de bolnav, cerându-ne imperios să terminăm toate anesteziile începute, fără a ne despovăra vreodată de ele; nu trebuia să părăsim copilul decât atunci când era readus în patul său, în stare de veghe. Ea ne-a învățat că anestezia și reanimarea se succed și se confundă; numai nouă ne este posibil să simțim, mai bine decât oricine, starea bolnavului pe care îl avem mai multe ore în mână în timpul operației.

Copilul, și mai ales noul născut, este fragil. Cea mai mică hemoragie diminuează grav masa lui sanguină, iar reflexele sale vaso-motorii sunt și mai rău acordate. Astfel, ea ne-a făcut viața dură. Dar toți elevii ei sunt marcați de principiile sale, iar seriozitatea actului medical îți rămâne întipărită pentru totdeauna, ca și neglijarea propriilor probleme în fața responsabilităților.

După aceea am lucrat în serviciul Prof. Dubois-Poulsen. Acum lucrez deci cu Jean Vaysse, directorul "Centrului de cercetări Claude-Bernard", cu care cercul se închide.

Lucrăm zi și noapte. Un volum de roman nu ar fi suficient pentru a descrie viața mea în acea perioadă. Practicăm chirurgia asupra hipertensivilor. Regula cere să fii zgârcit în materie de transfuzie la această categorie de pacienți. Eu afirm contrariul - că la începutul operației trebuie să fie compensate în mod strict pierderile și supracompensate când intervenția s-a încheiat, deoarece sistemul simpatic a fost alterat iar vaso-dilatația anumitor regiuni provoacă moartea prin vasoplegie.

* Ritm neregulat al bătăilor inimii/n.t./.

Era perioada primelor grefe vasculare pe vasele sanguine groase şi iată că apărură zorile chirurgiei pe inima deschisă. Pentru a câştiga câteva minute de oprire a circulaţiei, se impune răcirea trupului pacientului; răcirea la alegere a unui anumit organ nu este încă pusă la punct şi, în plus, organul care trebuie protejat înainte de toate este creierul; astfel, bolnavul este scufundat într-o cadă cu apă rece, în care se introduc bucăţi mari de gheaţă pentru a-i scădea temperatura. Răcite, ţesuturile consumă mai puţin oxigen şi oprirea provocată şi controlată a aparatului circulator devine posibilă.

Curând experimentăm aparatul artificial inimă-plămân al lui Thomas. El trebuie să ne permită, teoretic, să întrerupem circulaţia fără riscuri; presupunem că pompa cardiacă artificială îşi va asuma funcţiile circulaţiei. Experimentele pe animale par promiţătoare; înainte de a lucra pe un bolnav, facem o repetiţie generală în sala de operaţii pe un animal, pentru a ne coordona mişcările, întrucât suntem în total 18 persoane. Echipa pare a fi pusă la punct, dar nu şi aparatul! Eu execut anestezia în timpul zilei şi urmările operatorii în cursul nopţii astfel că, după ce se termină totul, mă prăbuşesc pe un şezlong şi nu mă mai mişc deloc de acolo; munca m-a epuizat.

Urmează seria de drame hemoragice care survin în timpul marilor intervenţii chirurgicale, prelungite prea mult. Deodată, sângerarea creşte, din toată plaga operatorie se prelinge sânge, accelerăm transfuzia, dar hemoragia se amplifică şi facem o cursă contra cronometru pentru a compensa pierderile şi a obţine sângele necesar din Paris. Hemoragia nu se opreşte niciodată, întrucât odată format cheagul, el se dizolvă aproape imediat şi bolnavul moare inevitabil. După ore de muncă pentru a repara şi a ameliora malformaţia, moartea survine inexorabil. Încerc în zadar să-l fac pe executantul transfuziei să se intereseze de această problemă. Cer o audienţă la directorul Robert André, care-mi trimite un specialist să mă ajute să recunosc acest sindrom. Doctorul Vergoz evidenţiază la bolnavii noştri sindromul fibrinolitic, identificat deja de americani.

Dacă în timpul unor astfel de drame încercam un sentiment de neputinţă absolută, acum ştiu să-mi păstrez calmul. Măiestria chirurgului, seninătatea sa, mă ajută să-mi păstrez resursele pentru a reflecta şi a acţiona. Cunoştinţele dobândite în cardiologie îmi sunt preţioase. Îmi asum cu toată încrederea funcţiile ce-mi revin în cadrul acestui minunat colectiv de serviciu.

Rămân totuşi vulnerabilă faţă de moartea pacienţilor mei. În acea perioadă, când se precizau indicaţiile operatorii şi limitele toleranţei inimii şi creierului, bilanţul deceselor era dificil. Trebuie să revenim din

această grea încercare pentru a îndrăzni să reîncepem şi să retrăim această ameninţare cu moartea a celui de care suntem legaţi şi care doarme acum. Trebuie să ştim să murim de mai multe ori într-o săptămână! Când este vorba de un copil, reacţia mea atinge limitele intolerabilului. Mă gândesc la ai mei şi plâng, în timp ce scot de pe micul trup sondele, electrozii şi celelalte ustensile. Curând nu mă mai duc în serviciul de chirurgie pentru copii, nu vreau nici să-i mai cunosc, nici să mă mai joc cu ei în trecere, cu ocazia vizitei medicale. Mă mulţumesc numai să le văd dosarele. Studiile mele de cardiologie îmi permit să-mi concentrez interesul asupra "cazului" şi nu asupra copilului. Mă protejez astfel şi încep anestezia fără slăbiciuni. Importanţa constă în eficacitate. Nu este convenabil nici să te îndoieşezi, nici să-ţi pierzi sângele rece.

Pot, fără îndoială, să fac aici bilanţul, analiza dificilei profesiuni de medic anestezist despre care nimeni nu vorbeşte decât cu ocazia unui accident care îl zdrobeşte! Chirurgia şi medicina în general datorează acestei discipline numeroase dintre progresele obţinute. Vulgarizarea intubaţiei, a respiraţiei artificiale, menţinerea echilibrului hidro-electrolitic, reanimarea, toate tratamentele terapeutice care asigură supravieţuirea în timpul unei crize, decurg din această specialitate care a fost timp îndelungat în fruntea progreselor medicale. Graţie medicului anestezist, spitalele din Paris şi din provincie s-au dotat cu materiale şi tehnici noi, dar au văzut şi un nou mod de a judeca şi aprecia boala. Înainte, medicina trăia prin nişte idei împietrite. Munca noastră a contribuit la deschiderea orizonturilor, la dinamizarea tehnicilor medicale contemplative şi descriptive. Dintre multiplele exemple, aş alege o observaţie făcută în timp ce, în calitate de anestezist şi reanimator, studiam cardiologia. Exista un sindrom descris sub denumirea de "edem rezistent la diuretice" şi la toxicardiace, era o entitate recunoscută. Acesta ne este descris în timpul unei vizite medicale; studiez bolnavul, este foarte palid şi pare distrus, respinge farfuria cu mâncare fără a se uita măcar la ea. În timp ce colegii mei se îndepărtează, mergând la celălalt pat, mă apropii de el pentru a-l încuraja să mănânce, să se alimenteze. Nu-i este foame. Îi spun situaţia celor arşi. Ştiu că atunci când ei erau anemiaţi iar echilibrul lor protidic era perturbat, nu mai vroiau să se hrănească şi intrau într-un cerc vicios pe care numai transfuzia îl compensa. Am vorbit de acest lucru cu Dr. Coblentz, şeful salonului, un om cumsecade, deschis, căruia puteam să mă adresez cu toată încrederea. Citim dosarul cazului. "Numărul globulelor nu este atât de redus", zice el. Am evocat hemoconcentraţia, diminuarea masei sanguine, pentru a-i explica lucrurile. "Procentul de protide este satisfăcător!", adaugă el. Sugerez totuşi un examen simplu: raportul albumină-globu-

linã. Un procentaj de protide normal nu înseamnă nimic în sine, căci scăderea albuminelor poate fi compensată printr-o creştere a procentului globulinelor şi adunarea lor dă un procentaj global normal de protide.

Când se ştie că la cardiaci procentul de albumine este prioritar, întrucât el comandă presiunea oncotică*, cu puterea de a readuce apa din ţesuturile vaselor sanguine, se înţelege atunci importanţa sa pentru un bolnav purtător de edem.

Examenul de laborator arată că nu mă înşelasem. Exista o diminuare a albuminelor compensată printr-o creştere a numărului globulinelor. Propun să alternez timp de câteva zile o perfuzie de sânge cu una de albumine concentrate şi edemurile se topesc ca şi sindromul care nu era decât o născocire.

În perioada aceea, mai mult ca acum, nu era bine pentru un elev să vadă lucrurile în mod just. Îi sunt îndatorată Dr. Coblentz care a îndrăznit să se arate a fi cel mai bun apărător în ziua examenului meu oral pentru obţinerea certificatului de specialitate în cardiologie, încercare grea, în special pentru femei, care se vedeau practic excluse de la început.

Astăzi, în noua mea căutare a adevărului, am nevoie, pentru a rezista agresiunilor, să-mi reamintesc ziua aceea în care făceam transfuzia unui cardiac într-unul din marile servicii cardiologice pariziene, când foarte tânăra femeie ce eram, îndrepta o eroare admisă de o întreagă generaţie de distinşi cardiologi. Aceasta reprezenta o revoluţie! Dacă şi astăzi aş putea avea încă o dată dreptate!

Când mi se spune: "Dacă tămăduitorii erau adevăraţi, americanii ar fi demonstrat-o", îmi reamintesc de vizita pe care i-am făcut-o Prof. Cara pentru a-mi permite, printr-o subtilitate, să măsor consumul de oxigen al bolnavului aflat sub respiraţie artificială şi, în special, al bolnavilor supuşi la respiraţie prin inima-plămânul artificial. Bănuiam că circulaţia colaterală a anumitor boli congenitale era încă funcţională prin anastomoze** şi de a permite un uşor aport de oxigen prin asistenţa ventilatorie în caz de incident la pompă. Am făcut o lucrare care a fost publicată de Societatea de anestezie. Peste doi ani, un elev al Prof. Cara, plecat în America, tărâm al cercetărilor avansate, văzu punându-i-se în programul său de lucru ceea ce noi descoperisem de mult. Mi-a scris pentru a-i trimite referatele noastre.

Am avut nevoie să-mi recâştig încrederea în multe împrejurări deoarece evidenţele strigătoare care vor apărea curând, pot să pară şi

* Presiunea osmotică proprie proteinelor în soluţie/n.t./.

** Legătură sau stabilirea unei legături pe cale chirurgicală a două căi de circulaţie/n.t/.

mai delicate. Evoc aceste amintiri care sunt tot atâtea jaloane puse pe drumul uceniciei mele. Şi aceasta nu pentru a convinge, întrucât am înţeles repede ce înseamnă o strădanie zadarnică, ci pentru a-mi permite să îndeplinesc propriile mele revoluţii interioare succesive şi să-mi modific concepţiile prestabilite, nemaiascultând decât de intuiţia mea.

Activitatea mea la spitalul Broussais se dublează prin incursiuni în afară, la Prof. Jean Hamburger. Jean Vaysse face grefe de rinichi la bolnavi. Experienţele în curs de desfăşurare pe animale dau rezultate bune, dar se doreşte să se ajungă la grefa prelevată de la un donator. Echipa noastră se alătură atunci echipei lui Hamburger. Eu adorm şi răcesc donatorii pentru Jean Auvert (anestezistul său nu era obişnuit cu această practică); doi anestezişti de la Broussais adorm primitorii pentru Jean Vaysse care realizează grefa. Frigul protejează celulele renale ale donatorului pe timpul necesar de la extracţie la grefa de primitor. Practicată de mâini antrenate, această metodă nu prezintă riscuri deosebite (dar se preferă acum realizarea unei răciri selective a rinichiului).

Rezultatul grefei depinde de compatibilitatea dintre donator şi primitor. Primul succes va fi obţinut cu doi gemeni care trăiesc şi astăzi. Dar îmi amintesc de o operaţie efectuată într-o noapte de revelion şi de urmările sale! Telefonul sună când încă nu apăruseră zorile; era Prof. Hamburger care îmi urează, primul, "La mulţi ani!". Cred că este vorba de o farsă de prost gust, deoarece lucrasem până noaptea târziu pentru a realiza grefa! Dar nu-i aşa, Jean Vaysse i-a cerut să mă cheme, întrucât bolnavul urinează mai mult decât trebuie. Se deshidratează, are hiperglicemie. Cineva, uimit de prescripţiile mele postoperatorii, nu le-a aplicat şi, între altele, a diminuat cantitatea de insulină la perfuzie. Bolnavul are deja uremie şi, în plus, a devenit diabetic. Presiunea osmotică este considerabilă şi acest fapt îl face să elimine o cantitate impresionantă de urină. Din mare fericire, operaţia delicată făcută de Vaysse permite ca tranzitul digestiv să se restabilească foarte repede. I se dă să bea apă curată şi totul se aranjează!

Toate acestea sunt simplificate la ora actuală, întrucât rinichiul artificial postoperator permite ca pacientul să fie operat când se află în echilibru hidro-electrolitic. Nu uităm ceea ce se datorează chirurgiei şi anesteziştilor.

Dar deja se profilează viitoarea mea aventură.

Directorul Centrului de cercetări Claude-Bernard nu este numai un mare chirurg, de o abilitate prodigioasă, ci şi un discipol al lui Gurdjieff. Visează să mă coopteze la activitatea sa. (Mă aflam în domeniul paranormalului încă din fragedă tinereţe, bunica anunţându-mi dimineaţa evenimentele ce urmau să se petreacă în cursul zilei, iar conştiinţa că

era imposibil să vorbesc despre acestea în afara casei, mă stăpânea; percepusem noțiunea de "interzis" în mod intuitiv și rămâneam mută în legătură cu viața misterioasă pe care bunica o împărtășea cu mine). La spitalul Broussais se știe că pe Vaysse îl interesează anumite forțe necunoscute. Se știe că, din acest motiv, calea concursurilor îi este barată. Se vorbește despre aceasta în cuvinte cu subînțeles. Sunt prevenită și eu prin cuvinte ambigue. Se pretinde că aceia care se apropie de această lume riscă să cadă în disgrație sau să se afunde în nebunie. Aceste mistere mă înspăimântă, căci descopăr în corpul meu ce se apără, că ele nu sunt chiat atât de lipsite de importanță ca lumea previziunii ghicitoarelor în care mă introdusese bunica. Această lume ascunde forțe, puteri pe care uneori le presimt. Din când în când, Jean Vaysse îmi spune câteva cuvinte pline de subînțeles. Timpul și curajul pentru a mă informa mai mult îmi lipsesc. Sunt obosită. Iau gărzi la serviciul "Intrări" al Spitalului Broussais și-mi petrec nopțile reparând cu chirurgul de gardă burțile spintecate de lovituri de cuțit în disputele dintre nord-africani. Se adaugă gărzile la "Inimi deschise" apoi apelurile nocturne din oraș și urgențele lui Vaysse. Am responsabilitatea unui copil, a unui apartament, a unui soț mobilizat în Algeria, al cărui moral este scăzut. Această medicină de vârf este prea acaparatoare! Nopțile mele de odihnă prea mult scurtate! În ciuda prezenței continue a lui Jean Vaysse alături de mine, rezist influenței și autorității lui: timpul meu liber este consacrat familiei. Sunt uimită de fetița mea care crește și fără a fi eu prea mult timp cu ea, iar părinții mei îmi acaparează duminicile. Le datorez mult acest lucru. Da, familia reprezintă esențialul vieții mele. Odată terminat programul de lucru, nu mai am timp decât pentru familie.

Apoi aștept al doilea copil, care se va naște... după terminarea unei operații pe inimă deschisă! Într-o carte scrisă de Jean Eparvier - "Marea aventură a inimii" - mă recunosc într-o fotografie, îngreunată de această sarcină. Sunt scutită acum de nopțile de gardă, deoarece au fost deblocate credite pentru a-i retribui pe succesorii mei, mai puțin altruiști prin temperament.

Cea de-a doua naștere mă va face să-mi dau ceva mai mult seama de atitudinea distructivă pe care Vaysse o exercită asupra mea, în unele privințe. Nu mai tolerez eternele sale întârzieri, care mă privează de bucuriile maternității. O oră de întârziere dimineața mă împiedică să-i fac baie copilului în ziua aceea. O oră de întârziere după-amiaza mă împiedică să mă reped până acasă, între două operații, să-mi revăd copilul.

Dacă nu vrea să ia în considerație programul, nici viața mea personală, nici sănătatea mea, cum să accept a-l urma într-o nouă direcție în privința căreia nu dispun de nici un reper, de nici o apărare?

Cu toate acestea, sunt sensibilă la buna dispoziție perpetuă a acestui om, la calmul său, la seninătatea sa, la politețea sa deosebită. În momentele dificile nu este nevoie să vorbim deloc; ne simțim, ne știm, acționăm în simbioză perfectă, fără a fi nevoie să schimbăm nici măcar o privire.

Această simbioză mă neliniștește când este vorba de fenomenele parapsihologice pe care le provoacă. Presimt că vrea să mă dirijeze către o lume care îmi este necunoscută, în care el va fi maestrul.

Îmi va aduce el ceva benefic, sau mă va exploata și mai mult? Am impresia că nu mai sunt eu însămi. Sunt la bunul plac al chirurgului Vaysse, al bolnavilor mei, al copiilor, cărora vreau să le asigur confortul. Mă învinovățesc în privința soțului meu care nu este niciodată satisfăcut de nici una dintre activitățile mele. Invidiez soarta infirmierului de sală care, la ora 12 fix, orice s-ar întâmpla, îndrăznește să ia dejunul, care, la ora 17 punct are voie să plece acasă. Uneori, văd cum se succed în program trei echipe iar eu sunt mereu acolo, lângă bolnav. Nimeni nu are grijă de mine, nu se îngrijorează de sănătatea mea, de fericirea mea, de dorințele mele. Mă iau toți drept o ființă indestructibilă. Ce se va întâmpla dacă mă las dusă în această lume a senzațiilor, a percepțiilor paranormale? Ce va rămâne din mine?

Jean Vaysse îmi creează încă un alt gen de dificultăți: eu, fiind în contact cu serviciile de cardiologie, iau în considerație mereu comentariile lor cu privire la întârzierea rapoartelor la operațiile efectuate! Vaysse nu vrea sau nu poate admite importanța pe care cardiologii o acordă acestor documente. Totuși, echipa medicală are nevoie să confrunte datele din aceste rapoarte asupra operației cu ipotezele ce au precedat intervenția. Plecând de la această comparație, ea va ști să stabilească pe viitor un diagnostic preoperatoriu exact și să dea îndrumări terapeutice precise. Aceasta este o sarcină ce trebuie realizată înaintea ieșirii bolnavului din spital. Mă aflu într-o situație dificilă.

Această absență a rigorii în anumite domenii, certitudinea că Vaysse mă epuizează fizic fără cel mai mic scrupul, mă fac să mă îndoiesc de el.

Prea des ajung să mă tem de ceea ce simt sau pricep când sunt singură acasă. Știu că există ceva legat de el în treaba aceasta. Înțeleg teama celor care resping ezoterismul și practicile sale. Insist din dorința mea de a ignora totul, de a nu-i pune întrebări, de a trăi în continuare ca și când nimic din aceste lucruri nu ar exista. Îmi imaginez astfel că mă agăț într-un ocean de singura mea scândură de salvare. Totuși, secretara sa îmi oferă, din partea lui, o carte despre Gurdjieff și mă angajez să o citesc. Ezit, dar cedez tentației și găsesc o anumită explicație a fenomenelor trăite care mă liniștește puțin.

În vara aceea, accept să-i fac o vizită când își petrecea concediul de odihnă la câțiva zeci de kilometri de casa mea. Îmi propune o plimbare prin pădure și-mi vorbește atunci mai clar despre aceste probleme. **"Noi posedăm mai multe corpuri, pe care trebuie să învățăm a le face să trăiască, iar cei care nu le înțeleg, vor muri, ca larvele, pentru că nu au știut să le dezvolte în timpul vieții lor".**

Zâmbesc la aceste cuvinte, dar realizez curând, mergând alături de el, că încearcă să exercite asupra mea o acțiune magnetică. Rezist însă.

Reîntorcându-mă acasă, o serie de fenomene, foarte greu de suportat, se manifestă. Am intrat, fără să vreau, într-o experiență de "trezire" a corpurilor împotriva cărora lupt.

Deși sunt în concediu, somnul mă părăsește, ca și pofta de mâncare. Perioadă atroce, în timpul căreia voi arbora în familia socrilor mei (căreia îi acord plăcerea de a fi cu nepoții lor) o mină obișnuită, de fiecare zi. Infernul se întredeschide pentru mine: manifestări paranormale, scrierea automatizată, voci, mă asaltează... Singură, în imposibilitatea de a vorbi despre aceasta, de a mă lăsa ajutată sau liniștită de cineva informat în problemă, mă simt "izolată" la mine acasă și înconjurată de socri ostili.

Cunosc două vieți paralele, una pe care anturajul meu o poate observa și care sper că pare normală, întrucât mă controlez la maximum; cealaltă, solitară, în fața unor necunoscute, a unor manifestări ale invizibilului, pe care nu reușesc să-l accept!

A sosit și soțul meu aici. Încerc să-i explic că trăiesc ceva îngrijorător, că Vaysse este cauza acestei stări, că doresc să văd un preot care poate îmi va indica mijloacele de a domina această criză. Îmi răspunde că pastorul din sat nu va înțelege nimic din toate acestea și găsește că este mai simplu să mă îndop cu calmante. Cu sănătatea la pământ din cauza medicamentelor înghițite, mă aflu închisă în camera mea, care este menținută în întuneric. Mintea îmi lucrează continuu, conștientă sau în vis. Afară soarele strălucește. Încerc dorința de a-l revedea, de a atinge apa și nisipul pentru a-mi asigura contactul cu realitatea concretă și de a fugi de acest invizibil care ocupă totalitatea conștiinței mele. Îmi pierd controlul gesturilor și al cuvintelor. Știu asta. Sunt conștientă de acest lucru, dar nu mai stăpânesc nimic. Acesta este infernul!

Soțul meu mă anunță că va smulge iedera existentă de-a lungul gardului din zid al grădinii. Această frază mă salvează, văd în ea un simbol, în forțele obscure care mă copleșesc. Vreau să cred că această operațiune de degajare va da rezultate. Încerc să gândesc invers față de modul în care am făcut-o de am ajuns în această stare. Puțin câte puțin, mă eliberez. Mă regăsesc o simplă muritoare, cu un simplu corp fizic,

numai cu posibilitățile de a vedea și de asimți ceea ce percep în comun oamenii muritori. Niciodată nu voi mai accepta să-l văd pe Jean Vaysse în afara orelor de serviciu.

Mă reîntorc la Paris, în septembrie, răvășită complet. Îi cer lui Vaysse o scurtă întrevedere la clinică pentru a-l anunța că mi s-a întâmplat "ceva". Mă îndoiesc, îi spun, că mintea mea va fi atât de vigilentă pentru a-mi asuma responsabilitățile obișnuite. Îmi răspunde laconic: "Totul va merge bine acum, ați câștigat douăzeci de ani în evoluția dumneavoastră". Astfel am confirmarea a ceea ce bănuiam. El cunoaște trăirea mea, el este de vină pentru aceasta. Mă întreb în ce ar putea consta această evoluție despre care vorbește și mă grăbesc să uit totul, distanțându-mă față de el. Nu vreau să învăț să manipulez aceste forțe.

Dacă, în plan profesional, colaborarea noastră a atins perfecțiunea, prietenia noastră este compromisă. Înțeleg că și unul și celălalt jucăm totul pe tot, rămânând fiecare pe poziția sa.

Doi ani mai târziu, în ajunul concediului de odihnă, o brutală despărțire pune capăt asocierii noastre. Eu nu vroiam decât o experiență medicală alături de el. De 7 ani, el spera să mă facă să descopăr altceva. În cursul unei ultime explicații asupra acestor corpuri invizibile pe care mi le dezvolta și asupra a tot ceea ce mă amenința dincolo dacă nu aveam grijă, refuz felul său de a dori să mă salveze, aruncându-mă în furtună.

Ruptura noastră este însoțită de plecarea mea de la spitalul Broussais. Părăsesc deci prietenii cu care colaboram, cel mai celebru dintre serviciile medicale pariziene, o situație financiară bună, deși soțul meu nu era încă instalat într-un serviciu.

Urmez calea care mi se pare a fi cea a datoriei și a bunului simț. Mă agăț de realitățile mele: soțul, copiii...și un gol imens se instalează în mine. Sunt ca și dizlocată și pierd, simt astă, o anumită dimensiune. Îl văd pe soțul meu cu alți ochi. Am impresia că trăiesc lângă un străin. Nu emite nici o căldură sufletească, nu-mi oferă nici o reconfortare, nici un ajutor, nu-mi însuflețește viața cum o făcea Vaysse. Imaginea pozitivă asupra lui, pe care o aveam, pe care o purtam în suflet, se dovedește a fi iluzorie. Doresc o despărțire de el, pe care o refuză... Datoria, copiii, apoi pleacă pentru a efectua înlocuiri de chirurgi în provincie. Aceste despărțiri artificiale și tranzitorii îmi permit să depășesc perioada acută a crizei. Teama de irațional mă face să pierd totul și să cad într-o existență obișnuită, fără surprize. Trăiesc din obișnuință. Copiii mei mă încântă încă. Dar ei sunt cei care mă înlănțuie în această viață stupidă.

Perfecțiunea cu care m-a obișnuit Vaysse nu va avea egal acolo unde voi merge să lucrez. Gesturile sale minunate, felul său de a mângâia materia pe care o opera, eleganța mișcărilor sale nu le voi mai revedea niciodată. Dar extraordinara practică pe care am întreprins-o îmi permite din când în când să scot câte un bolnav dintr-o situație periculoasă.

Astfel, la noua clinică unde lucrez, trebuie să fac o primă anestezie. Este vorba de un bolnav tânăr, care are o fractură a pumnului. Este nemâncat. Îi iau tensiunea, îi ascult inima, totul este normal. Mă asigur că instalația de gaz anestezic a fost verificată și este în stare de funcționare. Totul este pregătit, mi-o confirmă și chirurgul. Injectez ușor amestecul pregătit și bolnavul adoarme puțin câte puțin, respirația sa se regularizează la normal. Fixez seringa și merg la capul pacientului pentru a-l oxigena în timp ce amestecul paralizant pe care i l-am injectat își face efectul. Utilizez pentru oxigenare un amestec de oxigen și protoxid 50%, dar pentru a umfla balonul, deschid robinetul care distribuie un debit mare de oxigen. Deodată, bolnavul se albăstrește. Încerc încă o dată o oxigenare mai bună a lui și observ că se albăstrește și mai mult. Foarte repede analizez situația: stomacul gol, traheea liberă, plămâni care se umflă bine, inima ascultată și tensiunea normală, deci, o singură cauză rămâne. În această clinică nouă, numai o proastă verificare de către specialiști a branșamentului gazelor anestezice este cauza. Fac gestul invers al reflexului pe care trebuie să-l ai când un bolnav dă semne asfixie: îi scot masca de pe față și-i cer chirurgului să-i facă o respirație artificială toracică. Bolnavul devine roz la față. Este vorba de o eroare în legarea tuburilor cu gaze.

Numai după ce bolnavul respiră singur și reacționează bine, frica mă cuprinde, un tremurat nervos mă zgâlțâie. A trebuit să-mi contractez atât de tare mușchii înainte de a alege gestul decisiv pe care l-am făcut, încât câteva zile am avut dureri în tot corpul, datorită contracției. Îmi imaginez prețul erorii - moartea unui om - iar pentru chirurgii care lucrează din toată inima într-o clinică modernă, nou construită - un început dramatic.

A trebuit să sufăr din cauza unei incompetențe tot atât de grave a instalatorilor și la o clinică experimentată, foarte celebră, căreia tocmai i se adăugase alături o nouă sală de operații și pe care o inaugurăm printr-o cezariană. Din mare fericire, aparatul de anestezie portativ avea o mică butelie de oxigen suplimentară, ceea ce ne-a salvat, mama, copilul și pe mine, căci făcând foarte rapid calculul, prin eliminare, mi-am dat seama de greșeala de branșament!

Îmi împart timpul între copiii mei, care acum mă văd mai mult, cursurile pe care le iau ici-colo și spitalele în care acoperă unele servicii

temporare în locul titularilor, pentru a nu-mi ieși din mână. Mă simt a fi în căutarea a ceva, dar nu știu ce. Vreau să uit ceea ce am pierdut și mai ales iraționalul.

Mai târziu, întâmplarea ne pune față în față pe mine și Jean Vaysse. Spune că se plictisește. Și eu mă plictisesc, dar tac. Presupun că și unul și celălalt ne-am dat seama de greșeala noastră. Probabil că el putuse să folosească mai bine avantajul celor zece ani care ne separau pentru a înțelege dificultățile mele, dar recunosc că nu i-aș fi ușurat lucrurile.

A murit cu câteva luni înainte de a pleca eu pentru prima dată în Filipine, pentru a relua cu Tony Agpaoa calea pe care Vaysse vroia să mă vadă că o urmez.

La câteva ore după moartea sa, secretara lui, care m-a anunțat, mi-a spus la telefon "ați rămas cu ceva neterminat".

După aproape 15 ani de la căsătoria noastră, soțul meu, care și-a terminat studiile, se instalează definitiv cu serviciul în regiunea pariziană. Este recunoscut ca chirurg cu drepturi depline. Iată-l deci lângă mine, suntem ca doi copii care au crescut împreună, dar vorbesc un limbaj diferit. Se întreabă ce vreau, ce caut, ce-mi lipsește; îi sunt mai străină decât o primă femeie cu care vine în contact.

Într-o zi, anestezista de la spitalul Broussais, pe care aproape o uitasem, îmi spune la telefon că este anunțat un concurs pentru un post de șef de serviciu în spitalul vecin celui în care lucra soțul meu. De fapt, este vorba de "a face" pe șeful, deoarece anesteziștii rămân încă în afara circuitelor obișnuite. Sunt numită acolo în 1965.

Mă voi găsi însă într-o ciudată situație. Am fost convinsă să dau acest concurs și apoi angajată pentru a lua măsuri pe linia unei reale responsabilități. Cu toată buna credință, încerc să organizez serviciul și să introduc respectarea și aplicarea strictă a regulilor de securitate medicală. Dar concepțiile mele sunt respinse de toată lumea. Aici se crede că acestui spital modern îi este hărăzit un mare viitor chirurgical. Dar el îi succede unui ospiciu, fără tranziție, iar ideile care există aici despre normele de lucru, diferă total de ale mele. Cu cât organizez mai bine activitatea, cu atât sunt controlată mai mult. Exigențele mele, moștenite de la marile servicii de vârf în care am lucrat, sunt luate drept fantezii personale. Vina mea este aceea de a fi soția unui chirurg stabilit în orașul vecin, a cărui echipă se bucură de o bună reputație. Fiind în relații cu o echipă rivală, devin o suspectă.

Lucrez totuși cu plăcere cu un doctor mamoș și cu un ortoped de mare talent, doi specialiști pe care i-am descoperit eu. Particip la punerea la punct a unui proiect de dezvoltare a spitalului. Inițiez un curs și anim totodată o reuniune amicală la care asistă confrații mei din

spital și de la clinică: în fiecare lună, fiecare dintre noi le împărtășește colorlalți din grup ceea ce cunoaște mai bine, iar câțiva confrați specialiști ne vizitează cu toată prietenia.

Dar toate acestea nu acoperă așteptările mele. Nu pot să fac cercetarea clinică dorită. Sunt prea mult absorbită de problemele de administrație.

Lipsa de personal medical mă obligă la o prezență aproape permanentă în spital. În imposibilitatea de a mă îndepărta de telefon când sunt acasă, reuniunile familiale, concertul, cinematograful, chiar și o simplă plimbare, îmi sunt interzise.

O colaboratoare îmi este dată în sfârșit, ca adjunctă. Ne ajutăm cât se poate. Dar mă instalez în acest du-te-vino continuu care îmi displace, mă plictisește. În afară de aceasta, încep a fi considerată "un personaj periculos" deoarece, la insistențele mele, infirmierele anesteziste nu lucrează mai mult de 48 de ore pe săptămână, inclusiv gărzile de noapte. La venirea mea, gărzile de noapte se considerau ca un serviciu practic gratuit; ca de altfel peste tot în Franța.

Directorul spitalului, sfârșit prin a înțelege că am nevoie de forțe proaspete pentru a asigura funcționarea în securitate deplină a sălilor de operații. S-au creat atunci posturi suplimentare de infirmiere anesteziste. Stabilesc aplicarea regimului de lucru de opt ore. Curând, infirmierele pentru pansarea bolnavilor cer același lucru, apoi noutatea se răspândește în spitalele vecine. În ochii administrației am devenit un pericol public, o revoluționară, eu, care n-am participat niciodată la cea mai mică acțiune politică și care nu citesc nici măcar ziarele.

Câțiva ani mai târziu, directorul de la Sănătate va telefona la clinica unde lucrez două dimineți pe săptămână și-l va avertiza pe responsabilul stupefiat că adăpostește în incintă "un personaj periculos": aceasta fiind eu!

Dar eu nu reneg această revoluție care ținea de medicina aplicată, pur și simplu de medicina preventivă. Cum să accepți să-i încredințezi viața bolnavilor accidentați, aflați într-o stare gravă, unui personal epuizat care nu se află în posesia tuturor reflexelor sale? De ce să aduci acest personal de înaltă specializare în starea de a demisiona, deoarece condițiile de activitate sunt inumane? În ceea ce-i privește pe medici, aceștia rămân singurii eroi ai epocii noastre, față de această muncă de ocnaș.

Într-adevăr, mă enervez din ce în ce mai mult în acest spital.

În acea perioadă, mamei i se generalizează un cancer operat în urmă cu 12 ani, deși aparent vindecat, dacă este să credem în normele admise. Suferințele sale sunt atroce, rezistând la calmante. Sunt în căutarea miracolului. Cel mai bun prieten al lui Jean Vaysse, Jacques

Donnars, îmi trimite o invitație pentru un congres de sofrologie la Barcelona. Nu cunosc nimic despre sofrologie, dar studiind materialele din dosarul primit, aflu că ea exercită o acțiune puternică asupra durerii. Aceasta este o fereastră deschisă care mă salvează de la disperare. Îmi asum riscul de a pleca cu mama și tatăl meu la Barcelona, cu avionul. Suntem în 1970.

2. SOFROLOGIA

Congresul internațional de la Barcelona mă face să descopăr această disciplină nouă.

Deschiderea congresului se face cu mare pompă: prințul Juan Carlos pronunță discursul de deschidere. Sofrologia ameliorează și chiar vindecă un anumit număr de afecțiuni, ne spun oratorii, ca: obezitatea, hipertensiunea, hipertiroidia, ulcerul de stomac. Ea permite intervenții chirurgicale fără anestezie. Din acestea, trag concluzia că acest impact terapeutic puternic poate s-o ajute pe mama.

Doresc să-l întâlnesc imediat pe Caycedo, omul care a creat tehnica și i-a dat denumirea. Când dau peste el în sală și îi explic scopul venirii mele acolo, îmi răspunde că organizarea congresului nu-i lasă efectiv nici un minut liber. Nu-mi rămâne decât o soluție: să învăț tehnica pentru a o aplica.

Asist la toate comunicările. Dar acest congres, în timp ce îmi trezește curiozitatea, nu-mi dă nici o cheie terapeutică.

Caut tot magicianul care o va ajuta pe mama. Trăiesc durerea ei, îi pândesc semnalele, le bănui intensitatea la cea mai mică crispare a feței. Asist neputincioasă la slăbirea ei. Sunt confruntată cu ineficacitatea analgezicelor pe care i le face ambulatoriu. Știu că anestezia locală care ar putea răspunde la o calmare a durerii fără pierderea cunoștinței este inutilă datorită efectului său trecător. Cât privește drogurile mai puternice, aceastea provoacă o depresiune respiratorie și modificări ale tensiunii. Sunt în căutarea imposibilului.

Pe măsură ce congresul avansează în lucrările sale, se cristalizează senzația că mă pierd într-un imens abuz de încredere: mă aflu în fața unei afaceri comerciale care exploatează credulitatea și disperarea oamenilor. Expunerile la care asist sunt evazive, emfatice, presărate cu erori de fiziologie și psihopatologie. Numai cei care fac expozeuri ce țin de psihologie și se apropie de filozofia problemelor mi se par demni de

interes. Mă uimește faptul că nu se fac auzite și voci care să releve greșelile făcute de vorbitori. În mijlocul societăților noastre de anestezie sau de cardiologie ele ar fi provocat un scandal de proporții și asistența ar fi huiduit vorbitorul în culpă; nici nu l-ar fi lăsat să termine. Aici, fiecare vorbitor este felicitat, elogiat, aplaudat pentru absurditățile sale. Ascultându-l pe acesta, care pretinde că face cercetări la un laborator din SUA, cum confundă curbele pulsului cu un traseu electro-cardiografic și cum le comentează într-o manieră proprie, simt cum îmi vâjâie capul.

Pentru ca lucrările să-și reia contactul cu realitatea, ridic degetul, îl agit, pentru a protesta - pentru că nimeni nu o face - dar nu pot atrage atenția președintelui lucrărilor congresului. Abandonez curând orice tentativă de intervenție și mă las luată de starea de somnolență din sală. În fond, aceste greșeli nu au nici o importanță dacă tehnica este eficace.

Un stagiu de practică este organizat la Sitges. Mă înscriu, împreună cu părinții, sperând că acolo vor fi dezvăluite secretele pentru că, până acum, am auzit vorbindu-se de ceva ce nu era încă definit.

Asist la cursurile lui Caycedo, care vorbește spaniola apoi redă, cu vocea lentă, fraza anterioară într-o franceză proastă. Suntem în sală de ore întregi dar lucrurile nu avansează în lămuriri. Sugerez ca aceste cursuri - în spaniolă și franceză - să fie separate, ceea ce ar da posibilitatea fiecărui grup să profite de plaja însorită din zonă. Nu sunt înțeleasă. Preferă să vorbească într-o sală înțesată de lume? Tac, nu vreau să indispun pe nimeni, vreau să-l înțeleg bine pe Caycedo toată ziua, dacă acest lucru este util pentru mama mea. Profit totuși de câteva compensații: Jacques Donnars este aici iar Roland Cahen inițiază într-un mod simplu și schematic în principalele legi care conduc inconștientul. Cu toate acestea, în teoriile lui Caycedo, inconștientul nu există! Hotărăsc să nu întârzii asupra detaliilor, să nu iau în considerație decât rezultatele. Accept ceea ce este de agreat și resping sau trec pe lângă ceea ce mi se pare, prin intuiție sau cunoaștere, eronat.

Exercițiile practice sunt interesante. Învăț tehnica lui Neiti Kria. Totul se petrece într-o sală cu bazine cu apă caldă și cu apă rece, alături de care sunt dispuse farfurii cu sare de mare. Ne punem pe deasupra o îmbrăcăminte de culoare albastră și fiecare este dotat cu un recipient asemănător unei mici stropitoare albe care este umplută cu apă călduță, sărată de fiecare după dorință. Stând cu capul înclinat într-o parte, puțin aplecați în față, ne punem apă într-o nară, prin ciocul stropitorii. Trebuie să învățăm să scoatem apa pe nara cealaltă, ceea ce ne face să râdem, să scuipăm, să plângem. Totul este evacuat în balta cu pești roșii. Ni se explică scopul acestei mișcări: excitarea hipofizei și pregătirea pentru ședința de relaxare, în picioare și culcat, prin metode care se

aseamănă cu cele ale lui Schultz și Jacobson. Toate aceste exerciții inspirate din tehnicile orientale, au ca scop să ne facă să pierdem cunoștința asupra corpului nostru și să trecem prin diverse alte stări de conștiință.

O barieră vagă desparte starea de veghe de starea de somnolență și de starea sofrologică. Acesta este nivelul sofroliminal. Aici se situează și dezvoltă activitatea sofrologului. Limbajul folosit este monoton, calitatea timbrului vocii, la care se adaugă alegerea cuvintelor, toate acestea permit un discurs de o calitate deosebită care cufundă pacientul într-o stare de relaxare.

Tot acest procedeu îmi este nou. Caycedo, după o ședere de doi ani în Japonia și în India, a avut ideea de a raționaliza tehnicile meditative din aceste țări și de a le traduce într-un limbaj pseudo-științific acceptabil pentru europeni. El valorifică două noțiuni: motivația și noțiunea de imagine a corpului. El demistifică și desacralizează tehnicile orientale și le face acceptabile spiritului nostru cartezian - deci, metodic și rațional. El exclude hipnoza din tehnica sa, subtilitate fericită, deoarece îi poate ralia pe toți cei care sunt dominați încă din copilărie de teama unor forțe necunoscute.

Jacques Donnars explică bine că hipnotizorul îl face pe pacient să-și imgineze că deține o anumită putere în timp ce el nu face altceva decât să utilizeze în favoarea sa stările de conștiență ale acestuia din urmă.

Sofrologul, dimpotrivă, valorifică EU-l celui care se afla în fața sa, revelând în el diversele stări de conștiență pe care le poate cunoște, și profită de cele pe care le poate folosi. El valorifică individul, în timp ce hipnotizorul îl aservește. Sofrologul îi arată cum proiecția de imagini pozitive, a unor acte reușite într-o anumită stare de conștiință, îi permite să înlăture inhibările sale și blocajele fantasmagorice.

Iau cunoștință de motivația de care se vorbește: ea este cea care mi-a permis să rămân zile întregi în sala congresului de la Barcelona și să-l ascult pe Caycedo la Stiges, ore în șir, vorbind cu o voce monotonă și spunând într-o oră ceea ce ar fi putut exprima în cinci minute, frazele fiindu-i într-atât de goale. Da, trebuia ca mama mea să fie într-un asemenea stadiu de suferință pentru ca să suport șederea aici în pofida spiritului meu critic și a nerăbdării mele.

Iau cunoștință de noțiunea de "imagine a corpului". Pentru mama, corpul său nu mai este decât această coloană vertebrală dureroasă și piciorul care o torturează. Ghicesc acum că trebuie valorificată imaginea restului corpului său pentru a modifica percepția regiunilor sale dureroase.

Privind viața și activitatea lui Caycedo și ale unora dintre elevii săi, deduc ceea ce produce reprezentarea de acte reușite, "pozitivarea". În acestea observ avantajele și poate riscurile! Aud cu stupefacție afirmân-

du-se de nenumărate ori că noi trăim momente istorice! Caycedo eliberează certificate şi, în funcţie de numărul de prezenţe, va distribui ulterior diplome de profesor, fondate pe singura putere ce şi-o arogă.

Curând el va vorbi despre crearea unui oraş ale cărei străzi şi pieţe vor purta numele principalilor săi colaboratori! El gratifică, onorează, încoronează, cu o uşurinţă care mă uluieşte.

Caycedo nu se interesază de situaţia mamei mele care nu înţelege cum şi de ce toate aceste frumoase promisiuni nu sunt aplicate în folosul său. Cu toate acestea, ea face împreună cu noi exerciţiile de rigoare. Reîntorşi la Paris, Jacques Donnars îi va asigura câteva şedinţe terapeutice speciale, întrerupte de intrarea ei în spital; va începe să aplice ea însăşi ceea ce a învăţat. O mare uimire mă cuprinde când o văd uneori înfrângându-şi unele crize mari şi dureroase, printr-o muncă dificilă, realizată asupra ei însăşi.

Timp de câţiva ani, voi continua să urmăresc cele învăţate de la Caycedo, ceea ce îmi permite să-mi precizez un anumit număr de cunoştinţe, dar îmi păstrez spiritul critic. Este greu să urmezi o cale nouă şi abstractă, când elementele controlabile ale învăţăturii, ale concepţiei, nu sunt corecte. Mă îndoiesem deja de Jean Vaysse... a cărui onestitate ştiinţifică nu ridica dubii.

Într-o zi, totuşi, către sfârşitul stagiului, izbucnesc. Îmi declar uimirea de a urma un curs de o atât de proastă calitate în unele probleme, pe care auditoriul îl acceptă. Sunt dezlănţuită, nedându-mi seama cât de deplasată este atitudinea mea pe pământul unei Spanii franchiste. Pretind divizarea adunării în trei grupe: cei, cărora le rămânea puţin bun simţ şi care doreau să plece deja, a doua grupă, ai cărei membri erau hipnotizaţi şi cea de-a treia formată din oameni fără creier...Caycedo păleşte brusc, personalităţile de onoare de la masa prezidiului se privesc cu uimire, se lasă o tăcere cumplită. Mie mi se pare că am făcut ceea ce ar fi făcut în locul meu profesorii mei francezi: demistificarea impostorilor. Când îşi revine în fire, Caycedo spune calm: "Am remarcat faptul că cei cu spirit critic devin cei mai buni sofrologi".

El are puţină dreptate; dacă am devenit furioasă, aceasta se datorează mult faptului că sofrologia ar putea constitui un aport pentru medicină. Colegii mei medici sunt tentaţi să respingă cu uşurinţă, înainte de a o experimenta, o metodă care lasă să apară în sânul său, atâtea noţiuni eronate.

Însă anumiţi stomatologi, kinesiterapeuţi (masori), psihologi, care nu au ştiut sau au uitat psihologia, rămân fideli sofrologiei! În afară de acestea, pentru unii, diplomele distribuite de Caycedo şi de alţi sofrologi, vor avea un efect deosebit de frumos în sala de aşteptare a cabinetelor lor.

Anul următor, doamna Caycedo mă face să sesizez, bineînţeles, faptul că prezenţa mea nu este dorită. Sunt tousi fidelă până în momentul în care încetez să mă revolt! Atunci mă simt în pericol! Părăsesc grupul.

Caycedo îşi continuă opera. Trăieşte încă "momente istorice". Încearcă să câştige cu metoda sa continentul american şi face să apară "Declaraţia de la Recife" inspirată din Drepturile Omului.

Sunt totuşi cucerită de ideile sale. Obţin prin metoda sa rezultate probatorii. Voi încerca deci să fac inventarul învăţămintelor care se desprind din această metodă.

De atunci, diferitele servicii de neurofiziologie, pentru a nu rămâne în urma uriaşei mişcări create de Caycedo, au reluat aceste date, delimitându-le, dându-le caracter ştiinţific prin introducerea aparatelor de înregistrare ca intermediari între medic şi bolnav. Astfel, în etape succesive, metodele orientale sunt plagiate şi îşi pierd finalitatea: trezirea spirituală.

Ca urmare a acestor învăţăminte sofrologice (spiritul meu critic rămânând în continuare treaz pentru a nu mă lăsa prinsă în capcană) îmi apare în minte o concepţie nouă despre viaţă şi boală. Părţi întregi din ideile-mele preconcepute se năruie. Aceste idei noi ca şi constatările mele personale pe care le pot face, nu-mi mai sunt transmise de profesorii de la spital sau facultate. Ele îmi sunt transmise de educatori mediocri în ceea ce priveşte cunoştinţele medicale, dar care ştiu să pună în valoare o dimensiune terapeutică ignorată de mediile noastre. Aceştia au eficienţă şi comunică realmente o ştiinţă. Acest paradox mă tulbură şi mă obligă la o profundă punere la îndoială a concepţiilor mele despre medicină şi exerciţiul ei. El răstoarnă ideile mele privind însăşi definiţia bolii. Mă aflu propulsată într-o lume care exersează o terapie sălbatică, în afara legalităţii. Orgoliul meu de a aparţine castei medicilor este rănit şi totuşi, împărtăşesc cu noii mei confraţi un anumit dispreţ pe care îl au pentru corpul medical care "nu a înţeles nimic", care practică autosatisfacţia şi se acoperă de titluri şi medalii care nu mai valorează - când ai ieşit din acest cerc - decât atât cât şi acelea conferite de Caycedo.

Aş vrea atunci să-i fac pe prietenii şi confraţii mei medici să cunoască faptul că profesia noastră este în pericol, că este timpul de a ne reculege şi a vedea bolnavul într-un mod nou. Peste tot însă sunt foarte prost primită. Dar Caycedo şi asistenţii săi m-au "pozitivat" întrucâtva şi, în faţa zâmbetelor răutăcioase care mă înconjoară, proclam că "îndrăznesc să exist" şi continui drumul meu, adunând de ici-colo noţiunile care mă interesează.

Puțin după reîntoarcerea noastră din Spania, mama intră în spital. I se face un tratament chimic anticanceros și moare datorită unor complicații legate de acest tratament în care speram cu naivitate.

Când intrase în agonie, am încercat totuși, cu toate forțele mele să o smulg morții. Îi fac transfuzii, îi administrez vaso-constrictoare, îi fac o intubație traheală și respirație artificială, încercând chiar să-i masez inima oprită. Rămân însă neputincioasă. Viața i se duce iar această moarte mi se pare nedreaptă, de neînțeles... Disperarea se instalează în mine.

Tot ceea ce am învățat devine derizoriu acum. Din această încercare trag niște concluzii personale: cancerul are o slabă legătură cu virusurile, el este legat înainte de toate de o cauză posihosomatică, deoarece știu prin ce încercare a trecut mama anul anterior. Drogurile anticanceroase omoară celulele bolnave, dar ele pot să altereze totodată în mod grav chiar și funcțiile celulelor sănătoase. Analgezicele nu au eficacitatea pe care le-o atribuiam. Vocea lui Jacques Donnars contribuise mai mult la ușurarea durerilor sale decât toate medicamentele.

Medic fiind, nu știu totuși la ce servește viața, la ce servește moartea și toate încercările pe care trebuie să le înfruntăm. Nu știu de unde vin și unde mă duc... la ce servește această comedie. Cine mă va ajuta s-o aflu?

Încerc să fac față situației încă o dată și lucrez. Gesturile pe care le fac, obiectele pe care le ating, totul îmi reamintește cu cruzime de moartea mamei.

Într-o zi mi-am luxat glezna, fiind obligată să-mi pun piciorul în ghips. Acest fapt mă rupe de obiceiurile mele, mă desparte de spital. De aceea demisionez și repun totul sub semnul întrebării. O lungă și dureroasă mutație va trebui înfăptuită pentru a găsi răspunsul la întrebările mele. Voi străbate un drum lung, însoțită de cei pe care i-am întâlnit la Sitges: Caycedo, Jacques Donnars, Roland Cahen, fiecare, în felul său, trasându-mi o cale. Apoi, alții mă vor ajuta să pătrund, mai târziu, în lumea invizibilului și a prezentului în care refuzasem să-l însoțesc pe Jean Vaysse.

3. ÎN CĂUTARE DE SINE

Părăsind această lume, mama mă obligă să renasc.

Până în ziua aceea divinizasem știința. Noii mei profesori, prietenii mei și aceste dureroase momente mă încită să păcătuiesc împotriva ei. Nu am nevoie de materiale costisitoare, să fac cheltuieli, să-mi creez

colaboratori și nici de credite pentru a înainta pe noua cale. Intuiția, ascultarea atentă a corpului și a simțurilor, permite trecerea prin poarta cea strâmtă.. Acolo se află calmul și senzația că exiști cu adevărat. **Ghicești în interiorul tău un adevăr care nu se învață nici în liceu și nici la facultate.** Dar totul trebuie descoperit. Cum? Nu pot stabili un program de cercetări, mă încredințez hazardului, întâlnirilor ce mi se propun, solicitărilor neprevăzute. Nu refuz nici o cale, cu excepția științei oficiale și materialiste. Voi trăi astfel o mulțime de experiențe uimitoare care mă vor transforma și vor modifica pragul percepțiilor mele.

La Paris, cel mai simplu este să-l urmez pe Jacques Donnars. Ne leagă vechea noastră prietenie și numele lui Jean Vaysse scris în filigran. Din greșeală sau cu un scop anume, el primește în salonul său un cadru didactic din cercurile oficiale care ține în seara aceea o conferință intitulată "Există oare sofrologia?" Suntem numeroși și așteptăm discursul său. Începe să vorbească. Timpul trece, introducerea în subiect, cu iz literar, se prelungește. Deodată, dubiul se instalează în mintea mea. Roland Cahen, nu departe de mine, îmi lansează o privire complice și-i cere vorbitorului să binevoiască să treacă la miezul subiectului.

"Dar tocmai tratez subiectul", îi răspunde vorbitorul. Atunci, la rândul meu, îi pun următoarele întrebări care îmi frigeau buzele:

- Ați sofronizat până acum vreun bolnav?
- Dumneavoastră, personal, ați sofronizat?

La ambele întrebări răspunsul a fost "nu". Voi întâlni foarte des asemenea pseudo-științifici care-și arogă dreptul de a conferenția asupra unor subiecte pe care nici nu le-au trăit și nici nu au experiența lor!

Asist o perioadă la toate ședințele de relaxare sofrologică și dinamică ținute dimineața la Jacques Donnars. Seara sunt constituite grupe de lucru, suntem reuniți la diferite conferințe.

Accept aceste experiențe fără dificultate. Totul se spune la lumina zilei, se explică, se comentează cu o logică internă care mă liniștește. Particip și la ședințe de psihodramă: ne așezăm toți în cerc. Se alege o temă. O stare psihologică ușoară este indusă prin prezența directorului grupului, prin tăcerea sa și prin imaginea pe care o primim de la el. Apoi, o adevărată piesă de teatru este improvizată: primul care intră în scenă îi selecționează dintre noi pe cei care seamănă cu personajele legate de problema sa, de tema sa. Foarte repede, o scânteie afectivă apare între cei doi - trei protagoniști care acum sunt în picioare. Scânteia se propagă printre diferiții membri ai asistenței care pot interveni ca "voci ale conștiinței" și să exprime ceea ce s-a gândit și nu ceea ce s-a spus. Din scânteie în scânteie focul se aprinde și câștigă grupul care va trăi, la nivel individual, în armonie, sau în opoziție cu

actorii. Fiecare trăiește în sine scena care se desfășoară, în funcție de constituția sa psihologică, de trecutul său și de vedeniile sale. În acțiune sau în tăcerea interioară îți revin amintirile, emoțiile sunt mobilizate, blocajele și crisparea sunt îndepărtate.

Una din varietățile cele mai dificile dar și cele mai interesante constă în a te așeza într-un colț, cu spatele la cei adunați în sală și fiecare din aceștia își exprimă la sfârșitul psihodramei părerea sa despre tine.

Din aceste experiențe desprind o concluzie utilă. Învăț să primesc situația conflictuală din afară, ca și cum m-aș afla la teatru și nu implicată în conflict. Iau cunoștință de felul nu prea spontan în care mă angajam până atunci în acțiune, la cea mai mică solicitare și de tot ceea ce profită anturajul meu în timp ce eu mă epuizez. Dacă transpun remarcile făcute în cadrul acestui grup în ceea ce privește viața mea profesională sau familială, schema care mă caracterizează încă funcționează. Învăț să folosesc deci unele bariere de protecție și dacă se abuzează de mine, dacă sunt exploatată, devin imediat conștientă de acest lucru.

Puțin câte puțin, învăț să mă dezangajez și să merg dintr-un grup în altul fără a adera la nici unul, pentru a rămâne disponibilă pentru experiența următoare.

Timpul trece și înțeleg foloasele practice pe care pot să le trag din cele învățate de la Caycedo. Noțiunea de schemă corporală mi se pare o noțiune capitală. Reprezentarea corpului la nivelul creierului, pe care fiziologii l-au descoperit și l-au numit "homonculus" și care, după cunoștințele mele, nu a avut aplicare practică în afara neuro-chirurgiei, mi se pare esențială.

Pentru a restabili un echilibru corporal, este necesar ca printr-o mișcare activă să faci să trăiască succesiv diversele părți ale acestei reprezentări. Tehnica diferă de exercițiul fizic care înlănțuie mișcările. Aici trebuie să faci ca fiecare mișcare activă să fie urmată de un timp de repaus în timpul căruia se ia cunștință de senzațiile declanșate de tensiunea prealabilă; trebuie să se stabilească o comparație între tensiune și relaxare. Astfel, printr-o muncă sistematică, se poate realiza echilibrul reprezentării fiecărei părți a corpului la nivelul creierului. Acest exercițiu, realizat cu calm, modifică starea de conștiință. Dacă în această stare este vizualizată o imagine pozitivă, adică benefică, nu ești departe de starea de meditație.

Curând, împreună cu Jacques Donnars, începem să realizăm o muncă de cercetare asupra imaginației mentale. Într-o stare de destindere perfectă, "la porțile somnului", expresie dragă lui Caycedo, imaginile apar. Ele sunt exprimate, apoi comentate de grup. Curând întrerup

această tehnică de cunoaștere de sine și asta când am golit probabil stocul de imagini care ajungeau la conștiința mea, "văd" ceea ce s-a petrecut în timpul zilei la cel care ne primește!

Voi relua această idee pentru a face din ea, modificând-o, un nou procedeu terapeutic.

Încerc și transterpsihoterapia: la o muzică pe un ritm din America de Sud, din Africa sau de cântece gregoriene, se adugă o ușoară hipnoză. Subiectul vibrează în acord cu muzica și încetează de a se mai controla. Aceasta îl face să se dezlege din strânsorile vieții, să-și înlăture blocajele create de educația formată și îi permite să-și regăsească starea sa constituțională. Retrăiesc cu uimire bucuriile copilăriei; izbucnesc în râs, regăsind plăcerea jocului.

În sfârșit, descopăr bioenergia. Reich a fost inițiatorul. Pentru el, caracterul se ghicește din atitudinea fizică, întrucât aceasta depinde de starea de contracție a mușchilor. Tensiunile noastre musculare sunt localizate în mușchii care tind să ne protejeze. Această autoprotecție este destinată atât împotriva agresiunilor pe care poate să ni le provoace anturajul nostru, cât și împotriva propriilor noastre impulsuri de care ne apărăm. Emoțiile refulate se pot converti deci în tensiuni musculare! Astfel se constituie blocajele și reținerile de energie la nivelul acestor zone. Această energie nu mai este disponibilă pentru funcțiile fiziologice.

Reich inventează "vegetoterapia caractero-analitică" destinată să elibereze aceste tensiuni musculare, pentru a elibera energia înmagazinată prin mișcări respiratorii și tehnici corporale.

Această dezlegare, această desprindere, poate fi brutală și Reich descrie etapele și stările vecine cu cele pe care eu le-am enunțat sub termenul de moarte simbolică. Curios...această eliberare, adesea impresionantă, se soldează cu o senzație de "mai bine ca anterior". Elevul său, Lowen, se ocupă de bioenergie. El valorifică nu numai intervenția centrilor vegetativi simpatici și parasimpatici, dar și nivelul emoțional.

Dacă este adevărat că emoțiile sunt "înmagazinate" în mușchi, logica cere ca ele să se manifeste atunci când energia este repusă în circulație. Este exact ceea ce se produce: strigăte, plânsete, manifestări impresionante care însoțesc eliberarea emoțională.

După criză, o stare bună, o mai bună percepție a culorilor, a mirosurilor, a sunetelor, o impresie de recuperare a forțelor, traduce repunerea în circulație a energiei blocate.

Aceste experiențe, didactice și terapeutice, îmi permit să-mi asum dificultățile care se ivesc în anturajul meu, scandalizat de mutația pe care am făcut-o. Mă simt însă bine în pielea mea, independentă, iar

ostilitatea nu-mi diminuează nici credința și nici certitudinea care îmi trebuie să pornesc în căutarea a "altceva".

În compartimentul celor apropiați mie nu văd decât atitudinea unor ființe înnebunite de o evoluție pe care ar trebui s-o realizeze, dar pe care nu au curajul să o abordeze.

Și totuși, îmi imaginasem că iubirea și prietenia ar putea trăi independent de convingeri.

Dar mergând în Guatemala, am aflat că preoții, acum câțiva ani, omorau vrăjitoarele care chiar și acum se ascund în munți; am aflat despre teroare, deci - ura pe care o declanșează necunoscutul. Păream cu atât mai îngrijorătoare pentru ei, cu cât afișam o sănătate bună, un raționament aparent sănătos și că am fost, se pare, un bun medic!

Dar, mai mult decât revelația asupra EU-lui meu, această muncă m-a ajutat să descopăr importanța afectelor în declanșarea bolilor. Numeroși bolnavi suferă pur și simplu pentru că nu sunt iubiți. Aceste grupuri în care ne regăsim, ne permit să trăim câteva ore sau câteva zile între oameni care se înțeleg și care fac aceleași cercetări; se formează aici prietenii adevărate și profunde. Terapeutica medicamentoasă nu va aduce niciodată această cunoaștere de sine, acest raport afectiv, acest supliment de energie, deci, de viață la care fiecare speră. Și aceasta este marea lecție pe care eu o desprind din studiul tuturor acestor metode, școli de trezire, de cunoaștere de sine, de mutație. **Însușirea lor mă ajută să ies din apatia, din stagnarea în care m-a cufundat moartea mamei mele și să scap de bolile psihosomatice pe care mi le-ar fi putut provoca decepțiile întreținute de comportamentul familiei mele și al prietenilor.**

4. ÎN CĂUTAREA CUNOAȘTERII

Găsindu-mă în anturajul adepților sofrologiei, îi ascult cu atenție și-i privesc cum trăiesc. Ei se exprimă în termeni care nu mi se par accesibili. Aceștia, care nu sunt medici, deci nu se supun imperativelor profesiei noastre, au totuși o clientelă și par satisfăcuți de rezultatele lor. Ei amestecă magnetismul, acupunctura, homeopatia și sofrologia. Mă întreb atunci de rostul anilor mei de studii, al diplomelor mele! Mă înscriu la trei școli de acupunctură pentru a înțelege mai repede. Mi se vorbește de meridianele de-a lungul cărora circulă energia, trasee care nu corespund căilor sistemului nervos. Pe traseul lor există puncte cu

proprietăți aproape miraculoase. Cu toate acestea, este deocamdată imposibil să se facă dovada științifică a acestor proprietăți. S-a stabilit cu precizie că o diferență de potențial între punctul pentru acupunctură și un punct oarecare al pielii corpului există, dar aceasta nu poate explica totul. Ne aflăm în 1971-1972. Se face referire la o teorie veche de 5 000 de ani, mereu eficace. Adevărata problemă pare să țină de puterea de a merge înapoi către izvoare și a regăsi cele mai vechi texte în domeniu pentru a practica cea mai bună acupunctură. Pe ce cale misterioasă au putut stabili strămoșii omului aceste legi?

Timp de un an de zile asist la consultațiile date într-un dispensar de Dr. Martiny. Acesta a colaborat cu Soulié de Morant, el însuși acupunctor, fost consul francez în China, decedat în 1955. Tentativele mele de a afla denumirea acestor puncte în chineză îmi ia prea mult din timpul meu, dar ajung să localizez punctele esențiale și reține câteva rețete bune în tratarea unor afecțiuni. În alte școli, niște numere desemnează locurile respective, iar pentru a face teoria în domeniu mai accesibilă, au raționalizat-o. Ea devine o reflexo-terapie. Am senzația că au machiat-o, că își pierde misterul, ilogismul său aparent, aspectele sale inexplicabile. Dar văzând-o practicată în condiții corecte, constat cu onestitate că nu poate fi vorba de un efort mistificat când, sub efectul unei puncții, bolnavul spune că simte cum "trece ceva" exact pe linia pe care o desenează traseul meridianului stabilit. În rest, nu aș îndrăzni să-i judec pe cei câteva mii de terapeuți pe baza slabei mele experiențe și să gândesc că toți nu fac altceva decât să exploateze credulitatea publică. Vreau să învăț metoda înainte de a o judeca. Dar unde și cum?

Plec pentru o lună în China. Vreau să apreciez aici realitatea în ceea ce privește anestezia acupuncturală. Asist deci la un anumit număr de operații care mă conving de eficacitatea ei, fără ca din acest lucru să ajung a afla și a delimita efectul analgezic al acupuncturii de efectul sofronic al ambianței. În cadrul serviciilor medicale întâlnesc, de asemenea, vreo trei acupunctori foarte bătrâni, prea savanți pentru mine, lângă care mi-ar fi plăcut să lucrez pentru a învăța frumoasa acupunctură tradițională. Sunt decepționată de demersul așa-zis științific al acupunctorilor chinezi moderni, care înțeapă în anumite puncte 100 de bolnavi purtători ai unei boli aparent asemănătoare (identificată prin sistemul medical accidental), apoi 100 de alți bolnavi similari în alte puncte și compară în final rezultatele sub formă de statistică. Mai mult decât reflexo-terapeuții noștri din Franța, aceștia pierd "calea" acupuncturii.

Cum să admiți această energie care intră pe aici, trece pe acolo, iese prin altă parte fără să-mi poată fi arătată, fără s-o pot atinge, fără s-o pot sesiza?

La reîntoarcerea în Franța, aud vorbindu-se de Lavier, un stomatolog care asigură instruirea în grupe restrânse, la Montpellier. Fug imediat acolo!

Lavier, care a învățat chineza încă din copilărie, îmi explică faptul că în manualele franțuzești, textele chineze suferă în cea mai mare parte o traducere defectuasă. **Gândirea occidentală, cartezianã, se dovedește incapabilă să exprime real gândirea vechilor chinezi care este un fel de gândire simbolică.** Mărturisește că el se dedică unei munci monumentale de retraducere. Versiunea sa asupra acestor fapte exprimă ceea ce resimțeam și eu dar eram incapabilă de a mi le explica. Cunosc de acum înainte munca pe care trebuie să o îndeplinesc: punctele meridianele, acele, nu reprezintă esențialul, căci aceasta **rezidă în cucerirea unui nou sistem de gândire care-mi va deschide ochii spre o lume diferită.**

Lavier îmi dezvăluie acest esențial. **Există o lume a gândirii simbolice asupra căreia noi nu suntem suficient de conștienți în Europa.**

Cum să ajung la ea? Încerc să studiez cartea Yi King, cea mai veche lucrare din China. Aici totul mi se pare închis, ermetic, greu de înțeles. Citesc cărți care tratează despre simbolică, mă ajut cu dicționare. Dar nu am acea senzație deosebită pe care ți-o dă un text pe care ai fericirea să-l asimilezi și să-l trăiești. Mă găsesc în fața unui zid pe care aș vrea să-l fac la fel de permeabil ca și această formă de gândire.

Merg din librărie în librărie, răsfoiesc file, cumpăr, cărțile se strâng grămadă în jurul meu, dar eu rămân în același punct de neînțelegere. O ușă îmi este închisă cu hotărâre și mă împiedică să am acces la ceva. Până într-o zi când, oh, ce miracol, dau peste o broșură, al cărei autor are un nume ciudat: Omraam Michaël Aïvanhov. Într-un stil simplu, el explică acel "altceva" și înțeleg. Ce revelație!

El explică, de exemplu, că prisma descompune lumina albă în șapte culori și că sub acest fenomen se ascunde un mare secret. În mod simbolic, cele trei părți ale prismei pot reprezenta cele trei principii care sunt în om: intelectul, inima și voința, dar în același timp și gândul, sentimentele și acțiunea. Precum și tatăl, mama, copilul, sau acidul, baza, sarea; lungimea, lățimea și înălțimea. În fiziologie, explică autorul, inspirația este echivalentul fenomenului luminos și plămânul este prisma care va retrimite aerul, transformându-l în șapte forțe care vor fi distribuite în organism în timpul expirației.

Lectura sistematică a acestui text mă conduce acolo unde doream să merg. Progresiv, transform sistemul de gândire analitică într-un sistem de gândire simbolică. O adevărată bucurie mă curprinde. Acest învățământ ezoteric strict livresc îmi este suficient pe moment. Îmi

imaginez că acest profesor bulgar, al cărui text de conferințe datează de 20 de ani, este inaccesibil ca persoană. Probabil că a și murit: fotografiile prezintă un bătrân frumos. Prin el totul se luminează, inclusiv mesajul transmis prin basme: Albă ca Zăpada și cei șapte pitici, Micul Poucet și frații săi... Am prins firul Arianei care va conduce cercetările mele și mă va face să înțeleg principiul acupuncturii. Am acces la un plan diferit al înțelegerii umane, trec de partea cealaltă a oglinzii.

Admit deci că energia poate exista sub trei aspecte care iau numele energiei Yong, de energie OE și de energie Tsing. Aceste energii circulă de-a lungul liniilor fictive care parcurg corpul, fără raport direct cu sistemul nervos. Am foarte mare grijă să evit lucrările moderne de acupunctură științifică pentru a nu tulbura foarte noua mea cucerire: gândirea simbolică.

Energia Yong, de calitate Yin - adică de funcție negativă - parcurge marile meridiane în 24 de ore, timpul de rotație al Pământului în jurul axei sale. Energia OE este Yang, de calitate pozitivă și defensivă. Ea circulă la suprafață, de-a lungul meridianelor echivalente care sunt denumite aici Tsing-Kann. Cea de-a treia energie se numește Tsing, aceasta fiind energia ancestrală. Ea înglobează toată energia ereditară care ne este transmisă la naștere și reprezintă capitalul nostru; ea nu se va reînnoi. Bipolarizată, ea este în același timp Yin și Yang. Trebuia să ajung să admit aceasta și o admit în sfârșit!

"Sincronizatoare externe" vor permite corpului să utilizeze această energie. Acestea sunt lumina, câmpurile magnetice terestre, orientarea în raport cu punctele cardinale, timpul care trece, radiațiile cosmice, sezoanele etc.

Borsarello explică: dacă un individ este cufundat în întregime într-un bazin cu apă la temperatura ideală, asigurându-i o ventilație pulmonară normală, va înnebuni în 7-8 ore. Îi lipsește un sincronizator: capacitatea de a se orienta. Animalele închise într-o cușcă de plumb mor, întrucât nu mai captează razele cosmice.

Medicina clasică nu ține seama îndeajuns de aceste fapte. Descopăr importanța integrării noastre în bună măsură în cosmos.

Suprimarea unui sincronizator întrerupe utilizarea energiei. Motorul, constituit într-un anumit fel de sistemul producător de energie Yong, nu mai are randament. Energia pe care este capabil s-o furnizeze nu mai este "transformată" într-o energie specifică utilizabilă de către organe și măruntaie. Funcționarea prismei lui Mikhaël Aïvanhov este întrucâtva alterată. Dimpotrivă, dacă toți sincronizatorii externi sunt prezenți, energia Yong, de origine alimentară, spre orele trei dimineața, urcă și se purifică la nivelul plămânilor. Aceștia se îndreaptă apoi spre inimă și

se distribuie, pe de-o parte spre meridianele principale şi ramurile lor secundare, pe de altă parte - către "minunatele vase" care sunt Tou Mo, Jenn Mo şi Tchrong Mo. Aceste vase asigură distribuirea energiei în organe şi măruntaie, urmând un ritm care ţine cont de cele 24 de ore şi de cele cinci sezoane cărora le corespund cele cinci elemente.

Este evident că formaţia mea de cardiolog şi de reanimator, precum şi interesul special pe care îl am pentru fiziologie şi fiziopatologie, nu mă lasă să adopt cu uşurinţă acest sistem de gândire. Dar Michaël Aïvanhov m-a ajutat mult, explicându-mi în felul său, prin echivalenţe, diferitele funcţiuni ale organismului. Astfel, hrana şi fasciculul luminos care cade pe prisma reprezentată de tubul digestiv, cele şapte culori emanate de prismă sunt transformate de energiile disponibile prin digestie şi distribuite apoi în meridiane şi în minunatele vase.

Încep să scot, din grota în care intrasem, gândirea simbolică. Mă închin cu admiraţie înaintea maeştrilor chinezi care au elaborat acest sistem acum aproape 5000 de ani, ca şi în faţa profesorului Aïvanhov care, în cele câteva pagini ale unui text clar, mi-a dat cheia necesară.

Simt cele douăsprezece pulsuri chineze şi la încheietura palmei. Sunt uimită că generaţii de specialişti în cardiologie nu le-au perceput. Cum se face că noi, care dispunem de sonde, de ustensile şi materiale din ce în ce mai sofisticate, atât în serviciile de chirurgie cât şi în cele de cardiologie ale profesorilor Monquin, Lenegre, Soulié... nu am ştiut să descoperim aceste fineturi?

Un alt om excepţional mă va ajuta să progresez şi mai mult. Îl întâlnesc la congresul anual de acupunctură la care asist. Relatează despre vindecările spectaculoase obţinute prin înţeparea urechii. Nu reuşesc să-l cred. Când anunţă datele şedinţelor sale de tratament la Lyon cred că vrea să profite de congres pentru a-şi face o enormă publicitate. Se numeşte Paul Nogier.

Şi totuşi, unul dintre elevii săi mă determină să plec la Lyon într-un sfârşit de săptămână. Din nou ascult cum relatează despre vindecările miraculoase. Nogier este înconjurat de elevii săi, veniţi din cele patru colţuri ale Franţei, din Elveţia şi Italia. Toţi par convinşi de ceea ce comunică. Raţiunea mea este zdruncinată sau a lor?

Sceptică, dar cucerită de amabilitatea înconjurătoare, mă înscriu totuşi la cursurile GLSM (Grupul Lionez de Studii Medicale). În fiecare lună vin să lucrez la Lyon în timpul week-end-ului, ceea ce nu-mi aduce mare lucru, deoarece patronul inventează neîncetat un nou procedeu, în timp ce eu nu mi-l însuşisem pe cel precedent. Încerc aceeaşi impresie de blocaj intelectual ca şi la începuturile mele în acupunctură. Voi stagna astfel luni de zile. Alţii pot urmări, eu nu. Ascult şi-mi revine senzaţia binecunoscută că sunt o proastă incurabilă.

Într-o astfel de deplasare lunară la Lyon, când ajung acolo, maşina mea rămâne în pană şi sunt imobilizată pe loc câteva zile. Cu această ocazie fac cunoştinţă cu Dr. Nogier. Până atunci, la cursurile din sală mă ţinusem în anonimat. Îi cer permisiunea de a asista la consultaţiile sale particulare de luni după-amiază. Nu acceptă de la început. A doua zi, îi telefonez şi insist, mai ales că nu aveam un alt mod de a petrece cele 3 zile cât dura reparaţia maşinii, îi spun eu pentru a-l convinge. Acceptă să mă primească pentru 48 de ore.

De fapt, mă va primi pentru un an de zile.

Îl văd cum realizează ameliorări spectaculoase; familiarizată cu noţiunea de energie, învăţ să o detectez cu ajutorul unui anumit puls (diferit de pulsurile chineze şti). "Efectul Doppler" nu a putut fi pus în evidenţă decât în aceste ultime luni*.

Dispar migrenele, trec durerile de sciatică, astmul este îndepărtat, se resorb tumori. Învăţ cum să recunosc punctul central de agresivitate, pe cel al bucuriei, al supărării etc. Cred că visez. Pot să descopăr, luând pulsul cu palma, un punct de energie care vibrează şi se mişcă, se opreşte, porneşte din nou şi-şi întrerupe circuitul într-o zonă unde se concentrează într-un blocaj de energie.

Principiul metodei se bazează pe o lege evocată deja în legatură cu sofrologia şi cu schema corpului miniaturizat pe circumvoluţia parietală ascendentă. Miniaturizarea apreciată aici este cea a urechii. Cu puţină imaginaţie, se poate admite că ea îmbracă forma unui embrion răsturnat. O observare atentă permite să se determine faptul că, într-un anumit mod, fiecare parte a corpului este reprezentată pe ureche printr-un punct. Dar această reprezentare nu este decât un aspect al descoperirii, un fel de ghid, care permite o terapeutică elementară şi un diagnostic de localizare a blocajului de energie. Trebuie mers mai departe. Uimirea mea creşte când îmi dau seama că Paul Nogier a recunoscut urechea ca fiind locul de protecţie a şapte feluri de vibraţii ceea ce corespunde cu cele şapte culori diferite - echivalentul prismei lui Mikhaël Aïvanhov.

Pătrund pe nesimţite în misterele lumii invizibile. Aceasta devine acum prezentă, palpabilă, manevrabilă, datorită acelor de aur şi de argint. În contact cu profesorul meu, urmându-l pas cu pas în cercetările sale, particip la această extraordinară aventură a avântului teoriei auriculomedicinei. Puţin câte puţin, asimilez ceea ce, în urmă cu câteva luni, îmi părea total inaccesibil.

---

* Totuşi, Dr. Albert Leprince cita deja experienţele unui medic englez care remarcase faptul că, dacă i se prezentau unei persoane cele şapte culori ale spectrului, pulsul reacţiona diferit la fiecare dintre ele.

Sunt fascinată de uimitoarea sa creativitate și de marea sa bunătate. Apoi, realizează că și eu am ideile mele. Drumurile noastre sunt divergente. Șef de școală, misiunea sa constă în a răspândi un învățământ logic și de a prezenta în modul cel mai rațional, cel mai sigur posibil, ceea ce vrea să transmită medicilor de formație carteziană, rațională.

Iar eu sunt individualistă. Nefiind șefă de curent, neavând nimic de dovedit, nemaifăcând parte din medicina oficială și nedorind să mă reîntorc la ea, am hotărât să evoluez singură, insistând pe înțelegerea simbolică. Paul Nogier înțelege dorința mea. Întâlnirile noastre devin acum foarte rare, dar evoc această perioadă cu emoție și recunoștință.

Văzută din afară, atitudinea mea ar putea să pară de neînțeles: să părăsești un serviciu bun la spital, o meserie, o siguranță financiară pentru a călători în căutarea necunoscutului, a pleca la Lyon în fiecare săptămână pentru a fi lângă Nogier, călătorind cu trenurile de noapte, pentru a închiria apoi un apartament acolo ca să evit oboseala, a investi sume considerabile în călătorii și cărți... în loc să fii mai degrabă "rentabilă"... Trebuia să fiu nebună pentru a îndrăzni să-mi organizez o astfel de viață. Aceasta este reacția normală a unei lumi convenționale. Dacă încerc să explic ceea ce descopăr și relatez vindecările la care am asistat, în ce mă privește, situația devine și mai gravă. Eu nu mă-nconjor cu toate precauțiile oratorice necesare, cum face Nogier. El știe să fie prudent și progresiv pentru a evita un reflex de protecție, o respingere a sistemului său de gândire sau un accident, căci anumiți elevi prezintă dezordini psihice văzând această descoperire a realității forței misterioase care este energia, pe care eu însă încerc să o cunosc și care pune toată medicina sub semnul întrebării.

În ceea ce mă privește, familiarizată de acum cu neobișnuitul, metoda îmi permite să-mi controlez ideile și, într-un fel, să raționalizez invizibilul și impalpabilul. Integrez această metodă într-un sistem logic, pe care sunt pe cale de a-l constitui. Transpun aceste informații pe o canava pe bază ezoterică și pătrund singură într-un univers fantastic. Pentru mine, auriculomedicina ține de simbolica foarte pură și se supune celei mai importante legi a ezoterismului: **"Totul este în Tot și Tot este în Totul"**.

Unii știu să recunoască imaginea corpului în palmă, în talpă, în ochi, în nas, iar legile somatotopiei explică această reprezentare. Auriculomedicina seduce mai mult decât orice prin eleganța tehnicii sale. Pentru a ți-o face accesibilă și a-i pune în relief tainele, este nevoie să binevoiești a depăși treapta microscopului electronic, oricât ar fi de sofisticat, și să admiți să pătrunzi, dincolo de limitele impuse de aparatele cele mai perfecționate, o realitate încă neidentificată de știință. Demers dificil, este adevărat, care conduce la punerea științei

sub semnul întrebării într-un mod atât de brutal, încât constituie o agresiune periculoasă pentru echilibrul mintal, pe care nu ești pregătit s-o suporți. Rătăcirile mele, pauzele și neînțelegerile trecătoare, toată munca realizată de mine și asupra mea în Franța, Spania, Elveția, apoi prezența Dr. Nogier alături de mine m-au liniștit și asigurat, m-au reclădit și-mi permit acum să avansez.

Admit o nouă fiziologie a corpului și a reprezentării sale pe ureche. Acest corp este compus din șapte zone, fiecare corespunzând uneia dintre cele șapte vibrații, care, al rândul lor, determină una din cele șapte culori. Există o localizare fiziologică specifică pentru fiecare din aceste zone. Echilibrul este realizat atunci când fiecare din ele vibrează în ritmul său propriu: când fiecare vibrație este la "locul" său. Pentru mine, fiecare loc reprezintă nu numai un organ, ci și o importantă funcție fiziologică.

Uneori însă, vibrația specifică a unui loc, a unei "case" cum mai este denumit el, se poate propaga în altul. Dacă acest fenomen nu este decât tranzitoriu, vibrația nu face decât să dea un anumit gust, o altă culoare care îmbogățește "casa".

Astfel, celulele fiecărei zone, pentru a se simți bine, trebuie să fie excitate, animate, legănate de o vibrație, o culoare, un sunet care să fie specifice lor. Supuse unei vibrații străine, ele se acomodează momentan cu aceasta, dar când se prelungește durata, ele suferă și sunt atinse de o disfuncție care va fi trecătoare, deci reversibilă, dacă este întreruptă.

În schimb, dacă această disfuncție nu este corectată și se permanentizează, leziunile devin ireversibile. Se ajunge atunci la stadiul organic al bolii celulare, singura recunoscută practic de medicina clasică.

Rezultatele uneori atât de spectaculoase ale auriculomedicinei, dovedesc reintegrarea vibrațiilor normale în casa lor. Semnele suferinței celulare dispar în același timp și din zona locuită normal și din cea care fusese ocupată de vibrații-parazit. Celulele care fac parte din aceste două zone sunt supuse acum unui sistem vibrator ce le convine. Dar rezultatele nu sunt întotdeauna imediate și definitive, uneori ele sunt decepționante. Presupun că, în acele cazuri, calea deviațiilor energetice este trasată și necesită mai multe tratamente înainte de a fi deturnate definitiv de pe calea cea rea. Devine necesară repetarea ședințelor de tratament.

Îmi construiesc astfel o teorie de o ținută simplistă, care îmi convine perfect. În această privință, Lavier este cel care, acum câțiva ani, m-a învățat un principiu rentabil și mi-a permis să înțeleg importanța simbolului ca element tehnic de cercetare. Totul ține de o scurtă isterie asupra căreia am meditat adesea: "Există două moduri de a cunoaște obiectele care sunt pe această masă: în felul în care procedează o

broască țestoasă, cunoscându-le pe rând și cu răbdare, sau cum o face un vultur, zburând pe deasupra lor și cunoscând totul dintr-o privire".

Am înțeles în ziua aceea diferența dintre gândirea analitică, obișnuită nouă, și atitudinea sintetică - aceea care exploatează gândirea prin analogie, simbolism și conduce la ezoterism.

Principiul celor șapte zone folosește deci o cifră scumpă lumii ezoterice și mă satisface, întrucât îmi permite să încep să fac o sinteză a diverselor învățăminte, cunoștințe care se recompun perfect.

Aplicarea în clinică a acestui simbolism prezintă un interes real, întrucât permite o îngrijire din ce în ce mai simplă și cu o eficacitate sporită. Folosesc vocea pentru sofrologie, câteva ace pentru auriculomedicină. Sunt uimită să constat că, înstruită cu câteva principii simple, îngrijesc afecțiuni care scapă celor mai avansate domenii de specialitate. Acest bolnav vine îndoit de o sciatică și iese în poziție verticală, altul intră cu strabism și iese, deocamdată, cu ochii simetrici; celălalt avea un văl pe ochi care îi dispare, o cântăreață își regăsește vocea, un membru paralizat se îndoaie ușor, cineva care suferea de insomnie de mulți ani își regăsește odihna. Dar nu întotdeauna este așa. Trebuie deseori să se repete tratamentul, iar uneori întreținută ameliorarea prin tratament periodic și sistematic. Dar câmpul terapeutic s-a lărgit considerabil în raport cu datele clasice, fără folosirea vreunui medicament.

Bineînțeles, pentru a realiza aceste transferuri de energie, trebuie o bună sensibilitate și o anumită știință.

Astfel sunt recompensată pentru această concepție nouă pe care am vrut să o am asupra fiecărui lucru.

Nu este suficient să pui ici-colo câteva ace în punctele detectate cu ajutorul unui aparat oarecare pentru a manevra în mod fericit energia. **Trebuie să muncești foarte mult pentru a găsi "cheile", ele nefigurând toate în cărți. Maeștri în domeniu nu publică decât un adevăr parțial, rezervându-și transmiterea orală a elementelor cele mai importante ale învățăturii lor. Aceasta este una din marile legi ale tuturor cunoștințelor inițiatice. Această rezervă m-a scandalizat adeseori, așa cum m-a scandalizat faptul de a afla prin Lavier că anumite erori erau în mod intenționat scrise pentru a deruta anumiți... și apoi l-am admis și înțeles.**

În acest stadiu, mereu indisciplinată sau pur și simplu libertină, am modificat un anumit număr de date pe care Dr. Nogier mi le-a transmis pentru ca sistemul meu terapeutic să fie mai logic și conform, cu ceea ce eu resimt. Dar ceva mă neliniștește și-mi scapă: tratând vreun bolnav grav, sunt luată uneori de ameteli, transpirații, și am impresia că primesc durerea, oboseala, tulburarea de care suferă bolnavul meu. În

același timp, am impresia că forțele mele se scurg spre el și sunt constrânsă să le recuperez după ce l-am tratat. Nu mă bucur cu adevărat când simt alunecând forțele mele către altul care pleacă satisfăcut, în timp ce eu sunt constrânsă să mă întind pe pat pentru a mă odihni. Nu pot deloc să-mi explic fenomenul nici în anturajul meu apropiat, chiar dacă mă simpatizează. "Isterie, psihopatie" nu sunt departe de a fi evocate în fața acestor stări neplăcute ale mele. Mai târziu, Tony Agpaoa îmi va da explicația fenomenului și modul de a-l evita, dar un timp îndelungat l-am înfruntat singură.

Rămân astfel fără o explicație plauzibilă până în ziua în care o bolnavă, care avea amputat un picior, mi s-a încredințat spre tratare.

Această femeie, căreia piciorul îi fusese amputat de doi ani, continua să sufere de dureri la piciorul respectiv, pe care-l simțea întreg și viu. Nu știu ce curiozitate m-a făcut să-i examinez partea piciorului rămasă la trup, în loc să-i examinez urechea și să i-o testez prin reflexul auriculocardiac al lui Nogier, rulând cele șapte culori cu ajutorul unei lămpi luminoase și colorate. Proiectez fasciculele luminoase asupra piciorului normal și iau pulsul informațiilor provocate de aceste excitații. O mișcare neîndemânatică face ca fasciculul luminos să fie deviat spre zona piciorului lipsă. Recepționez un impuls. Cred că am comis o eroare și efectuez un control. Și astfel îmi dau seama că obțin vibrații de la acest picior lipsă, al cărui contur pot chiar să-l desenez. Lipsește numai o singură vibrație, cea pe care o atribui, în condiții normale, acelui picior.

Deci, partea amputată a piciorului lipsește, vibrația sa fiziologică (cel puțin în sistemul meu de detecție) lipsește. Celelalte vibrații există, distribuite în mod neregulat, dar totul afectează forma membrului amputat! Sunt foarte impresionată, realizez că am scos în evidență un corp (o parte a lui) invizibil; această femeie îl simte și suferă, cu toate că el nu mai este acolo. Mă reîntorc atunci la ureche, o examinez, și încep s-o tratez cu foarte mari emoții. Abia înfig un ac și femeia mă anunță: "Piciorul meu (amputat) își schimbă forma...". Apoi, puțin mai târziu: "Nu mă mai doare... Nu mai simt nimic".

Examinând acum locul unde trebuia să fie piciorul lipsă, nu mai sesizez nimic. Acel membru inferior, cu pulsul palpabil, nu mai există.

Deși cunoscătoare de un timp îndelungat a manifestărilor invizibilului, această observație și toate concluziile pe care le implică ea mă pune pe gânduri. Nu pot pune la îndoială cercetările făcute. Dar la ce ar trebui atașat acest fenomen? În noaptea aceea am dormit puțin: explicațiile de ordin neurologic nu mă lămuresc asupra acestei manifestări.

Am auzit ici-colo vorbindu-se despre aură. Se pretinde chiar că anumiți indivizi sunt capabili să o vadă. Încep să-mi imaginez că această aură există, că am zărit-o într-o condiție patologică și că, probabil, oboseala mea în fața anumitor bolnavi poate fi legată de faptul că aurele sunt capabile să comunice între ele, că sunt manifestarea unei anumite calități energetice precum și că terapeutul dotat poate să transfere energia sa pacientului și, în schimb, să primească energia bolnavă.

Încep să citesc unele lucrări asupra unor subiecte pe care nu aveam intenția să le cercetez. Îl citesc pe Rudolf Steiner, mă interesez de teosofie, aflu că ar exista o serie de corpuri care se suprapun corpului nostru fizic și că acest lucru este cunoscut și de alte religii, nu numai de a noastră. De ce nu ni s-a spus? Totuși, Jean Vaysse...

Reține, ca ipoteză de lucru, prima noastră dublură: corpul eteric și presupun că am palpat acest corp cu ocazia acestei uimitoare examinări a bolnavei fără picior. Îmi imaginez că acele șapte culori intră în constituirea corpului eteric și că tehnica auriculomedicinei pe care o practic eu, bazată pe transferul de energie, este un tratament pentru acest corp invizibil, care însuflețește și dă animația corpului nostru organic. Dacă aura este perturbată, corpul organic trăiește în dificultate și prezintă manifestări patologice.

Toate acestea mă incită și mai mult să-mi pun întrebări asupra devenirii noastre după moarte. Piciorul lipsă, piciorul fantomă, există? Există fantome? Oare ar exista acest corp invizibil pe care l-am perceput și care, în anumite condiții anormale, ar putea dura în timp și da naștere la unele manifestări? Manifestările spiritiste sub forma mulajelor realizate de Dr. Geley ar putea fi dovezi de materializări în prezența mediumurilor? Trebuie să credem în asta. Printr-o ciudată întâmplare, îl întâlnesc pe ginerele Dr.Geley, medic și el*, care îmi spune că socrul său a murit într-un accident de avion dar că manechinele din gips realizate în cursul manifestărilor de spiritism, pe care le avea cu el, nu s-au spart atunci când avionul s-a prăbușit.

Găsesc a fi tulburător că practica medicinei, așa cum o concep eu, mă conduce în aceste nisipuri mișcătoare.

Privesc cu neliniște viitorul care mă așteaptă. Până unde va trebui să merg cu experiențele mele?

Am avut șansa de a-l întâlni la Lyon, în timpul sfârșitului de săptămână la Paul Nogier, pe celebrul Dr. Schmidt, care trăiește în

*** Azi îmi este permis să dezvălui că acest medic a fost, timp de ani de zile, director al spitalelor Asistenței Publice, ceea ce i-a permis să creeze un centru de consultații prin acupunctură la Spitalul Municipal și să generalizeze folosirea acupuncturii în relaxarea femeilor însărcinate din spitale!**

Elveția, unul dintre cei mai mari homeopați. Cursurile sale m-au interesat, dar l-am ascultat așa cum asculți o frumoasă poveste. În acea perioadă nu mă decisesem să studiez cu seriozitate homeopatia.

De fapt, ce altceva este homeopatia decât tratarea celor mai diverse boli prin **Nimic?** Într-adevăr, diluțiile din tinctura-mamă cele mai puternice fiind subțiate cât mai mult posibil, indozabile, și aceste corpuri indozabile sunt cele mai eficace în efectele lor. Îmi vine ideea că homeopatia acționează asupra unei realități invizibile, adică prin intermediul vibrațiilor. Ea face parte deci din fenomenele ce trebuie examinate.

La Paris, la Lyon, în Belgia, în Anglia, iau parte la întâlnirile, la reuniunile diferitelor școli. Fiecare pretinde a fi cea mai bună. În fapt, fiecare permite apropierea, pe o cale diferită, de aceeași realitate. Scopul este același: alegerea medicamentului homeopatic cel mai bine adaptat semnalelor pe care le prezintă bolnavul și găsirea medicamentului care, administrat în doze ponderate unui subiect sănătos, dar sensibil, ar da (în totalitate) simptomele de care bolnavul examinat se plânge.

Unii consideră că această cercetare trebuie făcută cu minuțiozitate, netrebuind să se administreze decât un singur medicament homeopatic* care, bine ales și bine administrat, va face să dispară toate simptomele în același timp: aceștia sunt uniciștii. Alții, mai puțin puritani, mai puțin eleganți, tratează fiecare simptom cu un medicament diferit.

Există, în afara frontierelor noastre, o asociație din câțiva medici care detectează medicamentul util cu ajutorul unui pendul, pornind de la o picătură de sânge. **"Totul este în Tot".** Metoda, foarte fină, face apel la un mare număr de cunoștințe fizico-chimice și mă seduce, cu toate că nu o practic încă. Maestrul, fost ofițer în armata din Indii, îmi spune că lucrează asupra corpului eteric și confirmă astfel ipoteza mea.

Să precizăm că homeopatia a fost "inventată" de Hahnemann în secolul trecut și că lucrarea princeps "Organon" a fost scrisă în 1811. Citindu-l pe el, descopăr că nu sunt singura care gândesc că viața corpului organic vine din altă parte. Ea nu este în el însuși, dar poate fi în acest altceva care este corpul eteric - deținător de principiu și organizator al energiei. Bineînțeles, Hahnemann nu o spune exact în acești termeni, dar ceva asemănător poate fi descoperit în filigran, "printre rânduri". "Fără forța vitală, organismul material este incapabil să simtă, să acționeze și să-și mențină propria conservare".

"Când individul se îmbolnăvește, această energie vitală imaterială, activă prin ea însăși și prezentă peste tot în corpul său, este încă de la

***Metodă care astăzi mi se pare depășită din cauza poluării ca și a ingredientelor conținute în preparatele alimentare.**

începutul bolii singura care resimte influenţa dinamică a agentului morbid, ostil vieţii". În alţi termeni, tulburările energetice apar înaintea tulburărilor organice şi aflu cu bucurie că Hahnemann a descoperit cu foarte mult timp în urmă ceea ce eu consider a fi adevărul cel mai simplu.

Hahnemann mai explică şi că acest principiu vital, dacă este dezacordat, provoacă boala. Această frază exprimă, pentru mine, dezacordurile posibile între vibraţii şi casa lor originală, zona corespondentă a acestora - fenomen evocat mai sus.

"Fiind invizibilă prin ea însăşi, putându-se recunoaşte uşor numai prin efectele sale în organism, această entitate energetică nu poate fi exprimată iar dereglarea sa revelată, numai prin manifestări patologice, singurele care sunt accesibile simţurilor" observatorului, adică medicului...Această energie vitală este distinctă de lumea fizică. Această frază ar putea fi aplicată foarte bine, mi se pare mie, observaţiei făcute în legătură cu piciorul fantomă.

Meditez asupra calităţii diluţiilor homeopatice: aceste diluţii succesive dintr-o singură picătură de tinctură-mamă a unui produs, obţinându-se alte 99 de picături. Apoi, dintr-o picătură din acest amestec, agitat după anumite reguli, (adică dinamizat), în alte 99 picături şi aşa mai departe. Produsul de bază nu lasă nici o urmă susceptibilă de a fi stabilit după cea de-a zecea sau a douăsprezecea diluţie. Şi se poate ajunge la a treizecea, a cincizecea, a o suta diluţie! Ea acţionează deci prin simpla sa prezenţă, starea sa vibratorie fiind capabilă să intre în rezonanţă cu anumite vibraţii ale corpului invizibil. De altfel, pentru a îngriji o anumită boală trebuie aplicată regula analogiei, care este fundamentală în ezoterism: stabilirea unei corespondenţe între vibraţiile bolnavului şi cele ale produsului homeopatic.

La capătul tuturor acestor cugetări, aş vrea să expun aici câteva concluzii precise care ar rezuma situaţia.

Astfel, există metode ca: auriculomedicina şi acupunctura care permit să se testeze starea energetica a subiectului. Este deci posibil să se stabilească un diagnostic al tulburărilor energetice! Acest stadiu, eminamente reversibil, permite o tratare rapidă, eficace, a unor multiple tulburări şi de a preveni, în cea mai mare parte a cazurilor, trecerea la starea organică. Este de imaginat calitatea acestei medicine preventive şi a consecinţelor sale financiare.

Practicată sistematic, regularizarea energetică ar permite evitarea apariţiei unor tulburări minore, uneori majore, şi ar preveni agravările clinice de tulburări cronice.

Ceea ce mi se părea o nedreptate monstruoasă - bătrânii medici chinezi nu erau decapitaţi atunci când lăsau să apară boala împăratului

lor, în loc să o preîntâmpine din timp, să o evite? - mi se pare un principiu bogat în învăţăminte: să dai prioritate prevenirii, admiţând că aceasta este posibilă. A nu acţiona în funcţie de acest adevăr este o crimă...

Aceste gânduri mă reduc practic la punctul de plecare: civilizaţia chineză. Poate că în acest stadiu sunt capabilă să înţeleg mai bine şi să desprind noi concluzii recitind Yi King.

5. MARILE PRINCIPII

Deschid deci din nou cea mai veche carte chineză Yi King sperând să descopăr în ea ce este această energie care se manifestă, dar rămâne totuşi invizibilă, la care nimeni nu face realmente nici o aluzie în medicina clasică. Vreau să ştiu ce se poate desprinde din regula ezoterică, potrivit căreia **"Ceea este sus este şi jos"** precum şi din formula **"Totul este în Tot şi Tot este în Totul"**. Voi înţelege, în sfârşit, ceea ce mi se părea ermetic la începutul cercetării mele? Şi să dobândesc o noţiune mai largă despre om, despre destinul său şi despre legile naturii?

Îmi rememorez principiile esenţiale pe care Mikhaël Aïvanhov le exprimă în opusculul care tratează despre limbajul simbolic: "Graţie simbolurilor, discipolul poate să citească şi să descifreze limbajul naturii. El lucrează cu simboluri ca şi chimistul cu literele care reprezintă diferite corpuri sau elemente, sau ca matematicianul cu cifre.

Totul este simbol, totul este simbolic, fie el culoare, notă muzicală, cifră şi literă, întrucât este un limbaj universal.

Toţi folosesc deci simbolurile: ei avansează, progresează, şi fac descoperiri datorită acestora, dar când li se propune un alt simbolism, simbolismul ezoteric, sunt înspăimântaţi, nu vor nici să-l accepte, nici să-l înţeleagă. Dar acest simbolism este limbajul universal pe care Natura însăşi l-a creat şi nu oamenii. Celelalte simbolisme sunt inventii. Notele nu există în natură, ele au fost inventate de oameni. În timp ce culorile există...

Dacă meditaţi îndelung, un timp foarte îndelungat asupra unei probleme, veţi vedea că în subconştientul sau în supraconştientul vostru se va cristaliza o formă geometrică, un simbol care corespunde în totalitate cu ideile voastre, cu gândirea, adevărul care vă preocupă. Astfel lucrează Natura, şi cum omul este un rezumat, un concentrat al Naturii, în el lucrurile se definesc sub formă de figuri geometrice sau de imagini.

Cu toate acestea, limbajul imaginilor nu este încă limbajul simbolic absolut. Limbajul simbolic absolut este geometric. Simbolurile trebuie văzute în forma lor scheletică şi pentru aceasta trebuie reduse la principii, la forme geometrice.

Astfel, am înţeles că simbolurile pe care Iniţiaţii ni le-au transmis, nu au fost inventate de ei înşişi, ci erau un răspuns pe care li-l dădea Natura întreagă, un răspuns condensat, cristalizat, complet despuiat, redus la esenţial. Există un mare număr de simboluri, dar în realitate sunt numai câteva, care le rezumă pe toate celelalte.

Înarmată cu informaţiile furnizate de acest maestru pe care nu-l cunoşteam, abordez cartea Yi King. Aici totul este explicat cu simplitate. Totul se acordă cu ceea ce Mikhaël Aïvanhov exprimă în cărticica sa şi sunt gata să primesc ceea ce textul are misiunea să transmită.

Trebuie să-mi amintesc că în filozofia chineză, omul este o liniuţă de unire între cer şi pământ. Partea superioară, capul, îl uneşte cu cerul, iar partea inferioară îl uneşte cu pământul; partea centrală a corpului este punctul de întâlnire.

Lumea este constituită din două forţe: energia masculină (-) şi energia feminină (--) care, reunite, reprezintă unitatea: (=). Pentru a deveni creatoare, această unitate trebuie, ca şi celula, să se dedubleze înainte de a se asocia. Această unire dă naştere la două figuri oarecum geometrice de o simplitate extremă: (=) (=). Dedublându-se şi unindu-se din nou, ele pot da naştere la o trigramă, care, pentru mine, evocă figura geometrică identică prismei.

Cele două forţe primare, după dedublare şi conjugare, pot da naştere la opt trigrame diferite care simbolizează opt principii.

Gruparea acestor opt trigrame dă naştere la 64 de hexagrame care exprimă toate posibilităţile lumii simbolice. Acest mod de gândire mi-a devenit familiar şi mă eliberează în activitatea practică medicală de o mulţime de informaţii printre care este uşor să te rătăceşti (informatica utilizează aceste principii pe care Leibnitz se bazase deja). Dacă se desfăşoară aceste 64 de hexagoane într-o rozetă, apare imediat expresia însăşi a dinamicii vieţii.

Căci dinamica energiei este cea a vieţii şi a destinului. Această rozetă desfăşoară şi exprimă diferitele stări prin care noi trebuie să trecem pe parcursul destinului nostru. Ea desenează cu ajutorul semnelor geometrice elementare, suita mutaţiilor noastre necesare şi lasă să se ghicească pasivitatea, inacţiunea ce **ameninţă individul care refuză transformarea, mutaţia sa şi experienţele pe care ni le impune Cerul.** Intuitiv, se poate înţelege diferenţa care există între ceea ce noi numim fataliştii şi înţelepţi. În faţa încercării primii vor spune: "Aceasta este o

lovitură grea a soartei în faţa căreia trebuie să te resemnezi", iar ceilalţi: "Acesta este este un semnal pe care Cerul mi-l trimite şi care înseamnă că trebuie să schimb ceva în viaţa mea. Trebuie să trec la o nouă etapă a destinului meu". Cât priveşte pe cel care refuză mutaţia şi se agaţă de trecut, în foarte dese cazuri el va bloca, la un nivel oarecare în corpul său, circulaţia energetică, iar aceasta va însemna boala, poate moartea.

De asemenea, trebuie înţelese semnele şi simbolurile pe care le exprimă elementele rozetei şi de a şti să pui carne, muşchi şi piele pe aceste simboluri, apoi să le îmbraci pentru a deveni vii şi inteligibile! Cartea Yi King ne ajută şi aici. Astfel, K' ien, compus din şase trăsături (liniuţe) exprimă energia pozitivă, creatorul, puterea, forţa luminoasă etc. K' ouen, compus din şase trăsături duble, exprimă energia negativă, pământul, mama, receptivul.

Cele 64 de simboluri exprimă astfel tot ceea ce poate exista, ce poate fi gândit, realizat, în Cosmos.

"Există două procese: de condensare şi de dezvoltare. Puteţi astfel să diminuaţi, condensaţi, cristalizaţi lucrurile până la reducerea acestora la câteva liniuţe sau un grăunte, dar puteţi să le şi întindeţi, dezvoltaţi, amplificaţi, până la cuprinderea întregului Univers", enunţă Mikhaël Aïvanhov. Iniţiaţii considerau că era atât de important, atât de util şi necesar, încât ei lucrau în aceste domenii toată viaţa lor. A condensa şi apoi a dilua. A cristaliza, a simboliza şi apoi a introduce această simbolică în viaţă, a o face cunoscută, a o face să circule. Acestea sunt, dacă vreţi, cele două principii: "Solve el Coagula", adică dizolvă şi condenseză. Când Pitagora vroia să-i verifice pe cei ce doreau să devină discipolii săi, îi izola pe fiecare într-o cameră, dându-le numai o cană cu apă şi o bucată de pâine, precum şi un simbol pe care să-l descifreze - un cerc sau un triunghi, de exemplu. El ştia că, dacă se cunoşteau metodele, se putea ajunge foarte departe, foarte sus, stabilindu-se legătura dintre un simbol şi lumea ideilor".

Resimt o afecţiune şi o admiraţie imensă pentru acest dascăl necunoscut, ivit din întâmplare în calea mea, deoarece el mi-a transmis capacitatea de a înţelege şi de a da viaţă, în felul meu, gândirii chineze, precum şi unui sistem de gândire ezoteric.

Mai târziu, am aflat dintr-o lucrare de cosmobiologie chineză, cum chinezii de altă dată realizau ordinea pe pământ în funcţie de cea de pe cer, făcând să existe aici jos acele simboluri. Căci, dacă ordinea stabilită pe pământ este în fiecare moment aceeaşi cu cea care domneşte în astral, prin definiţie, armonia va domni şi pe pământ. Pentru a realiza acest lucru, ei construiau temple, după cele pe care şi le imaginau a fi în Cosmos: în acest loc privilegiat puteau să mediteze, să

vibreze în armonie cu Universul, să realizeze misiunea lor, care consta în a fi liniuța de unire între cer și pământ.

Vechile temple Ming Tang sau temple de lumină erau de formă sferică în partea superioară, pentru a imita bolta cerească, dar pătrată în partea de jos, pe pământ, reamintind cele 4 puncte cardinale. Cele 8 ferestre ale templului simbolizau cele 8 vânturi, iar cele 9 apartamente simbolizau cele 9 regiuni ale țării; 12 compartimente reprezentau cele 12 luni calendaristice, 36 de uși aveau semnificația celor 36 de ploi și 72 de ferestre cele 72 de vânturi mai mici.

În timpul dinastiei Tchou, cinci apartamente erau rezervate planetelor: la est casa lui Jupiter, la sud cea a lui Marte, la vest - a lui Venus, la nord - cea a lui Mercur iar în centru casa lui Saturn.

Toate templele de lumină au fața orientată spre răsărit și sunt edificii publice unde fiecare poate intra să mediteze.

Principala regulă ezoterică **"Ceea ce este sus este și jos"** își găsește astfel respectarea, trăirea și materializarea. Meditația practicată în aceste condiții, îi permite omului să cunoască ce este el și ce îi este destinat să împlinească. Ea îi permite să se integreze mai bine în realitatea cosmică și să ghicească sensul vieții sale. Fiindcă nu știința, ci meditația îi permite toate acestea. De câtă copilărie dau dovadă oamenii de știință care-și permit să gândească la o altă eventualitate. Meditația, prin regulile simple Yi King, permite orientarea în raport cu cele 64 de etape ale evoluției sale. Umila acceptare de a participa la ciclul universal al lucrurilor conduce omul la a întâmpina fără revoltă situațiile succesive cu care este confruntat. Ele fac parte din ordinea lucrurilor. Recunoscându-le în noi, acceptăm legile evoluției și ciclul transformărilor. Se cuvine atunci să adaptăm inteligența noastră la această situație și să desprindem din aceasta cele mai bune învățăminte.

Yi King dă și rațiunea de a fi unei arte asupra căreia este interesant să ne oprim măcar un moment: arta de a ghici. Dacă macrocosmosul este imaginea microcosmosului, dacă ceea ce este sus, în astral, este similar cu ceea ce este jos, pe pământ, se poate admite că anumite ființe privilegiate, mediumurile, pot să exprime realitatea momentului cu ajutorul semnelor, al simbolurilor, manevrând în voie ceea ce numim hazardul. În această împrejurare, baghetele Yi King devin semnele geometrice care vehiculează simbolurile ce pot fi denumite ca absolute (imaginile de pe cărțile de joc sunt îmbrăcate în carne, piele și mușchi). Dar va fi necesar - și în aceasta constă întreaga dificultate - să știi "să îmbraci" și să faci să trăiască aceste simboluri, să poată vorbi.

Este posibil să ne imaginăm că înțelepții din trecut, în Extremul Orient, în timpul meditației, puteau descoperi legi ale universului și în

mod deosebit legile energiei, ceea ce le-a permis să o stabilească pe cea a acupuncturii. Legi și principii, pe care știința modernă nu a fost capabilă încă să le explice și pe care le-a disprețuit până acum câțiva ani. Ea este constrânsă să le tolereze grație ziariștilor care au avut meritul declanșării unei campanii de informare zgomotoasă cu ocazia anihilării unor dureri prin acupunctură și efectuării unor intervenții chirurgicale fără administrarea prealabilă a unor droguri anestezice.

Dar vechii chinezi aveau încă o modalitate de a descoperi legile și semnele cerului: ei le observau, iar cunoștințele lor erau foarte avansate.

Mă reîntorc deci la această artă. Neglijând astronomia, prefer să mă interesez asupra versiunii sale abstracte și simbolice: astrologia. Trăind în secolul XX, vizitez astrologi contemporani și aleg la întâmplare, dintr-o revistă publicitară, un curs în domeniu, al cărui program mă captivează. Cel care ne învață, un fost actor, familiarizat cu viața marilor scriitori, îmi demonstrează că există relații indiscutabile între cerul sub care s-a născut un scriitor și felul în care se desfășoară nu numai viața sa, ci și conținutul operei sale, cuvintele pe care le folosește, titlurile lucrărilor sale. Un lucru și mai ciudat, supraviețuirea operei legată de transformările care afectează tema abordată de autor după moartea sa.

Timp de șase luni, în două seri pe săptămână, mi se demonstrează că aspectele cerului astral se proiectează asupra Terrei și că planetele, în timpul rotației lor permanente, vor stimula prin aspecte armonioase sau contradictorii aceste date primitive.

Planetele, simbolizate printr-o reprezentare grafică, emit fiecare o energie specifică, pe care o proiectează asupra Pământului.

Chinezii reprezentau prin temple "casele pământului" racordate cu cerul. Ele ne sunt reprezentate simbolic prin cele douăsprezece meridiane ale zodiacului. Aceste "case", definite grație unui calcul ce ține cont de ziua, ora și locul de naștere, și de datele din tabelele astronomice, permit punerea în practică și interpretarea temei. Se ghicește după cum vibrațiile fiecărei planete pot să se armonizeze sau să se combată în funcție de ziua și ora nașterii și după cum luminează, în funcție de timpul care trece, diferitele fațete ale simbolului fiecărei planete, fiecare lumină luând o înfățișare specială după casa în care se realizează acest aspect.

Poziția acestor case este în funcție de loc și de oră. Este deci posibil să se transfere un eveniment într-o casă sau alta, schimbând locul. Se poate scăpa de un anumit destin, petrecându-ți ziua de naștere într-un alt oraș din lume, departe de locul natal.

Astrologul îmi comunică propriile convingeri. Îmi imaginez că apără sincer, cinstit, această disciplină disprețuită.

Câteva luni mai târziu, o asociație compusă din laureați ai premiului Nobel semnează un manifest împotriva astrologiei!

La capătul celor șase luni de studiu, am suficientă experiență pentru a fi convinsă de greșeala lor. Ca și profesorul care ținea un curs privind "Există oare sofrologia?" fără a o fi practicat vreodată, tot astfel și acești laureați nu au întreprins nici un studiu în prealabil, nici o cercetare în domeniu, înainte de a-și expune opiniile. Sincer, îmi este milă de acești pseudo-prinți ai științei.

N-are importanță. Eu am făcut un progres real și frecventez acum Societatea de astrologie, condusă de Paul Colombet, unde întâlnesc câteva figuri cunoscute și o uimitoare femeie tânără, discretă în ceea ce privește numele său, și care, într-un moment neprevăzut, anunță cu voce tare: "Săptămâna viitoare vi se va întâmpla cutare sau cutare lucru". După terminarea reuniunii, ne reîntâlnim la cafeneaua vecină pentru a termina discuțiile. Inginerul se întreține cu farmacistul, medicul cu inspectorul de finanțe, în timp ce Saturn, Jupiter, Uranus ne însoțesc, fără a-i uita pe Neptun și Luna, Venus și Marte sau pe Mercur, zeul comerțului.

Cu excepția lucrărilor Dr. Emerit, astăzi de negăsit, nu profit de nimic din cărțile de astrologie medicală aflate în prezent în comerț. Acestea încearcă, într-o manieră supraimpresionistă și "a posteriori", să facă în așa fel încât să coincidă un diagnostic medical, produs pur al gândirii raționaliste, cu o imagine simbolică. Nu este altceva decât un joc de societate interesant: faptul de a cunoaște numele de botez al unei boli și, eventual, aspectul conflictual contemporan al afecțiunii, acestea neconstituind premize necesare și suficiente terapeuticii, așa cum o concep eu.

Iau hotărârea de a mă racorda la situația fiecăruia dintre pacienții mei. Examinez conflictul care a dominat nașterea, forțele pe care le posedă pentru a înfrunta dificultățile de a fi, disting elementele de cunoaștere caracteristice acestuia, care-i ajung la conștiință (și îi sunt deci perceptibile) și elementele culese fără știrea sa, pe care nu le poate cunoaște și nici măcar bănui pe parcursul unei simple conversații.

Îi calculez poziția, știu "cine" este în fața mea. Apoi privesc poziția actuală a aștrilor și aspectele care le formează cu planetele de la naștere. Astfel, posed osatura forțelor individului și cunosc punctele critice.

Examinarea caselor îmi permite să definesc natura crizei suferite de bolnav în planul trăirilor anterioare. Medicul care lucrează în aceste condiții devine foarte repede cel care știe. Este capabil să evite greșelile

grosolane ale omului de știință care concluzionează: "Dumneavoastră nu aveți nimic", la finele unei consultații, în vreme ce bolnavul trăiește un infern. Este ușor de ghicit, de exemplu, fără un mare risc de a greși, că o trecere a lui Pluton antrenează o răsturnare de situație în finanțele sale, în viața familială sau afectivă, urmărind cifra casei în care se efectuează tranzitul și că sănătatea suferă din această cauză.

Boala poate să se manifeste în multiple feluri: poate fi o căutare spirituală, pe care nu știi să o realizezi, în lipsa unui dascăl inițiat și care se rezolvă prin a începe să consumi droguri legale sau ilegale. Neptun își face jocul. Poate fi vorba de o boală afectivă în legătură cu un conflict amoros, boală al cărei stăpân simbolic este Venus. Dacă este vorba de o realizare incompletă a individului pe plan profesional, la locul de muncă, atunci casele VI, VII, Soarele, Saturn, Jupiter, ar putea fi cauza. Poate să fie foarte simplu și o necunoaștere de sine, căci planetele bolnavului sunt sub linia de orizont și toată bogăția inconștientului său trebuie să-i fie revelată. Atunci îi furnizez câteva elemente aproximative și amestecate, numai pentru a exprima că simbolismul planetar poate orienta nu numai diagnosticul, ci să prevadă și gravitatea, chiar durata tulburării prin studiul tranzitelor. Întrucât toate conflictele planetare creează tulburări ale circulației energiei în corpul nostru. Astfel se produc blocaje energetice, evocate deja în bio-energia lui Reich sau apoi de Lowen în acupunctură și auriculomedicină.

Cum să te servești de astrologie în terapeutică?

Prin metodele mele, aș putea anihila câteva baraje plasate pe căile de circulație ale energiei, să rectific unele acupuncturi greșite, să pun într-un echilibru vibrator mai bun cele șapte zone evocate. Într-un fel, aș putea să elimin un anumit pasiv în materie. Dar conflictele profunde în legătură cu tema de naștere și actualizate de către trecerea unuia sau a mai multor aștri prin punctele nevralgice scapă acțiunii mele, nu sunt în măsură să le soluționez. În acest caz bolnavul trebuie să lucreze!

Primele minute de conversație dovedesc că el trăiește aspectele conflictuale ale temei sale: suferă aspectele lor negative și neglijează punctele lor forte. Trebuie să i le faci cunoscute pe acestea din urmă, să-l înveți să trăiască aspectele pozitive pe care trebuie să se sprijine pentru a suporta sau a utiliza, dacă este capabil de aceasta, forțele de constricțiune la care este supus. Metodele lui Caycedo vor interveni aici la două niveluri: la cel al corpului fizic și la cel al conștiinței, mai subtil, pe care eu îl numesc în activitatea curentă corpul imaginar (termen pe care îl datorez lui Jacques Donnars) și care nu se pretează la nici o polemică.

În ceea ce privește corpul fizic, este necesar, după părerea mea, de a-l face să ia cunoștință de tehnica indicată la capitolul ce tratează

depre sofrologie, fără a se numi partea bolnavă. O verificare mai întâi prin metoda zonelor de culoare iar apoi o lucrare sofronică, indică o anumită "măturare" a zonelor parazitate de culorile ce fugiseră de la domiciliul lor pentru a se aduna în regiunea bolnavă. Mai târziu, totul va fi permis.

La nivelul corpului imaginar (corpul fizic fiind relaxat) activitatea constă în a vizualiza o imagine simplă, benefică, pozitivă, ale cărei vibrații (pe care ea o produce prin sugestie) vor întări psihicul într-un sens favorabil. Acest exercițiu poate fi realizat de mai multe ori pe zi și-i va permite bolnavului să se "pozitiveze". Această muncă poate fi făcută cu ajutorul unei casete înregistrate de medic, care ALEGE CUVINTELE ȘI IMAGINILE NECESARE PENTRU FIECARE PACIENT.

Din păcate, foarte adesea în străfundul inconștientului, persistă încă forțe obscure care pun obstacole în calea evoluției. În aceste cazuri, este bine să se utilizeze virtuțile imaginilor mentale.

Este uimitor să constați relațiile strânse care există între datele temei bolnavului și prima imagine simbolică exprimată de pacient: în mod invariabil, conflictul astrologic cel mai evident apare încă din timpul primei ședințe! Termin această fază printr-o sugestie pozitivă dictată de aspectele armonioase evocate prin temă. Astfel, pornind de la forțele latente care sunt în el (neexprimate sau total necunoscute) bolnavul o ia în mod progresiv pe calea vindecării naturale.

Așadar, pornindu-se de la diferitele metode învățate pe ici-colo, modificându-le conform intuiției mele sau necesităților momentului, mi-am construit o schemă terapeutică logică, respectând totodată constituția și individualitatea fiecărui pacient.

De obicei nu iau în sarcină bolnavii care țin de domeniul psihanalizei, care apasă greu și un timp îndelungat asupra elementelor negative ale individului. Totuși, unii tămăduitori, cu o puternică tendință masochistă, au interesul să o experimenteze, cu toate că această terapie durează ani de zile, căci orice individ trebuie să-și trăiască tema, acesta fiind cel mai bun mod pentru el de a se realiza plenar.

Cu toate că este greu să fii lucid când te afli față în față cu tine însuți (este legea "orbirii specifice", dragă lui Cahen!), lectura unei scurte lucrări mă luminează asupra destinului meu. Datorită lui Georges de Villefranche, doctor în științe, fost ofițer de marină, inginer-fizician la un centru internațional de cercetări nucleare care publică sub un pseudonim în perioada activității sale acolo, mă descopăr pe mine însămi.

Referitor la zodia Gemenilor și la medicină, acesta explică: Gemenii pun în legătură lucrurile și ființele cu tot universul datorită înțelegerii inițiatice a armoniei universale". Este vorba de vindecarea spirituală

prin repunerea în ordine a marii armonii între subiect și lume, printr-un sentiment spontan și primitiv de inspirație mistică. Aceasta este, într-un fel, o tămăduire din exterior.

Citind acest text, am impresia că el analizează sistemul meu terapeutic așa cum l-am conceput eu, în mod spontan... Fiind născută în zodia Gemenilor, nu fac altceva decât să trăiesc unul din aspectele temei mele în viață, adică a destinului meu.

Mai departe, el explică faptul că semnul opus Gemenilor este Săgetătorul, jumătate om, jumătate cal: el se numește Chiron și este patronul medicinei, el i-a format pe Esculap și Achille, căruia îi dărui lancea magică. Chiron tămăduiește cu ajutorul plantelor și al chirurgiei (care este medicina realizată cu mâinile; rădăcina cuvântului, adică a numelui Chiron este *kheir:* mână). Această medicină este imediată, vizează a fi radicală în efectele sale, în timp ce medicina Gemenilor urmărește reintegrarea bolnavului în mediul său relațional.

Aceste remarci sunt în conformitate cu orientarea vieții mele. Pentru mine, Săgetătorul se află în casa a VII-a (casa asociațiilor și a căsătoriei). M-am căsătorit cu un chirurg, am lucrat cu chirurgi... și colaborez în prezent cu "chirurgii cu mâinile goale". Am utilizat plante precum opiumul și derivate ale sale, diverse alte plante etc.

Să mai facem și alte remarci pe care numai astrologii le vor putea înțelege: cu toate că bolta cerului este în tema mea în Leu și alăturat se află Neptun, axa Pești-Fecioară este foarte bine valorificată de numărul de planete care se găsesc pe ea. Mercur în Fecioară și Jupiter în Pești se află acolo într-o poziție bună și-mi comunică în mod cert forța de a-mi realiza destinul de medic și de tămăduitor în ciuda dificultăților care se ivesc prin faptul că sunt în serviciul altora. Aceste constatări îmi redau curajul în momentele de îndoială; totodată, îmi place să constat că și alți oameni de știință se interesează de astrologie. Intuiția și rațiunea ne conduc la ea în mod natural.

La societatea de astrologie îi întâlnesc pe cei doi ași ai "Astroflash" - André Barbault și Henri Le Corre. Ei îmi trezesc interesul comparării temelor. Într-o primă fază, studiez temele comparate pe cupluri alese, conform comentariilor celor doi din rândul prietenilor mei și-mi dau seama de interesul ce-l prezintă acest procedeu. Apoi, aplicându-l pe câțiva pacienți și completând indicațiile "Astroflash" care nu țin seama de toate elementele temei, stabilesc raporturile de forță existente între două ființe. Atunci devine posibil a se preciza calitatea acestor relații, de a le pune în evidență punctele forte, de a le descoperi slăbiciunile la nivelurile de neînțelegere. Nu este vorba de a-l culpabiliza pe unul sau pe celălalt din acest cuplu, ci pur și simplu de a ști că există o stare de fapt pe care să știi să o accepți, poate s-o ocolești...

Uneori, din păcate, se constată că nu există nici o ieşire valabilă, nici măcar pe termen lung. Atunci trebuie să ştii să admiţi că este zadarnic să speri la o viaţă comună satisfăcătoare şi este preferabil să răreşti contactele, pentru a se evita distrugerea reciprocă.

Este adesea util să se treacă la lămurirea şi clarificarea vieţii particulare pentru a se permite vindecarea unei afecţiuni psihosomatice, al cărei element determinant este legat de o perturbare a raporturilor afective. Dacă asemenea condiţii de viaţă nu pot fi modificate imediat, trebuie să ştii că adesea este posibil să faci un anumit recul în faţa evenimentelor şi să adopţi o poziţie de neutralitate care va permite o ameliorare a tulburărilor.

Apoi, mi-a venit ideea de a stabili şi a face o comparaţie a temelor medic-bolnav. Proiecţia temei terapeutului asupra aceleia a bolnavului său este un element important, de apreciat şi luat în calcul în previziunile referitoare la rezultatul tratamentului unei boli foarte grave. Evaluez şansele de care dispun, proiectând asupra temei bolnavului elementele şi aspectele mele benefice. Vor putea ele să întărească, să consolideze elementele prea slabe ale temei sale şi să contracareze elementele conflictuale?

Noţiunea de comunicare între medic şi bolnav, dincolo de discuţii şi consultaţii capătă acum un anumit sens. Ghicesc acum explicaţia pierderilor mele spontane de energie în contactul cu anumiţi pacienţi, apariţia în corpul meu a simptomelor dureroase pe care le aveau ei după ce terminau consultaţiile respective; ghicesc că tulburările îi părăsesc, dar că şi eu, la rândul meu, trebuie să mă degajez de ele. Încep să cunosc semnele de "vampirizare" a forţelor mele de către pacient. Noţiunea de aură îmi permite să înţeleg fenomenul. Se stabileşte o legătură între aura mea şi cea a pacientului. Temele comparate îmi aduc o confirmare a acestei eventualităţi.

Ştiu de ce nu vreau să îngrijesc decât anumiţi pacienţi, cel mai adesea prieteni. Nu ştiu încă să mă protejez, şi această sensibilitate deosebită, care mă conduce pe căile unei medicine pasionante, constituie încă o slăbiciune a mea.

Probabil că nu întotdeauna a fost cunoaşterea mea, ci prezenţa mea, cea care i-a ajutat pe unii bolnavi ai mei, aflaţi în stare gravă, să supravieţuiască în timpul carierei mele de medic anestezist-reanimator. Constatasem că dacă rămâneam lângă ei în timpul nopţii care urma marilor intervenţii chirurgicale, aveau mai multe şanse de supravieţuire; adesea, moartea venea atunci când, epuizată, mergeam să mă culc. Anumite infirmiere - şi acesta este un fapt real - înregistrează în timpul gărzilor lor mai puţine decese decât altele.

Acceptând noţiunea de corp eteric şi de aură, utilizând noţiunile furnizate de astrologie, medicina debândeşte o dimensiune nouă.

Dacă savanţii clasici s-au aplecat asupra bioritmurilor, înseamnă că aceste cicluri planetare sunt destul de evidente şi, deci, noţiunea de ritm se impune. Această lucrare este fructul unei observaţii atente şi răbdătoare, conjugată cu statistica luminată de gândirea matematică, dar în care se neglijează cauza primară care este ritmul cosmosului şi al aştrilor. Se apreciază rezultatele uitându-se elementele determinante. Chinezii, prin studiul ciclurilor legate de "cele cinci elemente", îl descoperiseră cu mult înaintea oamenilor de ştiinţă şi-l aplicaseră în acupunctură. Acelaşi punct, în funcţie de sezon, este folosit în diverse feluri, iar această regulă este valabilă şi în auriculomedicină; eu mă strădui să o pun în relief.

6. ÎNCERCAREA

Reîntoarsă în ţară de patru luni după călătoria din Filipine, nu mă mai gândesc la ceea ce mi-a spus Tony Agpaoa: probleme de rezolvat privind metoda sa, experienţa ce o trăieşti, moartea simbolică pe care o suferi. Tocmai mă reîntorceam dintr-un sfârşit de săptămână prelungit, petrecut la nişte buni prieteni ai mei.

Ies din metrou pentru a-mi lua maşina de unde o parcasem, în apropiere. Trebuie să traversez o stradă, dar aştept hotărârea pe care o va lua un automobilist oprit în faţa mea, la intersecţie, şi care nu semnalase dacă va vira la stânga sau la dreapta. Aştept încă puţin, apoi mă decid să trec. În acest moment, privind în dreapta, automobilistul virează stânga şi maşina se năpusteşte spre mine.

Capul mi se izbeşte de colţul parbrizului. Am o senzaţie de rostogolire în aer şi apoi... nimic.

Am impresia că revin de foarte departe. Voci, sirena unei maşini de pompieri. Am avut un accident! Aud, deci trăiesc. Încep să mă cercetez. Braţele le pot mişca. Deschid ochii. Văd figuri aplecate asupra mea. "Să intrăm la mine câteva minute până vă reveniţi, locuiesc alături", îmi zice cu amambilitate o femeie. Vreau să mă ridic pentru că sunt pe rigolă. Zăresc valijoara departe de mine, în stradă. Nu pot să mă aşez comod, picioarele nu mă ajută să mă pot sprijini de ele. Şoferul mă observă şi este îngrijorat. Încerc să-i spun că, fără îndoială, nu este ceva grav, că nu este nici vina lui şi nici a mea, că aşa a fost să fie, pur şi simplu.

Rămân acolo unde sunt, fără vlagă. Cu câteva minute în urmă, ieşind din metrou, văzusem un afiş care anunţa un recital al lui Rostropovici şi acum reflectez că nu mă voi putea duce la el.

Soseşte maşina Salvării. Sunt aşezată uşor pe targă. Îmi dau seama că nu este vorba numai de faptul că voi lipsi de la concert. La cea mai mică zgâlţâială, capul, corpul, îmi spun că situaţia mea este mult mai gravă decât credeam. Reanimatorul îmi spune că mă cunoaşte, deoarece provine de la vechiul meu servici, că a auzit apoi multe lucruri interesante despre mine. Surâd semiconştientă de cele spuse, dar care mi se par că aparţin unei alte lumi.

Am ajuns la clinică. Caut să văd cât mai repede o faţă cunoscută care să mă ajute, să creeze o legătură între trecut şi prezent de care am nevoie, să acopere acest gol, această prăpastie spre care alunec uşor.

Îmi revin, şi mă regăsesc singură într-o cameră vecină sălii de operaţii. Aştept... am nevoie de o prezenţă afectuoasă lângă mine, pentru a-mi da mâna, pentru a mă ajuta să mă reintegrez în corpul meu, de care mă simt distanţată.

Intră în cameră o necunoscută, mă pipăie puţin cam brutal, îmi ia tensiunea şi pleacă. După această examinare, simt în corp o durere surdă. Trece prin cameră şi o infirmieră căreia îi solicit să mi se facă radiografii şi îi spun că aş vrea să ştiu ce am, dacă pot să mă mişc, dacă am voie să fac mişcări.

"Mai târziu", mi se spune. Sper în continuare să văd o faţă cunoscută. Nimeni nu vine la mine. Mă gândesc că dintr-un moment în altul uşa sălii de operaţie se va întredeschide şi că un cuvânt de îmbărbătare al unui chirurg mă va linişti, îmi va îndepărta această senzaţie oribilă de scufundare spre necunoscut. Nimeni nu apare. Şi totuşi, îmi dau seama că este urgent să se acţioneze asupra mea.

Întrucât nu sunt ajutată, trebuie să mă preocup singură de situaţia mea cu slabele mijloace de care dispun încă, deoarece simt că forţele mă părăsesc, iar agerimea minţii începe să se diminueze. Cu mâinile tremurânde, iau din geanta mea de alături câteva ace de acupunctură. Îmi caut pulsurile, iau la întâmplare un ac şi-l apropii de ureche. Încerc cu disperare să-mi concentrez atenţia asupra simţurilor pentru a percepe modificarea intervenită în intensitatea pulsului, ceea ce-mi va indica locul unde să înţep. Iau un ac, apoi pe al doilea, de aur sau argint, la întâmplare, şi le înfig. Câteva picături de sânge picură, fără îndoială, din urechea mea, căci degetele mi se pătează. Este un semn bun, înseamnă că am nimerit în punctele eficace! Acţionez simultan asupra celor două elemente despre care vorbeşte acupunctura, sângele şi energia. Ceaţa se răreşte puţin, capul mi-e mai uşor, devin mai lucidă.

Îmi revin binişor. Încerc un sentiment de satisfacţie deosebită. Iată, există o metodă fenomenală, pe care toţi au vrut s-o ignore aici, în locul unde mă aflu, şi care, în acest moment, mă ajută să ies dintr-o pasă proastă. Îmi fac repede bilanţul. Am suferit un serios traumatism cranian, o fractură de peroneu şi ceva destul de important localizat de mine la nivelul vertebrelor lombare. O radiografie ar preciza afecţiunea.

Apare o infirmieră care mă anunţă că mă va instala într-o altă cameră. Refuz, îi spun că vreau o radiografie şi să-l văd pe chirurgul care se va ocupa de mine. "Operează, doamnă, este ocupat". Dispoziţiile sunt date şi voi fi instalată pe un pat mobil.

Tot corpul mă doare acum şi reacţionează ca atare la mişcările căruciorului şi la urcarea în lift. "Urcaţi-vă în pat", îmi spune. Mă uit stupefiată la infirmieră. Nu vede că sunt incapabilă de aşa ceva? Încerc să mă apăr, să cer protecţie, arăt că nu ar trebui să fiu mobilizată aici fără un examen radiologic prealabil în special asupra coloanei mele lombare. Sunt pusă pe pat cu ajutorul unui cearşaf.

Mă simt abandonată, dar nu vreau să mă afund în disperare. Am geanta cu mine, deci am acele necesare la îndemână. Mă îngrijesc singură. Încep cu înlăturarea durerii, refuzând calmantele care mi se aduc. Vreau să rămân vigilentă; aceste droguri mă vor scufunda în ceaţa din care abia am ieşit.

Odată dominată durerea, aştept. Zgomote de ciocane pneumatice îmi răsună în cap. Cu ultimele puteri, tremurând, disperată, îmi înfig un ac. Am senzaţia că mă înec şi, printr-un efort supraomenesc, încerc să revin la suprafaţă pentru a respira puţin aer când, un ac bine plasat, ridică de pe faţa mea pânza care mă înfăşura şi strangula.

Voi avea în mai multe rânduri această senzaţie că mă pierd dar, de fiecare dată, cu ajutorul unui ac şi al şansei de a-l înfige la locul cel mai nimerit, reuşesc să controlez situaţia, să-mi recapăt cunoştinţa care mă părăsea. Apoi îmi revin complet. Situaţia se stabilizează şi mi se pare că am depăşit faza critică.

Au trecut deja două ore de când aştept şi cer să-l văd pe chirurg. "Operează, doamnă". În sfârşit apare, manifestând un optimism paradoxal pe care-l compar cu senzaţiile pe care tocmai le trăisem. Văzând starea de destindere afişată aici, presupun că este greu de admis că un medic îşi poate permite luxul de a fi bolnav, iar reputaţia mea de a avea o sănătate "indestructibilă" nu incită pe nimeni să se îngrijoreze de soarta mea.

În sfârşit, radiografiile sunt terminate şi diagnosticul pe care mi-l dădusem este bun. Am o fractură la articulaţia peroneului şi fracturi de apofize traverse ale vertebrelor lombare. Solicit o radiografie la craniu.

"Este inutilă. Dacă ați avea ceva la cap nu ați avea o asemenea înfățișare a feței". Insist, arătând că mașina m-a lovit în primul rând la cap, că-mi amintesc șocul! Sunt refuzată. Trebuie oare să mă scuz că nu am înfățișarea necesară pentru executarea unei radiografii craniene, explicând că asta se datorează tratamentului pe care tocmai l-am aplicat?... Ar fi prea obositor, nu aș fi crezută. Tac și-l las pe chirurg să-mi pună piciorul în ghips.

Vreau să plec acasă, însă nu aș putea suporta zgomotul străzii la care se lucrează în apropiere. Chirurgul nu cheamă ambulanța. Mă vâră pe bancheta din spate a mașinii sale, mă trage, mă împinge cum poate, în ciuda durerii lombare care îmi crește și a greutății piciorului în ghips. Apoi, ajungând acasă, mă scoate cu greu din mașină, mă duce în spatele său, ținându-mă cu mâinile. Trăiesc un calvar, capul îmi este clătinat, privirea mi se încețoșează, mușchii vertebrelor lombare fiind solicitați, durerile mă fac să sufăr cumplit, piciorul din ghips îmi atârnă și-mi întinde coloana vertebrală, mușchii brațelor și umerilor nu mă mai ajută și n-am putere să mă țin de el.

Și astfel urcăm două etaje. Mă așează pe un scaun în mijlocul camerei și pleacă, lăsându-mă în grija unei noi angajate a noastre, din Réunion, sosită în dimineața aceasta.

Plâng de durere și decepție. Cum de nu a ghicit ceea ce simțeam, de ceea ce aveam nevoie? De ceea ce așteptam de la el? Căci acest om, acest chirurg este soțul meu!

Aflu că poți să te descumpănești în fața durerii, a fricii, a morții. Că milă nu există. Eu nu sunt făcută nici pentru a fi bolnavă, nici pentru a fi ajutată. În toate împrejurările trebuie să fac față fără nici un sprijin.

Este vorba de eterna și faimoasa problemă ce trebuie reglementată, de moartea simbolică evocată de Agpaoa?

Voi ști acum care sunt prietenii mei, cei care mă iubesc cu adevărat, sau care știu să-mi întoarcă serviciile făcute.

Nu știu de ce tatăl meu nu vine să mă vadă. Am atâta nevoie de el! Nu apare nici fiica mea cea mare.

Din fericire, Yvette, noua mea angajată, calmă, devotată, precum și câteva vecine compătimitoare mă înconjoară cu afecțiune. Fiica mea cea mică, aflată în perioada de examene, sosește însă și este afectuoasă, înțelegătoare. Suntem amândouă pe aceeași lungime de undă.

Mă îngrijesc în fiecare zi și dau de capăt durerilor mele. Capul mă mai doare, însă atunci când îl mișc pe pernă, aud niște scârțâituri, ceea ce-mi dă impresia că sufăr de o separare a oaselor craniului. Dacă îl pun pe pernă fără a-l ține în mâini, vederea mi se încețoșază și cer imediat să mă se pună o compresă pentru a-mi reveni.

Subiectiv vorbind, mă simt destul de bine în poziție șezândă și am impresia că voi ieși cu bine din acest necaz. După o săptămână, întrerup îngrijirile mele prin acupunctură, neștiind ce poate provoca un tratament repetat de auriculomedicină! Cred că partida este câștigată și accept să mă ocup de o femeie care îmi cere ajutorul, suferind de 8 zile de o criză de tetanie* prelungită, care nu putea fi tratată cu succes de către medici. Îmi este milă de ea, astfel că, instalată într-un cărucior împrumutat, sunt dusă la biroul meu. Încep examinarea bolnavei și apoi tratamentul. Când manevrez culoarea roșie, o senzație ciudată mă cuprinde. Mă prăbușesc. Mă regăsesc în locul pacientei mele pe masa de consult, inima îmi bate repede și puternic, o contracție înspăimântătoare îmi blochează pieptul, nu mai pot să respir. Voi muri. Încerc să spun că trebuie chemată o prietenă, reanimatoare la spitalul vecin. Nu poate veni însă și trimite asistentul să-l anunțe pe soțul meu. Vine, alungă toată lumea, mă acuză că joc teatru și mă duce în patul meu.

Nu mai pot să fac nimic pentru mine, nu mai am puterea de a-mi lua pulsul și nici acele.

Am senzația că mă "destram", că mă împrăștii în bucățele mici prin cameră; în același timp, deasupra patului meu apare un oval luminos, care plutește și mă atrage; trebuie să fie bine acolo, sunt convinsă. Acesta este un loc fericit. Mă voi lăsa să alunec spre el? Dacă da, mă va lua cu el, o știu. O parte din mine este deja acolo; acesta trebuie să fie sufletul. În timp ce corpul mi se dezintegrează, ovalul luminos îmi apare pentru a mă primi și a-mi spune că vom pleca împreună în altă parte și că totul va fi bine. Dar nu am dreptul să mă las dusă, fiica mea este prea tânără, tot ceea ce am să-i transmit nu este completat la zi; și nici activitatea mea pe care am început s-o consemnez într-un carnet negru pentru a nu se pierde ceea ce trebuie păstrat cu o grijă deosebită. Caut un punct de sprijin de care să mă agăț, să mă reconstitui. Ea strigă: "Mamă, mamă, mamă!", frecând palmele mâinilor mele. În acest loc se naște o forță creată de ea, care reunește în mod progresiv "mozaicul" împrăștiat prin cameră. Acum sunt aproape reunită, reasamblată. Îi fac semn să continue a-mi freca palmele... mă regăsesc, ovalul luminos se dispersează, dispare.

Câteva zile lucrurile decurg la fel. După o serie de semne prevestitoare pe care învăț să le cunosc și care pornesc de la stomac, același fenomen se repetă. Fiica mea este lângă mine și mă ajută, dar trebuie să facă ceva, trebuie să mă trateze! Ea îl convinge pe tatăl său să cheme

---

* Criză de contracții musculare spasmodice/n.t./.

un neurolog care vine imediat să mă examineze. Inventariază reflexele pe care le am, declară că totul merge bine și insistă să-mi facă o injecție cu valium, căreia nu pot să mă sustrag. Vai, în asta constă tot ceea ce medicul clasic poate să facă pentru mine. Dacă ar putea face mai mult, nu ar ezita; îmi este sincer devotat.

Totul se încurcă însă și mai mult. Aparatul de tensiune de pe brațul meu indică o cifră din ce în ce mai mică. Cu ajutorul semnelor pe care le fac reușesc să-i determin să înțeleagă că trebuie să-mi ridice picioarele, să-mi pună capul la orizontal, fără pernă, mișcare clasică în reanimare. Mi-e frică să asist la deteriorarea propriului meu creier. Dacă supraviețuiesc, nu vreau totuși să trăiesc cu un creier alterat. Sub influența valiumului devin o ființă care vegetează. Respirația îmi este dificilă, inima îmi bate neregulat.

Nu mai sunt decât un animal bolnav care trebuie să moară; nu în aceste condiții însă. Am dreptul să mor ca o ființă umană. Vreau să mor lăsându-mă să alunec conștient în acel oval dulce și luminos pe care-l văzusem mai înainte.

Terminându-și efectul valiumul, nu-mi mai amintesc nici un nume, nici un fapt. Nu-mi mai regăsesc cuvintele pentru a mă exprima. Dar sunt capabilă să gândesc în abstract și, curios, îmi păstrez luciditatea în ceea ce privește meseria mea, ca și cum în aceasta consta esențialul persoanei mele. Exist prin această meserie, ea atinge cele mai profunde rădăcini ale ființei mele, este esența mea.

Cu toate acestea, nu mai pot lupta singură împotriva tulburărilor care se repetă. Trebuie să chem pe cineva care să vină în absența soțului meu și să-mi aplice metodele unei alte medicine. Un medic eficace, care să nu se mulțumească numai cu inventarierea reflexelor mele. Nu mai vreau această medicină de genul celeia din comedia lui Moliere, al unei medicine derizorii.

Peste o oră sosește Dr. De Tymowski. Îmi ia pulsul chinezesc, face bilanțul tulburărilor energetice, mă tratează. Simt cum în corpul meu apare un punct "de sprijin". Mozaicul se reconstituie într-un întreg. Energia începe să circule în mine, o percep. El îi explică și fiicei mele cum să-mi facă un masaj imediat ce încep să se manifeste semnele ce preced criza.

Începând de atunci, crizele se răresc, ciclul energetic este relansat.

În ce stare se află inima mea după aceste încercări? Îmi va permite să-mi reiau activitățile sportive? În inocența mea, îmi imaginez că totul va fi cât de curând posibil. Îi cer părerea vechiului meu complice de la Spitalul Broussais, Dr. Ricordeau, cardiolog. Face aprecierea situației, excelentă din punct de vedere cardiologic. Vizita sa este benefică pentru

mine. Văzându-l, reînnod legătura cu trecutul. Am senzația că recuperez o parte din trecutul meu; restabilesc legătura cu viața și amintirile de care eram ruptă. Trecut și prezent se leagă din nou în mintea mea. Regăsesc noțiunea timpului, de la accident având impresia că nu mai existam decât la momentul prezent, ca o fracțiune de secundă. Recuperez sentimentul continuității mele.

Într-o dimineață mă trezesc uimită de faptul că mă simt reintegrată complet în corpul meu. Timp de câteva minute am impresia că dispun chiar și de un capital suplimentar de energie.

Senzația este minunată dar nu durează prea mult. Am totuși impresia că renasc și zilele următoare îmi crește cantitatea de energie. Într-o zi mă ridic și mă aventurez pe scară. Minunat, voi redeveni curând independentă. Să deschid frigiderul și să iau un pahar de apă, singură, mi se părea un gest atât de frumos, de victorios, ca și cel de a atinge vârful Everestului. Nu știam că aș putea aprecia astfel un act care altădată mi se părea banal.

Paul Nogier, care tocmai aflase de accidentul meu, îmi propune telefonic să vină cu avionul să mă îngrijască, în pofida activității sale presante la Lyon.

Rând pe rând, prietenii mei se îngrijesc să-mi asigure convalescența în cele mai bune condiții.

Sunt mai întâi primită la Angers, acasă la prietena mea, Sylvie Mercier. Trăiesc aici în ambianța muzicii și a artei sale. Tatăl său este pictor. Totul este calm și frumos aici.

Apoi, Yury Boukoff și soția sa m-au invitat la casa lor din departamentul Haute-Provence, o zonă parfumată și liniștită.

În sfârșit, mă reîntorc la Rayol, la grădina ca un paradis de unde plecasem în ajunul accidentului, dar unde îmi regăseam acum, în somnul de bolnav, vise care mă fortificau. Aici locuiau Francine Distel și mama sa, gazdele mele.

Reîntoarcerea mea la viață se realizează astfel în niște locuri privilegiate, creierul meu nu primește decât cadre luminoase, armonioase și pozitive. În aceste condiții accept destul de bine scurgerea timpului. Și va trebui să accept aceasta mai mult decât îmi închipuiam inițial pentru a-mi recupera funcțiunile cerebrale. Notez progresele pe care le realizez, întrucât o durere craniană ascuțită îmi atrage atenția de fiecare dată cât sunt de capabilă să reiau o activitate fizică sau mentală nouă. Am impresia că un circuit dureros se restabilește la nivelul localizărilor cerebrale respective.

În realitate, am impresia că am trăit mai mult o experiență decât o boală, atât de multe senzații și stări noi am trăit și descoperit! În același

timp, am învățat să apreciez prețul unei prezențe alături de tine, al unui surâs, al unei flori care, atunci când nu ești decât o ființă extrem de vulnerabilă, îți comunică o senzație dulce, recomfortantă. Acestea sunt ca o mângâiere asupra unui trup bolnav, care-i insuflă puțină forță, îi pansează rănile invizibile, îl reconectează la un izvor de viață situat într-o lume subtilă. Nu ar fi în aceasta unul din miracolele comunicării prin aură?

Înțeleg acum cât de mult poate să ajute Tony Agpaoa prin ambianța amicală pozitivă creată de cântările, rugăciunile, festivitățile pe care le organiza. Primesc scrisori afectuoase de la Jean-Noël care lucrează tot acolo.

Încet, redevin aproape eu însămi. Spun aproape, întrucât toate percepțiile mele sunt exacerbate și încerc o sensibilitate extremă la zgomot și la orice fel de vibrații. Dacă încerc să particip la viață într-un anturaj mai larg, trebuie să-mi protejez timpanele cu vată. Știu că aș putea să mă reîntorc în Filipine. Agpaoa mă așteaptă. Nu știam însă faptul că această hipersensibilitate îmi va fi utilă în activitatea alături de el. Creierul meu a uitat multe. Dar pe această cearâ aproape neatinsă se va imprima fără rezistență... o altă cunoaștere!

Fără îndoială, încercarea, experiența persoanlă, fac parte din ciclul inițiatic. Totul este "în ordinea lucrurilor"...

7. PLECAREA ÎN CEA DE-A DOUA CĂLĂTORIE

Accidentul a avut loc la 31 mai. La sfârșitul lui iulie, mă hotărăsc să fac prima ieșire în Paris pentru a-mi rezerva locul în avion. Nimic nu este ușor. Am impresia că vin în capitală pentru prima dată, nu recunosc străzile și sunt obligată să mă orientez cu atenție pe o hartă. Traversez pe la stopuri cu precauții extreme pentru a evita să mi se facă rău sub efectul schimbării bruște a semnalului de trecere. Ajung în sfârșit la agenție și, optimistă, rețin un loc la zborul charter din 5 octombrie.

Dar, vai, patru luni sunt insuficiente pentru a-mi asigura restabilirea completă. Mișcările cele mai simple se înlănțuie încă cu greutate. Înainte de a acționa, trebuie să mă concentrez de fiecare dată, să-mi iau elanul necesar, ca un alergător în competiție. Zgomotul sau orice fel de vibrație îmi provoacă apariția unor indispoziții cețoase. Mă jenează chiar și propria-mi voce, scurtez frazele, evit să vorbesc, prefer să-i ascult pe alții. Din fericire, păstrez înțelegerea simbolică a lucrurilor, iar

cunoștințele mele profesionale sunt intacte. Bagajul medical științific m-a părăsit însă.

Pentru a nu suferi prea mult din cauza pierderii acestei științe, o rog pe fiica mea să nu-mi mai pună întrebări pe această temă și îi ofer o enciclopedie medicală!

Contez pe faptul că la Baguio o să mă vindec în totalitate, dar voi fi eu oare în stare să mă controlez în timpul călătoriei? Nu am să uit o geantă, un bagaj în avion, în taxi, în autocar? Într-un cuvânt, voi putea să mă duc singură la celălalt capăt al lumii, de vreme ce, trăind într-un anturaj cunoscut, am probleme?

Cu fiecare zi ce trece, constat totuși un ușor progres. Astfel că nu sunt disperată, ci numai puțin afectată. Și apoi, știu că Agpaoa mă așteaptă, fapt ce mi-a fost confirmat printr-o scrisoare. Mă sfătuiește să o sun pe una din secretarele sale când sosesc la Manilla pentru a veni în ajutorul meu.

Nu l-am văzut pe tatăl meu de la accident. Ne telefonăm, dar nu vine să mă vadă. Ar fi prea complicat să-l întreb de ce și nu am nici curajul să aflu.

Pe la sfârșitul lui septembrie, într-o zi, îmi comunică faptul că este "complet galben". Are o hepatită virală confirmată și de examenele de laborator, ceea ce mă liniștește puțin, deoarece mă temeam de un cancer la ficat sau pancreas. Îi spun de posibilitatea de a amâna plecarea în Filipine și-mi răspunde că este "inutil".

Cu câteva zile înainte de plecare, mă simt capabilă să înfrunt semafoarele și să mă duc la el să-l îmbrățișez. Suntem amândoi fericiți că ne revedem. Am în continuare rețineri în a-l întreba de ce această absență când eu aveam atâta nevoie de prezența și afecțiunea lui (mama n-ar fi părăsit căpătâiul meu) și îl sfătui să se odihnească bine. Este un om vioi și nervos. Mi-e teamă să nu se agite, îi explic de aceea că orice efort fizic trebuie evitat, că trebuie să stea la pat.

În alte circumstanțe aș fi anulat călătoria mea, dar nu am puterea de a-mi reconsidera situația, de a face noi demersuri, de a prevedea altceva. Îmi spune să plec și procedez ca atare.

În dimineața zilei de 5 octombrie 1977, îmi adun cu deosebită grijă documentele necesare călătoriei și repet de mai multe ori aceleași gesturi, ca și când le-aș folosi în realitate, în diferitele împrejurări în care urma să fiu pusă. Aici am pașaportul, acolo banii, în acest buzunar biletele de avion. Îmi notez numărul zborului, ora întâlnirii.

Mi-am luat ieri rămas bun de la tatăl meu și nu îndrăznesc să-l sun din nou, întrucât telefonul nu este în cameră.

Mă sună însă medicul său, care îmi spune că ultimele analize de laborator nu indică ameliorări față de cele precedente. Îngrijorat, el

preferă ca tatăl meu să fie spitalizat acolo unde lucrează soţul meu. Cu lacrimi în ochi, îl sun pe soţul meu: "Nu pot să plec şi să-l las pe tata în această situaţie!" El mă linişteşte, fiind întotdeauna optimist în momentele cele mai grave; îmi spune că acest confrate al nostru nu vrea să-şi asume responsabilităţi pe timpul absenţei mele şi "deschide umbrela"; nu este vorba decât de o hepatită virală care regresează lent.

Sper ca solicitarea să vină din partea tatălui meu. Refuză să-mi vorbească prea mult la telefon sub pretextul că maşina salvării urmează să sosească şi îşi pregăteşte cele necesare. Dacă anulez plecarea fără ca el să mi-o solicite... Se subânţelege că situaţia sa este critică! Mă las în voia soartei, cu o mare îngrijorare în suflet. Ambulanţa îl ia precis în momentul în care părăsesc apartamentul pentru a pleca la aeroport. Aş putea crede că în acest moment destinele noastre se despart, în timp ce invizibilul ne va reuni.

Într-o stare de nebulozitate şi îngrijorare, urc la bordul avionului. Beau o cupă de şampanie care mă adoarme.

Prima escală este la Bangkok. Îmi regăsesc bagajele. Un hamal le pune într-un minicar care mă duce la hotel.

Temperatura exterioară este blândă. Tovarăşii mei de drum sunt nişte tineri europeni care, cu rucsacul în spate, vizitează Extremul Orient.

Hotelul este simplu, zgomotul instalaţiei de aer condiţionat este jenant. Adorm fără a lua masa de seară, pentru a conpensa decalajul de fus orar.

Solicitată încă de la sosirea la aeroport de către un angajat al unei agenţii locale, care vroia să-mi organizeze ziua sejurului la Bagkok, a doua zi mă plimb, fiind lipsită de orice responsabilitate. Ceea ce văd în oraş mă uimeşte. Temple maiestuoase, cu statui mari ale lui Buddha, grădini cu numeroase statuete, totul mă destinde. Grija şi dificultăţile par a se risipi. Ceva nou începe să învie în mine la contactul cu Orientul. Comentariile sunt în engleză: va trebui să mă obişnuiesc să trăiesc în sunetul unei alte limbi.

A doua zi este plecarea la Manilla, cu unul din rafinatele avioane tailandeze: confort, curtoazie, frumuseţea însoţitoarelor de bord, orhidee oferite fiecărui pasager, totul mă recomfortează. Da, abia aici în Tailanda încep să trăiesc.

De la hotelul din Manilla, îi telefonez secretarei lui Agpaoa. Vin amândouă să-mi ureze bun venit, asurzindu-mă cu vorbăria şi râsul lor. Una dintre ele îmi propune s-o însoţesc în oraş. Accept cu recunoştinţă. Abia am intrat în taxi că mi se şi destăinuie cu vocea scăzută: "Mergem la cazinoul din port, îl cunoaşteţi?" Nu, nu-l cunosc. Mărturiseşte că a jucat, că a pierdut mulţi bani acolo şi speră să-şi procure astfel bani. Pe

jumătate neliniştită, la căderea nopţii, ajung alături de ea pe un cheu. Cu un pas sigur, ea mă conduce spre un vas alb. Trebuie să-mi prezint paşaportul. Ea arată buletinul de identitate întrebând grăbită pe fiecare ceva.

Luxul domneşte la bord: mochete, decoraţie interioară deosebită, personal elegant. Ochii se aţintesc asupra mea când apar, nu pot să mă ascund în mulţime. Sunt blondă, cu ochi albaştri, am pielea albă şi am îmbrăcăminte de europeană. Nu mai sunt anonimă. Cea pe care o însoţesc a ales o sală, o masă şi un scaun pentru amândouă. Deja s-a aşezat la joc, în timp ce eu îmi scot din geantă dopurile cele mai sofisticate pentru urechile mele ca să nu mai aud zgomotul infernal care însoţeşte miza şi asist atunci la un film mut demn de anii 30.

Mă simt pierdută în mijlocul acestor oameni galbeni dintr-o altă lume. Figuri necunoscute, ciudate, dintre care unele îmi produc o stare de indispoziţie. Sunt aici orientali rafinaţi, alături de grăsanii şi vulgarii oameni de afaceri, traficanţi cu privirea vicleană şi săraci înfricoşaţi veniţi să joace ultimii bani. Defilează toţi prin faţa ochilor mei. Refuz să joc, preferând să supraveghez geanta mea de mână, deoarece nu am depus încă în seiful hotelului dolarii pe care îi aveam.

Femeia pe care o însoţesc acumulează însă jetoane, câştigă, afirmă că-i port noroc. Încerc s-o conving că ar fi rezonabil să se oprească acum, să nu rişte. Îi spun aceasta în interesul ei, dar şi al meu, întrucât simt că ar fi mai bine să părăsesc vasul.

Aceste feţe ciudate, aceste mişcări febrile de du-te-vino, îmi provoacă o stare de leşin, mai ales că în jur este un nor des de fum. Creierul înregistrează vibraţiile sonore şi încep să mă clatin pe colţul scaunului pe care stau. Mă lupt, respir adânc, îmi contractez muşchii stomacului de unde simt că porneşte răul. Ce se va întâmpla? Mă voi prăbuşi oare? Geanta îmi va dispărea şi cu ea biletul de avion pentru întoarcere, documentele, banii! Îmi iau repede pulsul, îmi testez urechea, încerc să-mi fac un masaj acolo unde simt sub deget cum urcă o perturbaţie. Ce importanţă are ridicolul situaţiei? Încet, totul revine la normal.

Rezistentă la solicitările mele, femeia de lângă mine continuă să joace. Va mai juca încă o oră şi jumătate şi nu se va opri decât atunci când va avea buzunarele goale. Plătesc eu taxiul care o duce acasă.

La orele 6 dimineaţa, colega ei se ocupă de mine, mă urcă în autocarul de Baguio. Imediat ce depăşim periferia oraşului, mergem de-a lungul orezăriilor în care lucrează oameni şi bivoli, traversăm câteva râuri umflate de apă, căci este sfârşitul sezonului de ploi, apoi începem să urcăm spre Pământurile de Sus. Natura este superbă, trecem prin strâmtori pline de cascade. Şerpentinele drumului mă ameţesc şi adorm, trezindu-mă tocmai la Baguio, supărată şi frustrată că am ratat privelişteа

minunată pe cel puțin trei sferturi din drum. Un taxi mă conduce în vârful colinei orașului, la Hotel Diplomat, unde lucrează Agpaoa.

Grația întrupată în persoana Vilmei mă întâmpină și mi se adresează pe numele mic. Ne-am putea imagina că am plecat ieri de aici. Intru în interior și Tony, care stătea pe un scaun în cafenea, se ridică, vine spre mine și mă îmbrățișează. Da, sunt așteptată și acceptată. Reținschimbarea de comportament a patronului, de obicei distant. Poate că știe cât sunt de afectată de boala tatălui meu, de starea precară a sănătății mele, de teama pentru viitorul meu și de încercările care mă așteaptă în cursul acestei activități de inițiere. **Știu cât este de greu să treci printr-o ușă îngustă.** Dar primirea sa înseamnă că trebuie să contez pe prezența și pe ajutorul său.

8. ÎNCEPUTUL

După ce m-am instalat în camera hotelului și am luat masa de prânz, le-am spus ajutoarelor mele, June și Angelo, intenția mea de a locui într-o căsuță liniștită și ieftină, rugându-le să mi-o găsească! Îl întâlnesc întâmplător și pe Fred, chitarisul și asistentul lui Agpaoa, și-i explic motivele prezenței mele aici. "În acest moment, zice el, nu avem bolnavi! Numai câțiva nemți".

Am impresia că nu-i face plăcere faptul că mă instalez la Baguio. Ajutoarele sunt intermediari între tămăduitori și bolnavi. Ele controlează intrările și ieșirile sălii de "healing" pe care noi o denumim sala de operații.

Ele cântă **"mantras"** și cântece catolice în timpul rugăciunilor și al tratamentului bolnavilor. Tot ele asigură apa și vata necesare tămăduitorului, punând de fiecare parte a corpului, în zona tratată, prosoape sau vată pentru ca sângele și apa să nu se răspândească pe jos. Șterg apoi bolnavul, îi fac masajul final, dau unguentele chinezești pe care le prescrie uneori Agpaoa. Le simt uneori nemulțumirea, întrucât sunt mereu alături de puterea tămăduitoare fără a o poseda. Totuși, uneori devin ele însele vindecători. Sunt mereu în așteptarea acestei puteri, acestei forțe care, cred eu, este rezultatul cumulat al unui dar înnăscut, al unei evoluții personale și al unei activități pe care marele învățător ți-o controlează.

Dacă acesta din urmă m-a invitat să vin aici, adică Agpaoa, înseamnă că-mi va oferi o parte din timpul consacrat lor, din energia

pe care poate să le-o transmită acestor ajutoare. Îmi imaginez toate acestea în cursul primelor mele contacte cu aceste persoane și presimt dificultăți în coexistența noastră.

După o noapte recomfortantă, petrec o bună bucată de timp în piață și iau dejunul aici, mâncând numai fructe exotice.

Seara, mă instalez la o masă liberă, singură, pentru a servi cina și mă gândesc la Jean-Noël, venit aici în ianuarie, care a lucrat 8 luni alături de Agpaoa și, odată terminat stagiul, a plecat într-o călătorie în lume.

Visez la ceea ce ar fi putut el să mă învețe în acest domeniu, dacă drumurile noastre se încrucișau aici, la Baguio, măcar pentru câteva săptămâni. M-ar fi ajutat să înțeleg ceea ce trebuie să fac sub conducerea lui Agpaoa, să cunosc orașul și locuitorii săi. Nu-mi dau seama ce voi învăța și cum voi reuși acest lucru. Unii care au fost înaintea mea, mi-au spus că nu voi învăța nimic. Încerc orbește și din curiozitate această experiență propusă, întrucât vreau să știu temeiul acestei viziuni și al capacității de audiție prevestitoare dintr-un om de știință, care vrea să-și explice pas cu pas un mecanism neobișnuit de acțiune terapeutică. Dar sunt foarte vulnerabilă, singură într-o țară îndepărtată, slăbită de accidentul pe care l-am avut, neliniștită de soarta tatălui meu bolnav.

Patru persoane intră în restaurant, fără îndoială că sunt nemții de care mi-a vorbit Fred. Mă uit în farfurie: nu am nici un chef să fac cunoștință cu ei, singurătatea îmi convine. "Vă rog...". Ridic capul: o femeie frumoasă (ca o stea de la Hollywood, nas perfect, surâs uimitor, gene lungi) mă roagă să vin la masa lor. Refuz politicos, pretextând că nu știu germana. "Dar noi vorbim engleza și chiar și franceza unii dintre noi", insistă ea și apoi adaugă: "Numele meu este Gerda".

Fără îndoială că dăduse deja dispoziția necesară, întrucât tacâmul, paharul, farfuriile, îmi sunt transferate pe rând de chelner la masa lor. Trebuie să merg acolo.

Numai unul dintre ei, Hans, vorbește doar germana. Dar pentru Fred chitaristul toți sunt nemți, întrucât sunt capabili să se exprime în germană. În ceea ce mă privește, dacă filipinezii admit că sunt franțuzoaică, ei se încăpățânează să spună (în pofida explicațiilor mele vehemente) că vorbesc belgiana.

Hans, un neamț distins, de o anumită vârstă, pare obosit. Este înconjurat cu multă grijă. Cere să i se aducă un număr impresionant de mâncăruri pe care le devoră. Este însoțit de Gerda. Celălalt cuplu este elvețian.

Mi se precizează că prietenul lor, Edwin, care vorbește franceza, este bolnav, stă la pat. Și-au prelungit ședereapentru a fi cu el. Mă văzuse trecând prin fața ușii sale mereu deschise, și ar fi fericit să mă cunoască. Răspund politicos că aș fi încântată să-l întâlnesc.

După terminarea cinei, Gerda mă însoțește la căpătâiul lui Edwin. Este un om voinic, brunet, cu ochi albaștri, de profesie: vindecător! El i-a asigurat asistența lui Hans în timpul călătoriei; într-adevăr, Hans a fost internat în spital după o lungă perioadă de timp, datorită unei ciroze. Și din această cauză a slăbit 30 de kilograme, medicii săi descoperindu-i un cancer la ficat; dar Gerda i-a ascuns diagnosticul și l-a convins să facă această călătorie.

Practic incapabil de a se alimenta de mai multe luni, acesta se simte mult mai bine de când se află sub îngrijirile lui Agpaoa.

Într-un timp scurt, cunosc totul despre problemele lor.

Edwin este plin de umor; râde de sine însuși: a venit în stare bună pentru a ajuta un bolnav și a-i transmite enrgie, iar acum el este cel care stă la pat și împiedică astfel plecarea grupului. Este foarte grijuliu față de Hans, om de afaceri, care nu poate să-și desfășoare activitatea decât prin telefon. Gândesc că Hans se simte mult mai bine la Baguio decât oriunde, dar tac.

Situația este caraghioasă: în fața mea se află acest frumos voinic, de 40 de ani, țintuit la pat de o flebită (declanșată de expunerea picioarelor sale pline de varice la soarele puternic de la Baguio - mi se spune) iar la masă era acel om grav bolnav, preocupat să-și aleagă o multitudine de feluri de mâncare, mobilizând în jurul său o horă de chelnerițe, în timp ce tonomatul îi cântă ariile preferate.

Gerda insistă cu vehemență asupra necesității de a se supune autorității lui Tony, care le ceruse la toți să se protejeze de soare. Ea explică prin exemplul lui Hans, om de afaceri important, care respectă riguros sfaturile lui. Bănuiesc o "rivalitate" între vindecători. Probabil că Edwin a avut unele dificultăți în acceptarea transferului de puteri și s-a opus categoric sfaturilor lui Agpaoa.

În franceză, în engleză, toți mă asaltează și mă zăpăcesc cu informații despre situația lor. Timpul fiind înaintat, mergem la culcare. În acest moment ignor rolul pe care îl vor juca în viața mea aceste personaje.

A doua zi dimineața, ieșind din camera mea, văd prin ușa mereu deschisă o femeie blondă lângă Edwin. Cu ochii închiși, având o mână pusă pe fruntea lui și pe cealaltă pe pieptul lui, aceasta se concentrează, meditează.

Mă opresc un moment uimită, apoi mă îndepărtez. Bolnavul mă zărise însă, mă cheamă și-mi face semn să intru, însoțind acestea cu un zâmbet ironic. Femeia deschide ochii. "Vă simțiți mai bine acum?" îl întreabă ea în engleză.

Scoate apoi un scurt țipăt de ofensare, văzându-mă alături.

Având în jur de 50 de ani, machiată ca o păpușă, îmbrăcată într-un costum vestă-pantalon, tânără și bătrână în același timp, privire

inteligentă, deși puțin cam copilăroasă în gesturi, aceasta îmi amintește de damele din Miami și mă zăpăcesc.

Se numește Francis și mă anunță că vocația de tămăduitoare i s-a revelat acum câțiva ani. Puterea i s-a manifestat dintr-o dată. Afirmă repetat "Da, da, o mare putere" și aceasta mă face să zâmbesc. O găsesc un pic prea sigură pe ea. Vine la Baguio de 4 ani. Anul trecut o ghicitoare a sfătuit-o să vină cu mai mulți bani pentru a rămâne aici un timp mai îndelungat decât până acum. Acest lucru mă neliniștește! Sunt oare necesari atâția ani pentru a învăța ceva?

Făcând o demonstrație a puterii sale, pune mâinile - una pe fruntea, cealaltă pe pieptul lui Edwin - închide ochii, ridică brusc capul, împingând bărbia în față. Rămâne astfel 30 de secunde, se destinde și apoi repetă din nou mișcarea. Bolnavul face pe grozavul, zâmbește, un pic batjocoritor: demonstrația merită partea sa de comedie! Terminând spectacolul, repetă: "Vă simțiți mai bine?" Oare cine pe cine vindecă?

Pleacă, convinsă fiind că-și asumă un rol important pe aceste meleaguri.

Edwin îmi explică faptul că el acceptă îngrijirile tuturor celor cu bună-voință care trec pe la el. Iau aceasta ca o invitație, dar nu-i propun să-l tratez. Nu-i examinez nici picioarele: nu se află în răspunderea mea.

În dimineața aceea vizitez apartamentele a două vile situate pe o colină. Ambele sunt orientate cu fața spre celălalt versant, spre vale. Sunt proprietăți ale unor militari americani plecați în țara lor și sunt păzite. Aleg apartamentul cel mai confortabil din aceeași vilă în care locuiește și paznica. Angelo și June, cele două ajutoare, se oferă cu plăcere să-mi aducă valizele. Ușa-fereastră ce duce în balcon se deschide spre o pădure de brazi. Paznica îmi arată și-mi pregătește apoi cel mai bun pat din cele 4 camere. Dar seara, când mă reîntorc de la hotel, unde Gerda și Hans m-au invitat la cină, descopăr că noaptea glacială a făcut ca cearșafurile și cuverturile din bumbac să fie reci datorită umidității din cameră. Caut în zadar o pătură de lână și alte cearșafuri uscate. Mi se spusese la Paris că temperatura zilei este foarte plăcută în acest sezon, fără a se menționa ceva în legătură cu frigul de peste noapte. Mă înfășor înfrigurată în mantoul meu, iar a doua zi descopăr că încăperea dă spre o grădiniță inundată de ploile sezonului ce era pe sfârșite.

Mă duc la piață pe un soare strălucitor, dornică să fac câteva cumpărături în acest paradis al fructelor și legumelor. Când mă reîntorc, apar dintr-o dată lângă mine o fetiță, urmată de un băiețel și de gazdă. Toți trei asistă la pregătirea mesei, apoi la masă, împărțind împreună numai desertul. Este ceva amuzant, neprevăzut și simpatic, cu condiția să nu se repete prea des.

Odată făcută siesta, ajung cu greutate la Hotel Diplomat, luând-o pe un drum prost pietruit și ros de apele diluviene. Pe coastele dealului se aliniază vile elegante cu grădini bine întreținute. Un pic mai sus, natura se dăruie sie însăși, amintindu-mi parfumurile din Provence.

La hotel, Vilma iese din biroul său de primiri pentru a-mi spune un vesel "După-amiază plăcută, doctore". Intrând în camera lui Edwin, aflu că un bărbat care vorbea franceza tocmai mă căutase la telefon. Mă uimește faptul că totuși Vilma nu mi-a spus nimic. Chem centrala și Vilma mă asigură că nu a primit nici un telefon în acest ultim sfert de oră. Și totuși, cei care erau în cameră au auzit sunând telefonul, Gerda a ridicat receptorul și, recunoscând accentul franțuzesc, i l-a trecut lui Edwin. Coborâm la centrala telefonică pentru a ne interesa încă o dată: nu a sunat nimeni.

Ne uităm unii la alții uimiți. Mă gândesc imediat la tatăl meu: poate că nu se simte bine? Să fie soțul meu care a încercat să-mi vorbească? Dar cum este posibil ca un apel telefonic să ajungă într-o cameră de hotel fără a trece prin centrală?

Am rămas acolo o oră și jumătate, așteptând un nou apel telefonic. În acest timp aflu cum a devenit Edwin tămăduitor, puterea venindu-i brusc acum câțiva ani. Îmi povestește cum i s-au dezvoltat puterea și sensibilitatea supranormale, cum vede în interiorul corpului celui de care se ocupă. Astfel poate să indice diagnosticul tulburărilor care îl afectează.

Din ce în ce mai ciudat. Sunt oare cu toții nebuni? Sau eu sunt lipsită de facultățile de a simți și a percepe vizual?

Ce este cu acest apel telefonic ciudat, cu această voce care mă caută, cu acest om care vine aici teafăr și în prezent este bolnav, cu celălalt, lovit de un cancer fatal, dar care este acum foarte activ, ce este cu această putere care se ivește subit și este declarată ca atare - o eroare, o întâmplare, un delir?

Prezența lângă Edwin mă obosește; vocea sa îmi sună în cap, corpul său imens îmi transmite senzații care îmi provoacă o stare proastă. Am sentimentul că-i merge rău, iar eu sunt într-o acută stare de receptivitate și resimt starea sa patologică. Însăși ambianța din cameră este insuportabilă.

Ies să iau aer.

Nu m-am interesat în mod real de starea de sănătate a lui Edwin, nevrând să împietez activitatea pe domeniul lui Agpaoa și al Dr. Païsing, dar sunt convinsă că situația sa este foarte gravă. Sunt conștientă, în momentul acesta, că emit o judecată care nu se bizuie pe nici o examinare clinică, pe un interogatoriu sau analize, ci pur și simplu pe niște percepții extrasenzoriale. Sunt și eu prinsă oare în aceeași capcană?

Cobor pe jos până la piață și mă avânt în realități elementare, cotidiene.

Dineul la care sunt invitată de Hans și Gerda este simpatic în desfășurarea sa.

Dar în noaptea ce urmează am un ciudat și teribil vis. Mă aflam încă la hotel, în patul din camera mea, când aud trei ciocănituri în ușă, clare, la intervale regulate. Mă ridic din pat, mă așez pe un scaun și strig: "intrați". Atunci, ca într-un film redat cu încetinitorul, întră tatăl meu, înaintează cu pas maiestuos drept către fereastră, fără a mă privi. Este îmbrăcat într-un smoking negru, pe cap poartă un joben, are fața destinsă. Nu l-am văzut niciodată atât de calm și de senin. Pe buze are un zâmbet ciudat, care-mi amintește de cel al Monei Lisa, enigmatic, îndepărtat, fericit; cu privirea spre o altă lume. Îl privesc și-i strig stupefiată: "Tată, dar de ce vii așa de împopoțonat?" Atunci cade pe spate, devine rigid, cu mâinile alăturate, iar pălăria îi cade pe ochi, acoperindu-i jumătate din figură! Dintr-un salt mă ridic pentru a-l ajuta: îi ridic jobenul ce-i acoperea fața și cu palmele îi frec obrajii care sunt aproape reci! Rămâne în continuare ca o statuie, cu același surâs pe buze și atunci strig tare: "Dar tată, tu ești mort!"

Țipătul meu, însoțit de o durere îngrozitoare m-au trezit. Durerea intensă pe care o am, pleacă din capul pieptului și se răspândește în tot corpul, în cele patru membre. Totul este confuz - vis și realitate - în această durere supra acută, intolerabilă și urlu!

Trezită de-a binelea, nu pot să nu fac o legătură între apelul telefonic fantomă de ieri și acest vis. Este acesta un semn al agravării stării sănătății tatălui meu? Fac imediat calculul, în funcție de decalajul orar, la ce oră aș putea telefona acasă, dimineața devreme sau seara târziu. Cert, inițiativa mea va fi prost primită, soțul meu nu aprecia manifestările afective și nici cheltuielile inutile. Cum să-i spun că telefonez în urma unui coșmar și a unei ciudate povești cu un apel telefonic primit? Îl aud deja replicând că sunt nebună, că se întreabă ce caut eu în Filipine, ce fac aici: și concluzionând că toate acestea vor sfârși rău pentru mine, într-o zi sau alta. Mai bine să aștept o scrisoare. În orice caz, dacă ceva nu este în ordine, voi fi prevenită.

Câteva ore mai târziu, o iau pe drumul care duce la hotel. Aud cum urcă spre mine cântecul copiilor de la școală. Mă întâlnesc la intrare cu paznicul hotelului și intru în parc. Astăzi e o zi mare, începe aventura mea.

Un grup de japonezi, sosit ieri, este instalat pe bănci în fața altarului Sfântului Francisc de Porres, patronul săracilor și al celor aflați în suferință. Fratele Sunny începe rugăciunea, apoi intonăm **mantras**. Cânt, imitând gesturile simbolice efectuate de Sunny. Sunt în spatele

grupului care nu mă vede și vreau să știu care este semnificația acestor gesturi. Când ridic cele două brațe în aer, cu palmele deschise, totul se petrece ca și când aș primi o greutate enormă în mâinile mele; "aceasta" trece prin brațele mele și intră în umeri. Voi continua să suport această uimitoare senzație și să țin brațele întinse, sau mă voi întrerupe? Sunt aici pentru a merge până la capătul experienței mele, nimic nu mi se poate întâmpla în prezența lui Sunny. Accept enorma greutate care îmi vine din cer.

Percepția acestei senzații mă surprinde, căci nu este prima dată când ridic brațele în aer. Nimic asemănător nu s-a petrecut cu mine până acum. Sunt conștientă că mă găsesc la o răscruce a vieții mele. Voi lăsa să se exercite cenzura de către partea rațională a ființei mele? Voi accepta să trăiesc numai senzațiile care mi se vor ivi în continuare? După o călătorie atât de lungă, o singură atitudine este logică: a trăi evenimentele fără scrupule, fără idei preconcepute. Nu eu am hotărât să mă introduc în interiorul sistemului lor!

Rugăciunea fiind terminată, toți se îndreaptă spre sala de așteptare, alături fiind sala de operație, mai exact healing-ul. Un ajutor îmi face semn să intru și cheamă câțiva bolnavi.

În timp ce ei se dezbracă, îmi reamintesc recomandările lui Agpaoa, înregistrate pe casetofon: "Nu veți ajunge să știți cum se face tratamentul nici într-o zi, nici într-o săptămână. Aveți nevoie să vă antrenați bine mâinile. Va trebui să vă dezvoltați capacitatea de a atinge, de a palpa, și de a face totul cu ele, de a fi stăpână pe mișcările dumneavoastră. Trebuie ca, ținând ochii închiși, să învățați să vă ridicați și să știți ce să faceți pentru fiecare caz luat în parte. Veți deveni maestru prin proprie disciplină.

Va trebui să recunoașteți vechile trasee ale acupuncturii și să puneți ușor pe ele degetele și nu acele.

Trebuie să învățați să separați încetișor celulele unele de altele, fără a le rupe, exact în punctele de acupunctură și, grație puterii magnetice, să scoateți "plasma" evitând deteriorarea pielii în locul respectiv".

Mi se face semn să mă apropii de primul bolnav întins pe masă. Fără a spune vreun cuvânt, un ajutor se plasează în spatele meu, îmi ia brațele, le ridică în aer îndepărtate, îmi apucă palmele, apoi le coboară, fixându-le pe orizontală, la 10 centrimetri deasupra capului pacientului. Îmi recomandă să închid ochii și să mă concentrez. Execut întocmai ordinele sale dar, din curiozitate, din când în când, îi mai deschid puțin. "Închideți ochii..."; sunt chemată, cu regularitate, la ordin de către Rudy, care acordă îngrijirile împreună cu mama sa, Niéves. Totuși, când Tony Agpaoa se alătură grupului nostru, mă hotărăsc să privesc ce se întâmplă, ce face el. Toată dimineața, în afară de anumite fenomene deja cunoscute, văd lucruri absurde.

Un bebeluș care nu mai are decât pielea pe oase este adus în sală. Tony ia o seringă pe care o umple, dacă am văzut bine, dintr-o chiuvetă. Înfige acul în coapsa dreaptă a sugarului. Îmi imaginez imediat că acesta, care țipa când a fost pus pe masă, va începe să urle. Presimt, de asemenea, că locul se va umfla sub efectul injecției. Dar copilul nu țipă iar coapsa nu se umflă. Unde a intrat lichidul? Mă pierd în presupuneri. Tony procedează la fel și pe partea cealaltă a corpului: același fenomen.

Este adus un alt copil. Tony îi înfige un ac în șira spinării, în zona lombară. Seringa este umplută cu circa 10 centimetri cubi de lichid. Și acest copil tace, dar presupun că mâine dimineață va prezenta cu siguranță o meningită. Îmi vine să strig "Opriți-vă".

- Nu veți ajunge niciodată vindecători dacă nu închideți ochii pentru a vă concentra, îmi repetă Rudy.

El nu poate să înțeleagă uluiala mea. Pentru el, toate acestea sunt normale! Închid ochii și las mâinile, cu palmele întinse orizontal, deasupra pacientului. Când îi deschid, Tony dispăruse. Intrase și apoi ieșise fără să mă salute deci, fără să mă vadă. Speram să primesc totuși un sfat de la el, o explicație, un exercițiu, o critică. Din această primă zi nu am învățat decât că trebuie să închid ochii și să pun palmele deasupra bolnavului. Prea puțin, sunt decepționată de slaba atenție care se acordă pregătirii mele.

Francis, "tămăduitoarea" americană este alături, are ochii închiși, bărbia ridicată, se concentrează bine, palmele sale sunt puse pe pacient, în timp ce mie mi-au spus să le țin la distanță. Poartă azi un costum înflorat, iar părul îi este coafat cu grijă, în bucle. Oare poartă perucă?

Un "Închide ochii!" răsună din nou. Mă supun un moment și mă concentrez.

Mesele sunt foarte late și, pentru a ține mâinile întinse deasupra bolnavului, trebuie să mă aplec în față, să-mi încordez regiunea lombară, umerii, brațele. E ceva epuizant. Pentru o clipă întredeschid un ochi pentru că am zărit adineauri o tânără de rasă albă sprijinită de perete. Da, este acolo, cu privirea pierdută. Suntem oare trei în stagiu la Agpaoa? Trebuie să fac un efort deosebit pentru a ține ochii închiși și mâinile întinse.

Ca bilanț al întregii dimineți, nu reține decât această senzație de inconfort, ca și această frustrare de a închide ochii. La ce-mi va folosi să fac așa ceva în fiecare dimineață? Francis îmi spune câteva cuvinte amabile, cealaltă tânără pleacă fără să mă privească. Ajutoarele mele mă întreabă ce impresie am după prima noapte petrecută la vilă. Dar, în legătură cu cele petrecute în dimineața aceasta, cu această ucenicie, nimeni nu suflă nici un cuvânt. Totul li se pare banal în legătură cu acest lucru.

Sunt zdrobită! Poziția corpului menținută pe parcursul dimineții m-a epuizat. Mă încearcă și un guturai după frigul suferit azi-noapte. Este bine să merg acasă să mănânc și să mă odihnesc toată după-amiaza. Paznica circulă de colo-colo prin apartament, cu copiii agățați de fusta sa. Adorm pe un fotoliu acoperit cu plastic, mai puțin umed decât cearșafurile, imediat ce ea și copiii întrerup forfota.

Vocea ei îngrozită mă trezește brusc: sunt chemată la hotel, întrucât un prieten al meu este foarte bolnav; presupun că este vorba de Edwin. Fug pe drumul în pantă, anevoios, luând cu mine și materialele personale de tratare a lui.

Francis este acolo, cu o mână pe capul bolnavului și cu cealaltă pe pieptul lui. Puterea ei este slabă de data aceasta, deoarece fața lui Edwin este palidă, acoperită cu o transpirație rece, nasul înghețat, unghiile și buzele învinețite, pulsul slab și rapid - semne ale unei stări de șoc. Cu gura deschisă caută aerul. Întrevăd imediat posibilitatea unei embolii pulmonare. Nu vreau însă să-l iau sub îngrijirea mea fără autorizare. "Unde este Dr. Païsing?"

A trecut deja pe aici, mi se spune, a calmat o criză precedentă prin acupunctură, apoi a plecat la consultații. Urgența îmi dictează să trec la treabă. Îl examinez rapid. Varicele, o inflamație locală în zona lor, pulpele picioarelor care îl dor - toate îmi confirmă prima impresie: embolie pulmonară, posibil o consecință a flebitei. Experiența pe care o am în aceste probleme mi-ar permite s-o tratez imediat și fără laborator, dacă aș avea câteva medicamente la dispoziție. În nici un caz nu se poate pune problema de a-l transporta la spital în starea critică în care se află. Numai in extremis, când ar exista certitudinea unei embolii masive și posibilitatea de a realiza o dezobstrucție chirurgicală ar justifica această decizie, și totuși! Nu dispun decât de mâinile mele și de câteva ace. Voi putea să-i anihilez spasmele și să reduc șocul?

Nu îndrăznesc ca, la nivelul urechii, să atac direct reprezentarea plămânului, căci nu știu cum se vor manifesta calitățile compensatorii de energie, în prezent blocate, pe care le voi elibera. Lucrez deci încet, cu grijă maximă, stimulând spre focarele lor originale diversele vibrații care s-au deplasat toate, concentrându-se la nivelul reprezentării plămânilor. În câteva minute bolnavului îi revine roșeața în obraji, respiră mai adânc. Pulsul se normalizează, un surâs îi apare pe buze.

Sunt uimită. Mă consider satisfăcută de fiabilitatea tehnicii mele și, flatându-mă, gândesc că este de preferat să "raționalizezi invizibilul" pentru a te servi de el, decât să faci gesturi oarbe ca americana, vindecătoarea cea cu "putere" mare.

În acest moment aș mușca cu ușurință, aș fi răzbunătoare, implacabilă, cu cei care aplică pseudo-tratamente oarbe în cazuri grave. Mai ales că... în anumite împrejurări nu este imposibil ca americana, de exemplu, să poată fi mai eficientă decât mine. Am pus atâta convingere în această chestiune, că nu mai îndrăznesc să înaintez într-o manieră definitivă. În ceea ce-l privește pe cardiologul din mine, acesta rânjește în legătură cu eficiența tratamentului emboliei pulmonare prin ureche!

Gerda îmi cere să nu părăsesc hotelul, să cinez, și dacă este posibil să dorm în această cameră. Nu sunt deloc entuziasmată de cererea ei. Am intervenit într-o stare de urgență, dar medicul curant este Dr. Païsing. Acesta sosește câteva minute mai târziu și mă roagă să rămân în noaptea aceasta: acum se sărbătorea ziua de naștere a lui Rudy, tămăduitorul. Ar fi fericit dacă ar asista la reuniune. Accept cu o condiție: să pot dispune de heparină, de o perfuzie cu ser glucozat, de câteva calmante și de tonice pentru inimă. Bolnavul este transferat într-o cameră mare, unde este instalat încă un pat pentru mine.

Cer cu insistență medicamentele. Nu-mi vin, deci tratez bolnavul preventiv, regularizându-i încă o dată situația energetică înainte de a mă duce să iau masa de seară.

Astfel, mă regăsesc într-o ambianță pe care o uitasem - și chiar o abandonasem cu plăcere - de câțiva ani: garda de noapte. Pentru asta am venit la Baguio? Situația este pentru mine cel puțin neplăcută!

Tot nu am primit medicamentele solicitate. Meditez asupra ciudățeniei sorții care vrea să fiu la căpătâiul unui vindecător german, în casa unor vindecători filipinezi, abandonată mie-însămi în acest hotel, lângă un bolnav în pericol de moarte și fără posibilități de salvare terapeutică de ordin clasic. Turbez!

Bolnavul este acum calm, doarme, în siguranță. Cea mai mică modificare a ritmului respirației sale mă înnebunește. Pentru a-l trata înaintea apariției oricărui semn îngrijorător, îl scol de trei ori în timpul nopții.

Neavând nici un medicament homeopatic pentru a opri guturaiul meu, suport un nas care curge, o ureche care-mi arde, un gât care mă împiedică să-mi înghit saliva, atât este de dureros. Nu îndrăznesc să fac nici cel mai mic zgomot, nici să mă mișc, nici să tușesc, nici să respir. Febra îmi urcă.

În timp ce pacientul meu se odihnește, este liniștit, eu devin furioasă. După ce m-am gândit la el, acordându-i timpul necesar și uitându-mă pe mine, sunt deodată exasperată la ideea că am venit aici pentru a asigura gărzi de noapte la căpătâiul unor oameni grav bolnavi. Am făcut asta toată viața. Nu mai vreau și, de altfel, starea sănătății mele nu-mi mai permite.

Tocmai am ieşit dintr-o criză suficient de crudă, astfel că recunosc preţul sănătăţii. Ea este singura mea forţă, singura mea cale de salvare. Am neglijat-o, am disprețuit-o prea mult timp, dar acum sunt ferm hotărâtă să mă protejez. Am datorii faţă de mine şi sunt conştientă de aceasta.

Pacientul se comportă atât de bine că, pipăind pe întuneric, fără zgomot, regăsesc trusa şi-mi acord timpul de a înfrâna evoluţia anghinei şi a otitei întepându-mi urechea.

Îl părăsesc pe Edwin la ora 7 dimineaţa, lăsându-l pe mâna băiatului care îi aduce micul dejun.

În momentul în care trec pragul hotelului, sub un soare strălucitor, apare Agpaoa, exact în locul unde l-am văzut prima dată când îmi spusese: "Aveţi aură de tămăduitor". Îmi mulţumeşte, îmi acordă un zâmbet recomfortant dar, oare nu există în adâncul ochilor săi o anumită răutate care sticleşte?

Cobor pe drumul pietruit spre casă, străbătând. Curios bilanţ, totuşi, al acestor 24 de ore în mijlocul echipei: a trebuit să fac faţă unei dimineţi dificile, aplecată în faţă şi cu braţele întinse, iar palmele deasupra bolnavului aflat la orizontală, iar apoi, după-amiază, să tratez o embolie pulmonară fără nici un mijloc de salvare, nici electrocardiogramă, nici radiografie, nici medicamente şi să-mi asum responsabilitatea unei nopţi de gardă. Nu aş fi îndrăznit niciodată să efectuez o asemenea experienţă, dar împrejurările m-au constrâns la ea. Am repus astfel sub semnul întrebării ceea ce în medicină mi se părea a fi disciplina cea mai logică, cea mai eficace, cea mai frumoasă: cardiologia!

Epuizată, mă simt incapabilă să particip la şedinţa de dimineaţă de la sala de operaţii: îmi iau granulele homeopatice şi adorm pe canapeaua din salon, hotărâtă să recuperez somnul pierdut din cauza decalajului orar şi a nopţii de gardă.

Pe seară, mă duc să mă interesez de situaţia bolnavului. Starea sa este satisfăcătoare. Rămâne însă problema piciorului său cu flebită. Païsing a venit cu un mic aparat chinezesc pentru a-i face acupunctură electrică. Tămăduitoarea Niéves s-a ocupat foarte mult de îngrijirea lui. Dar de anticoagulante nici nu poate fi vorba!... Païsing face pe surdul. Bolnavul are febră, starea piciorului său este îngrijorătoare.

Mă aflu într-o situaţie grea. În faţa acestui om de 40 de ani, cap de familie, pentru soarta căruia mă simt oarecum răspunzătoare, totul mă încită ca în acest caz să adopt calea clasică de vindecare ale cărei binefaceri le cunosc. Tratamentele acestor tămăduitori nu prezintă siguranţă, după părerea mea, în vreme ce medicina occidentală în acest domeniu şi-a dovedit capacitatea prin rezultate foarte bune. Trebuie să profit de încrederea ce mi-o acordă bolnavul pentru a-l trimite într-un spital, scoţându-l de sub îngrijirile grupului lui Agpaoa?

Evoc varianta spitalului în prezenţa Dr. Païsing care se face că nu aude. Le vorbesc despre acelaşi lucru şi prietenilor bolnavului care, ca şi mine, se întreabă asupra calităţii serviciilor spitaliceşti ale oraşului. Nu ştiam însă faptul că facultatea de medicină din Baguio era renumită. Hans, care se simte bine, şi care consideră că şi-a prelungit suficient şederea în Filipine, vrea să se reîntoarcă în Germania cât mai curând posibil. Să se grăbească în asemenea circumstanţe, mi se pare de negândit! Sunt singura persoană îngrijorată din grupul vindecătorilor. Trebuie să-mi revizuiesc opiniile? Normele după care mă ghidez eu poate că nu coincid cu ale lor. Fără îndoială că dispun de mijloace de prognozare care-mi sunt necunoscute... dacă nu cumva sunt cu toţii nişte inconştienţi!

Declar totuşi că pacientul se află acum într-o stare destul de bună ca să se poată lipsi de prezenţa mea lângă el peste noapte şi plec acasă.

A doua zi, dimineaţa devreme, mă îndrept spre hotel. Aparent, noaptea a fost calmă, situaţia pare stabilizată. Pălăvrăgim în voie. Bolnavul se îngrijorează de ai săi, de casa sa. Regăsesc astfel la el aceeaşi nostalgie pentru familie şi ţara sa, pe care o simţisem la bolnavii graviţi din grupul francez, în ianuarie, când venisem prima dată aici.

Îmi reiau activitatea asistând la rugăciune şi la predica lui Sunny, înainte de a merge la sala de "healing".

Acum ştiu cum începe şedinţa: îndepărtarea braţelor, ridicarea lor spre cer, alăturarea palmelor, apropierea lor de frunte, cu cele două degete groase lipite în dreptul jumătăţii distanţei dintre ochi şi, în sfârşit, întinderea mâinilor, cu palmele la orizontală, deasupra bolnavului.

După ce mi-am impus acest exerciţiu, aproape că am rezolvat problemele unei poziţii corecte. Pentru a-mi uşura greutatea ce-o simt la coloana vertebrală, mă sprijin din când în când de masă, în poziţie oblică, sau, când se poate, mai stau şi jos. Devin însă capabilă să mă concentrez.

Sugarul, ale cărui îngrijiri de ieri mi se păreau suspecte, se simte mai bine. Sunt uimită. Tony Agpaoa îl tratează la fel ca în ziua precedentă.

După o oră de lucru, în podul palmelor mele simt unele înţepături. Sunt aproape fericită, căci aceasta înseamnă că se petrece ceva. Poziţia corpului care mi-a fost impusă nu are drept consecinţă numai inconfortul.

Ies din sala de operaţii cu această nouă senzaţie de înţepături uşoare şi spontane în podul palmelor când ele se află întinse orizontal deasupra pacientului!

Curând mă adaptez unui nou ritm de viaţă: apartamentul, sala de healing, bolnavul Edwin, prietenii, piaţa din Baguio - toate fac acum parte din viaţa mea. Edwin şi situaţia sa rămân principalele subiecte de discuţie. Cer în zadar efectuarea unei radioscopii pulmonare, a unei

electrocardiograme, un examen de laborator asupra constantelor coagulării sângelui. Mi se spune: "Da, mâine", dar nimic nu se face. Niéves îi tratează piciorul bolnav iar Dr. Païsing îi face acupunctura, vindecătoarea americană îi pune o mână pe frunte şi cealaltă pe inimă. Bolnavul primeşte puţină aspirină. Toate acestea îmi dau impresia că asist la un tratament de operetă. Cum el se simte totuşi bine, nu mă mai ating de el, mulţumindu-mă doar să semăn panică în cadrul grupului, evitându-se plecarea lui precipitată cu avionul şi un deznodământ fatal pentru bolnav.

A doua zi de dimineaţă, în timpul şedinţei de healing, fenomenul înţepăturilor în plame reapare. Caut să înţeleg ce se întâmplă. Mă gândesc la acele particule ale pielii, fiecare din ele fiind sensibile la anumite excitaţii speciale, dar nimic din ceea ce ştiu, nu-mi explică această senzaţie care se produce fără a atinge ceva şi mai ales când ţin mâinile la o distanţă respectabilă de bolnav.

Înţepăturile se intensifică, sunt asemănătoare celor de injecţie, apoi devin arsuri. Caut o poziţie care să-mi atenueze această senzaţie, îndepărtez, împreunez, îmi frec palmele una de alta şi apoi le lipesc de perete pentru a le răcori. Nimic. Aş vrea să le introduc în ligheanul cu apă al tămăduitorului cu care lucrez. Senzaţia persistă. Intru în panică. Ce să fac? Privesc în jurul meu, Tony Agpaoa este lângă fereastră şi priveşte afară. Nu mi-a dat nici o atenţie, nu m-a învăţat nici cel mai mic lucru până acum. Nu-mi pasă, îi cer un sfat şi atât.

- Vă rog, de ce-mi ard astfel palmele?

Intru direct în subiect, întrucât dificultăţile mele de exprimare în engleză nu-mi permit susţinerea unui dialog mai amplu.

Îmi răspunde imediat, fără să-mi privească mâinile, folosind parcă un paragraf foarte cunoscut din manualul ucenicului tămăduitor.

- Încercaţi să înţelegeţi fenomenul şi nu blocaţi trecerea energiei. Lăsaţi-vă în voia sorţii, nu reflectaţi asupra acestui lucru.

Îi mulţumesc şi plec... reflectând asupra diverselor modalităţi de a te lăsa în voia sorţii. Am încercat deja să mă relaxez, fără succes însă. Probabil că trebuie să descopăr un alt fel de a mă face nepăsătoare la ceea ce se întâmplă.

Mă reîntorc lângă bolnav şi mă strădui să ignor voit orice senzaţie sau intuiţie despre corpul meu. Mă detaşez de mine însămi, într-un fel. Atunci, mâinile mele, ca şi cum nu-mi mai aparţineau, ca şi când ar fi fost dirijate de nişte sfori invizibile, au început să se mişte, să-şi modifice poziţia, toate degetele se înmoaie încet, sunt orientate vertical, se apropie de bolnav şi-l ating. Totul se calmează instantaneu.

Experimentez de mai multe ori mişcarea: palmele orizontale, degetele răsfirate, ţinute la distanţă de corpul bolnavului, încep să-mi ardă, apoi "abandonez" atenţia asupra mâinilor care iau singure o nouă poziţie, iar arsura se calmează, dispare treptat. Nu pot decât să constat un fapt care se poate repeta. Întrucât la facultatea de medicină pe care am urmat-o nu am avut în program aceste experienţe fiziologice sau fiziopatologice, mă avânt şi mă pierd în ipoteze fără explicaţii plauzibile. "Cine" mi-a manevrat mâinile? Este vorba de un fenomen electric?

Dimineaţa de lucru se încheie şi ies din sală emoţionată de constatarea că ceva s-a întâmplat. În sala de aşteptare zăresc un tânăr: este Jean-Noël! Plecat pentru o lună de zile în Extremul Orient, a trecut prin Baguio pentru a-şi ridica şi citi corespondenţa sosită între timp. A găsit scrisoarea prin care îi anunţam sosirea la Baguio şi acum a trecut să mă vadă. Trebuie să fi trăit experienţa singurătăţii într-o ţară străină, ca să înţelegi bucuria care te încearcă atunci când revezi pe cineva dintre conaţionalii cunoscuţi, când vorbeşti în limba ta, precum şi ce complicitate se creează în asemenea împrejurări.

Luăm masa de prânz la mine în prezenţa paznicei şi a copiilor săi, bineînţeles. Apar chiar şi alte persoane, care traversează apartamentul. Eu nu mă obişnuiesc cu situaţia, dar Jean-Noël îmi explică diferite obiceiuri şi că este ceva normal aici, în Filipine. Îl rog să le spună că nu există un obicei asemănător în Franţa şi că plata unei chirii justifică independenţa mea. (Am descoperit în zilele de odihnă de la sfârşit de săptămână, că toate camerele apartamentului meu erau ocupate de prietenii sau familia paznicei).

În aceeaşi zi, mă mut într-un apartament dintr-o casă vecină, puţin mai sus, dar pe aceeaşi stradă. Nu este aşa de umedă, are o terasă frumoasă şi o locuinţă separată pentru paznică. Un câine mereu flămând păzeşte intrarea. Mobilierul din apartament este sumar.

Apoi ne plimbăm prin oraş. Fac cunoştinţă cu vechea prietenă a lui Jean-Noël, o chinezoaică, vânzătoare de antichităţi, care practică şi ghicitul. Descoperim cu ajutorul ei farmacia chineză, cu plantele sale şi tot felul de pachetele cu preparate care merita să întârzii mai mult în interiorul farmaciei.

Jean-Noël cunoaşte toate locurile interesante, ca şi bârfele din oraş. Dar în ceea ce priveşte problemele care mă aşteaptă la Agpaoa, păstrează discreţie. Nu primesc decât un singur sfat: să meditez.

Mergem împreună să-l vedem pe Edwin. Jean-Noël îl observă cu atenţie şi conchide cu vocea pe jumătate: "Problema lui ar trebui să se rezolve, pentru că nu văd pe faţa sa decât o jumătate de cap de mort".

La Baguio mai nimic nu mă mai uimește dar, totuși, aceasta este o modalitate curioasă de a prognoza starea sănătății! În fața unui pahar cu suc de papaia, discutăm despre fenomenele de vindecare psihologică.

A doua zi dimineața am o nouă ședință de healing. Mâinile nu-mi mai ard, mă simt degajată, destinsă. Sugarul japonez urmează tot același tratament, fără nici cel mai mic semn de meningită.

Puțin mai târziu îl regăsesc pe Jean-Noël lângă Edwin. Situația pulmonară este satisfăcătoare, dar gamba piciorului, pe care o examinez cu atenție, mă îngrijorează. Nu dispun de nici un mijloc material pentru a aprofunda examinarea lui sau pentru a-l trata.

Ieșită de curând din sala de healing, sunt încă foarte sensibilă la variațiile de energie. Trec mașinal degetele mele pe deasupra gambei roșiatice bolnave și simt blocaje de-a lungul meridianelor de acupunctură. Energia nu circulă sau o face în sens invers. Atunci, mă concentrez și, cu vârful degetelor, vizez punctele de blocaj și formulez dorința ca energia să circule prin ele. Aplic acest exercițiu asupra mai multor puncte. Puțin după aceea, fac o testare și constat că energia circulă cu adevărat. Ceea ce tocmai făcusem mă surprinde. Este vorba de o nouă capacitate de-a mea? O aveam deja, sau am dobândit-o aici? Cum de nu mi-a venit înainte ideea să fac acest lucru? Deodată, una din recomandările lui Tony îmi revine în gând: "Va trebui să învățați să recunoașteți vechile căi ale acupuncturii și să vă folosiți de degetele dumneavoastră și nu de ace". În realitate, mi se pare că am trăit aceeași uimire când, testând o scleroză în plăci, am provocat deodată îndoirea unuia dintre picioarele țepene ale bolnavului, plimbându-mi degetele pe deasupra gambei sale, fără a o atinge.

Nu reproduceam fenomenul din propria-mi voință, întrucât nu-i cunoșteam legile care concurau la realizarea sa.

Recunoașterea este suficientă pentru a mă diferenția de Tony Agpaoa, care cunoaște regulile jocului și este capabil să reproducă anumite fenomene atunci când vrea. Aceasta îmi amintește de o anecdotă privind testările făcute asupra lui de către un cercetător japonez: Electroencefalograful se defecta de fiecare dată, invariabil, când Tony intra în transă, ceea ce-l făcea să-i spună japonezului "Materialul dumneavoastră de lucru se strică mereu, al meu niciodată".

Este o zi de duminică; o petrecem în oraș, iar seara iau masa la restaurantul hotelului, fiind invitata lui Jean-Noël. De fapt, mai mult îi țin companie, pentru că nu-mi mai este foame. Îl întreb cum stau cu apetitul cei care practică acest sistem de tratament. Mi se răspunde că în ceea ce mă privește totul merge bine, aura mea este clară.

Sunt numai aparent într-o stare de sănătate bună, tratamentul homeopatic înfrânând guturaiul meu, dar această lipsă a apetitului mă neliniștește puțin. Frigiderul este plin și nimic nu mă tentează, invitațiile la masă la restaurant au devenit un supliciu, făcând eforturi pentru a păstra discreție asupra acestui subiect. Îmi privesc de fiecare dată ochii, care sunt totuși limpezi, și limba, pe care o găsesc curată. Trag concluzia că se petrece un fenomen ciudat, probabil, la nivelul aparatului digestiv. Oare Tony Agpaoa să fie cauza? Trebuie să țin post pentru "a avansa" în tainele sale? Cu greu pot admite acest lucru, refuz însă să cred că el ar putea exercita asupra mea vreo influență ocultă. El "nu mă vede", nu-mi vorbește. În sala de tratament suntem unul lângă altul, dar se comportă ca și cum nu aș exista, iar eu aștept de la el un sfat, o privire de confirmare sau infirmare. Nici măcar nu-mi ordonă să închid ochii, așa cum o face Rudy.

În timp ce stăteam la taclale cu Jean-Noël, un necunoscut se apropie de noi. Ne explică faptul că vine din Europa centrală, că este psihiatru și că a surprins o parte din conversația noastră. Întrucât face o anchetă privind tămăduitorii, iar noi părem informați în domeniu, ar dori să obțină unele date de care are nevoie și să le noteze cât mai exact; a doua zi urma să se reîntoarcă la Manilla și apoi să plece mai departe, fiind într-un turneu prin lumea tămăduitorilor. Este avid după informații și va scrie o carte! Simt cum devin rea, agresivă. Un om de știință, un medic, îndrăznește să lucreze astfel! Va profita de titlurile sale pentru a publica o judecată de valoare definitivă asupra unei teme care cere imperios o îndelungată inițiere. De ce?

Îmi pune diverse întrebări. Ce va scrie? Că un medic francez s-a lăsat înșelat de tămăduitorii filipinezi... Îi răspund într-un mod raționalist.

"Sunt aici, întrucât Tony Agpaoa mi-a cerut-o, propunându-mi să mă instruiască".

"Am văzut cum se fac tratamentele, dar a trata nu este sinonim cu a vindeca".

"Pentru a trage o concluzie, ar trebui să ai câteva sute de cazuri comparabile, fără a li se aplica altă terapie decât cea a lui Agpaoa și care ar trebui urmărite de către una și aceeași persoană".

"Singura modalitate de a avansa în cunoașterea fenomenului constă în a învăța să faci ceea ce fac alți tămăduitori..."

Jean-Noël mă privește împietrit. Această schimbare radicală de personalitate și de raționament îl lasă stupefiat. Este uimit că nu discut nimic din ceea ce cunosc cu privire la tema solicitată.

Terminându-și ancheta, medicul ne roagă să-l prezentăm lui Tona Agpaoa. În seara aceea era organizată o recepție pentru grupul de

japonezi care urma să plece a doua zi. Vindecătorul Agpaoa urma să participe la aceasta, deci va putea să-l vadă. Fac un efort de a fi amabilă și i-l prezint lui Sunny, care se angajează să organizeze întâlnirea.

Puțin mai târziu, Jean-Noël mă copleșește cu reproșuri că nu am fost amabilă, că nu am spus ceea ce știam, că nici măcar nu am abordat problema în sine. Departe de Franța de mult timp, el nu cunoaște starea actuală de spirit a corpului medical. Ceea ce discutăm noi doi ni se pare simplu, evident, dar pentru alții este de neînțeles. A spune mai mult, înseamnă a-ți asuma riscul de a nu fi înțeles și a fi ridiculizat (ceea ce mi se va întâmpla câteva luni mai târziu).

Seara, îi găsim în holul hotelului pe Tony și medicul-anchetator, însoțit de un fotograf și dotat cu un minicasetofon pentru înregistrare. Tony pare a se preta la joc. Dar încă de la sosirea noastră se preface că nu înțelege întrebarea care-i este adresată, ne cere să i-o repetăm - ceea ce, presupun, este o modalitate a sa de a ne integra în convorbire.

Medicul-anchetator pare obosit de aceste ocolișuri și interferențe, dar îi mai cere totuși lui Tony promisiunea de a-l fotografia în capelă, în ținuta de reverend. Pretextând ora înaintată, Tony refuză. Celălalt insistă și atunci încerc un sentiment de jenă și regret că am intervenit ca întâlnirea să aibă loc. Îl urmează pas cu pas pe Tony care, înțelegând că-i va fi dificil să scape de el, ne cere să-i indicăm inoportunului drumul pentru a ajunge la domiciliul său. Apoi se înfundă în automobilul său portocaliu, marca "Porche". L-am însoțit, pe medic și fotograful său, în mașina lor, la domiciliul lui Agpaoa, la orele 23.30.

Intrăm în capelă. Tony acceptă să fie fotografiat. Incidentele obișnuite se succed: prizele de curent nu funcționează, se defectează aparatul, nu știu ce are flach-ul. Jean-Noël și chiar eu am constatat adesea cum diverse aparate se defectează în prezența lui Tony și ne privim cu subînțeles. Ceilalți se agită, sunt înnebuniți, protestând că până acum totul a funcționat atât de bine, sunt supărați pentru că îl fac pe reverend să-și piardă timpul! Bănui că în curând acesta, conform logicii firii omenești, obosit, îi va saluta și va pleca, lăsându-i acolo. Dar nu se întâmplă așa. Agpaoa, zâmbitor, rămâne liniștit, așteaptă. Cred că se amuză.

Un mic aparat de buzunar funcționează totuși. Nu îmi dau seama dacă imaginile vor fi bune, dacă banda magnetică va înregistra ceva!

Este trecut de miezul nopții. Agpaoa ne invită să bem ceva - ceai sau cafea - acasă la el. O femeie de serviciu, pe jumătate adormită, aliniază pe masă cești și diverse prăjituri care conțin o umplutură de culoare maron, despre compoziția căreia Tony ne spune că este formată din miere, semințe de pin, orez, alune zdrobite și amestecate: aceasta este hrana rezervată pentru timpul de meditație. Ca gust, o apreciez drept

bună. Tony nu este de aceeași părere cu mine, face grimase. În timp ce confratele meu, medicul-anchetator - pune noi întrebări tămăduitorului, eu îl observ și cred că remarc la el o dificultate respiratorie. Și deodată, anunță că suferă de astm... Ar vrea oare să și-o îngrijească aici, la Tony? Un moment îl bănui că vrea să exploateze situația și mă irită această lipsă de scrupule, care constă în a cere mereu totul de la talentele și însușirile lui Tony.

Tony acceptă, dar îi cere să rămână 15 zile la Baguio pentru a-și schimba caracterul.

Ieșim din vilă. Criza de astm se agravează. Omul urcă cu greu drumul care duce la mașina sa. Aceasta demarează, se poticnește, apoi se oprește. Șoferul îi pune pietre la roți, apoi o examinează. Pleacă din nou, apoi iar se oprește, este ambalată la maximum, sughiță, suferind tot atât de mult ca și stăpânul său care urca pe jos, noaptea, în plină criză de astm... acest om, până acum vioi, sigur de el, se agață de brațul meu, clătinându-se. Trăim un coșmar! Ajunși, în sfârșit, în vârful colinei, pornește cu noi toți și mașina...

9. ÎN CENTRUL PROBLEMEI

Plecarea lui Jean-Noël mă întristează, întrucât nu voi mai beneficia de ajutorul său și nici de cunoașterea mai aprofundată și rapidă a locurilor și oamenilor de aici. Comportamentul său amical, aptitudinea de a-mi "ghici" felul și gândurile, făceau din el un camarad prețios.

Cu toate acestea, am nevoie de această pauză pentru a mă reculege, a mă regăsi pe mine însămi. Trăind în singurătate, reînvăț gesturile elementare ale vieții. Nemaifiind confruntată cu unele scăpări ale memoriei (nume, locuri sau fapte de care trebuie să-ți reamintești, cum se întâmplă în viața familială și cercul de prieteni) devin o ființă nouă, actuală, tăcută.

Paznica vilei veghează discret asupra mea. Am dovada celor petrecute în dimineața aceasta când, reîntorcându-mă acasă după garda făcută lângă Edwin, o găsesc așteptând deznădăjduită în fața locuinței. Îmi spune că m-a așteptat toată noaptea.

Cunosc aici și fericirea de a avea un câine. Nu este decât piele și os. În afară de eventualii locatari străini, nimeni nu-i dă de mâncare. Încă din prima seară, înainte ca eu să-l fi identificat printre cei care rătăcesc și latră pe stradă, el mă recunoscuse deja și venea în întâmpinarea

mea, pe drumul care cobora de la hotel, pentru a mă escorta până acasă. Îi prepar o pastă din orez și carne.

Are și prieteni la care ține foarte mult: a doua zi, după prima masă copioasă pe care i-am dat-o, am avut surpriza ca, atunci când i-am întins farfuria cu mâncare, să-l văd cum aruncă priviri spre poartă unui alt câine, la fel de slab ca și el. Acesta intră, mănâncă, apoi pleacă satisfăcut. Câinele meu termină și el resturile. Lipsindu-se puțin pe el, știe că și-a ajutat tovarășii suferinzi întru foame.

Astfel, viața mea cotidiană se organizează. Nu am poftă de mâncare în continuare, îmbrăcămintea flutură pe mine, dar mă simt din ce în ce mai bine.

Singura mea problemă reală este de a rezista frigului de peste noapte. Acopăr patul cu mica mea colecție de flanele pe care mi-am adus-o și previn îmbolnăvirea, sugând micile granule homeopatice.

Iar dimineața, încă de la ora 7, îmbrăcată într-o rochie de vară, când ajung la locul de rugăciune, curg șiroaie de transpirație pe mine, atât este de cald.

Sezonul ploilor s-a încheiat, dar într-o după-amiază norii se rup brutal și atunci am posibilitatea să realizez sensul acestei expresii și realitatea descrierilor apocaliptice ce mi-au fost făcute la Baguio în legătură cu sezonul cel rău: case luate de valuri, înecați ce plutesc pe străzile orașului.

Într-o seară, Agpaoa, Dr. Païsing și eu ne-am reunit pentru a hotărî data plecării lui Edwin. Agpaoa ia în considerație îngrijorările mele privind plecarea imediată și va interveni pe lângă Hans pentru a obține o prelungire de 3 zile.

În fiecare dimineață se desfășoară același program: rugăciunea-conferință a fratelui Sunny și ședința de tratamente de la sala specială. Îmi apar senzații noi: un fel de imponderabilitate, foarte plăcută uneori, mă curpinde un "decolez de pe sol", dar ies și din corpul meu. La nivelul mâinilor, îmi apare un fenomen de vibrație, atunci când le plasez pe bolnav, chiar fără a-l atinge. Înregistrez aceste evenimente cu simplitate, fără emoție. Mă distrez chiar. Mă joc intrând în fiecare dimineață în această stare de imponderabilitate, primind de la distanță vibrațiile care emană de la bolnavi și simțind că degetele mele le percep ca pe un jet de lichid șampanizat.

În sfârșit, punând palmele mele la orizontal, pe capul pacientului meu, încerc să-i ghicesc trăsăturile de caracter. Prima ocazie de a face această descoperire mi-o dă Hans. Este întins pe spate și încadrat de vindecători; îmi pun palmele pe fruntea sa. Foarte repede percep niște vibrații foarte fine și plăcute, de o frecvență ridicată, ceea ce mă conduce la imaginea unui om fin, inteligent, de o calitate deosebită.

La bolnavul următor, percep vibrații mai rare, mai puțin fine, manifestându-se în șuvoaie groase. Când se ridică, îl observ: din punct de vedere fizic are aspect bădăranos, greoi, încăpățânat și total lipsit de rafinamentul obișnuit al japonezilor. Astfel, contrastul la nivelul percepțiilor se reflectă în contrastul fizic.

În după-amiezile ce urmează sunt invitată de Hans și de Gerda să mergem împreună la Hot Spring pentru a face baie în apele vulcanice calde, iar alteori la Bauang, în Marea Chinei. Peisajul este încântător: vegetație tropicală exuberantă, culturi în terase, pe dealuri, case din bambus sau paie de orez împletite, locuitori ce zâmbesc în pragul locuinței lor. Ne reîntoarcem la timp pentru a contempla de fiecare dată apusul soarelui de pe înălțimea unde este așezat un sat de lângă Baguio, care domină regiunea culturilor în terase.

Hans mă uimește: el, care pierduse 30 de kilograme în ultimele luni și care la sosirea sa aici se afla într-o stare de astenie atât de avansată, încât Edwin trebuia să-l susțină la mers, iată-l acum desfășurând o activitate prodigioasă: se scaldă, înoată, face marșuri lungi, iar pofta sa de mâncare este uimitoare. Pielea feței și-a recăpătat culoarea normală, pleoapele ochilor săi nu mai au aspectul bolnavilor de icter. Mă întreb însă asupra viitorului său. Procesul evolutiv al tumorii canceroase a fost oare întrerupt definitiv? Nu cred. Va trebui să revină aici la tratament. Consider că aici au loc vindecări printr-o "superacupunctură" și nu miracole (ca la Lourdes, în Franța, unde se poate reface integral țesutul).

Mă împrietenesc și cu cele două colege de muncă, americana Francis și Angela, o tânără discretă, cu privirea pierdută în depărtări, tot de origine americană, dar care a trăit în Japonia. Nici una nu are pregătire medicală.

Francis, care vine în Filipine de mai mulți ani, a lucrat una sau două luni cu fiecare din principalii tămăduitori și afirmă că Agpaoa este cel mai bun. Acum s-a instalat la Baguio pentru o perioadă mai îndelungată. Acest aspect mă neliniștește. Va trebui, pentru a învăța ceva, să revin aici ani de zile? Sunt aproape descurajată. Dar dacă are alte motive personale de a se stabili în această țară?

Nu-mi dau prea bine seama de rolul Angelei. Pacientă în primele zile, iat-o acum alături de noi două. Poate că Agpaoa o păstrează aici pentru a da o motivație vieții sale și a-i înlesni o evoluție spirituală?

În mod real, nu simt în nici una o viitoare terapeută, dar ele sunt capabile să stabilească o punte între tămăduitori și străinii aflați în vizită sau în tratament aici.

Aici poți să vii pentru a te informa, a te trata, pentru a evolua în plan spiritual, a te relaxa sau a încerca să înveți arta tămăduirii bolilor.

Mă întreb adesea asupra motivelor care m-au condus să vin aici, în acest moment, în loc să fi rămas mai degrabă la căpătâiul tatălui meu bolnav. Am totuşi veşti bune despre el, soţul meu vorbeşte chiar de posibilitatea de a părăsi spitalul. Şi totuşi, o mare îngrijorare sălăşluieşte în mine de la visul pe care l-am avut. Îi vorbesc despre el americanei Francis care mă linişteşte prin tot felul de explicaţii plauzibile. Primesc şi o scrisoare de la Jean-Noël care, în trecere prin Paris, i-a telefonat tatălui meu: nu este prea optimist. Nu înţeleg această divergenţă între cele două surse de informaţii.

Dacă mă voi întoarce la Paris pentru a scăpa de incertitudinea care mă îngrijorează, timp în care tatăl meu va ieşi din spital, voi fi ridicolă şi se va spune pe bună dreptate că am făcut o călătorie obositoare şi costisitoare fără a rezulta vreun profit din ea.

Dar ce semnificaţie trebuie să aibă această durere care mă înăbuşă şi căreia nu-i pot pune capăt prin tentativele de autotratare pe care le fac?

Dorind din tot sufletul să fiu obiectivă, admiţând că mă aflu în faţa unui caz serios, ce i se poate întâmpla? O hepatită care va trena câteva luni de zile şi care-l va răpune, în final. Rămânând aici până spre 15-20 noiembrie poate că aş învăţa destul pentru a-i ajuta să se vindece.

Continui deci să lucrez în sala de healing şi percep din ce în ce mai bine vibraţiile, ceea ce mă reconfortează. Sunt acum în cea mai bună formă cu sănătatea, poftă de mâncare tot nu am încă, dar probabil că aşa trebuie să posteşti în perioada de iniţiere, de ucenicie.

S-a hotărât; prietenii mei vor pleca peste 48 de ore. Participăm cu toţii la prânzul de adio oferit la "Country-Lodge" - micul hotel al Doamnei Agpaoa - din superbul parc al Baguio-ului. Suntem circa 40 de persoane, aşezaţi la mese mici, în grădină. Sub o imensă prelată colorată, care ne protejează de soarele arzător, sunt expuse pe o masă largă diferite feluri de preparate locale deosebit de gustoase şi minuţios aranjate.

Are loc şi un mic spectacol cu dansatori veniţi de la munte, îmbrăcaţi în frumoase costume folclorice. Aceştia cântă şi dansează vechi arii tradiţionale, acompaniaţi la instrumente foarte vechi.

Apoi, în capela personală a lui Tony Agpaoa, are loc ceremonia rituală. Într-o robă lungă, neagră, el ne invită să meditäm. Dar eu încă nu sesizez întreaga semnificaţie a cuvintelor sale.

"Să meditäm împreună: Dumnezeule iubit, recunosc adevărul şi puterea legii universale în orice creaţie şi în orice creatură. Puterea cosmică mă învăluie ca un nor, mă scaldă ca un fluviu. Îmi ridic conştiinţa până-ntr-atât, încât să fiu în acord deplin cu forţa Ta Divină care se manifestă în cele mai mici acţiuni, gânduri şi cuvinte care îmi aparţin.

Cunoscând puterea cuvântului, îmi cântăresc fiecare vorbă care, încărcată cu energia forţei Tale Divine, îşi va atinge ţelul. Şi prin amprenta veşnică pe care o lasă în spiritul meu, va îngădui regenerarea întregii mele fiinţe fizice şi spirituale. Spiritul meu comandă trupului meu, iar trupul meu se supune spiritului meu.

Fiinţa mea reprezintă totalitatea a ceea ce asimilez: fizic - prin hrană, şi psihic - prin suma gândurilor şi ideilor mele.

Prin Tine descopär suprema frumuseţe a vieţii care este pretutindeni generoasă şi tonifiantă, regăsindu-se astfel în întregul meu organism..."

Apoi suntem primiţi la locuinţa lui: ceai, cafea, suc de fructe, produse de patiserie şi un tort enorm pentru aniversarea zilei de naştere a fiicei sale mai mici.

A doua zi seara are loc clasicul dineu de "la revedere". Languste deosebite decorează masa centrală. Urmează ceremonia obişnuită: cântări religioase, **mantras**, rugăciuni de genul psalmilor, lumânări aprinse şi pliante cu mulţumiri, care sunt împărţite la toată asistenţa.

Tony, deosebit de vesel în seara aceasta, cântă, acompaniindu-se la chitară. Nu pot decât să mă minunez privindu-l şi auzindu-l, văzându-l cum trăieşte. Este atât de diferit de ascetul, de înţeleptul hindus, de misionarul catolic, de iniţiatul misterios! Căsătorit, tatăl unor copii, el dansează, cântă, pune pariu la luptele între cocoşi. Poartă părul scurt, nu are barbă, nu se îmbracă în veşminte speciale decât cu ocazia ceremoniilor religioase. Respectă totuşi, timpul său de meditaţie. (Astfel, într-o dimineaţă, în timp ce eu şi Gerda luam micul dejun, l-am găsit cu privirea pierdută, absent la tot ce se petrecea în jurul său. Nu mai străluceau ochii săi vioi, nu mai avea în glas acele exclamaţii vesele. Suntem surprinse, dar Fred, văzând uimirea noastră, ne linişteşte: "Este în timpul său de meditaţie").

Spre încheierea seratei, ne instalăm în hol şi Tony răspunde întrebărilor noastre. Ne explică: pentru "a opera", "îndepărtează încet celulele unele de altele în punctele de acupunctură, injectează energia sa, iar aceasta îndepărtează energia bolnavă". Toate aceste lucruri nu au sens decât pentru acupunctori. De asemenea, ne spune că "odinioară, omul era în legătură cu lumea spirituală, întrucât îl căuta pe Dumnezeu din tot sufletul său. Propriul spirit, în rezonanţă cu sublimele gânduri divine, era capabil să primească direct mesaje venite de dincolo, graţie simţurilor psihice pe care noi le denumim astăzi: clarviziune, claraudiţie şi supersenzitivitate. **Când omul s-a îndepărtat de Dumnezeu pentru a căuta bani şi bunuri materiale, nu numai că s-a îndepărtat de lumea spirituală, dar a pierdut şi aptitudinile care-i permiteau să comunice cu El.** În zilele noastre, majoritatea oamenilor

nu mai crede în această capacitate de comunicare; numai un mic număr de oameni are această posibilitate de comunicare și posedă aptitudinile necesare în acest scop. Dar se apropie timpul când, așa cum se întâmpla în trecut, orice om va putea comunica, în sfârșit, cu lumea spirituală. Până atunci, cei care cred în Dumnezeu îl vor găsi pe alte căi, superioare. **Va avea loc atunci o reînnoire și întoarcerea la credința în Atot-Putenicul și în supraviețuirea spiritului după moartea trupului.** Pentru a putea să se manifeste în oameni, forțele spirituale au nevoie de mediumuri, de intermediari, cărora le pune la dispoziție spre folosință puterile odice* ale căror sursă sunt".

Ascultându-l, îmi amintesc că am citit ceva identic: cărticica lui Michaël Aïvanhov!... Oare bulgarii și filipinezii inițiați au aceeași sursă de informare?

Îmi iau la revedere de la prietenii mei care pleacă cu teama că Hans, luat de valul afacerilor sale, nu are să revină pentru un nou tratament în maximum 3 luni cum i-a cerut Tony. Îmi promite să vină însă la Paris, pentru a-l îngriji eu: poate îl voi ajuta între două călătorii în Filipine?

Având ocazia să urmăresc câțiva bolnavi cu ocazia primului meu sejur aici, știu că Tony exercită cu succes funcțiile sale de tămăduitor asupra cancerului, bolilor degenerative cum sunt guta, reumatismele etc. Tratamentul acestora trebuie de asemenea întreținut, iar bolnavul supravegheat.

Iată-mă deci, după 15 zile de la sosirea aici, singura europeană la Baguio, cu două prietene americane și câțiva japonezi. Am făcut progrese sensibile în "feeling", adică în percepțiile extrasenzoriale. Simt vibrațiile emise de bolnavi, ținându-mi mâinile la distanță de corpul lor. Dar tot nu înțeleg cum face Tony pentru "a îndepărta încetișor celulele unele de altele în punctele de acupunctură". Cum pătrunde el în corp? Ce face pentru a injecta energie în el? De unde ia el această fabuloasă energie? Sub ce formă scoate din corp energia bolnavă (sau energia se convertește în acupunctură)? Ca să aflu toate acestea îmi va lua probabil 10 ani din viața mea, dar sunt hotărâtă să pătrund și aceste mistere. Posibilitatea de a simți vibrațiile emise de pacient îmi dă încredere în viitor.

În dimineața aceasta, Niéves examinează o bolnavă nouă. Ea trece palmele deasupra corpului femeii, încetișor, apoi îmi face semn; înțeleg că trebuie s-o examinez și eu, prin același procedeu. Plimbând palmele la 15 sau 20 de centimetri de corpul pacientei simt, după câteva secunde, cum se scurge ceva pe suprafața de jos a degetelor mele în

*** Termen utilizat de baronul de Rechenback în anii 1880 pentru a desemna forțele cosmice înconjurătoare. Mediumurile le pot percepe și utiliza.**

două zone distincte: regiunea tiroidiană și regiunea de deasupra pubisului. Atingând atunci cele două regiuni pentru a caracteriza vibrațiile percepute, prin contact direct, simt, spre marea mea uimire, o tumoare în regiunea pubiană, a cărei proeminență se observa sub rochie. La nivelul gâtului nu percep nici un relief special. O întreb pe pacientă, în engleză (este iraniană) pentru a corobora răspunsurile sale cu constatările mele prin intermediul vibrațiilor: suferă de tiroidă. Niéves îmi face un semn de aprobare: a înțeles că "simțeam".

Părăsesc sala foarte emoționată: ceea ce eu practicam ca un joc este de fapt o tehnică de examinare. Ceea ce luam drept ritual, corespunde nu numai unei realități, ci permite și localizarea perturbațiilor energetice. Acești filipinezi m-au învățat ceea ce eu, în cei 25 de ani de spital, nici măcar nu bănuiam!

Fără a atinge bolnavul, fără a-l pune să se dezbrace, se poate determina și localiza o afecțiune. Am confirmarea că am făcut primul pas în însușirea tehnicii lor. Sunt foarte emoționată de acest fapt. Ceea ce poate fi luat drept un simulacru de examinare, un gest simbolic, corespunde în realitate unei percepții adevărate... reale,...pentru mâini instruite însă.

Cum să integrez în sistemul meu de gândire, de diagnoză și de tratament aceste date noi?

Rudy nu m-a învățat niciodată altceva decât să închid ochii. Agpaoa nu mă vede, nu-mi vorbește. Cu toate acestea evoluez, nu la nivelul lumii materiale, ci într-un alt plan: cel al invizibilului, al inexprimabilului, al vibrațiilor!

Fac bilanțul etapelor parcurse deja: mai întâi am perceput arsuri la nivelul mâinilor, pe urmă senzații vibratorii pe care am putut apoi să le disting și să le calific drept plăcute sau neplăcute, iar acum percep chiar vibrațiile și pătrund la nivelul lor. Într-adevăr, când am ochii închiși, stabilesc un contact cu bolnavul și disting o creștere brutală a intensității vibrațiiilor percepute atunci când Tony, Niéves sau Rudy încep să-l "opereze".

Care pot fi factorii acestei evoluții? O ipoteză îmi vine în minte: pe aceste teren vulcanic, vibrațiile bolnavului și cele ale tămăduitorului, conjugându-se, depășesc pragul meu de percepție. Această facultate de a sesiza vibrațiile astfel dobândite se dezvoltă prin activitatea cotidiană, iar pragul meu de percepție se subțiază neîncetat. Întrebându-le despre acest lucru pe colegele mele, aflu că ele nu înțeleg nimic din ceea ce le descriu; una simte puțină căldură emanată din corpul bolnavului, cealaltă nu simte nimic. Probabil că această aparentă contradicție este legată de o diferență de atitudine mentală: ele se consideră ca mediumuri între energia cosmică și bolnav în timp ce pentru mine, etapa

diagnosticării este mereu obligatorie. Dar oricare ar fi împrejurările, vreau să-mi construiesc un sistem coerent; voi cunoaşte oare invizibilul?

Sunt împărţită între "lasă-te în voia sorţii" cum sunt sfătuită de Agpaoa şi dorinţa de a vedea clar, de a înţelege limpede ce se întâmplă. Deci, trebuie să avansez fără a înţelege, fără a controla problema, fenomenul, sau să-l înţeleg şi să stagnez? Unde se află cheia necesară pentru a progresa în ambele planuri?

La ce soluţie am ajuns? Să mă "las în voia sorţii" când sunt la Baguio şi să mă aplec cu sârguinţă asupra perceperii fenomenului când voi fi în Franţa.

Exerciţiul controlat pe care mi l-a cerut să-l fac Niéves, marchează sfârşitul perioadei neliniştitoare a activităţii mele. Studiile mele prealabile, în afara facultăţii, m-au pregătit insuficient pentru a accepta ceea ce văd şi simt, dar astăzi, când mă aflu în faţa unei noi evidenţe, trebuie să iau în consideraţie acest fapt şi să depăşesc o etapă: tămăduitorii sunt capabili să localizeze tulburarea, răul! Ei realizează aceasta datorită vibraţiei vibraţiilor, iar acţiunea lor terapeutică constă în a modifica chiar aceste vibraţii.

Tratamentul care se practică în institutul lui Agpaoa corespunde deci unei manevrări a energiei, apropiată de cea pe care o practic eu, dar este mai rapidă şi mai eficace în anumite afecţiuni.

Sper ca în săptămânile următoare să am timpul necesar pentru a-mi preciza ipotezele: dar încerc o dorinţă din ce în ce mai arzătoare de a mă reîntoarce la Paris să-l revăd pe tatăl meu. În ciuda acestor frământări, zilele însorite şi calmul în care trăiesc, îmi permit să-mi recuperez funcţiile cerebrale şi să-mi dezvolt percepţiile.

Îl întreb pe Sunny, care îmi este mai accesibil decât Agpaoa, cât timp va trebui să rămân la Baguio. "Depinde de evoluţia dumneavoastră spirituală", îmi răspunde. Ce semnificaţie poate să aibă această frază?

Uneori, în interiorul meu, mă revolt: această specie de ermetism oriental mă exasperează. Şi eu care speram să primesc o învăţătură, o cheie, un secret... Trebuie să descopăr prin forţe proprii sensul ascuns al fiecărui lucru. Educaţia mea occidentală nu m-a pregătit pentru aşa ceva.

Apoi îmi fac lecţia: **iniţierea constă în descoperirea prin sine a sensului ascuns al lucrurilor**. Aceasta înseamnă a vedea şi a recunoaşte într-un semn cu valoare simbolică o întreagă problemă, o teorie. Trebuie să învăţ să simt, să presimt, să ghicesc, cu ajutorul tuturor simţurilor-mele la capacitate maximă. Dar ce mult mi-ar fi plăcut să văd exprimat clar ceea ce am de făcut! Să meditez, să închid ochii, să nu încerc să înţeleg - acestea sunt căile mele pentru a ajunge vindecător. Ceea ce mă face să cred că accidentul meu, în anumite planuri, mi-a fost benefic. Uitarea (tranzitorie) a trecutului meu a facilitat instalarea unei alte condiţionări.

10. ÎNVĂŢĂTURILE FRATELUI SUNNY

În fiecare dimineaţă îmi încep activitatea asistând la rugăciunile şi învăţăturile fratelui Sunny.

Nu am decât o subţire cultură ezoterică, adică ceea ce am cules în cărticelele lui Michaël Aïvanhov, strictul necesar evoluţiei mele într-o lume medicală nouă. Cred însă că Sunny ştie tot ceea ce trebuie să cunosc eu din acest punct de vedere.

De aceea doresc foarte mult să discut cu el, dar handicapul inexistenţei unei limbi comune mă reţine: nu îndrăznesc să-i cer să-mi vorbească despre lucruri capitale pe care nu ştiu să le traduc. Nu-mi dau seama nici cum ar trebui să formulez întrebările mele pentru ca el să poată răspunde la ele simplu şi pe scurt. Importanţa subiectelor pe care aş vrea să le abordez mi-ar cere să reflectez şi să fac o documentare prealabilă pe baza unor materiale în franceză, pe care nu le am însă aici, la Baguio. Dar poate că îmi voi clarifica totul în acest domeniu la sfârşitul sejurului, când engleza mea va fi mai solidă şi aptă pentru susţinerea unor discuţii cu Sunny.

Mă aşez în fiecare dimineaţă pe banca din spate. Fratele Sunny se apropie de altar şi cântecele şi rugăciunile încep, în engleză ("Ave Maria" şi "Tatăl Nostru") apoi mantras, de origine hindusă. **Nu este importantă limba, din moment ce le adresezi lui Dumnezeu.** Apoi Sunny începe să vorbească; vocea sa este frumoasă, tonul său convingător, explicaţiile sale sunt simple şi logice. Dicţia sa lentă, intervalele lăsate pentru traducerea frazelor în japoneză îmi permit acum o înţelegere mai clară a ceea ce spune. Cu fiecare zi, apreciez mai mult ideile pe care le propovăduieşte.

Sunny începe prin demistificarea puterii, a forţei, a faimosului "power": ceea ce este esenţial în a se preîntâmpina orice idolatrizare a tămăduitorilor de către bolnavi.

"Cele mai mici lucruri pe care credeţi că le posedaţi, nu vă aparţin. Ele aparţin Tatălui. Totul îţi aparţine Lui, inclusiv puterea. Credeţi că puterea aparţine reverendului Agpaoa? Nu. Puterea vine de la Dumnezeu. Tămăduitorul nu este decât instrumentul lui Dumnezeu. Puterea sa nu este decât manifestarea puterii lui Dumnezeu, care trece prin intermediarii pe care i-a ales pentru a se manifesta. Aici, puterea se va manifesta sub forma unei energii: energia vitală, care vă va fi transmisă prin tămăduitor. Ea vine de la Dumnezeu care doreşte ca bolnavii aflaţi aici să profite de ea. Trebuie să ştiţi a-i mulţumi Lui pentru asta".

Trag concluzia că, pentru a deveni tămăduitor, trebuie să fii "ales" şi că trebuie să exersezi asupra ta acţiunea necesară pentru a deveni un bun transmiţător de energie vitală. Presupun că trebuie mai întâi să intri într-o stare de receptivitate, apoi în cea de "emitere" de fenomene vibratorii. Mă bucur că, în sfârşit, pricep ceva. Dar "a emite" mi se pare, în ceea ce mă priveşte, greu de admis şi improbabil de a realiza.

Sunny vorbeşte şi despre meditaţie*: "În Orient, spune el, meditaţia a făcut întotdeauna parte din viaţă. Europa începe să ia cunoştinţă de ea. În cuvântul **meditaţie** există rădăcina "medi" care înseamnă **vindecare.** Aceeaşi rădăcină o găsiţi în cuvântul medicament. Există numeroase forme de meditaţie: zen, yoga, creştină... Important este de a ajunge la meditaţia personală care îţi convine. Cuvintele sunt superficiale, meditaţia este profundă. Singurul mijloc de a o cunoaşte este acela de a o practica. Trebuie să ajungi la un anumit grad sau stadiu de relaxare fizică, emoţională, mintală şi spirituală pentru a putea comunica cu sine. Dar scopul, finalitatea, este de a lua cunoştinţă de părticica de divinitate care există în fiecare dintre noi. Biblia spune că noi suntem templul Sfântului Spirit. Este indispensabil să înveţi să comunici cu această părticică de divinitate care este în noi. Mă întreb câţi dintre noi practică meditaţia, fie ea şi sub formă de simplă reflecţie!"

Sunny adaugă câteva sfaturi în ceea ce priveşte practicarea meditaţiei: "Ea trebuie făcută de două ori pe zi, timp de 20 de minute, pentru a învăţa să asculţi vocea interioară. Pentru a te afla în armonie şi în pace cu această voce înseamnă a-ţi crea înţelepciunea în propriul interior. **Nu există alte mijloace decât meditaţia pentru a stabiliza în sine pacea, bucuria, adevărul, înţelepciunea.**

Puteţi să munciţi oricât de mult, să câştigaţi bani mulţi, să fiţi omul cel mai bogat din lume, dar dacă nu aveţi în voi pacea, adevărul, înţelepciunea, dacă nu ştiţi să iubiţi părticica de divinitate ce există în voi, vă va lipsi întotdeauna ceva. Datorită faptului că nu ştiţi să stabiliţi această stare de pace, de adevăr, de cunoaştere de sine, vă îmbolnăviţi. Pentru a evita aceasta, trebuie să meditaţi de două ori pe zi câte 20 de minute. Dispuneţi în fiecare zi de 1440 de minute. Câte sunt folosite pentru a telefona, a citi reviste? Nu puteţi să faceţi un legământ cu voi înşivă de a medita de două ori pe zi? Va trebui să intraţi în meditaţie cu aceeaşi uşurinţă cu care deschideţi radioul. Astfel se va instala în voi această conştiinţă a divinităţii".

Este evident că singurătatea şi liniştea în care trăiesc cea mai mare parte a zilei mă predispun la meditaţie, cu toate că nu sunt dotată pentru

* Vezi Yoga, meditaţia şi Japa Sadhana de Swami Krishnananda/n.t./.

aceasta. Izolarea şi fenomenele la care asist, sau al cărui obiect sunt, mă îndeamnă însă la meditaţie şi mă simt în acord cu sfaturile lui Sunny.

Pentru mine, care iubesc tot ce poate da viaţa mai vesel şi pozitiv, unul din legămintele pe care prefer să-l fac este acela de a cunoaşte frumuseţea vieţii:

"Am înţeles greşit frumuseţea vieţii. Când coloniştii au venit aici, ne-au spus: "Nu faceţi asta, Dumnezeu vă va pedepsi. Nu faceţi aia, Dumnezeu se va mânia. Temeţi-vă de mânia Domnului..." **Dar Dumnezeu nu este o fiinţă mânioasă. Dumnezeu nu este ceea ce religia voastră a vrut să vă aducă! Mii de oameni vin aici, din lumea întreagă. Au fost crescuţi în teamă. Dumnezeu nu este acest lucru. Dumnezeu iartă totul cu condiţia să te poţi ierta tu pe tine însuţi. Nu vă temeţi de Dumnezeu, deoarece frica provoacă boala: depresiunea, tensiunile, stressul şi consecinţele lor.**

Cauza fricii poate fi primară şi datorată neînţelegerii iubirii pe care Dumnezeu o dăruie. Voi nu aţi fost crescuţi în spiritul acestor noţiuni importante: Dumnezeu este iubire. Iubirea divină nu a fost înţeleasă. Pentru a o înţelege, cel mai bine este de a vă lăsa în voia sorţii, ghidat de spiritul divin, căci atunci mintea va lua cunoştinţă, va înregistra o mulţime de lucruri. Dacă vă simţiţi vinovaţi, întocmiţi o listă cu greşelile voastre şi vă veţi da seama că v-aţi hrănit subconştientul cu culpabilitate. Trebuie să fiţi conştienţi de valoarea voastră, de ceea ce aveţi bun în voi, ceea ce aveţi pozitiv, valabil. Trebuie, de asemenea, să disociaţi **karma*** voastră de personalitatea voastră actuală".

Sunny ne învaţă apoi cum să ne "pozitivăm".

"Dacă vă rememoraţi zilele petrecute şi dacă ştiţi să alegeţi amintirile pe care să le evocaţi, faceţi să apară bucuria, fericirea şi forţele pozitive. Mergeţi către o înălţare căci orice forţă pozitivă aduce o înălţare. Dar imediat ce introduceţi un gând negativ, o gelozie, o invidie, apar tulburări.

Trebuie să învăţăm cum să uităm experienţele triste şi să ne curăţăm complet de ceea ce este negativ. Trebuie să îngropăm o dată pentru totdeauna aceste experienţe negative, să înlocuim negativitatea prin ceva pozitiv. Singura modalitate de a ajunge acolo este aceea de a medita, de a trezi în interiorul vostru noţiunea de lume divină, de a face să strălucească scânteia divină.

În timpul acestei călătorii, va trebui să învăţaţi să uitaţi evenimentele trecute şi să reîncepeţi o nouă viaţă interioară, căci PUNCTUL TERMINUS AL ACESTEI CĂLĂTORII SUNTEŢI VOI ÎNŞIVĂ. De aceea sunteţi căpitanul propriei nave. Ceea ce căutaţi este centrul universal, este

* Karma - destin; vezi Karma-Yoga de Swami Vivekananda/n.t./.

Dumnezeu. Trebuie să vă treziți gustul pentru Divin. **Fiecare sunteți cel mai bun dintre guru*, cel mai bun prieten pentru propria voastră persoană. Sunteți cu toții capabili să deveniți creaturi perfecte ale lui Dumnezeu, dar poate că nu ați luat cunoștință de aceasta. Sunteți copiii Domnului. Trebuie să vă fixați în minte că Dumnezeu Tatăl este iubirea, Dumnezeu este iubirea și puterea.** Veți simți imediat că va trebui să renașteți. Trebuie să vă modificați condiția de viață. "Începând de azi și până la moartea mea voi fi un copilaș-Dumnezeu care va trebui să crească. Astăzi este ziua mea de naștere. Vreau să-mi trăiesc zilele în bucurie și frumusețe, dar și în pace cu lumea și aceasta până la sfârșitul zilelor mele.

De îndată ce vă simțiți demoralizați sau când aveți probleme, închideți ochii și reluați frazele menționate, către propriul interior. Încercați să simțiți că Dumnezeu este iubire și putere. Dar trebuie să învățați a împărți aceste daruri cu toți cei ce vă înconjoară. Această împărțire a iubirii vă dă impresia că aparțineți unei mari familii, iar când vă veți regăsi acasă, după această călătorie, nu vă mai gândiți la necazurile și grijile voastre, la boala voastră; gândiți-vă că aveți prieteni și că vom fi frați întru eternitate. Nu are importanță că veți fi la capătul lumii, această fraternitate va continua să dăinuie. **Nu va exista karmă dacă veți rămâne sub conducerea lui Dumnezeu".**

Sunny învață auditoriul cum să se roage: frază cu frază, el explică "Tatăl Nostru" și **"Mantras".** Citește extrase din Biblie și le comentează în stilul său de Evanghelist din Extremul-Orient, ceea ce le dă o dimensiune nouă. Știe să găsească cele mai simple cuvinte, să le ilustreze însuflețitor, este capabil să pună la îndemâna fiecăruia mesajul pe care vrea să-l transmită. Cuvântarea sa este precedată și urmată cu abilitate de rugăciuni și cântări care pun în stare de receptivitate și lasă apoi timpul necesar însușirii a ceea ce tocmai a spus. În felul acesta, bolnavul se află în stare de înălțare spirituală în momentul în care i se face tratamentul.

"Trebuie, spune în continuare Sunny, ca fizicul și emoționalul să fie în armonie cu celelalte dimensiuni ale omului și în acest sens să reținem ruga Sfântului Francois d' Assise care se rezumă la două fraze: **"Acolo unde există ură, semănați iubire, acolo unde sunt ofense, iertați".** Apoi deviza: **Iubiți-l pe aproapele vostru ca pe voi înșivă"** este îndelung comentată. Explică de ce trebuie să îndrăznești a trăi fericirea și iubirea care sunt în noi; ceea ce Caycedo denumea motivație, Sunny denumește fericire, iubire - sunt cei mai puternici catalizatori pe care îi cunosc.

* Guru - învățător spiritual; vezi Bhakti-Yoga de Swami Vivekananda/n.t./.

"În Europa, voi nu credeți nici în fericire, nici în iubire" și povestește cum, în Occident, în timp ce se plimba zâmbitor, fericit că este în vacanță, a rămas uimit văzând că europenii îl priveau cu ostilitate, iar atunci când privirea sa se fixa asupra cuiva, acesta reacționa, întrebându-l ce dorește, uneori cu un ton agresiv - ca și cum faptul de a avea o față zâmbitoare cerea o explicație sau presupunea o întrebare.

"Totul se petrece ca și când voi vă culpabilizați că sunteți fericiți, ca și când vă imaginați că nu aveți acest drept, ca și când nu vreți să vi-l acordați. A fi fericit presupune a trece prin acceptarea de sine, prin iubirea de sine și de alții. A fi fericit înseamnă a te realiza.

Noi nu profităm suficient de revărsarea de iubire pe care Tatăl Nostru ne-o oferă. Unii nu îndrăznesc să-și manifeste tandrețea, iubirea, de frică să nu convină altora, în timp ce fiecare tânjește după ea pe ascuns. Noi nu avem de ce ne teme de iubirea pe care Dumnezeu ne-a dat-o, cu care ne-a dotat. Ea este ca un grăunte care va crește și se va transforma într-un copac. Vor trebui apoi tăiate ramurile sale tinere și oferite altora pentru a le replanta. Ea trebuie oferită, împărtită cu alții.

Cei care nu pot împărtăși iubirea care este în ei suferă de complexe de inferioritate, de tensiuni. Ei își provoacă îmbolnăvirea propriului interior.

Aceste tensiuni se propagă de la unul la altul, apoi trec de la un grup la altul, dând naștere tensiunilor universale, surse de conflicte. Învățați să zâmbiți, să vă destindeți mușchii, iar fața și ochii voștri se vor înfrumuseța. Primiți cu sinceritate dragostea pe care Dumnezeu a semănat-o în voi și transmiteți-o mai departe. Această dragoste este făcută să circule. Ea este ca apa râului care trece pe deasupra pietrelor și curăță totul în calea sa, iar apoi se îndreaptă către mare și se evaporă pentru a se răspândi mai bine în atmosferă; eliberați această dragoste și făceți-o să circule în voi și în jurul vostru".

Sunny explică mai departe că uneori ești bolnav pentru că nu ești iubit și că nu știi să iubești. În Franța, această problemă este foarte adesea ascunsă, ocolită. Nevoia de iubire este denumită sensibilitate afectivă, isterie, este asimilată cu obsesiile sexuale, este apreciată cu dispreț. Este un fapt cu totul excepțional atunci când se întâmplă ca problemele afective să facă obiectul unei observații medicale și să fie luate în considerație cu seriozitatea pe care o cer, aceastea fiind de fapt prioritate la o ființă umană.

Apoi Sunny abordează stările de conștiință:

"Noi trecem prin diverse stări de conștiință pe care nu știm să le recunoaștem, atâta timp cât nu ne aplecăm cu seriozitate asupra acestei

probleme". El distinge mai multe niveluri de conştiinţă şi cunoaşterea lor succesivă ne permite să atingem etajul spiritual superior.

"Unii pot să-l atingă depăşind succesiv aceste niveluri de conştiinţă, alţii pot să ajungă dintr-o dată la această spiritualitate, sărind peste etapele intermediare. Dar dacă mentalul este oarecum creierul sufletului, centrul său este întotdeauna spiritualitatea".

Recunosc în acest pasaj câteva elemente împrumutate de Caycedo de la concepţiile orientale. Dar pentru a le face utilizabile, a trebuit să separe aceste învăţăminte de rădăcinile lor; el a deghizat aspectele afective în meditaţie, apoi a rupt omul de dimensiunea sa spirituală, pentru a deveni credibil în faţa occidentalilor.

Sunny îndrăzneşte să-l defineacă pe Dumnezeu ca pe o mare iubire. Cât priveşte diversele stări ale conştiinţei, ele nu mai au acelaşi caracter superficial pe care-l aveau la Caycedo şi pe care acesta le reprezenta cu ajutorul unei scheme desenate pe tablă. Pentru Sunny, fiecare nivel, fiecare stare de conştiinţă corespunde unuia din "corpurile noastre".

Aceasta se datorează faptului că omul obişnuit a lăsat să i se atrofieze simţurile prin care percepea orice, astfel încât nu mai percepe toate realităţile acestei lumi, simţindu-se pierdut în corpul său, în timp şi spaţiu. În realitate, fiecăruia din corpurile noastre - fizic, eteric, spiritual - îi aparţine o stare de conştiinţă. Fiecare din aceste trei corpuri este, la rândul său, împărţit în trei nivele. A te realiza înseamnă a trezi fiecare din etajele din cele trei corpuri. Omul devine atunci, în mod real, cel pe care l-a definit Tao: un intermediar între cer şi pământ.

O noţiune similară o găsim în textele lui Mikhaël Aïvanhov: "Dacă fiinţa umană ar şti să interpreteze şi să aplice în viaţa interioară acest proces natural, normal, al trecerii de la Soare la Pământ prin intermediul aerului şi al apei, el ar putea să transforme multe lucruri. Iată în ce constă puterea gândirii! Trebuie deci să se ştie înainte de orice că gândul nu poate exercita direct puterea sa în plan fizic".

Pentru el, apa este corpul eteric al Pământului; prin analogie, şi pentru că încep să cred că tămăduitorii acţionează prin corpul lor eteric, mă întreb dacă, utilizând apa în cursul tratamentelor şi a intervenţiilor pe care le fac, ei nu fac astfel legătura în mod simbolic cu cosmosul, pentru a-i capta forţele.

Da, Sunny îndrăzneşte să definească în acelaşi timp şi pe Dumnezeu şi iubirea. El integrează omul în cosmos. Omul nu mai este un obiect al destinului imprecis, rătăcit pe Pământ, el aparţine Unităţii Divine. Sunny dă un sens vieţii şi încercărilor sale, introducând o noţiune capitală pe care trebuie s-o cunoaştem bine, cu toate că ea a fost acum câteva secole denunţată de către Biserică: aceasta este noţiunea de **karma.**

"Nu am intenţia de a vă convinge, spune el, eu doresc numai să vă deschid perspectivele acestei eventualităţi. Este vorba aici de un proces asociat unei stări de progresie. **Reîncarnarea înseamnă o evoluţie, renaşterea unui Spirit dintr-o viaţă în alta".**

Dacă înţeleg bine gândirea sa, totul se petrece ca şi când, venind pe lume, noi avem de parcurs un drum, cu dificultăţi de trecut, de învins. Noi posedăm în noi înşine ceea ce trebuie pentru a face faţă acestor dificultăţi. Suntem capabili să folosim, să exploatăm aceste forţe latente (şi aici intervine liberul arbitru). Dacă refuzăm să le mobilizăm, refuzăm în acelaşi timp să participăm la dezvoltarea noastră. La moartea noastră rămâne un pasiv, **karma.** Actualul nostru corp nu este responsabil de aceasta dar, moştenindu-l pe celălalt, are sarcina şi trebuie să-şi asume această datorie a vieţii noastre anterioare. Anumite vieţi sunt dificile căci drumul ce trebuie să-l parcurgă devine mai abrupt, mai anevoios datorită **karmei.**

Această viziune a lucrurilor mă satisface. Ea explică noţiunea atât de defectuos definită în religia creştină. Ea dă, probabil, cheia fenomeneleor de neinterpretat "a priori": între altele, copii supradotaţi păstrează oare în corpul lor invizibil cunoştinţele din trecut? Uimitoarele fenomene ale recunoaşterii unor locuri pe care, până atunci nu le-ai mai văzut niciodată şi-ar găsi, poate, o explicaţie în aceeaşi chestiune. În această privinţă, lucrările Prof. Stevenson, psihiatru la Universitatea din Virginia, sunt remarcabile. L-am ascultat când relata un studiu asupra a 1600 de cazuri de reîncarnare posibilă: subiecţii, în majoritate tineri, poartă un semn care, prin forma sau poziţia sa, se aseamănă unui impact cu un glonţ, cu un cuţit sau cu urmele lăsate de frânghia ce a servit la spânzurătoare. Ei s-au dus într-o zi să-şi regăsească membrii familiei şi casa lor dintr-un trecut anterior, acţionând spontan în acest sens, recunoscându-i, povestindu-şi amintiri comune, chemându-i pe nume pe nişte oameni care, aparent, îi întâlneau pentru prima oară. Dată fiind precizia detaliilor şi adesea vârsta fragedă a copiilor la care s-a constatat fenomenul în cauză, fabulaţia pare imposibilă. Cu atât mai mult este exclusă, cu cât familiile respective recunosc că au pierdut, în condiţii violente, brutale, pe unul din membrii lor, iar caracteristicile semnelor ce le purtau coincideau cu împrejurările morţii celui dispărut.

Sunny evocă, de asemenea, dar fără a insista, ideea unui călăuzitor invizibil care îl însoţeşte pe fiecare dintre noi.

Toate aceste noţiuni îşi găsesc ilustrarea în viaţa lui Edward Cayce pe care vizitatorii americani îl evocă adesea încercând o analogie între el şi Tony Agpaoa. Edward Cayce s-a născut în 1887, în Kentucky. Fiul unui fermier fără carte, el devine pe rând vânzător într-o librărie, agent

de asigurări, apoi fotograf, când, o laringită îi provoacă pierderea vocii. Un hipnotizor, Hart, încearcă să-l vindece; și, lucru curios, Cayce își regăsește vocea în timpul cât este hipnotizat și îi dispare din nou imediat ce-și revine la starea normală. În timpul unei asemenea ședințe, Layne, tot un hipnotizor și osteopat, are ideea de a-i sugera lui Cayce să-și descopere cauza bolii și să indice el tratamentul corespunzător. Ceea ce și face Cayce și se vindecă. Layne, care suferea de stomac, folosește aceeași tehnică dar în profitul său, astfel că, prin ajutorul lui Cayce, se face bine. Acesta a fost începutul celebrității lui Cayce.

Harurile terapeutice ale lui Agpaoa țin de un cu totul alt mecanism, întrucât el nu folosește un intemediar. Când lucrează, îi este suficient să se reculeagă câteva minute pentru ca, procesul fiind declanșat, el să poată vorbi sau glumi în același timp, fără a-i împiedica acțiunea terapeutică. Ceea ce face adesea atunci când "oprează" un copil. Mâinile sale funcționează automat, fără intervenția unui intermediar vizibil.

Copilăria lui Tony a fost marcată de manifestări paranormale. În istoria vieții sale este scris că, încă din fragedă copilărie, era capabil să-și folosească magnetismul mâinilor: părinții săi îl culcau seara în pătuțul său și-l regăseau a doua zi dimineața într-un copac. Primii săi pacienți au fost... păsările. Se spune că, încă de copilaș, o minge cu care se juca, s-a fixat pe acoperiș. A fixat-o și el cu privirea și cu dorința de a se mișca din loc și a făcut-o să cadă. A apărut un fum, mingea s-a mișcat și a alunecat de pe acoperiș, dar casa a început să ardă. (Acest lucru mi s-a părut de necrezut până în ziua când am văzut, la Paris, cum un cercetător francez, realiza un fenomen oarecum similar acasă la un prieten, pe o hârtie-staniol: fixând-o cu privirea, acesta provoca aprinderea și arderea ei).

Mintea noastră rațională acceptă cu greu aceste fapte. Îmi vine ideea că primii oameni aprindeau probabil focul fixând cu privirea vreascurile uscate!

Am impresia că trăiesc aici între cer și pământ, la un nivel de conștiință și de cunoaștere diferite, eliberată de forța de gravitație a corpului meu și de idei preconcepute. Această senzație de ușurare se accentuează în sala de healing. Acolo sunt sub farmecul vocilor ajutoarelor și a lui Rudy care cântă. Am impresia că mă înalț și trăiesc la un alt nivel, în același timp când senzațiile amintite încep să se manifeste la nivelul mâinilor mele. În câteva zile devin conștientă de momentul exact în care intru în această stare. Înțeleg acum de ce Tony pare a nu mă vedea; el evită să mă facă să trăiesc la nivelul relațiilor obișnuite. Dacă aș vrea să vorbesc cu ceilalți tămăduitori, totul s-ar petrece ca și când aș provoca o cădere dureroasă la nivelul anterior,

obișnuit. Este ceva asemănător căderilor care vă trezesc în plin somn. Reintegrarea în corpul meu de toate zilele este penibilă. Se aseamănă cu un fel de dezamăgire. Totuși, dacă vorbesc cu bolnavii, această senzație nu se produce!

Totul se petrece ca și când tămăduitorii stabilesc, între ei și mine, niște legături de o asemenea natură, încât pot să mă antreneze într-o "înălțare" comună. Dar vreau să mă reîntorc la nivelul realităților obișnuite, "hamacul" în care mă poartă ei se prăbușește. Trăiesc astfel pe două nivele de viață paralele.

Încerc să găsesc o explicație logică acestui fenomen: fără îndoială, sunt într-o ucenicie... foarte specială; cu siguranță, sunt antrenată în trecerea de la un corp la altul, de la corpul fizic la cel eteric, zona de circulație a energiilor. "Curentele eterice" sunt probabil la originea percepțiilor suprasensibile și mă pun în legătură cu "forța interioară a universului" lui Michaël Aïvanhov.

Predicile lui Sunny și amintirile din cele citite într-o lucrare a lui Rudolf Steiner îmi permit să-mi organizez acest succint sistem de înțelegere coerent și strict personal. În cea mai deplină liniște sufletească, în fiecare dimineață îmi joc rolul intrând în "corpul meu ușor", sesizând fața interioară a lucrurilor. Nu am nici ocazia și nu simt nici nevoia de a mă justifica față de cineva. Totul este simplu, trăiesc în acord deplin cu mine însămi. Nici o altă persoană nu se interpune pentru a mă face să mă îndoiesc de ceea ce cred că este adevărul meu.

Merg pe drumul pe care mi-l trasează tămăduitorii, fără ajutorul unor prelegeri. Îndemnului lui Rudy: "Închideți ochii!" îi rezist din ce în ce mai bine, pentru că "urc" și percep cu ochii larg deschiși. Uneori cred că această curiozitate a mea îmi poate bloca evoluția. Dar medicul internist din mine nu-și abandonează atât de repede obiceiurile. Adesea, încerc să formulez un diagnostic după cele câteva semne ale bolii, ceea ce este, natural, o eroare în planul intuiției mele; aici însă este, în același timp, o atitudine de înțeles în planul cercetărilor pe care le întreprind.

Încerc o senzație de satisfacție și de uimire: satisfacția de a intra în acest sistem cu permisiunea lui Agpaoa, și de uimire la gândul că sunt singurul medic aici, venit pe cont propriu și, deci, fără ca vreo personalitate oficială din învățământul medical sau din domeniul spitalier să fie mandatat să judece valoarea tămăduitorilor.

Mărturisesc faptul că nu înțeleg atitudinea așa-zis rațională a anumitor oameni de știință, atât de puțin riguroși față de principiile pe care ei înșiși pretind că le apără, dar care înăbușă orice încercări ale altora de a le ataca, încă de la apariția acestora în mijlocul lor.

Încercasem aceeaşi surpriză în legătură cu felul în care aceştia primeau şi priveau sofrologia, acupunctura, auriculomedicina şi astrologia. Nu aş fi admis niciodată faptul că medicina clasică înseamnă adesea redactarea de comunicări care vor fi luate în seamă la concursuri, la testarea medicamentelor într-o modalitate rentabilă, în practicarea unor speculaţii intelectuale hazardate şi adesea îndepărtate mult de esenţial: practicarea unei terapeutici inofensive. Dar am şi eu dreptul la naivitate.

Apreciez deci libertatea mea de a acţiona în afara unui spital precum şi simplitatea mijloacelor mele de lucru. Îmi privesc mâinile rotunde, solide, cu unghiile scurte, pe care până acum le cam disprețuiam: nu sunt nici lungi, nici fine şi nici frumoase. Nu le-am putut niciodată considera ca ornament. Astăzi le accept cu recunoştinţă pentru că, prin aceste crestături şi noduri, cu aceste linii profunde şi roase, care marchează palmele mele, aceste mâini de muncitor îmi permit, fără alte mijloace materiale, să întreprind o acţiune asupra invizibilului prin simpla lor apropiere de corpul bolnavului. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că le-a acordat această uimitoare posibilitate, şi lui Agpaoa că mi-a permis să iau cunoştinţă de ea.

10. PERCEPŢIA FORŢELOR

În dimineaţa aceea, urcând coasta dealului sub un soare arzător, eram străbătută de un entuziasm enorm. Ieri, împreună cu Niéves, am făcut un test suficient de pozitiv pentru a admite că mă aflu pe calea cea bună. Încep să descifrez codul tămăduitorilor. De acum înainte am intenţia să testez fiecare pacient înainte (în timp ce tămăduitorul se duce să-şi ia bucata de vată necesară) şi după tratament, pentru a compara cele două stări din punct de vedere energetic.

Spre marea mea surprindere, ajutoarea îmi refuză intrarea în sala de operaţie. Iau loc şi aştept, alături de bolnavi.

Apare şi Agpaoa: mă strecor imediat în urma sa, pe uşa care s-a întredeschis puţin pentru a trece el.

Rămân alături de el. Am timpul necesar pentru a localiza la bolnavul întins pe masa din faţă zona patologică, simţind în palme furnicăturile. După intervenţia lui Agpaoa acestea dispar, deci el a modificat distribuţia de energie.

Nepierzând nici o secundă, profit de cea mai mică pauză a tămăduitorului pentru a-mi întinde palmele deasupra corpului bolnavului pentru a localiza perturbaţia. Constat că el lucrează efectiv exact acolo unde am perceput şi eu anomalia. După aceea verific dispariţia ei.

Bineînţeles, lucrez cu ochii deschişi. "Închideţi ochii!", îmi strigă Rudy care pare din ce în ce mai neliniştit în legătură cu activitatea mea. Agpaoa nu zice nimic, el nu mă vede. Este ca şi când n-aş exista. Trec de la o masă la alta urmându-l, dar între doi bolnavi, am uneori timpul necesar ca să mă reped la pacienţii lui Rudy şi Niéves care lucrează adesea în doi asupra aceluiaşi subiect: fiecare alege atunci un loc semnalat cu energie anormală.

Aflată în largul meu, am impresia că domin, că sunt stăpână asupra primului stadiu al formării mele aici. Sunt conştientă de incredibilul situaţiei mele. Ce ar crede despre aceasta unul din confraţii mei care ar trece pe aici?

Iau masa de prânz cu Francis, care mă duce la un local extravagant unde chelnerii şi picoliţele sunt îmbrăcaţi ca personaje de operetă. Descopăr aici berea neagră, îmi recomandă o pizza şi vorbim... sau mai degrabă ea este cea care vorbeşte într-una, într-o engleză simplă. Ideea de a deveni tămăduitoare i-a apărut brusc, ca o vocaţie. Face sacrificii mari pentru a trăi aici, departe de familie, de copiii săi, de prieteni. O încearcă nostalgia ţării natale.

Comentează cum i-a apărut "puterea": printr-un tremur puternic al trupului şi - în continuare povesteşte întreaga aventură. Jumătate din mine o ascultă, o priveşte cu scepticism. Mă aflu lângă o femeie singură, divorţată, îmbătrânită, ai cărei copii sunt căsătoriţi şi care vrea să-şi găsească o raţiune de a trăi şi de a crede într-un viitor încercând să însufleţească stafiile, al căror suport îl constituie Agpaoa?

Cealaltă jumătate a fiinţei mele ştie că femeia din faţă nu minte, ci doar exagerează puţin în ceea ce priveşte "puterea" sa. Dispune de întreaga capacitate de raţiune. Dar îndrăzneşte să exprime un ansamblu de fapte despre care este bine să taci în societate. Îmi vorbeşte oare curajos despre aceste lucruri pentru a mă avertiza, pentru a mă pregăti în legătură cu ceea ce mi se poate întâmpla şi a evita astfel groaza încercată la contactul cu lumea necunoscută a invizibilului? Şi-a pierdut obiceiul de a filtra conţinutul impresiilor sale înainte de a le reda? Oare nu mai ştie ce este normalitatea sau mai degrabă "normoza", conform definiţiei date de Jacques Donnars?

Această definiţie dă o amăreală patologică la ceea ce se numeşte normal, la ceea ce obligă omul să se alinieze după o schemă monomorfă, care şterge ceea ce fiecare are ca trăsătură unică.

Ştie oare că despre ceea ce-mi vorbeşte eu am trăit deja? Îi face plăcere să fie auzită şi înţeleasă? Sau vrea să devină un caz?

Cu toate că am experiența faptelor, a fenomenelor pe care le descrie, îi sunt recunoscătoare pentru că se destăinuie în întregime. Sunt conștientă de existența unei forțe invizibile a lucrurilor, dar încerc o anumită satisfacție când aud vorbindu-se despre aceasta. Nu este atât de simplu să pătrunzi în lumea percepțiilor necunoscute. Știu ce putere de caracter trebuie să ai, ce echilibru interior trebuie să-ți păstrezi. Într-un mod laș, ascult tot ce-mi spune fără a mă destăinui, fără a-i spune ceva despre experiențele mele trecute. Nu-i spun ce cutremur interior mă apucă uneori când mă plimb prin piața din Baguio, ce frisoane puternice am și care reprezintă semnalul "experienței" pe care o trăiesc: trebuie să mă reîntorc cât mai repede acasă, în Franța. Tac. Filtrul "normozei" funcționează. Prefer să mă creadă o ignorantă, o nerealizată în această lume a cunoașterii, decât să țin discursuri care, medical vorbind, ar semăna cu un delir.

Această lașitate este uneori necesară menținerii vieții sociale. De câte ori am văzut eu indivizi care trăiau asemenea fenomene, care se întrebau dacă vor înnebuni, dacă trebuiau să accepte să fie spitalizați, precum și de medicația pe care le-o prescriau doctorii. Câți bolnavi nu au fost spitalizați pe nedrept, rupți complet de viața inițiatică prin izolare, prin medicația administrată și transferați definitiv la patologia iatrogenă*. Cu droguri autorizate legal sunt fabricați atâția deliranți, cu aceeași siguranță cu care sunt fabricați obezi cu ajutorul diureticelor și al regimului alimentar defectuos.

Îi sunt recunoscătoare prietenei mele Francis pentru că mi-a vorbit cu o seninătate admirabilă și o indiscreție neobișnuită. Înțeleg mai bine acum rolul pe care și-l asumă pe lângă Agpaoa. Probabil că noaptea următoare voi fi din nou trezită la ora când se roagă tămăduitorii, dar voi încerca o mai mică îngrijorare.

Vigilența mea se exercită în permanență, mi-am fixat norme de percepție și dacă voi avea într-o zi impresia că risc să mă pierd, să o iau razna, știu că voi lua imediat avionul spre Paris, pentru a mă reintroduce în realitatea cotidiană și a asimila mai bine ceea ce am perceput din aceste fenomene ciudate. Apoi, regăsindu-mi calmul, voi reveni la Baguio. Deocamdată însă absorb și asimilez destul de repede aceste fenomene, oricât de incredibile ar fi ele.

Cei care nu au structura mea raționalistă sunt probabil favorizați. Pentru ei, totul se petrece mai repede, cu mai puține obstacole și blocaje. Eu sunt prea vigilentă, prea critică, analizez profund și nu mă las să

* Iatrogenie - stare psihică reactivă determinată de atitudinea greșită a medicilor și a personalului sanitar/n.t./.

alunec cu ușurință pe lângă probleme. Dar poate că tocmai această structură mă protejează și-mi va permite să înțeleg în felul meu ceea ce se petrece, să-mi organizez sistemul meu propriu. Încerc să-mi rezolv dilema care constă în a trăi conștient fața necunoscută, ascunsă, a lucrurilor, de a face să apară la suprafață, clară. Această față ascunsă nu este nici negociabilă, nici exprimabilă în termeni obișnuiți. Vorbind despre această problemă în mod deschis cu un inițiat este ca și cum ți-ai imagina un orb care ar vorbi despre calitatea unui film mut, este ca și când ai presupune că neinițiatul va putea intra în dialog referitor la un mod de a exista și de a percepe pe care el nu și-l poate imagina pentru că nu l-a trăit niciodată. Ca și cum ai vrea, fără cunoștințele necesare, să identifici ceea ce în astrologie se numește luna neagră, soarele negru sau, în astronomie, petele negre. Da, ca și în astronomie, unde se poate spune că există o realitate perceptibilă prin efectele sale, deductibilă prin raționament și neidentificabilă prin cele cinci simțuri ale noastre. Momentul critic pentru om este cel în care pătrunde în această lume, despre care nu a fost informat niciodată. Se poate scufunda, își poate pierde rațiunea.

Dacă este avertizat, înconjurat cu grijă, ghidat, dacă cineva îi dă o mână de ajutor ca el să poată, prin tatonare, să întreprindă și să realizeze propria-i experiență, să-și stabilească propria concepție asupra realității acestei fațete invizibile, atunci el își va păstra echilibrul minții. În ceea ce privește experiența mea inițiatică în domeniu, am încredere în Tony Agpaoa. Intuitiv, sunt convinsă că este credibil. În plus, am sentimentul că este integrat fără probleme în aceste două lumi. Mă liniștesc în acest sens sănătatea sa fizică, bucuria de a trăi, echilibrul său psihic.

Francis nu se va încurca, așa cum se întâmplă cu mine, în nuanțe, rapoarte, comparații sau explicații. Pentru ea totul este simplu și se numește "Puterea". Eu sunt în căutarea Cunoașterii, ea în căutarea Puterii. Ea vorbește mult și atât de des despre această putere, care pentru mine reprezintă un fel de monstru și pe care ea încearcă să-l îmblânzească și stăpânească.

În felul său, ea stăpânește situația. Așa cum ne învață "Yi King", ne putem imagina că există două forțe, două valori primare, dar există de asemenea, două fețe ale lumii (versiunea lui Mikhaël Aïvanhov): fața vizibilă și cea invizibilă. Ea face din acestea o entitate. În aceeași împrejurare, ea se situează în raport cu cele două fețe ale lumii. Se delimitează, deci este câștigătoare.

Bolnav mintal este acela care, în sinea sa, trece rând pe rând de pe fața lumii vizibile în lumea invizibilă. Se pierde în prima, dispare, se ridică la suprafața celei de-a doua pentru câteva momente, fără a se

identifica vreodată, în mod real, cu vreuna din ele. Acesta ia cu el întotdeauna câte ceva din lumea în care se găsea în clipa precedentă, fără a putea trăi în mod real și în totalitate prezentul. Întunericul în care-l aruncă așa-zisele droguri terapeutice nu favorizează conștientizarea realului obișnuit ci, dimpotrivă, favorizează pierderea contactului său cu realitatea.

Aceste fenomene care, mărturisesc, dovedesc existența invizibilului, apar cu o mare frecvență, dar sunt respinse, nu sunt interpretate corespunzător sau ascunse din teama de a fi calificate drept anormale. În fapt, trebuie să învățăm să ne deprindem a vorbi despre acestea, să luăm drept normale manifestările invizibilului, să dedramatizăm situațiile ambigue, să demistificăm tabuurile și ideile dogmatice. Trebuie acceptată și această latură minunată pe care ne-o oferă viața.

În ceea ce privește drogații, foarte adesea ei nu se simt bine pe suprafața vizibilă a lumii: călăuziți de idei preconcepute, ei aleg, fără îndoială, fața invizibilă unde se află, într-un fel, non-banalul, non-cotidianul, minunatul, în care pătrund printr-un act de referință: lumea drogului. Francis are motivul său de a fi aici: ea situează, numește, comentează cu aceeași seninătate și simplitate cele două aspecte ale realității, fără complexe. Este o terapeută în felul său.

Ea mă anunță azi despre sosirea la Baguio a lui Mamassa, o tămăduitoare japoneză, care însoțește un grup. Eu o întâlnisem deja cu ocazia primei mele călătorii în Filipine. Sunt invitată de Francis la o ședință de masaj care va avea loc la orele 17 în camera tămăduitoarei japoneze...

Iată-ne la ușa camerei sale. Ne deschide o femeie plăpândă, ridată, zâmbitoare, curtenitoare, simpatică și vioaie, îmbrăcată într-o rochie lungă. O, minunată Mamassa! Din păcate, engleza sa este mai săracă decât a mea.

Niéves era deja acolo, însoțită de un ajutor al său, nepotul lui Agpaoa. Ambii maseazâ doi bolnavi, ungându-i cu ulei de palmier. Francis îmi propune să încep. Ce să încep? Mă simt ignorantă, ridicolă. Îi cer să binevoiască a-mi face o demonstrație. Pune o mână pe fruntea unui pacient, cealaltă pe ceafa sa. Se concentrează închizând ochii, ridică bărbia, fața îi devine angelică.

Apoi își coboară mâinile spre torace, spre abdomen, și îmi arată cum își contractă umerii în acel moment. Încerc o poftă nebună de a izbucni în râs! La ce-i servește acest gest? Crede că astfel se injectează energie?

Este acum rândul meu, bolnavul s-a așezat în fața mea. Va trebui să o imit pe Francis pentru a nu-i șoca pe cei din jur. Puțin stânjenită de faptul că practic același ritual în care nu cred, am impresia de a comite

un abuz de încredere. Mamassa mă observă, ca și Niéves. Francis închide ochii și ridică bărbia. Oarecum jenată, încep, închid ochii. Nu vreau să joc această comedie. Mistificarea mi se pare a fi enormă. Pun mâinile pe fruntea și ceafa bolnavului. Întredeschid discret un ochi pentru a-mi sincroniza durata tratamentului meu cu cel al americancei și am impresia că-l aud pe Rudy cum strigă "Închideți ochii!" Aștept să treacă momentele necesare pentru a începe plimbarea palmelor spre abdomen când, încetișor, ceva se întâmplă. Între cele două mâini ale mele simt un fel de bătaie ritmică, din ce în ce mai precisă. Este o bătaie, o pulsație, care îmi reamintește ritmul de 4/4 al "țesutului mediu" al lui Nogier (prin care definea ritmul perceput în luarea pulsului apăsând un detector de circa 60 de grame pe urechea bolnavului). Oare percep viața "țesutului mediu"? Timpul de așteptare care se scursese de la momentul în care pusesem mâinile și cel în care am perceput ceva este timpul care îmi trebuie pentru a percepe această senzație, sau este timpul necesar pentru ca propria-mi energie să-l facă să bată? Așa se va manifesta ea? Va face ea să palpite "țesutul mediu" al lui Nogier? Dacă-mi contractez umerii, cum face Francis, percepțiile mele se diminuează. Mă surprind cum încerc să dezleg fenomenul, să-l experimentez mai degrabă decât să mă las la voia întâmplării.

Mâinile mele explorează apoi celelalte regiuni care răspund mai mult sau mai puțin prompt. Mă decid să abandonez o regiune imediat ce simt o bătaie de 4/4 amplă, regulată, bine definită. Fără îndoială că Francis lucrează altfel. Ea m-ar fi avertizat de aceste senzații dacă le percepea. Ea servește cu simplitate ca medium între energia cosmică și bolnav, nu-și face probleme. Eu sunt prea curioasă, intercalez un raționament între energia cosmică și pacient. Dar nu pot să înaintez în această aventură fără a-mi asigura o pavăză.

Bolnavii se succed. Nu mai am impresia că abuzez de încrederea lor, știu că se petrece ceva.

Mamassa apare, dispare, ne oferă fructe, o ceașcă cu ceai, un pahar cu apă. Din când în când se bate la ușă. Se știe că acum se află la Baguio și prietenii îi aduc mici cadouri: prăjituri, fructe etc.

Toți bolnavii sunt tratați. Ne strângem cu toții apoi în jurul unui ibric cu ceai, împreună cu Mamassa.

Scepticismul și spiritul meu critic au fost puse la o grea încercare. Însă ies de aici convinsă că am dobândit cunoștințe suplimentare: o nouă calitate de percepție, în pofida relei voințe pe care o aveam în apropierea și cunoașterea fenomenului respectiv. **Pentru acest lucru îi mulțumesc Cerului.**

12. GARDIENII PRAGULUI

Pe drumul înmiresmat ce duce la hotel, micii şcolari mă salută. Mergând, mă tot gândesc asupra motivului pentru care ieri s-a vrut împiedicarea întrării mele în sala de healing. Aparent, Agpaoa nu este în cauză, interdicţia venind din partea ajutoarelor sale. Şi-au dat seama că puteam simţi modificările energetice? Vor să mă împiedice să progresez? Am fost cumva inabilă cu ei? Ar trebui să le dau bani sau cadouri ca ei să mă lase să intru? Oare Rudy consideră drept indiscretă încăpăţânarea mea de a păstra ochii deschişi? Crede că vreau să-i spionez şi nu să învăţ ceva? Presimt noi dificultăţi.

Într-adevăr, intrarea îmi este interzisă. Când bat la uşă, sunt respinsă fără menajamente, fără un cuvânt de explicaţie. Dar, iată că vine Mamassa şi grupul său. Îi cer permisiunea de a intra cu ea. Ea acceptă şi impune ajutoarelor intrarea mea. Pentru dimineaţa aceasta sunt salvată, dar am impresia că începe o luptă în care risc să nu fiu eu cea mai puternică.

Vreau să mă apropii de un bolnav. Sunt îndepărtată. Mamassa, venind încă o dată în ajutorul meu, îmi face semn să întind mâinile cu ea deasupra unuia dintre pacienţii săi. Dimineaţa lucrurile continuă normal.

Discut cu Francis despre dificultăţile pe care le am şi ea mă sfătuie să închid ochii şi să mă concentrez mai mult pentru a nu-l mai irita pe Rudy. Ea nu înţelege că eu pot "simţi" cu ochii deschişi şi că vreau să fac comparaţii între percepţiile mele şi zonele alese de Rudy sau Tony pentru a opera. Ea nu înţelege că vreau să verific propagarea vibraţiilor pe care ei le transmit bolnavilor încă din momentul apropierii de aceştia. Evident, problemele mele o depăşesc.

Eu nu am deloc pasivitatea ei; m-am individualizat în raport cu grupul şi acum am impresia că rătăcesc singură într-un univers al percepţiilor marcat prin nişte repere proprii sub ochiul vigilent al lui Tony.

După amiază mă reîntorc pentru a lucra cu Mamassa şi Francis. Controlez realitatea senzaţiilor percepute în ajun. Apreciez noile posibilităţi experimentale pe care Mamassa vrea să mi le ofere primindu-mă la ea, dar în ce priveşte viitorul sunt îngrijorată.

A doua zi dimineaţa, intrând în sala de healing, remarc faptul că pe tăblia unde se indică de obicei programul zilei scrie: "Europenii la sala de magnetism".

Echipa de serviciu este prezentă, nemişcată, foarte hotărâtă să nu-şi înceapă lucrul înainte ca eu să fi părăsit sala de healing. Aştept imposibilă. Contez pe sosirea lui Agpaoa, dar acesta nu apare. După

multe rugăminţi, Francis mă conduce în sfârşit într-o mică sală alăturată. Îmi vorbeşte despre importanţa ca eu să învăţ practica tratamentului magnetic. Îi răspund că în sala de healing mă simt cel mai bine. Îmi plac ambianţa şi cântecele, îmi place să văd ceea ce Agpaoa inventează în fiecare zi în arta sa de a manipula energia. Acolo se produce incredibilul. M-am obişnuit să trăiesc aceste minunăţii, au devenit pâinea mea de toate zilele şi acum vor să mă frustreze de acestea? Mă revolt.

De atunci Francis a devenit singura mea prietenă. Ne-am instalat în mica încăpere fără fereastră, de o curăţenie îndoielnică, unde mirosea a mucegai. Au fost instalate aici două paturi alăturate.

Intră primul bolnav care venea din sala de healing. Francis îi face semn să se întindă pe pat, îmbrăcat. Ea se aşează în genunchi, lângă el, îi pune o mână pe piept, cealaltă pe frunte, închide ochii, ridică bărbia, îşi contractă spatele. Mă exasperează!

La ce-mi serveşte asta? Voi petrece toată dimineaţa aici, aşteptând să sune ora prânzului? Aceste gesturi nu servesc la nimic, îmi pierd timpul. Şi, dacă din întâmplare, manipulez o energie oarecare, aş fi capabilă, din necunoaştere, să perturb ceea ce au făcut tămăduitorii acum cinci minute. Dacă vor să mă iniţieze în magnetism, foarte bine, dar atunci să mă înveţe metodele! Ceea ce face Francis nu este magnetism, ea nu realizează trecerile. O găsesc chiar destul de simplistă: oricare ar fi situaţia patologică, ea pune invariabil mâinile pe bolnav, împinge bărbia în faţă, închide ochii! Nu-mi pot imagina ca acest lucru să fie suficient pentru a vindeca! Îmi vine chef să o şterg pe uşa deschisă, direct la plajă, să mă prăjesc la soare decât să mă pretez la această comedie!

Dar iată, intră deja bolnavul ce-mi este repartizat: îşi împreunează mâinile, se înclină în faţa mea, cu capul foarte aproape de pământ, salutându-mă. Este un japonez în chimono care respectă cea mai veche şi pură tradiţie. Prin gesturi, mă întreabă dacă trebuie să se aşeze pe pat cu faţa sau cu spatele în sus. Cum nu ştiu nimic în legătură cu situaţia sa, îi fac semn la întâmplare să se aşeze pe spate, întins, ceea ce şi face imediat. Refuz să-i pun mâinile pe frunte şi piept, cum face Francis. Trec palmele întinse pe deasupra corpului său. Îl simt cum vibrează datorită energiilor ce i-au fost transmise de Rudy sau Niéves. Ce trebuie să fac? Omul se află aici, în faţa mea, fără a şti să scoată un cuvânt în engleză. Mă simt total ignorantă, nu posed ca ajutor decât propriile-mi mâini. Sunt disperată. Mă uit la Francis care este mereu destinsă, liniştită şi distribuie "puterea" de care dispune.

Din nou îmi vine pofta de a lăsa totul baltă şi de a pleca discret, atunci când ea închide ochii, de a urca în primul autobuz pentru Manilla şi apoi în primul avion de Paris.

Bolnavul din fața mea rămâne în continuare întins, liniștit, cu ochii închiși în timp ce eu mă aflu într-o panică totală. Trebuie să mă reculeg, să inventez ceva, să fac ceva pentru el: îl voi testa luându-i pulsul. Pentru detectarea lui, neavând ace, mă voi servi de degete, pe care le voi plasa pe meridianele de acupunctură.

Îi testez de câteva ori urechea cu ajutorul degetului, apoi, luând energie "de sus" cu brațele ridicate spre cer, o aplic pe ureche. Când verific, constat că ceva s-a schimbat. Se pare că sistemul meu funcționează. Și astfel lucrez toată dimineața, fără pauze.

Mă reîntorc acasă epuizată, dorm trei ore în șir, somnul ciudat fiindu-mi populat de vise curioase. Când mă trezesc, este imposibil să-mi mișc corpul! Sunt conștientă, iar privirea mi se normalizează după un scurt moment de tulburare. Cât despre corp însă, îl văd, dar comanda de a-l mișca pare a fi inhibată, mă împiedică să-i transmit orice ordin de mișcare. Mă curpinde panica. Ce se întâmplă oare? Am paralizat? Cum voi obține un ajutor?

Gândindu-mă îndelung, mi-am zis că poate Tony Agpaoa, într-un anumit moment al zilei, se va gândi la mine în cursul meditațiilor sale. Mă va descoperi în această stare și va face ceva. Am încredere în posibilitățile sale. Și astfel începe așteptarea, o grea așteptare.

Fără îndoială, în dimineața aceasta am trăit prea intens percepțiile mele extrasenzoriale. De altfel, în urmă cu câteva zile, aflându-mă în sala de healing, mă simțisem deja mai mult ca de obicei "în afara" corpului meu fizic, conform parametrilor pe care mi-i fixasem prin experiență. Același fenomen cred că s-a produs astăzi, dar și mai accentuat. Gândesc chiar că situația de azi-dimineață a fost probabil voită pentru a mă constrânge să trec pe un alt plan.

Se scurge o oră și mai bine până ce comenzile își revin la normal. Trag concluzia că nu trebuie să mă mai angajez în anumite experiențe fără a fi însoțită de un profesor autentic. Mulțumesc lui Dumnezeu, mă aflu într-o bună companie alături de Agpaoa.

Acum mă simt bine, cobor la piață pentru a relua contactul cu mulțimea și cu realitatea! Aici întârzii până spre miezul nopții, examinând micile bijuterii expuse în diverse magazinașe, pipăind țesăturile, alegându-mi câteva rochii brodate fin. Reînnod legăturile cu realul. Este indispensabil.

Noaptea este dificilă. Mă trezește din somn o groază pe care o simt în capul pieptului și care are caracteristicile durerii puternice resimțite cu ocazia visului când tatăl meu murea. După ce mi-am exersat respirația și am pus-o sub control, durerea s-a atenuat într-atât, încât până în zori am dormit bine.

Îmi este teamă de această nouă zi, întrucât voi fi probabil repartizată la "sala de magnetism". Activitatea în sala de healing, desfășurată în grup, însoțită de cântări, în care nu aveam și nu-mi asumam nici o răspundere, mi se pare a fi un paradis în comparație cu singurătatea mea, cu confuzia din capul meu în fața acestor japonezi atât de rafinați și enigmatici.

Așa cum mă așteptam, nu sunt acceptată în sala de healing. Angela este însă acceptată acolo iar Francis îmi va ține companie la "magnetic room". Discutăm amândouă în legătură cu neacceptarea în continuare la "healing room". Ea pretinde că vibrațiile mele îl jenau pe Rudy. Nu știu cum să interpretez acest lucru, ca o insultă sau ca un compliment. Sau emit vibrații sănătoase, destul de puternice pentru a intra în competiție cu cele ale tămăduitorului, ceea ce ar fi pentru mine o explicație valoroasă... sau emit vibrații nefolositoare, nocive chiar pentru bolnav și mă simt rușinată de acest lucru. Saŭ această versiune nu este decât un pretext fără nici o legătură cu cauza reală a respingerii mele.

Împrejurările mă obligă deci să-mi continui activitatea la sala de magnetism. Ieri am lucrat pe ureche, dar astăzi vreau să abandonez progresiv reperele mele precedente, pentru a-mi găsi altele. Îmi promit ca ulterior să completez și perfectez acest sistem de cunoaștere a bolnavului. Aproape sunt veselă la sfârșitul acestei dimineți, deoarece am reușit să învinq primele dificultăți. Fără a fi nevoită să vorbesc și să palpez, percep blocajele reziduale la bolnavii gravi.

La prânz discut puțin situația noastră cu Angela care îmi propune să luăm masa la cantina personalului unde am fost invitate de Tony.

Ajungem în parc, la o mică baracă a cărei fațadă este ocupată de o tarabă mobilă de unde se pot cumpăra, la prețuri scăzute, băuturi și fructe. Tony, așezat în capul unei mese lungi, mă invită să iau loc lângă el. În fața mea stă un medic elvețian vindecat de Tony acum câțiva ani de cancer la anus. Angela este alături de mine iar ajutoarele pe celelalte scaune din jurul mesei. Le salut fără bucurie în priviri, dar sunt satisfăcută în sinea mea că voi fi aproape de Tony, în sfârșit, cu care nu am mai avut nici un contact de foarte mult timp. O supă de carne și legume îmi reamintește de rasolul franțuzesc.

Tony se întreține cu medicul elvețian, întorcându-mi astfel spatele. Iar eu mă zbat să termin un pește care este plin de oase, dintre care unul mi se oprește în gât.

Deodată, se întoarce spre mine, îmi întinde o bucățică de pâine și-mi spune: "Înghițiți-o, ca să se ducă osul". Bucățica de pâine se dovedește salvatoare: osul care mă jena și pe care încercam discret și în zadar să-l dizloc și înghit, a dispărut. Tony mă tulbură din nou prin arta sa de a mă "ghici".

Sunt servite legume. Tony ia puţin orez cu degetele. Toate ajutoarele procedează la fel, având unghiile tăiate scurt şi date cu lac. Medicul elveţian se retrage puţin. Profit de această pauză pentru a risca o întrebare. O pregătesc mintal, în engleză, şi apoi îi dau drumul, cerându-i să-mi spună dacă poate să mă ajute să rezolv o problemă care mi se pare dificilă.

- Cum să integrez noile mele cunoştinţe în vechile mele metode de lucru?

- Da, doctore, vă veţi găsi singură calea...

Speram să primesc un sfat, o cheie, o lecţie, dar încă o dată în plus, nu primeam decât o formulă care mă trimite la mine însămi. Sunt exasperată. El, care ghiceşte când un os de peşte îmi rămâne în gât în timp ce stă de vorbă cu altul, ar trebui să-mi răspundă cu mai multă precizie la o întrebare deosebit de importantă! Mă măsoară cu privirea, jumătate protector, jumătate batjocoritor. Cu un gest familiar, se aşează mai confortabil pe scaun, îşi aşează ambele coate pe masă şi, cu micile-i sale degete răsfirate în aer, repetă liniştitor: "Da, da, doctore, vă veţi găsi singură calea".

Consimt cu un mormăit însoţit de o mutră îndoielnică. Nu voi obţine astăzi nimic în plus. Timp de câteva secunde sunt descurajată, apoi înţeleg cu rapiditate că nu pentru a învăţa o anumită tehnică, o anumită metodă trebuie să vii aici; aceasta în sensul în care poate fi ea înţeleasă în Europa. **Este vorba de o activitate strict personală pe care sunt sfătuită să o întreprind. O activitate asupra propriei mele fiinţe, asupra simţurilor mele. Trebuie defrişat un teren, de a merge prin propriu-mi interior, de a acţiona asupra propriilor mele simţuri - în aceasta constă secretul, aici se ascunde şi numai o ascultare profundă a propriului EU permite descoperirea lui.**

"Totul este în Tot". Trebuie să îndepărtez una câte una cămăşile care-mi ascund propriile-mi simţuri. Tony este aici pentru a mă orienta, a mă face să înţeleg că există o altă cale de cunoaştere, care nu este scrisă în cărţi şi care trece prin drumul cunoaşterii de sine. Ea se numeşte calea iniţiatică.

Înţeleg, de asemenea, de ce cuvântul este inutil. Maestrul poate, percepând vibraţiile elevului său, să ştie unde se află el, în ce stadiu se găseşte. Ceea ce mă duce cu gândul la Rudy şi la tatăl meu. Încerc să înţeleg situaţia adoptând un raţionament inspirat din astrologie: vibraţiile pe care le emit sunt rezultatul unui compromis între cerul sub care m-am născut şi cerul sub care mă aflu în prezent. Este posibil să existe interferenţe bune sau rele între starea mea de vibraţie originală şi starea vibratorie de sub cerul actual. Dacă Rudy percepe atât de brutal

vibraţiile mele drept nefaste, înseamnă că există în mine o rezonanţă perturbatoare. Semne evidente există în acest sens: tatăl meu este în mare suferinţă, ştiu acest lucru şi-l resimt sub forma unei îngrijorări majore. Poate că acesta reprezintă ecoul stării tatălui meu bolnav care sălăşluieşte în mine şi care-i provoacă lui Rudy o stare proastă, o tulburare. Visul meu a fost un semn prevestitor?

După masă, Angela mă însoţeşte până acasă. Rămâne discretă în ceea ce priveşte povestea sa şi nici eu nu-i pun întrebări în acest sens. Apoi, mă odihnesc ca şi ieri dar îmi recapăt mobilitatea, controlul mişcărilor mult mai repede.

Mamassa şi grupul său plecaseră în dimineaţa aceasta şi un nou grup de japonezi sosise deja. Primul tratament urma să aibă loc la orele 17. Îndrăzneaţă, voi încerca să forţez norocul şi urc la hotel.

Bat discret în uşa sălii de healing. Cineva îmi deschide, dar imediat după aceea îmi face semnul negaţiei. Mă aşez pe un scaun în sala de aşteptare şi încep lectura unui "Gimmick", care mă ajută să progresez în cunoaşterea englezei uzuale. Nu mai sunt de tratat decât vreo trei sau patru bolnavi din cei 20, când Agpaoa îşi face apariţia. Se înclină în stil japonez pentru a-i saluta. Cum starea sănătăţii tatălui meu mă nelinişteşte, îi fac semn lui Tony că vreau să-i vorbesc.

Se aşează lângă mine.

- Tony, când pot să plec în Franţa?

Îşi apleacă privirea un moment, apoi îmi răspunde:

- Pe 10 noiembrie. Poate pe 26 decembrie.

Găsesc absurd răspunsul său. Într-adevăr, am prevăzut să rămân aici până în jurul lui 25 noiembrie. Data de 10 mi se pare prematură. În ceea ce priveşte Crăciunul nici vorbă nu poate fi, ar însemna să-mi prelungesc prea mult şederea aici!

El adaugă:

- De ce nu sunteţi în sala de healing?

- Ajutoarele dumneavoastră nu mă vor acolo.

Nu vroiam să-l deranjez cu această problemă dar, pentru că el mi-a pus întrebarea, mă simt uşurată.

- Veniţi cu mine.

Intrăm. Rămân alături de el în timp ce "operează" doi sau trei bolnavi. Ştiu că ajutoarele sale nu vor dezarma, dar îi sunt recunoscătoare lui Tony pentru faptul că mă sprijină. În plus, mă convinge că nu am pierdut percepţiile, ci dimpotrivă.

Sunt ceva mai liniştită când mă reîntorc acasă, la căderea nopţii. Şi totuşi, teama care mă trezise din somn noaptea precedentă îmi reapare. Ea oscilează între două puncte, între doi poli care se cheamă şi-şi

răspund cu regularitate. Are același "gust" pe care l-a avut în ajun... ca și în noaptea în care l-am visat pe tatăl meu care murea..., de ce oare?

În cea de-a treia zi de la alungarea mea din sala de healing, mă aflam în sala de magnetism împreună cu Francis, continuând cercetările asupra manipulării energiei, când descopăr un sistem pentru a dispersa pierderile foarte localizate de energie: o repartizez pe tot corpul, corectând cu degetul eventuala perturbație care se menține la nivelul urechii. Am hotărât să nu folosesc nici un fel de material european pentru a controla efectele noii mele metode.

Făcând acest lucru, consider că nu mai am nimic de învățat în "magnetic room". Nu voi mai reveni aici.

Sunt epuizată de această activitate intuitivă, de aceste ore de creativitate. Sala de healing mi se pare a fi paradisul, comparativ cu această încăpere prost aerisită, doar în compania sfintei Francis care, în maniera-i binecunoscută, oferă fără încetare "puterea" sa energetică. Seninătatea, supunerea acestei femei mă enervează. Am poftă să o învăț a se revolta!

Deodată aud vorbindu-se franțuzește. Este un medic, însoțit de un fotograf, care au venit aici să vadă despre ce este vorba, să se documenteze. Le explic cu amabilitate că singura modalitate de a vedea ceva în treacăt, fără autorizația prealabilă a lui Agpaoa, este de a se trata aici. Îmi solicită câteva explicații. Le vorbesc despre manipularea energiei dar, în mod vizibil, ei se prefac doar că înțeleg, nu mă urmăresc cu atenție.

Câtva timp mai târziu (fac o paranteză), într-o revistă medicală va apărea un articol intitulat: "Cum i-am prins în capcană pe tămăduitorii filipinezi". Văzând acest titlu, apreciez cu admirație această perspicacitate. Autorul nu a rămas decât câteva minute în incinta institutului nostru, dar a reușit să înțeleagă pe deplin "problema Agpaoa". În centrul articolului tronează fotografia autorului, cu mâinile întinse deasupra unui birou, imitând prin aceasta gestul tămăduitorilor.

Sunt cuprinsă de neliniște înainte de a citi articolul: i-am lăsat oare să abuzeze de încrederea mea? Nu, nu este vorba de așa ceva; încă de la lecturarea primelor rânduri m-am liniștit. El afirmă că a făcut 12 ore cu mașina de la Manilla la Baguio, în timp ce un autobuz obișnuit nu face mai mult de 5 ore. Că i-aș fi vorbit despre "principiul răului" (este vorba probabil de energia vicioasă, alterată pe care o cunosc toți acupunctorii sau de malignitatea țesuturilor canceroase, dar el a înțeles altceva). El se întreabă și cum de eu pot lăsa să se facă asemenea exchibiții acolo, unde mă aflu în permanență. Într-un cuvânt, sunt ridiculizată; ba mai rău, pot fi luată drept necinstită. În schimb, nu-mi

displace să fiu tratată drept "o apariție ciudată" urmată de această descriere avantajoasă: "ieșită dintr-o aventură de-a lui James Bond apare o femeie splendidă de 45 de ani, blondă, elegantă, de clasă..." Trebuia ca articolul să fie și un pic romanțat iar eu îl fac, deci, să merite banii".

Mai târziu voi afla că acel medic este directorul unei asociații pentru promovarea industriei farmaceutice. Sarcina sa cotidiană este de a alege ceea ce cercetarea științifică trebuie să privilegieze, în funcție de criterii umanitare dar și de criterii de rentabilitate.

Cert, sunt probabil vinovată că am renunțat la rezerva mea obișnuită, la reținerea ce mă caracteriza. Îmi promisesem cu hotărâre că nu voi mai avea încredere niciodată în confrații mei aflați în trecere pe aici. Dar, în această fază de vulnerabilitate și atât de departe de pământul natal și de familie, eram gata să consider orice compatriot ca pe un prieten, nu să mă tem de un medic francez.

În această perioadă, în Extremul Orient au loc numeroase congrese medicale. Sper să primesc vizita câtorva acupunctori și să pot să le aranjez întâlnirea cu Agpaoa. Îl previn pe acesta de sosirea, în curând, a acestor specialiști francezi. Ar vrea să-i întâlnească? "Am stabilit o întâlnire cu dumneavoastră nu cu ei", îmi răspunde el cu simplitate.

Îmi promite totuși că-i va primi, dar știu deja că această întâlnire va fi superficială. Îl înțeleg că este obosit de a fi obiect de curiozitate. Cu atât mai mult cu cât cea mai mare parte a vizitatorilor nu fac altceva decât să-l deranjeze pentru ca ulterior să-l poată descrie.

În această după-amiază servesc masa împreună cu Tony, cu Angela și cu ajutoarele. Acest moment de recomfortare îmi este util. El, probabil vrea să ghicească ceva. Invizibil, inabordabil până acum, mă instalează lângă el și mă servește. Vrea să le arate ajutoarelor că mă susține? Vrea să mă consoleze? Simte teama care mă cuprinde tot mai mult din cauza stării sănătății tatălui meu? Totuși, ultima scrisoare primită nu este îngrijorătoare.

Tenace, după masă mă prezint la sala de healing. Ajung mai devreme de începerea programului, dar Niéves este deja aici. Își îngrijește mâinile, puțin cam deteriorate de cufundarea lor în vasul cu apă. Își taie cu grijă unghiile. O întreb care sunt caracteristicile mâinilor unui tămăduitor. Îmi arată linia vieții care, din podul palmei continuă până spre mijlocul feței posterioare. "Viață lungă", zice ea. Apoi privește mâinile mele și dă verdictul: "Viață lungă și sănătate viguroasă".

Apare și Fred, ajutorul-chitarist. Îl întreb de ce mă alungă din sala de healing.

- Pentru că am hotărât eu să procedez așa!

Îi dau replica imediat că nu mă aflu în subordinea sa, ci sunt invitată de Agpaoa.

Un alt ajutor, Angelo, care mă sprijinise în găsirea locuinței, încearcă să mă calmeze, murmurându-mi că Fred este un personaj important: el este șeful ajutoarelor.

Șeful ajutoarelor se poate, dar nu al meu!

Niéves încearcă să destindă atmosfera. Fred coboară tonul, mă asigură că este preferabil ca eu să lucrez singură în "magnetic room", să examinez acolo bolnavii înainte și după tratamentul din sala de healing. Francis se instalează, de altfel, în sala de magnetism, pentru a-mi ține tovărășie. Acestea sunt argumente valabile dar de care eu nu vreau să aud. Sunt incapabilă să mă regăsesc în această sală. Trebuie să mă reîncarc cu energie prin contactul cu tămăduitorii.

Sosesc bolnavii și vindecătorii se închid cu ei în sala de healing. Eu nu mă duc în nici o parte: fac grevă.

Apoi plec să mă plimb, cu inima grea de supărare. Reflectez la avertismentul dat de către unul dintre elevii lui Agpaoa: **"Nu veți învăța nimic de la Agpaoa"**. A avut și el aceleași probleme cu ajutoarele sale? În această situație, aș putea să-i cer sfatul, deci, am un motiv în plus de a telefona la Paris. Sigur, nu voi vorbi nimic despre visul meu urât și despre angoasele mele; aș fi ridicolă.

Calculez ora de chemare, în funcție de decalajul orar. Îmi răspunde fiica mea. Tata este tot la spital. Nu-mi poate da mai multe detalii în acest sens. Va încerca să ia legătura cu "elevul" în chestiune și să obțină de la el unele informații suplimentare.

Înțeleg originea neliniștii mele: fără îndoială, tatăl meu a făcut o complicație! Mă duc în oraș să-mi aranjez întoarcerea în Franța. Aflu, cu stupoare, că zborurile companiei la care îmi dă dreptul de călătorie biletul ce-l posed are locurile ocupate pentru următoarele trei săptămâni. Rog să mi se facă demersurile necesare pentru a călători cu altă companie.

Nu mai vreau să pun piciorul în "magnetic room", este o hotărâre fermă! Încerc să-mi imaginez că îngrijorările mele nu au legătură cu starea sănătății tatălui meu, ci cu o oboseală copleșitoare.

O întâlnesc în oraș pe Francis care mă invită să servim un ceai calmant și să mergem la un film de Walt Disney pentru a-mi ridica moralul. Intrăm imediat într-un cinematograf indicat de ea, după consultarea programului afișat. Am intrat practic într-un cuptor urât mirositor. Încerc să mă conving că mă voi obișnui aici. Dar nu a sosit încă nici prilejul de a mă bucura, de a mă deconecta, întrucât este în curs de rulare un film de groază. Francis mă asigură că peste câteva minute se va termina și vom vedea filmul preferat. Rabd. Căldura,

figurile încrâncenate de pe ecran, animalele monstruoase aduse în prim-planuri oribile alimentează și intensifică neliniștea pe care o aveam deja. O șterg englezește de lângă Francis.

Abia ieșită din cinematograf, o întâlnesc pe Angela. Râdem împreună de pocinogul pe care tocmai îl făcusem și hotărâm să mergem în piață, a cărei animație îmi face bine, îmi calmează neliniștea, dar, totuși, ceva dureros persista în interiorul meu.

Puțin mai târziu, urc spre Dominican Hill și mă instalez pe terasă, în compania câinelui meu, de a cărui prezență am profitat prea puțin până acum. Ce-ar fi să cobor la malul mării și să mă destind acolo?

Nu, trebuie să prevăd că o eventuală telegramă mă va chema la Paris și, deci, nu pot să mă îndepărtez. Dacă tatăl meu se simte rău și dorește să mă reîntorc, nu va întârzia să mă cheme.

A doua zi, spre prânz, merg la hotel pentru a le întâlni pe Francis și Angela. Francis mi se plânge că nu poate face față singură la toată munca de la "magnetic room". Îmi spune și faptul că a fost reintegrată la sala de healing.

Mă însoțesc apoi la poștă, unde aflu că este posibil să ridic direct de aici corespondența și să nu mai aștept 2-3 zile ca ea să fie depusă la Diplomat Hotel.

Iau masa de prânz cu Angela, pe care a impresionat-o în final povestea mea privind sala de magnetism și care mă sfătuie să-i scriu lui Agpaoa pentru a-i expune pe larg plângerile mele. Redactăm împreună ciorna scrisorii care curpinde: "Cu tot respectul, aș putea să vă întreb: 1) de ce ajutoarele dumneavoastră nu vor să mă lase în sala de healing? 2) de ce nu pot să merg acolo, cel puțin după activitatea de la "magnetic room"? 3) de ce după scurta ședere lângă dumneavoastră, atunci când plecați din sala de healing, Frad îmi dă ordin să nu mai ating bolnavii și să ies? 4) dacă vibrațiile mele sunt rele pentru Rudy, cum de pot totuși să lucrez cu dumneavoastră? 5) dacă posed vibrații negative, perturbatoare, cum pot să știu că activitatea mea în magnetic room este benefică bolnavului?" Și închei, precizând că răspunsurile la toate aceste întrebări sunt foarte importante pentru mine, întrucât am făcut această călătorie, abandonând un tată bolnav, pentru a lucra cu el. Îi mulțumesc anticipat pentru bunăvoința de a-mi răspunde la toate aceste puncte.

Aștept cu nerăbdare momentul propice pentru a-i înmâna scrisoarea. Trebuie ca el să fie singur și liber pentru a avea șansa să mă apropii de el. Mă reîntorc acasă, cu schița interogatoriului în mână, reflectând în continuare la acest lucru, încercând să discern, sub toate aspectele, motivul carantinei mele. Este oare un ordin indirect al lui Agpaoa însuși,

care utilizează acest procedeu prin intermediari pentru a mă face să înțeleg că pregătirea mea aici s-a încheiat? Orientalii au un fel atât de deosebit de a-și face cunoscute intențiile... Și, totuși, nu el, personal, mi-a propus să vin să lucrez aici?

Tony pare a cunoaște foarte bine spiritul european, este absolut capabil să-mi spună clar dacă am încheiat prima etapă de pregătire și dacă acum pot să mă reîntorc în Franța.

Am în vedere și o altă eventualitate: există o reală incompatibilitate între Rudy și mine. După ce am întrebat-o pe Niéves data nașterii lui, am întocmit o temă aproximativă: aspectul Lună-Marte alăturate, tinde să indice că el ar putea să aibă probleme cu femeile. În acest caz, ar exista această incompatibilitate de ordin cosmic între noi. O ultimă ipoteză este și mai crudă: vibrațiile mele sunt realmente toxice, negative pentru el și bolnavi, ceea ce mă împiedică să lucrez în sala de healing. În acest caz, teama care mă bântuie noaptea s-ar putea să însemne că primesc de la distanță vibrațiile patologice ale tatălui meu (care mă înștiințează că se află într-o stare gravă). Iar Rudy, mai tânăr, mai puțin experimentat decât Tony, este mai sensibil la acestea.

Cel mai simplu lucru ar fi atunci să urc imediat în avion. Dar nici în acest caz lucrurile nu sunt simple deloc: sunt a treizecea pe lista de așteptare a unei curse Manilla-Bangkok iar de acolo în continuare problema rezervării nu este rezolvată și aș putea să aștept un loc chiar și o săptămână.

Mai bine rămân în continuare aici și în perioada ce urmează să fac progrese pentru a-l ajuta efectiv pe tatăl meu, la întoarcerea la Paris.

În sfârșit, am în vedere și o ultimă posibilitate: problema cu care mă confrunt este probabil legată pur și simplu de o atitudine intimă a ajutoarelor, ceea ce înseamnă că răul ar fi benign. Vor oare să-și pună în valoare situația și să mă supună rigorilor disciplinei lor?

Retranscriu textul mesajului destinat lui Agpaoa, punând de la capăt fiecare întrebare, numerotându-le. I-l dau din nou Angelei să-l revadă.

Aștept cu nerăbdare să treacă timpul până a doua zi, duminică; pe la orele 10 ajung la hotel. Ce miracol, este acolo, așezat pe fotoliul din hol! Mă salută zâmbitor iar eu îi solicit să-mi acorde un minut. Acceptă, îmi face semn să iau loc, citește scrisoarea mea.

- Există momente în care, în anumite locuri, nu ești acceptat. Astfel, eu, dacă vreau să dau o raită prin bucătăriile hotelului, sunt primit cu grimase, mi se face semn că trebuie să plec. Se întâmplă același lucru cu dumneavoastră. Uneori și mie ajutoarele îmi spun: "Nu". Există lucruri pe care trebuie să știi să le accepți în anumite momente ale vieții. Dar "Eu sunt cu dumneavoastră și foarte aproape de dumneavoastră" conchide el, trecându-și brațul în jurul umerilor mei într-un gest liniștitor și protector.

Esențialul a fost spus. Agpaoa este cu mine.

Mă felicit pentru faptul că l-am făcut să citească scrisoarea, cu frământările mele. Îmi regăsesc o anumită pace. Dar continui să cred că pentru a avansa în cercetările mele trebuie să fiu prezentă în sala de healing! Nu voi renunța în nici un chip!

O inițiere în acest domeniu nu este un lucru ușor. **Trebuie să meriți ceea ce primești.** Dragonul ostil a luat aici înfățișarea unor ajutoare ale tămăduitorilor.

13. CER DE NOIEMBRIE

Problemele de relații fiind rezolvate, vreau acum să cunosc mai multe aspecte în legătură cu sănătatea șubredă a tatălui meu și telefonez din nou la Paris. Soțul meu îmi explică situația: "icterul a trecut în stadiul cronic"... Discut apoi cu el dificultățile pe care le întâmpin pentru a mă întoarce în țară: listele de pasageri sunt complete la toate companiile aeriene în această perioadă, biletul meu charter care mă leagă de o singură companie, etc. Convenim ca, în caz de necesitate, să-mi trimită o telegramă, care îmi va permite să am prioritate la îmbarcare.

În dimineața următoare, foarte devreme, pândesc sosirea lui Agpaoa la hotel. Înaintez în întâmpinarea lui pentru a-i spune despre eventualitatea unei plecări anticipate. Aștept de la el un cuvânt liniștitor. El, care posedă darurile prezicătorului, poate mă va recomforta spunându-mi: "Nu vă îngrijorați, în curând totul va fi bine", sau: "Vă voi ajuta la însănătoșirea tatălui dumneavoastră". Nu, el mi-o taie scurt, îmi răspunde printr-un simplu: "Da". Acest "da" încărcat cu sensuri este ca un pumnal care mă străpunge, simt o durere ascuțită, totul se clatină în jurul meu, căci acum ghicesc viitorul. Îmi pune mâna pe umăr și intrăm în sala de healing. Ajutoarele se grăbesc să mă respingă. "Nu, zice Tony, am stat eu de vorbă ieri cu doctorul". Aș simți cu plăcere triumful dacă nu aș avea acel pumnal înfipt în inimă. Rămân lângă el, tăcută, și lucrez de zor.

Fac și o constatare neprevăzută: slaba frecvență în sala de healing în ultimul timp nu a alterat percepțiile mele, ba dimpotrivă, întrucât de la un bolnav la altul, simt vibrații de tip diferit.

Mă simt îmbărbătată: în contact cu grupul, forțele îmi revin. Asigurarea că sunt susținută de Agpaoa mă ușurează de o mare

povară. Timp de câteva zile crezusem că deplasarea mea aici nu avea nici un sens, că era o sfidare. Dar, încetul cu încetul, ghicesc că este vorba de o încercare pe care trebuie, cu toată umilința, să o depășesc.

Deodată, o voce răsună printre japonezi. Nu le înțeleg limba, dar toată lumea se agită. Tony încuie cu cheia una din ușile sălii și-mi face semn să ies. Sunt din nou în cauză, de vină? Nu, am observat, într-o secundă, când ieșeam, că s-a apropiat de unul din ajutoarele sale, scotocindu-i buzunarele. Se încuie și cealaltă ușă după ce ies eu. Mai târziu aveam să aflu de la Francis că un bolnav pretinsese că în timpul tratamentului i s-a sustras portofelul. Tony nu a vrut ca eu să asist la scotocirea umilitoare a buzunarelor ajutoarelor sale. Banii nu au fost găsiți, cu toate că au fost controlați și dezbrăcați toți. A fost sustras portofelul chiar de către unul dintre bolnavi? Este oare cineva care dorește pur și simplu să discrediteze echipa lui Agpaoa?

În pofida răcelii din contactele noastre, iau apărarea ajutoarelor. Practic, pare imposibil ca ei să fi putut, unul sau altul, în prezența celor trei tămăduitori, să se deplaseze și să "opereze" în colțul sălii rezervat garderobei. De asemenea, ritmul rotării bolnavilor este accelerat atunci când Agpaoa se află în sală. Ei manevrează fără încetare apa, vata, pensele, deșeurile organice.

Agpaoa întrerupe ședința de tratament.

În sala vecină, aștept urmarea evenimentului.

Intră în sala unde stau eu cu doi necunoscuți. Primul emite niște sunete ininteligibile pentru mine. Este un bolnav care ar vrea să-i ceară ajutor lui Agpaoa. După felul în care se mișcă bănuiesc o degenerescență nervoasă, o scleroză în plăci sau că are boala lui Charcot. Tony apare, salută, poartă o conversație scurtă cu ei și îi introduce în sala de healing, invitându-mă și pe mine să-i urmez. Începe să-l trateze pe cel bolnav apoi mă întreabă:

- Aveți materialul la dumneavoastră?

Pentru o clipă rămân mută. Ce vrea să spună? Insistă, arătându-mi urechea. Înțeleg că se referă la ceea ce mă văzuse că utilizam în ianuarie: acele, lampa lui Heine etc. Confirm. Îmi explică faptul că acest om, fost ambasador, era afectat de doi ani de o paralizie. Îmi cere să-l tratez. Apoi se întoarce spre bolnav și îi explică necesitatea unirii celor două energii ale noastre pentru a-i ameliora situația. Bolnavul ezită, a fost îngrijit, tratat până acum în toate felurile, însă fără succes. El a venit special pentru a fi tratat de Agpaoa. Tony insistă, impunându-mă. Și astfel mi s-a acordat posibilitatea de a examina un bolnav imediat după intervenția lui Agpaoa. Remarc aspectul că energia circulă bine, că sensul circulației este corect, dar că aceste energii nu sunt bine repartizate în zonele corespondente. Completez tratamentul.

Cum să-i explic unui tămăduitor ceea ce cred că am înțeles deja? Pentru că, după părerea mea, asupra energiei se poate acționa în trei feluri: prima modalitate constă în eliminarea așa-numitei energii perverse sau vicioase (în acupunctură). Aceasta este o metodă rapidă pe care o realizează, mi se pare, vindecătorii filipinezi prin materializare. În ceea ce mă privește, eu nu știu decât să ajut bolnavul să elimine el însuși această energie patologică pe căile naturale de scurgere: piele, lacrimi, transpirație.

Prin cea de-a doua modalitate, se poate regulariza repartiția de energie în raport cu dreapta și stânga, dar și în raport cu fața și spatele corpului, restabilind lateralitatea, iar Tony a știut să acționeze asupra acestor componente.

Dar el a acționat puțin și slab asupra celui de-al treilea factor care privește repartizarea celor șapte energii, fiecare în domeniul său, așa cum o practic eu. Îmi imaginez că voi putea să-l fac să înțeleagă acest lucru mâine, înainte de a începe să trateze pacientul în cauză: va recunoaște partea de tratament efectuată de mine atunci când va examina bolnavul.

A doua zi sunt din nou alături de el când examinează pacientul, imediat după ce i-am aplicat tratamentul meu. Îi semnalez faptul că tocmai am lucrat și eu asupra lui. Îmi mulțumește și trece la aplicarea tratamentului propriu prin materializare.

În ziua următoare lucrează el primul asupra pacientului: îl examinează fără a-l atinge, ia apoi o bucată de vată udă, pare a ezita, o pune pe genunchi, ezită... abandonează. Îi cere americanei Francis să se plaseze la capul pacientului, să-i pună mâinile pe cel de-al "treilea ochi" și-mi face semn să mă dau puțin înapoi. Acum lucrează foarte atent, efectuând passe magnetice asupra întregului corp, atinge cu degetul un punct de ici, altul de colo, deci un tratament extrem de precis, prin mișcări variate care se succed cu repeziciune. Îmi face impresia că dirijează o simfonie a cărei partitură o cunoște perfect. Dar, în timp ce el continuă passele magnetice, îmi dau seama deodată că forța de care dispuneam în brațele sprijinite pe masă mă abandonează; picioarele nu mă mai țin, se îndoaie. Mă prăbușesc pe un scaun, transpirată toată.

Astfel, în timp ce lucra, Tony mi-a dat de înțeles că este capabil să capteze energia înconjurătoare, să o preia de la un donator pentru a o transfera bolnavului. Donatorul acum sunt eu. După un timp, în care-mi recapăt forța, examinez pacientul. Cele șapte energii sunt la locul lor. Lateralitatea este respectată, energia circulă normal. Totul este în ordine.

Această ameliorare este datorată numai acțiunii lui Tony. Este imposibil ca un bolnav atât de grav să păstreze un asemenea echilibru energetic de ieri și până astăzi.

Prin magnetism, dar apăsând ici-colo puncte precise, Tony a executat o lucrare completă, alăturând trecerilor acupunctura în stil personal. Uşurinţa cu care ia energia din afară, din jur, pentru a o transmite bolnavului mă uluieşte. Măsor drumul pe care îl am de parcurs! Ce lecţie, ce învăţătură, şi asta fără a fi nevoie de cuvinte! Tony a înţeles mesajul meu şi mi-a răspuns.

De acum înainte îl însoţesc şi văd astfel 3-4 bolnavi pe zi. Sunt uimită să constat că nu există nici o proporţie între timpul petrecut în healing room şi foloasele pe care le obţin. Îi datorez lui Agpaoa (prezenţei sale? voinţei sale?) şi numai lui, fiecare nou proces de evoluţie la nivelul percepţiilor mele, înţelegerea noilor valori? În rest, nu am permisiunea de a lucra decât în prezenţa sa. Imediat ce el părăseşte sala sunt îndepărtată.

Chiar am ocazia să observ cum Fred şi Rudy intervin pe lângă şefii grupurilor de bolnavi pentru ca aceştia să-mi interzică intrarea în sală. În felul acesta ei nu mai apar ca fiind răspunzători de interdicţia la care sunt supusă.

Dar nu merită să analizez cu minuţiozitate aceste certuri din moment ce tot ce am acumulat este suficient pentru a explica prezenţa mea la Baguio! Agpaoa îşi respectă angajamentele. Mi-a propus să vin pentru a mă instrui, mă instruieşte. Restul vreau să-l uit.

Îmi trebuie totuşi o răbdare îngerească pentru a aştepta câteva ore dimineaţa şi după-amiaza înainte de a intra în sala de healing, în spatele lui Agpaoa. De câte ori nu am crezut că fac explozie, aşteptând cu "Ghidul de conversaţie în limba engleză" în mână şi de câte ori nu am găsit că este absurd să tolerez această umilinţă!

În sfârşit, totul este suportabil când soarele îşi zâmbeşte. Dar când lumina se estompează, spre orele 17.30, ambianţa din sala de aşteptare devine rece şi sinistră; îmi vine să abandonez totul şi să plec la Paris.

Cu o încăpăţânare superbă, mă resemnez însă. Voi merge până la capătul experienţei! Mai mult, mă hotărăsc să joc comedia amabilităţii deosebite. De azi înainte voi gratifica ajutoarele institutului cu zâmbete largi şi, de ce nu, chiar şi cu o plecăciune atunci când le întâlnesc.

Mă amuz când le văd cum se tulbură, cum se intimidează. După o perioadă joc atât de bine rolul, încât devine pentru mine ceva natural, obişnuit: aparent suntem cei mai buni prieteni.

Dimineaţa şi seara o întreb pe Vilma dacă mi-a sosit vreo telegramă, iar după-amiaza trec pe la poştă. Ultimele două scrisori îmi confirmă cele aflate în convorbirea telefonică: analizele de laborator arată o întrerupere în regresia icterului care riscă să treacă în stadiul de cronicitate. Teoretic, realizez că tatăl meu va muri foarte probabil în următoarele luni. Simt o sete nebună de a afla totul pentru a-i veni în ajutor.

Sunt trezită în fiecare noapte de îngrijorarea care mă stăpâneşte.

Într-o dimineaţă, demoralizată, obosită, nemaiştiind ce fac, urc dealul pentru a o întâlni pe Angela la Hotel Diplomat; şi moralul său s-a prăbuşit: nu mai este acceptată în healing room; numai Francis rezistă acolo. Ne petrecem după-amiaza în oraş şi hotărâm ca a doua zi să mergem la Bauang.

Terasa apartamentului meu este minunată; din păcate însă, bruma învăluie foarte devreme dealul, în timp ce oraşul de jos rămâne cald şi însorit.

Va trebui să-i pun din nou o întrebare importantă lui Tony: progresiv, un nou fenomen îmi apare şi se amplifică. La început se manifestase sub forma unor uşoare tremurături în vârful degetelor mele. Cu fiecare zi, aceste tremurături par a se accentua. Totodată, trebuie să reuşesc însă să-l "prind", pentru că numărul de bolnavi pe care îi îngrijeşte este foarte redus, şi el nu rămâne în hotel decât foarte puţin timp. Iată-l! Îl însoţesc la sala de healing. Începe lucrul. Tratamentele sale fiind efectuate, deschid ochii. A plecat deja. Deplasările profesorului sunt întotdeauna vioaie, neaşteptate, cu o promptitudine uluitoare.

A doua zi de dimineaţă mă scol şi trag perdeaua, ca în fiecare zi. Este un soare strălucitor. Rochia purtată în ajun este şifonată şi mă gândesc imediat că nu mi-am luat suficiente lucruri de acasă ca să-mi permit să mă schimb de două ori pe zi, cum fac ajutoarele. Visez cu ochii deschişi... când deodată aud: "E uşor să mori... Da, este uşor să mori". Aceasta este vocea tatălui meu, atenuată, blândă, care continua să repete aceleaşi cuvinte. Privesc cu atenţie în jurul meu, apoi în direcţia de unde venea vocea, adică din dreapta mea, dintr-un colţ al camerei, lângă uşă. Nimeni! Aştept, îmi imginez că va apărea. Nu, la mine ajunge numai vocea lui. Deodată îmi dau seama.

Tatăl meu a intrat în comă! Este în agonie! Fug imediat la hotel. Nu, nu am primit nici o telegramă! La Paris este miezul nopţii acum, trebuie să aştept să treacă noaptea şi apoi să-i sun. Inutil să telefonez acum şi să argumentez că i-am auzit vocea. Se va spune că am halucinaţii şi că tămăduitorii m-au făcut să-mi pierd capul.

Trebuie să am răbdare, să lucrez normal, adică odată cu Agpaoa, în dimineaţa aceasta. În timpul scurt petrecut în sala de healing s-au petrecut lucruri ciudate: degetele mele se intersectau ca nişte croşete, în mod spontan, şi tremurau, apoi au început să-mi tremure antebraţele deasupra capului bolnavului. Îmi era ruşine, jenă, de ceea ce mi se întâmpla. După câte cunoşteam eu, nici un elev, nici un vindecător nu prezentase asemenea manifestări.

Speram să nu fie decât un incident, care nu se va mai produce. În mod cert, în câteva zile am remarcat clar acest tremur ușor la extremitatea mâinilor mele și chiar m-am gândit la o ușoară criză de hipertiroidie provocată de stressul din ultimul timp. Acum știu că este vorba de altceva, nu mai este vorba de un tremur ușor, ci de adevărate scuturături care îmi mișcă brațele și picioarele. Chiar îmi este greu să mă țin pe picioare. Îndepărtez puțin picioarele pentru a-mi găsi mai bine centrul de gravitate, îmi îndrept spatele, întind picioarele și încerc să-mi stăpânesc brațele care-mi tremură deasupra bolnavului. Ce greșeală aș putea să fac? Pe aceea de a mă lăsa în voia sorții? Dar ce se va întâmpla dacă dau curs liber acestei enorme forțe care mă zgâlțâie, pe care nu pot s-o opresc? Tony părăsește bolnavul și totul încetează. Cobor brațele, ușurată.

Telefonez la Paris. Soțul meu l-a văzut ieri seară pe tatăl meu, era obosit, dar lucid.

Trec din nou pe la compania "Philippin Airlines" unde sunt deja foarte cunoscută! Toate cursele sale sunt ocupate. Mă simt ca prizonieră.

Urc dealul la Diplomat Hotel pentru a mă instala în salonul său, unde este atâta du-te-vino, pentru a împiedica astfel reapariția a ceea ce azi dimineață a fost o halucinație auditivă.

Când ajung, inima îmi tresaltă de bucurie, întrucât recunosc silueta doctorului De Tymowski care vorbește cu Vilma. A venit cu un prieten de la Manilla unde are loc cea de-a doua parte a unui congres de acupunctură din Extremul Orient. Mă simt reconfortată, mergem să cinăm la restaurantul hotelului "Pinul". Ni se alătură alți doi francezi, întâlniți acolo întâmplător.

A doua zi de dimineață mergem toți cinci să-l ascultăm pe Sunny vorbind despre dreptul de a iubi. Apoi îi însoțesc la tratamentul pe care vor să-l facă. Tony nu este acolo, dar Rudy și Niéves îi tratează prin magnetism, fără materializare, care se dovedește eficace, întrucât durerile lor dispar. Părăsim sala și Fred îmi aruncă un: "Acum, doctore, veți ști să faceți tratamentul magnetic!"

Apoi luăm mașina de Bauang, alăturându-ni-se și Angela.

Soarele, marea Chinei, vânzătorii de scoici, dejunul luat pe terasă - toate îmi reamintesc de frumoasele clipe petrecute cu Gerda și Hans.

Ne reîntoarcem la căderea nopții și trecem prin piață pentru a cumpăra niște fructe. Luăm cina la mine, la lumina lumânărilor, întrucât este o pană de curent electric în tot cartierul.

Ieri seară l-am întâlnit pe Agpaoa la Hotel Diplomat, însă nu s-a putut înfiripa nici o conversație cu el. Se păstrează distant dar, din fericire, când treceam aseară pe la hotel era intervievat de un ziarist din

grupul japonezilor. Prietenii mei pot lua astfel cunoștință de unele idei care îi sunt dragi. Asistă însă la "tăierea leucoplastului" pe care Tony îl execută pentru a-și distra publicul asistent. Este necesară o bandă lungă de leucoplast (avertizat, publicul o aduce de multe ori, cât mai lată și mai solidă). Taie o bucată și invită două persoane să țină de extremități; apoi, cu latul palmei, el taie o dată, apoi, cele două lungimi alăturate sunt tăiate la jumătate cu un deget, trei lungimi cu vârful limbii, iar patru lungimi de leucoplast sunt taiate de el pe jumătate dintr-o simplă suflare. Ca fost anestezist, care am manevrat și tăiat kilometri de leucoplast pentru fixarea seringilor, acelor, tuburilor de perfuzii, aș fi profitat extrem de mult de pe urma stăpânirii unei asemenea tehnici

Agpaoa lasă publicului bucățile de leucoplast. Prietenul De Tymowski apucă și el una pe care, la rândul său, o rupe cu mâna. Examinez leucoplastul: țesătura sa mi se pare mai puțin solidă în comparație cu cea din demonstrațiile precedente. Îmi promit să exersez tăierea benzii de leucoplast pusă "în patru" și nu numai cu mâna, ci dintr-o suflare.

Seara târziu mă regăsesc singură. Am nevoie de amintiri: scot dintr-o cutie câteva fotografii de familie, o fotografie în care fiica mea suflă în lumânările tortului aniversar, o alta cu ocazia primei sale comuniuni. Tatăl meu se află în primul rând, în dreapta. Țin fotografia între două degete, cu mâna dreaptă și o fixez pe bunica mea, care mai trăiește încă și va împlini curând 100 de ani și care își va pierde probabil fiul în curând. Degetele îmi alunecă pe fotografie, iar când degetul mare ajunge în dreptul feței tatălui meu, simt niște vibrații. Retrag degetul și îl pun apoi pe aceeași față. Simt din nou vibrații. Trecându-mi prima uimire, liniștindu-mă, analizez aceste vibrații. Acestea îmi comunică o senzație de oboseală extremă. Pun apoi degetul pe fața mamei mele. Nu simt nici o vibrație, dar am o senzație deosebită, asemănătoare celei de a mă afla pe marginea unei prăpăstii, a neantului. Compar senzațiile: cea de la mama mea, decedată, și cea de la tatăl meu, foarte obosit, dar în viață. Deci, vocea care îmi spunea "Este ușor să mori" era o halucinație auditivă, nimic mai mult. Tata trăiește.

În curând voi obține un loc în avion, voi merge să-i transmit energie, luând-o din mine sau din jurul meu, așa cum face Agpaoa, căruia îi voi cere să mă inițieze înaintea plecării mele.

Doctorul Tymowski a plecat la Manilla, la congres. Trebuie să încerc din nou să-mi rezolv problema locului la avion. Nu reușesc să fac ceva, cursele sunt în continuare completate și nici nu pot să schimb biletul. Nu pot cumpăra nici un alt bilet, decât cu o rezervare de loc pe ruta Manilla-Bangkok. Din fișetul hotelului îmi retrag banii pe care-i am, pentru a-mi face niște calcule.

O mare neliniște mă cuprinde din nou seara, acasă. Iau din nou fotografiile și pun degetul pe figura tatălui meu. Simt niște pulsații ciudate. Prin deformație profesională, mă gândesc la alternative de tahicardie și bradicardie. Cu ochii închiși, observ traseul electrocardiografic pe care mi-l indică vibrațiile: da, sunt salve de tahicardie ventriculară care alternează cu imagini de bloc intracardiac. Asemenea trasee am văzut în faze de agonie. Dacă abandonez această viziune, simt în mine un gol, ca la decolarea avionului. Este sufletul tatălui meu care încearcă să părăsească trupul. Fără a mai ezita, sar și-mi fac bagaje-le de plecare. Dar, la această oră este imposibil să pot telefona sau să pot pleca.

Moțăi pe scaun. În plină noapte, apuc din nou fotografia. Nu mai vibrează aproape deloc imaginea, senzația de a mă găsi pe marginea prăpastiei îmi apare și la el: tatăl meu a murit...

Devreme în zori, mă îmbrac și fug la hotel. Îl rog pe supraveghetorul de noapte să cearâ Parisul. Îmi răspunde fiica mea: "Bunicul a murit azi-noapte la spital. Când am vorbit cu tine, marți dimineața, nu știam că tocmai atunci intra în comă. A făcut o hepatită necrotică. Ți-am trimis o telegramă la scurt timp după convorbirea telefonică. Cum tu nu ne-ai dat nici o confirmare, am reclamat la poștă de unde ni s-a spus că telegrama a fost transmisă. Ne-am gândit atunci că nu ai avut posibilitatea să intri în legătură cu noi înainte de a te îmbarca în avion". Acea telegramă nu o voi primi însă niciodată.

Rog să fie amânată ziua înmormântării, apoi mă prăbușesc în fața gardianului de noapte complet descumpănit, care nu poate face nimic pentru mine.

Marți... Ziua în care tatăl meu a intrat în comă, ziua în care auzeam vocea sa spunându-mi: "Este ușor să mori". Totul era adevărat. Visul prevestitor, neliniștile agravării situației sale, vocea care-mi anunța agonia, vibrațiile fotografiei. De ce trebuia să fiu la celălalt capăt al lumii, tocmai când tatăl meu murea? De ce această înlănțuire de împrejurări, această comunicare dintre noi? Aveam vreun drum secret de parcurs, pe care această crudă împrejurare trebuia să-l favorizeze?

De ce nu am primit telegrama?

Merg la ora și locul de rugăciune pentru a-i anunța pe Sunny și Tony.

- Ne vom ruga în dimineața aceasta pentru tatăl dumneavoastră, îmi spune Sunny.

Mă întâlnesc apoi cu Tony. În după-amiaza aceasta va organiza o ceremonie de doliu pentru tatăl meu, la capela sa. Îi cere secretarei sale să mă ajute în rezolvarea problemelor legate de plecare. Voi pleca mâine dimineață cu avionul la Manilla. O altă secretară mă va ajuta acolo.

Francis și Angela mi se alătură în tăcere. După masa de prânz, Angela mă atrage într-o lungă plimbare binefăcătoare, înainte de a ajunge la capelă. Sunt cu toții acolo: bolnavii, ajutoarele, Sunny, Tony. La altar este aprinsă o lumânare. Tony, în marea ținută neagră de ceremonie, anunță că tatăl meu a murit în noaptea aceasta și că ne vom ruga pentru el prin acest serviciu religios. Îmi face semn să vin lângă altar, alături de el. Ajutoarele cântă. Tony îngenunchează și se roagă, privindu-mă, înclinându-se spre mine. Toți se roagă. Nu știu pentru cine este această slujbă, pentru tatăl meu, pentru mine? Mă înăbuș, reținându-mi izbucnirile de plâns. Da, ceva a murit în mine, definitiv, pentru că nu mai am nici mamă, nici tată - bunica din partea mamei, care m-a crescut, murind și ea demult. Am impresia că numai ei singuri contau în viața mea, că ei erau adevăratele mele rădăcini. O parte din mine a murit, de aceea cântă ajutoarele. Recunosc vocile lui Rudy și Fred. Tony, tot în genunchi, se roagă, aplecându-se spre mine. Se roagă oare pentru partea din mine care a murit? Sunt identificată în persoana tatălui meu? Sunt chiar tatăl meu? Am murit sau trăiesc? El și cu mine nu suntem în acest moment decât unul și același suflet. Pentru acest suflet se roagă cu toții. Acum știu că există ceva care se poate transmite peste mări și țări, ceva care nu se vede dar care există, se exprimă, ceva care m-a legat de tatăl meu mai strâns, mai profund decât fusesem unul de celălalt. Această parte din noi înșine a salvat întotdeauna adevărul. Tatăl meu îmi spunea că va muri, și-l auzeam bine, în timp ce partea rațională din mine se încredea într-o simplă scrisoare și nu vroia să ia în considerație ce-mi spunea glasul său.

Trebuia deci ca tatăl meu să fie ajutat la începutul unei vieți noi, de un tămăduitor filipinez? Tony continuă să se roage, înclinat spre mine.

Prezența lui Tony și slujba sa nu este nici artificială și nici indiferentă. Simt că, în plan spiritual, este un ajutor prețios, pe care tatăl meu îl primește în momentul în care sufletul său se desprinde de trup. Îmi este rușine pentru toți cei ce scriu lucruri atât de oribile despre tămăduitorul pe care-l cunosc și care se află alături de mine, în genunchi; spre el se îndreaptă toată recunoștința mea.

Comunic acum ce această adunare a bolnavilor care se roagă și dintre care unii, poate, vor muri în curând. Cei veniți aici prea târziu, care nu vor putea să revină pentru a-și menține tratamentul, cei asupra cărora îngrijirile lui Tony nu vor avea efectul scontat, care suferă de **maladii karmice***. Mă aflu aici, ca și cum aș fi jertfită pe acest altar. Sunt simbolul tatălui meu și al celor care vor muri curând.

---

* Boli care nu pot fi vindecate prin nici un fel de tratamente; ele sunt date ca răsplată pentru niște fapte rele sau ca fond pentru învățarea unei lecții; vindecarea lor apare numai odată cu ispășirea pedepsei sau cu învățarea lecției pentru care au fost date/n.t./.

Dacă sănătatea mea fizică s-a ameliorat rapid de când sunt aici, la Baguio, sănătatea mea morală s-a degradat, mă simt distrusă. De aceea poate că Tony, în felul său de a o face, mă îngrijește, prin forțele sale în acest moment.

Mi se pare că ceremonia a durat un secol. Apoi, toți, încet, părăsesc în tăcere capela. Tony rămâne singur în pragul ei. Îi mulțumesc. Știe, îmi spune, că ne vom revedea, că voi reveni curând la Baguio (mă îndoiesc totuși, și gândesc că este doar o fromulă de politețe din partea lui). O roagă pe Francis să rămână alături de mine, ne rugăm toți trei în liniște pentru odihna sufletului tatălui meu; îmi regăsesc treptat calmul și părăsim capela lui Tony.

Puțin mai târziu, urcăm dealul spre hotel. Francis, care poartă în permanență Biblia asupra ei, mă pune să citesc câteva pasaje alese din textele scumpe tămăduitorilor. Ea îmi pune o mână pe frunte și celaltă pe ceafă. Resimt o undă de calm, de blândețe și de pace. În acest gest se află "puterea" sa de care beneficiez și eu. Nu puteam să-mi imaginez că atitudinea sa de pasivitate totală poate avea o eficacitate reală. Simt ceva care, asemănător unui balsam, a unui calmant, se strecoară în inima mea, în sufletul meu zbuciumat. Era necesară această experiență dureroasă pentru a avea dovada "puterii" sale? Minunata și binefăcătoarea mea Francis.

Rămân singură, readunându-mi ideile pentru a înfrunta reîntoarcerea la Paris.

Meditez îndelung asupra semnificației acestei morți. De ce tatăl meu nu a venit lângă mine după accidentul pe care l-am avut? De ce eu sunt aici tocmai când el moare? Compar sfârșitul său cu cel al mamei mele pe care am însoțit-o pe toată durata bolii sale. Ea nu mi-a mărturisit niciodată că simțea moartea apropiindu-se. Niciodată nu i-am lăsat să înțeleagă că o asemenea idee ar fi putut să-mi vină în minte. Am inventat pentru ea mii de minciuni. Însuși tatăl meu nu a fost pus la curent cu adevărul existent decât cu două zile înainte ca ea să moară; mă temeam să nu-și piardă cumpătul în fața ei. Toți am trișat, ea, el, și eu.

Atunci nu înțelesesem nimic despre semnificația vieții, dar nici din cea a morții. Toate încercările prin care trecea mama mi se păreau revoltătoare. Cum de putea Dumnezeu să admită aceste chinuri? Oricât de mult l-ai ruga, nu servește la nimic. Adevărurile mele ca occidental mă conduc la impas.

Ajunsă la capătul acestui drum fără ieșire, epuizând toate speranțele pe care mi le dădea credința mea în medicina și în religia învățate în Occident mi-a fost necesară o forță deosebită pentru a recunoaște eroarea în care trăiam. Atunci, lăsându-mă la voia întâmplării, a sorții,

luând în considerație anumite semne pe care un psihiatru le-ar fi luat drept halucinații, dar pe care eu mi-am permis, în ciuda ideilor mele preconcepute, să le interpretez ca o clipire din ochi aprobatoare a lui Dumnezeu, am reconsiderat medicina, viața și semnificația ei, moartea și scopul ei. Da, toate acestea m-au antrenat în deplasarea mea, în viața trăită departe de tatăl meu, în timp ce el agoniza la mii de kilometri depărtare de unicul său copil.

Și totuși, cât de aproape am fost unul de altul! Prin legături invizibile. Cât de adevărat a fost acel vis prevestitor... Da, o parte invizibilă a corpului său, a sufletului său, a venit să moară lângă mine, la Baguio; îmbrăcat în hainele rezervate ceremoniilor de gală, venise să mă anunțe sau să-mi ceară ceremonia lui Tony. Au existat deci două modalități de a fi împreună. Vocea sa îmi spunea că era în agonie, deci am fost prevenită de acest fapt înainte ca soțul și fiica mea, aflați totuși aproape de el, să fi fost înștiințați. De care miracol ține această comunicare? De medium? Acest potențial este în mine iar locul unde mă aflu și împrejurările existente l-au trezit, fără îndoială. Dar există o întrebare la care tatăl meu, ce păcat, nu-mi poate răspunde: era și el un medium, un intermediar între spirite?

Îmi amintesc o frază pe care el o pronunța adesea: "Receptez totul și foarte puternic, sunt mult prea sensibil". Nu am acordat niciodată atenție acestei remarci a unui om care nu-și descărca deloc sufletul.

Poate că aș fi avut posibilitatea să ghicesc răspunsul la această întrebare datorită unui semn, a unui simbol lăsat pe mâinile sale; dacă aș reuși să ajung la Paris înaintea înmormântării...

Dar dacă aș fi fost lângă el, l-aș fi putut ajuta să se vindece?

Și dacă nu aș fi fost capabilă, aș fi încercat să... repun în chestiune noile științe medicale studiate după decesul mamei mele?

Poate că nu trebuia să trăiesc această eventuală decepție, tocmai pentru a-mi păstra suficientă credință în continuarea cercetărilor mele. Practica astrologică m-a învățat că, pentru fiecare, există - alături de liberul arbitru - o parte din inevitabil, denumită destin. Poate că îmi fusese scris ca tatăl meu, departe de a-mi bloca cumva noua activitate începută, să-mi permită de fapt să trăiesc o experiență capabilă să autentifice realitatea invizibilului. Poate că-mi trebuia această experiență trăită profund, pentru a dovedi eșecul părții realiste, rațională, care rămâne însă în mine, rod al unei anumite educații. Moartea tatălui sau a mamei sunt evenimente capabile să provoace o punere în chestiune a esențialului.

A doua zi de dimineață, secretara organizează deplasarea mea la aeroportul din Baguio și de acolo, la Manilla. Aici aflu că este aniversarea Doamnei Marcos, soția președintelui țării și ca atare este zi liberă, de aceea nu vreau s-o deranjez pe colega secretarei.

Las bagajele într-un colț al aeroportului și mă aventurez din birou în birou, la fiecare fiind cozi lungi. Funcționara din Baguio de la "Philippin Airlines" a avut amabilitatea să-mi dea o scrisoare, în engleză, arătând situația în care mă găseam: motivele plecării urgente, problemele în litigiu ce trebuiau soluționate. Prezint scrisoarea ici, colo, ceea ce mă scutește să repet cruda mea poveste.

Devine evident faptul că nu mi se poate schimba biletul, care are regim special. Numai un bilet nou pe compania "Air France" îmi va permite găsirea unui loc liber.

Credeam problema astfel rezolvată, dar nu! Nu mi se primesc la casă nici francii și nici cecul... Dolari contra franci este imposibil să obțin întrucât sunt cetățean francez. Nu știu unde să mă adresez! Trăiesc absurdul situației. Sunt în imposibilitatea de a-mi plăti biletul deși bani am, locul mi-a fost rezervat, iar avionul va pleca! Continui disperată să solicit în toate părțile! Totul funcționează aici cu încetinitorul. Funcționarii din conducere lipsesc. Timpul trece... Situația este fără ieșire.

Îmi este indicat un hotel apropiat. De acolo voi putea face mai ușor demersurile necesare pentru a ajunge la Paris înaintea înmormântării.

Merg la hotelul indicat și în împrejurimile sale, la un cartier comercial. Caut o bancă. Totul este închis. Ajung în fața unui birou al companiei "Air France" dar și acesta este închis, cu perdelele trase; mi se pare că aud voci, chiar se vorbește franțuzește! Bat în ușă, insist! Mi se deschide și mi se spune: agenția este închisă. Știu, dar trebuie să mă reîntorc de urgență la Paris și nu am dolari! Forțez intrarea. Doi francezi din interior acceptă să mă asculte. Îmi explică faptul că nu există decât o soluție: să discut mâine dimineață cu directorul "Air France". Ei vor rezerva alt loc la următorul zbor. Sunt salvată!

A doua zi, directorul agenției îmi rezolvă totul. În sfârșit, voi pleca!

Soarele asfințește când avionul decolează și zboară pe deasupra Manillei, unde sclipesc mii de lumini.

Voi avea timp suficient să reflectez, să meditez în cele douăzeci de ore de călătorie! Așa îmi imaginam la decolare. Dar, contrar obiceiului, mă îmbolnăvesc subit: mi se recomandă să stau lungită, mi se dau comprimate. La escale, sunt constrânsă să rămân în avion, sunt la capătul puterilor. Clătinându-mă, cobor, pentru că trebuie, suntem pe aeroportul Roissy, în Franța! La controlul vamal nu sunt scutită de necazuri. Trebuie să-mi golesc de trei ori geanta cea mare, să răspund la întrebările cele mai extravagante privind utilizarea obiectelor pe care le transport. Oare cred că sunt drogată, văzându-mă atât de prăbușită?

A doua zi vreau să văd corpul neînsuflețit. Nu este cel pe care mă așteptam să-l văd. Îmbrăcat într-un costum sport pe care îl purta, fără

îndoială, la intrarea în spital, are fața galbenă, marcată de riduri profunde, maxilarele crispate - nu-l recunosc nici pe tatăl meu, nici pe cel care venise la Baguio să mă avertizeze despre apropiata sa moarte. Vreau să păstrez numai amintirea acelei priviri asupra infinitului, a acelui surâs enigmatic, a expresiei senine a chipului, a strălucirii indefinite a ochilor săi, care spuneau: "Știu unde mă duc și acest lucru este minunat". Aici se odihnește o rămășiță de corp, fără nici o semnificație. Desigur, vreun simbol este ascuns în ea. Pe aceste mâini trebuie să pot citi ceea ce vreau să știu. Încet, desfac brațele rigide, le răsucesc puțin cu palmele în sus pentru a le examina. Vreau să știu dacă eu eram numai receptoare a unor imagini de la el sau dacă această comunicare se realiza în ambele sensuri între noi! Pe fiecare dintre palmele sale descopăr două linii trasate net, asemănătoare cu ale mele: două linii de mediumitate, care, fără îndoială, nu a fost trăită decât prin această vulnerabilitate pe care o exprima zicând: "Eu primesc totul și prea puternic". El a trăit această mediumitate înainte de a muri numai pentru că noi doi eram departe unul de altul și pentru că ea devenise unicul mijloc de a intra în legătură cu mine!

De ce nu am evocat niciodată împreună aceste probleme? Îi împreunez mâinile înghețate. Niciodată nu m-am simțit atât de aproape de el. Partea cea mai nobilă din el însuși a venit până la mine, la Baguio: smokingul negru, jobenul, sunt simbolurile acestei părți. Ultimele săptămâni ale vieții sale au fost suficiente pentru a-l "trezi". El a primit scânteia și ceremonia lui Tony, desfășurată în momentul în care sufletul său îi părăsea trupul, a putut să-l ajute în iluminarea sa, apărându-mi când mă rugam, cu mâinile împreunate - el, care fusese un anticlerical! A murit "trezit". A parcurs, în aceste ultime săptămâni, drumul care poate fi căutat o viață întreagă fără a-l descoperi vreodată. Știu că viitoarea sa încarnare se va realiza pe un plan superior celui pe care tocmai l-a cunoscut și părăsit.

Șejurul meu la Baguio nu l-am trăit în halucinație, ci în mediumitate. Și tatăl meu, prin semnul desenat pe mâinile sale înghețate, mi-o confirmă. Urmând coșciugul său spre mormânt, un trandafir cade dintr-o coroană; îl ridic, ca pe o ofrandă ce mi-o face.

Când voi vedea coșciugul coborând în groapa neagră a mormântului, voi fi conștientă că în el nu sunt decât rămășițele pământești, că el este deja în altă parte, trăiește altceva și mult mai târziu, într-o altă viață, totul îi va fi mai ușor, va ști să trăiască mediumitatea sa, spre o mai bună cunoaștere de sine și de ceea ce-l înconjoară. Ceva s-a împlinit pentru el, pentru mine. Părăsindu-mă, mama mă făcuse să renasc a doua oară. La Baguio am învățat să dau un sens vieții și morții. Tatăl meu îmi confirmă că există "un aiurea", o altă parte, și mă ajută să ghicesc misterul morții.

14. CONCLUZII

Aruncându-mi o privire asupra evenimentelor recente pentru a extrage din acestea esențialul, sunt determinată să prezint câteva concluzii:

Numai starea de astenie fizică și psihică avută după accident explică modalitatea în care m-am lăsat "condusă" spre Filipine. Am fost incapabilă, cu toate că tatăl meu era suferind, să modific derularea evenimentelor prevăzute. În orice altă împrejurare, aș fi respins această călătorie care nu prezenta nici un caracter de urgență.

Dar, această vulnerabilitate afectivă, alăturată stării mele de slăbiciune fizică și psihică, hiperexcitabilității tuturor simțurilor mele, mă conduc la intrarea într-o stare de disponibilitate față de un nou fel de a trăi, de a gândi, de a simți. Viața m-a distrus, m-a frânt, nu mai sunt o personalitate care acționează, activă, ci numai o ființă receptivă, care se va reconstitui utilizând noi linii de forță. Principiile în cadrul cărora mă închisese educația mea occidentală nu mai sunt decât o pânză de fond în fața căreia se desfășoară acțiunea. Aceasta are loc, în fapt, la Baguio, la tămăduitorii de acolo iar eu intru în joc.

Acced atunci la o lume nouă, într-o stare de conștiință modificată. Totuși, pânza de fond este la locul ei, formează fundalul, astfel încât încerc să transpun în forme raționale noile mele cunoștințe, de a concilia ireconciliabilul, de a trăi în acord cu două aspecte contradictorii ale personalității mele. Să aduc la unison cele două tendințe ale mele pentru a le face să asculte și să interpreteze după același diapazon.

Lucru dificil pe care singurătatea, meditația, ajutorul ocult al lui Tony Agpaoa îmi permit să-l rezolv bine, se pare. Șansa mea este de a putea trăi în autarhie, nu încerc să mă conving să obțin aprobarea altora, nu acumulez probe, dovezi, decât pentru mine însămi, căci realitatea fenomenelor neobișnuite se impun cu aceeași evidență ca și hârtia sau tabla pe care scriu. Existența lumii suprasensibile nu mai este, în opinia mea, decât un adevăr banal.

Ajung și la o altă dimensiune, a cărei cheie îmi este dată de Sunny în conferințele sale. Da, încep să mă situez în viață, în timp. Noțiunile de "evoluție", de "creștere", care până atunci erau golite de sens, au acum o semnificație. Mi se vorbise despre paradis, purgatoriu, infern, învierea finală după o singură viață, în care se juca, se desfășura totul și pe care puteai să o ameliorezi prin prezența la slujba de duminică, printr-un obol prin care îți răscumpărai păcatele... aceasta lăsa să planeze incertitudinea și îngrijorarea asupra scopului actualului și a calității viitorului. Acum totul se luminează.

Când Sunny explică, arătând că fiecare viață trebuie să fie un progres spre perfecțiune și o mai bună înțelegere a realităților acestei lumi, că ceea ce am dobândit într-o viață ne permite să trăim pe un plan superior în următoarea, dar și că dificultățile pe care nu am acceptat să le depășim constituie esența karmei viitoare - atunci... mă situez, mă delimitez! Știu că egalitatea nu există în lumea actuală decât dacă se consideră numai urmarea încarnării fiecărei ființe vii, la care toți suntem egali în dobândire. Încep să învăț a ghici calitățile reale, esențiale, ale ființelor de care mă apropii, să ghicesc originea și finalitatea încercărilor care le afectează.

Nu mi-am lămurit încă mobilul opoziției tăcute a lui Rudy și a ajutoarelor, dar ei m-au învățat să rabd, să îndur, nu numai în activitate ci și în inactivitate. Timp de ore în șir, eu, o femeie activă, care se agita, aștept neliniștită să se ivească posibilitatea de a lucra ceva; eu, care contam pe forța timpului, care trăiam cu nerăbdarea de a-mi vedea împlinite toate dorințele, stau și aștept liniștită, meditativă... Fără motivația puternică de a învăța să-l ajut pe tatăl meu, m-aș fi reîntors la Paris după realizarea unui număr rezonabil de avataruri. Da, pasivă, așteptam acolo fără a înțelege cauza dificultăților mele.

De aceea, este oare rezonabil să am în vedere o nouă călătorie la Baguio, anul viitor?

CARTEA A III-A

1. PARIS

Un Paris rece și ploios mă întâmpină, deci, în ziua de 10 noiembrie 1977. Agpaoa evoca această dată, câteva săptămâni mai devreme... El îmi vorbise, de asemenea, de 26 decembrie, dar cred că această dată nu mai prezintă interes. Această reîntoarcere este mai penibilă decât cea din februarie: necesitatea de a-mi asuma consecințele efective ale morții tatălui meu îmi provoacă o dureroasă reintegrare într-o lume materialistă odioasă!

Vroiam ca, timp de câteva luni, să las căminul părinților mei neatins, acordându-i dreptul de a-și trăi doliul, înainte de a muta din el mobilierul. Aici sunt rădăcinile mele care mor...

Dar, deodată, încerc senzația că sunt înconjurată de rapacitate: intrând "în casă", descopăr că o femeie, care-și golise propriul apartament, s-a instalat cu totul aici. Pretextând niște "legături", ea râvnește la mobila și obiectele care au legănat și împodobit copilăria mea, sau care mărturisesc bucuriile aniversărilor, ale sărbătorilor de Crăciun, Paște etc. Oameni necunoscuți îmi scriu, îmi telefonează, este adevărat, cerându-și scuze, dar care vor să închirieze apartamentul, deși tatăl meu nu a fost încă înmormântat!

Dacă îmi reamintesc ultimele evenimente, inclusiv punerea în sicriu a rămășițelor pământești, încerc numai decepții și frustrări. Am fost înșelată. Nu-i tatăl meu acest om cu părul albit dintr-o dată, cu fața tumefiată, chinuită, cu un rânjet acuzator și îmbrăcat într-un costum sport banal. Nu vreau să-mi amintesc decât figura destinsă și senină, cu zâmbetul său de fericire pe buze, de omul în smoking pe care l-am văzut la Baguio! Acest corp impalpabil, nobil și glorios îi va urma, va supraviețui! Și când, mergând cu pași lenți, în urma carului mortuar unde se afla sicriul, un trandafir se desprinsese dintr-o coroană și căzuse

la picioarele mele, l-am ridicat și l-am interpretat ca pe o ofrandă venită din partea acestui corp nobil...

Dar a venit vremea să reintru în viața cotidiană și sufăr când văd că sunt înconjurată de oameni pentru care miracolul, minunea, nu există. Încerc o nostalgie pentru Baguio.

Stau de vorbă mai mult cu Yvette, tânăra menajeră din casa noastră și-i admir calmul și liniștea sufletească. Adesea, îmi pun tot felul de întrebări cu privire la ea: nu ascultă radioul în timpul zilei, când face diferite treburi casnice, seara, nu privește emisiunile la televizor - toate acestea fiind lucruri capitale pentru celelalte femei anterioare. Ce există oare în capul acestei tinere? Niciodată nu se destăinuie. O întreb ce crede despre europeni. Minune! "Au multe de învățat, zice ea zâmbind, iar dacă ar practica ceremoniile din insula Réunion, le-ar face foarte bine". Mama ei este hindusă iar tatăl catolic și religia sa, în care Dumnezeu își are locul Său, se oficiază prin sacrificarea unor animale, prin dansuri ceremoniale și **mantras**.

- Cunoașteți "Baba nam ke valam"?

- Ah! Nu știam, doamnă, că dumneavoastră aveți aceeași religie ca și mine!

Ea trăiește în pace și liniște, simplu, în acord deplin cu ea însăși, și mi se confesează că a avut un vis prevestitor care o anunța că va lucra în casa unei persoane care avea înfățișarea mea și care va suferi un accident.

În corespondența primită sunt anunțată despre o reuniune internațională pe tema bioenergiei care urma să aibă loc în după-amiaza înmormântării tatălui meu. Cu ochii roșii, acoperiți cu o pereche de ochelari cu lentile de culoare închisă, mă duc acolo.

Personaje interesante iau cuvântul, fiind uimită de conținutul celor afirmate de Puharish, care merge mai departe decât mine: el conversează cu extratereștri!

Anumite figuri din sală îmi sunt familiare, totuși, m-am așezat pe un rând mai lateral pentru a fi singură. O prietenă se instalează exact în fața mea. Schimbăm câteva cuvinte, după care pleacă, locul său fiind luat de Dr. Donnars. În pauză, el rămâne lângă mine și se interesează de ultimele evenimente din viața mea. Conversația este întreruptă de numeroase persoane care vin să mă salute. Cineva vorbește de apropiatul congres de parapsihologie și devin foarte atentă pentru că mă interesează foarte mult. Pe organizatorul său îl întâlnisem la Baguio. Este un elev al lui Agpaoa care afirmă că vindecă, prin magnetism, cancerul. Locuiește în Mexic. Ca și mine, el consideră că școala de parapsihologie franceză se află în prezent la impas: ea caută o explicație a fenomenelor

paranormale pe cale ştiinţifică materialistă. Uneori încercasem să-i îndrum pe membrii grupului de cercetători pe o altă pistă dar, în faţa zâmbetelor fizicienilor şi a altor oameni de ştiinţă care considerau poziţia mea de nesusţinut, am căzut de câţiva ani într-un mutism absolut!

Dorind să culeg ecouri şi aprecieri în legătură cu acest congres şi să-i transmit un mesaj organizatorului, mă adresez celui care-mi vorbeşte despre el.

- Îmi pare rău, dar voi fi departe de Mexic, voi pleca acum în Filipine, zice el.

- Eu tocmai vin de acolo!

Schimbăm cărţile de vizită. Este Christian de Corgnol, care a scris o carte despre tămăduitorii filipinezi, pe care am citit-o.

În zilele următoare fac un efort deosebit pentru a mă reintroduce în viaţa pariziană. Trebuie să mă dezobişnuiesc de climatul de amabilitate şi serviabilitate. Aici sunt numai feţe tensionate, crispate, comercianţi posomorâţi, şoferi irascibili, camionagii criminali, televiziune fără veselie, ploaie, ceaţă, frig, mutre odioase, îmbrăcăminte de culoare închisă, tristă.

Din când în când mă duc la spital pentru a examina în modalitatea-mi proprie câţiva bolnavi sau de a urmări câteva prezentări de dosare medicale. Ştiu că este preferabil să tac în faţa medicului clasic pentru a evita orice scandal. Nu ne separă o prăpastie, ci o lume!

Am înţeles că la spital era esenţial să-ţi pierzi orice spirit inventiv pentru a da prioritate lucrurilor învăţate şi că numai leziunile vizibile, palpabile sau depistabile prin simţurile noastre, controlate prin examinări şi analize paraclinice au dreptul la asistenţă, numai ele există. Nu interesează descrierile precise şi subtile care vor face totuşi fericirea homeopatiei, căci pentru el toate plângerile au o semnificaţie. Nu interesează despre ce se plânge, se vaită, pacientul. El include bolnavul său în cosmos (conştient sau inconştient). Dar pentru medicul clasic, un pacient este, înainte de toate, o grămadă de celule ce trebuie inventariate şi controlate, subiectivul fiind derizoriu şi condamnabil.

Planta verde, floarea sau pomul sunt mai bine înţelese de către grădinar sau pomicultor: ei respectă ritmurile, influenţa sezonului, fazele lunii, eclipsele sau petele solare. Se admite ciclul germinaţiei, al creşterii, al înfloririi, al rodirii. Biologul admite cu mare respect funcţia clorofiliană. Se ştie că există plante care trăiesc mai bine pe anumite terenuri, pe malul mării, la munte sau la câmpie, pe teren alcalin sau acid.

Arhitecţii, responsabilii pentru sănătatea societăţii nu ar fi luat cunoştinţă prea devreme de această problemă pentru a construi oraşe capabile să asigure dezvoltarea armonioasă a copilului şi buna sănătate a adultului, realizând condiţii umane viabile.

Medicul nu s-a aplecat suficient nici el asupra omului, a misterului său şi a relaţiilor sale cu cosmosul, sau, mai restrictiv, asupra relaţiilor cu mediul înconjurător: în Groenlanda, aflându-mă în compania lui Paul-Emile Victor, acesta remarca stupiditatea "protectorilor" care construiseră aici blocuri de locuinţe imense, într-o ţară subpopulată şi asigurau fiecărui locuitor masa la cantină, ceea ce făcea din acest popor, înainte extraordinar de bine adaptat la dificultăţile climatului, un popor de asistaţi social, care se îndrepta spre stingere, spre pierzanie.

Într-adevăr, consecinţele nu s-au lăsat aşteptate. Pretextul progresului zadarnic i-a făcut să-şi piardă şi adaptabilitatea la climatul lor şi bogăţia cuceririlor tradiţionale, pescuitul şi vânătoarea. Ar fi fost suficient să se furnizeze hrana care le lipsea în anumite sezoane şi să fie lăsaţi să trăiască în pace, departe de trândăvie şi alcoolism.

Se creează artificial o ruptură între om şi pământul său; dar şi între om şi sufletul său.

La spital, regăsesc aceeaşi eroare în felul de a aborda problema îngrijirii omului bolnav: stau în amfiteatru, ascult medicii, privesc pe ecran datele lor de laborator, statisticile prezentate, clişeele radiologice; îi admir şi îi deplâng. Buna lor credinţă este totală, ardoarea lor - fără egal, dăruirea în zilele şi nopţile de lucru este, în epoca noastră, remarcabilă. Şi-au sacrificat tinereţea studiind, şi-şi câştigă viaţa, zece sau cincisprezece ani mai târziu ca şi media societăţii. Totuşi, îi plâng. Ei sunt victime ale unui sistem.

Doctorul Alix, într-o lucrare intitulată "Un medic acuză", îi denunţă prea cu parţialitate pe confraţii noştri. Corpul medical nu este mai vinovat decât alţi meseriaşi, decât celelalte bresle.

El este numai victima civilizaţiei noastre.

Totuşi, mă frământ în faţa consecinţelor, în faţa riscurilor la care supune, cu toată buna credinţă, pacienţii săi, sub pretextul unor examene complementare* destinate să susţină un diagnostic şi să dovedească o teorie, să constituie o iconografie. Toţi acuză sinceritatea şi se scaldă în eroare. Imaginându-şi a fi elita medicală, impunându-şi punctele lor de vedere, ei acordă prioritate speculaţiei intelectuale şi uită că adevărata lor misiune este aceea de a da profunzime ascultării bolnavului, de a-i uşura situaţia sau de a-l vindeca fără a-l supune la riscuri inutile.

Mă întreb adesea asupra cauzelor abordării acestei căi aberante, asupra responsabilităţilor profesorilor de la facultăţile de medicină care,

* Progresele tehnicii au diminuat acest pericol, în cursul ultimilor ani, pentru bolnavi. Nu este sigur că acest lucru este valabil şi pentru terapeuţii care utilizează aceste aparate.

încet, treptat, lasă situaţia să se înfunde într-o stare de incoerenţă, invocând ştiinţa, căreia nu-i respectă nici măcar demersul riguros. Pronunţându-se cuvintele "ştiinţă şi cercetare" se crede că orice este permis!

În acest amfiteatru, ascult şi tac. Încerc dorinţa de a interveni. Strâng mânerul scaunului pe care stau pentru a nu mă ridica şi a spune ceea ce gândesc: "Cum de s-a îndrăznit să se facă flebografii repetate acestei femei în vârstă, pentru a studia efectul unui tratament X asupra evoluţiei unei flebite, cu riscul de a deplasa un cheag de sânge şi a-i provoca o embolie pulmonară? De ce un chirurg şi-a luat riscul de a interveni pe această coloană vertebrală şi de a face dintr-un paraplegic un tetraplegic*? Au înnebunit! Nimeni nu-şi dă seama. Ei admiră şi comentează documentele. Mă cutremur de această incoerenţă.

Particica noastră de esenţă divină, marile legi ale cosmosului, necesitatea de a iubi, diagnosticarea fără a palpa bolnavul, materializarea energiei vicioase, prezicerile lui Agpaoa, visele şi viziunile mele prevestitoare, vibraţiile, puterea energetică (power), karma, evoluţia pe care trebuie s-o realizăm în această viaţă şi care se va solda, se va încheia cu o reîncarnare pe un plan superior, viaţa de dincolo de moarte... mai nimic din toate acestea!

Dacă m-aş ridica şi aş pronunţa cuvântul "energie", cei care mă cunosc şi au devenit şefi, pentru că timpul a trecut, ar zice în cor: "A înnebunit". Mă abţin dumnezeieşte să nu sar în sus şi să le explic lucrurile. Să le explic cum, cu mijloace simple şi puţin costisitoare, pot fi vindecate migrene, pot fi topite tumorile, uşura durerile, opri evoluţia unei scleroze în plăci, a unui cancer. Să le explic cum pot fi descoperite multe lucruri legate de starea sănătăţii chiar şi fără a interoga bolnavul. Să le vorbesc despre nebunia care se face prin depersonalizarea medicinei, folosirea abuzivă a aparatelor, cultul spitalelor imense care multiplică riscurile infecţioase - în detrimentul clinicilor mai umane, cu un preţ de recuperare de două ori mai mic.

Totul face parte dintr-un sistem materialist demenţial, în care se multiplică examinările şi analizele inutile şi costisitoare, în care bolnavii sunt ţinuţi în paturi pentru ca acestea să fie ocupate, în care localurile devin pretexte şi nu cum erau - instrumente de îngrijire, în care se fabrică cu toptanul maladii iatrogene.

Aceşti bani ar putea fi folosiţi pentru tratamente valabile, adecvate. Ştiu care sunt posibilităţile chirurgicale, progresele reanimării aplicate în diverse ramuri ale medicinei, interesul pentru terapiile substitutive şi

* Paraplegic - un om paralizat de ambele picioare; tetraplegic - paralizat de toate cele patru membre/n.t./.

pentru folosirea cu perspicacitate a antibioticelor. Dar cunosc şi vanitatea unui întreg sistem de a gândi şi trata, care pune în evidenţă spiritul deformat al câtorva medici atotputernici.

Când, trecând printr-un salon, văd un bolnav în agonie, aştept să fiu singură şi trec mâinile pe deasupra corpului său, ghicesc, în acest fel simplu, motivul, boala care îl răpune, şi-mi amintesc de Baguio.

Îl vizitez pe preşedintele consiliului departamental al Ordinului medicilor care trebuie să rezolve un conflict declanşat de Securitatea socială împotriva mea pentru a-mi suprima "notorietatea": activitatea mea, cercetările mele nu-mi vor mai fi recunoscute. El îmi citează articolul scris într-o revistă medicală de către cel care s-a aflat câteva minute lângă Agpaoa. Preşedintele m-a recunoscut, şi nu este singurul, în acea descriere, cu toate că nu am fost nominalizată. Îmi adresează un discurs incoerent. În esenţă, deduc că ar vrea să ştie cum stau lucrurile!

Încerc să-i explic demersul meu intelectual.

El încearcă să înţeleagă. Îi promit că, într-o zi, voi descrie drumul meu.

Dar îi spun foarte clar, că nimic nu va modifica linia activităţii mele, inclusiv faptul că voi fi îndepărtată din Ordinul securităţii sociale. Apreciez efortul de a-mi urmări explicaţiile. Îmi spune că va alege calea de a rămâne neutru.

Într-o seară ceţoasă şi tristă de la sfârşitul lui noiembrie sunt chemată la telefon de Christian de Corgnol, pe care-l întâlnisem la congres, în ziua funeraliilor tatălui meu.

- Aţi vrea să vă reîntoarceţi în Filipine?

- Da.

Răspunsul meu este spontan, imediat. Îmi expune proiectul: deplasarea va dura 15 zile, împreună cu un cineast şi doi cameramani. Unul va filma de aproape, cu o viteză de 300 de imagini pe secundă, celălalt va lua vederi de ansamblu. Filmările vor fi efectuate la tămăduitorul Mercado, care operează în condiţii foarte favorabile pentru un cineast: masa sa de operaţii este plasată pe o estradă, într-o sală vastă. Eu voi descrie şi comenta actul operatoriu şi aspectele referitoare la "ce" scoate Mercado din corpurile pacienţilor săi!

După 48 de ore de reflectare, accept definitiv, întrucât demersul mi se pare cinstit. Ne vom întâlni în ajunul plecării şi vom viziona filmele făcute în timpul unei călătorii anterioare pentru a le face critica. Cineastul este un italian, care a filmat mult în Africa şi care pretinde că-i cunoaşte bine pe vrăjitori.

Nu-mi displace în fond faptul că voi întâlni un alt tămăduitor; poate că în contact cu el, vibraţiile mele se vor ameliora?

Dar o mare neliniște mă străbate: este bine să-l părăsesc pe Agpaoa pentru a mă apropia timp de două săptămâni de un alt tămăduitor? Voi cădea oare sub o altă influență? Cred că este bine să-i scriu lui Tony Agpaoa pentru a-l avertiza că voi însoți o echipă de cineaști pentru realizarea filmului lor și că, după aceea, voi merge să lucrez câteva zile cu el. Îi telefonez, totodată, și unei prietene filipineze care îl cunoaște; și ea crede că situația este delicată, dar conchide: "Nu vă îngrijorați, poate că ei nu vor putea să filmeze ceva!" Amândouă cunoșteam ușurința cu care Agpaoa face ca aparatura - camere de luat vederi, magnetofoane - să se defecteze.

Dar noi, într-o euforie totală, ne întâlnim a doua zi la aeroport, gata de plecare.

Mă gândesc la prezicerea lui Agpaoa care evocase o eventuală reîntoarcere a mea la Paris la 26 decembrie și mai afirmase că ne vom revedea curând, atunci când am plecat în mod precipitat la înmormântare.

2. MANILLA-METRO

Duminică.

Căldura este copleșitoare. Părăsindu-ne domiciliile în urmă cu 48 de ore, ne grăbim să reintrăm în posesia bagajelor noastre și să ajungem la camerele de la hotel. Pe covorul rulant, avansează încet valize, saci, cutii. N-am intrat încă în posesia tuturor bagajelor noastre. Așteptăm... dar prin gura largă a depozitului nu mai apare nimic pe bandă, care, de altfel, se și oprește. Spre marea noastră mirare, pentru că aproape toate cutiile cu filme ne lipsesc. Trebuie să întreprindem un întreg proces de reclamații!

Apoi, un nou incident; vama nu ne dă voie să ieșim cu materialele și aparatura închiriate, decât dacă cineva din Filipine se constituie garant.

Ajungem la hotel epuizați. Îi însoțesc la restaurant și punem la punct un plan de acțiune. Nu-mi desfac valiza pentru că vom pleca mâine dimineață mai departe.

Luni.

Christian mă trezește pentru a-mi spune că pot dormi în continuare toată ziua! Nu numai că filmele ne lipsesc și că întregul material a fost reținut la vamă, dar s-a ivit încă un obstacol - trebuie să obținem un permis pentru a putea filma! Vom pleca din Manilla probabil mâine, azi

trebuind să facem numeroase demersuri. Cele două săptămâni de lucru pe care ni le-am stabilit, au fost deja amputate cu două zile.

Marți.

Permisul de filmare ne va fi acordat imediat de către Oficiul de turism, ambasada franceză constituindu-se garant pentru materialele noastre de filmare, iar o camionetă ne va fi pusă la dispoziție mâine dimineață, în mod sigur.

Manilla, supraîncălzită și zgomotoasă, mă exasperează. Trăiesc într-un fel de carceră în timp ce prietenii mei de echipă își continuă demersurile.

După-amiază mă duc în cartierul de antichități pentru a admira vestigiile artistice ale ocupației spaniole și, îndeosebi, nenumăratele statui ale lui Christos, ale cărui brațe au fost tăiate în timpul revoluției de la sfârșitul secolului trecut. Corpurile rămase sunt de o mare frumusețe artistică.

Miercuri.

În cea de-a patra zi, camioneta promisă nu s-a întors la Manilla. Mergem însă la aeroport pentru a recupera cuferele cu materiale și aparatură de filmare, pe care le îngrămădim în camerele noastre până apare camioneta.

Joi.

Sperăm să putem dispune de camionetă în seara aceasta.

Mă scald în piscina hotelului pentru ultima dată. Locul este zgomotos și plin de praf, dar trebuie să mă consider fericită că pot înota în decembrie, sub cerul liber!

Prietenii mei pun la încărcat bateriile aparatelor, căci mâine vom pleca. Era și timpul! Nu mai suport viața de oraș, visez țărmul mării și cocotierii.

Un lucru mă neliniștește însă: nu mai simt vibrații în palmele mele. Am experimentat aceasta în camera mea, în restaurant, în parc, în biserica de lângă hotel: nu mai simt nimic!

Vineri.

Supercamera de filmat nu funcționează, întrucât bateriile sale n-au putut fi reîncărcate. Trebuie să-mi desfac valiza, blestemându-mi soarta!

Plec cu cineastul italian în orașul vechi pentru a căuta un electrician. Poate că acesta va fi capabil să precizeze originea defecțiunii. Străzile sunt strâmte și suprapopulate, aparatura grea, iar noi suntem consternați de căldură și decepții.

Într-un culoar strâmt, ce-i ține loc de atelier, îl descoperim pe omul căutat, care încearcă să ne ajute. Incompatibilități de voltaj între diferitele părți ale aparatului să fie de vină? Nu putem face nimic deoarece unele părți ale aparatului sunt sigilate și-l împiedică să umble la ele, să le verifice și repare.

Firma de la Paris, de unde au fost închiriate, rămâne surdă la apelurile telefonice ale lui Christian, care-şi petrece toată noaptea lângă telefon. Imediat ce-şi spune numele, telefonul se închide. În sfârşit, prin intermediul secretarei sale, obţine informaţia necesară: adresa unui cineast din Manilla, acreditat de către firma franceză. Dar este vineri şi omul indicat se găseşte să plece în week-end, nu poate face nimic până luni.

Sâmbătă.

Dispunând, în sfârşit, de o camionetă şi un şofer (Mondo), putem să încercăm să luăm contact cu Mercado şi să ne documentăm asupra modului de a ajunge la el. Cineva dintre noi se reîntoarce la Manilla pentru a ridica supercamera de filmare, după reparaţie. Suntem la capătul răbdării. În mai multe rânduri evocasem cu toţii posibilitatea de a abandona proiectul şi a ne reîntoarce la Paris, dar rămânem totuşi aici.

În sfârşit, am părăsit Manilla: iată orezăriile şi vegetaţia tropicală! Aerul este proaspăt şi respirabil.

Sugerez să-l vizităm pe Mercado încă din seara aceasta, pentru a şti la ce oră va "opera" mâine, duminică.

Ajungem la umila capelă, locul în care lucrează, înconjurată de căsuţe de paie în care presupuneam că locuieşte. Dar la capătul cărării, Christian ne arată o vilă somptuoasă, bine ascunsă. (Agpaoa nu ascunde nimic, trăieşte complet deschis, vorbind chiar şi de proiectele sale; de ani de zile strânge bani pentru a construi un centru de tratament, **un ashram,** pentru a putea îngriji bolnavii în cele mai bune condiţii posibile).

Christian intră singur în vilă şi, după scurt timp, apare şi ne invită, pe mine şi cineastul italian, la Mercado. Christian începe discuţia prin manevre de apropiere amicală şi ajunge la fapte, anunţându-şi intenţiile. "Din nefericire, răspunde Mercado, săptămâna viitoare nu voi lucra aici, am contract cu o agenţie din Manilla şi trebuie să fac tratamentul la hotelul acesteia. Nu ştiu dacă veţi putea filma acolo, sala este mică. De asemenea, este necesar ca şeful secţiei spirituale să-şi dea consimţământul şi ca pacienţii să fie de acord.

Când va pleca? "Luni, probabil marţi".

Apoi vorbeşte de miercuri şi chiar joi.

Christian insistă: "Mâine, dacă veţi fi încă aici, ne veţi permite să filmăm pacienţii care se vor prezenta?" (Îmi şi imaginez cum vom face de gardă toată ziua în faţa colibelor de paie). Probabil, răspunde Mercado evaziv.

Ne reîntoarcem la hotel, cu capul plecat, muţi, după ce folosisem toate artificiile limbajului pentru a avea dreptul să sperăm să realizăm ceva. Ghicim că Mercado va refuza să fie filmat. Un hotel agreabil, cu piscină şi curte interioară, cu o grădină înflorită - aici va trebui să trăim!

După cină ne despărţim, urmând ca ei să încarce bateria unei camere de filmat obişnuite, cu o ultimă speranţă în suflet.

Mă trezeşte telefonul. Christian, cu o voce imperioasă, îmi dă ordinul să vin la el. Ce s-a mai întâmplat? Deschid uşa camerei sale şi spectacolul mă năuceşte: este singur, cu capul între mâini, iar o bucată răsucită de film se întinde pe podea. "Cineastul nostru nu ştie să încarce un aparat de filmat. A rulat filmul invers". Curajos, Christian încearcă să rebobineze filmul normal. Dar, de data aceasta, dispozitivul de înrolare nu mai funcţionează! Suntem uimiţi de această cascadă de piedici în calea realizării proiectelor noastre. Nu suntem scutiţi de nimic. Începem să ne întrebăm asupra semnificaţiei acestor avataruri.

Totul se petrece ca şi cum o mână ne-ar împinge într-o direcţie exact contrară celei pe care am ales-o noi. Ce sens să dăm acestor piedici? Ce este de făcut? Ce cale să alegem?

Şi eu sunt tot "în pană", ca şi aparatele de filmăt. Nu simt nimic, nici o vibraţie în palmele mele!

Duminică.

Adio, Mercado! Ne orientăm spre Josephine. Va accepta oare să fie filmată? Drumul este mărginit de orezării, zărim bivoli care trag pluguri uşoare, ţărani care poartă pe cap pălării chinezeşti, cu picioarele în apă, conducând animalul pe brazdă. În depărtare, alţii bat orezul cu bătul. Pe râuri, părinţi şi copii pescuiesc din bărci lungi.

Totul este aici de o stranie frumuseţe, iar luminozitatea atât de ciudată în dimineaţa aceasta: cerul şi apa se confundă; această plimbare aproape că justifică voiajul nostru în Filipine.

Recunosc curând drumul mărginit de bananieri, care duce spre casa tămăduitoarei. "Este la pensie, s-a retras din activitate" ne spune soţul său. Insistând, ne spune că acum se află în satul vecin, la sora sa.

Ne ducem în satul indicat. Am ajuns în faţa unei case la care am fost îndrumaţi de localnici. Câţiva adulţi stau în curte, pe un trunchi de copac, şi copiii se joacă în jurul lor. Alături vedem o femeie cu un sugar în braţe şi care seamănă cu Jesephine. Coboară Mondo şi se interesează, întorcându-se apoi la maşină descumpănit. "Ne aflăm, într-adevăr, la casa unde locuieşte sora Josephinei, dar ea nu este aici". Şi totuşi, Christian şi cu mine avem impresia că o recunoaştem în curte. Ne apropiem. "Sunt sora Josephinei". Atunci Christian scoate un pachet din buzunar: "Vreţi să-i transmiteţi acest parfum din partea mea?" Ea râde în hohote: "Atunci, m-aţi ghicit, eu sunt Josephine".

Acceptă să fie filmată dacă îi aducem autorizaţie de la şeful secţiei spirituale. Nu este vorba de un fel politicos de a se retrage, chiar de a refuza, din moment ce ne trimite astfel la Manilla? Fiecare zi ne aduce o decepţie.

Într-o ultimă încercare, sugerez atunci să mergem chiar mâine să ne încercăm șansele cu Agpaoa. Până atunci ne dedicăm turismului, ceea ce ne aduce bucurie și curajul de a înfrunta cea de-a doua săptămână și ultima de încercări și nereușite.

Luni.

Plecați foarte devreme în zori spre Baguio, sperăm să ajungem acolo înainte ca programul de lucru la sala de healing să se fi terminat. În timp ce ne angajam cu mașina pe drumul de munte, evoc incompatibilitatea care pare să existe între Rudy și mine. Cineastul italian, auzindu-mă vorbind despre aceste dificultăți, reglează lucrurile simplu: "Tony nu este un profesor, căci un profesor își ia total în sarcină elevul său, pe care îl ajută în orice împrejurare". Christian și cu mine nu-i împărtășim părerea, **deoarece inițierea constă în a fi pus în situații dificile și a rezolva singur problemele. Meritele se cuceresc depășind dificultățile ivite în cale, ghicindu-le sensul profund.** Nu este vorba de a învăța o lecție ca la liceu sau facultate, unde ne sunt impuse adevăruri create integral de societatea în care trăim. **Trebuie să înveți să descoperi sensul ascuns al unui semn, să pătrunzi și să percepi viața interioară, așa cum a construit-o natura, să-i regăsești autenticitatea inițială.**

Italianul și cu mine suntem pe punctul de a ne încrucișa săbiile! Mi-am pierdut răbdarea; de la începutul călătoriei el face pe marele inițiat în aceste taine, se exprimă prin aluzii cețoase, face referiri la viața și experiența sa africană; cu cât trece timpul, cu atât se acumulează mai multe dovezi asupra falsității sale. Joacă rolul celui care știe tot, cu un aplomb imperturbabil. Discuțiile dintre noi fac călătoria foarte animată. Mondo, care nu înțelege franceza, ne privește și ascultă cu uimire apriga noastră dispută.

Iată, în sfârșit, hotelul "Diplomat". Vilma se bucură că mă vede din nou aici.

Ne îndreptăm către sala de healing. Iat-o pe Mamassa, vindecătoarea japoneză, sprijinită în coate la fereastră și care, imediat ce mă zărește, își manifestă bucuria, aplaudă sosirea mea, și-mi face semn să intru. Mă mulțumesc numai să merg la fereastră pentru a o săruta. "Tony este aici?" - Da, răspunde ea, îndepărtându-se puțin și dând ușor la o parte perdeaua subțire, pentru a putea privi în interiorul încăperii. În picioare, în marea sa robă neagră, preferată de japonezi atunci când îi tratează, Tony se afla în fața unui bolnav pe care îl îngrijea în zona nasului. "Tony", strigă încet Mamassa, arătându-mă cu mâna. Scoate o exclamație, își ia mâinile de pe fața bolnavului și le ridică spre cer, în semn de bucurie. Mamassa îl întreabă dacă pot să intru: "Da", răspunde Tony. "Nu", replică o altă voce venită din fundul sălii. Este vocea lui Rudy.

- Deocamdată, nu, adaugă Tony, cu o înfățișare dezolată.

Un ajutor o împinge cu autoritate pe Mamassa și-mi închide fereastra în nas. Italianul jubilează: "Tony nu este un profesor din moment ce se lasă guvernat de Rudy".

Nu-i aud ironia mușcătoare. Nu vreau să iau în considerație decât bucuria spontană pe care a manifestat-o când m-a văzut. Mamassa tocmai iese pe ușă și vine spre mine. Încerc să o întreb de ce nu s-a schimbat nimic în perioada ce-a trecut, de aproape 3 săptămâni, și care este semnificația vibrațiilor pe care le emit și îl deranjează pe Rudy. Atunci ea, cu mâna, la distanță, îmi explorează spatele. Deodată, apasă într-un punct precis al coloanei vertebrale, care începe să doară. Ce înseamnă asta? Sunt consecințele drumului în mașină - un drum lung, întortocheat și prost? A descoperit acolo o **chakra*** insuficient dezvoltată și a cărei semnificație rămâne s-o dezleg. Cunoștințele mele privind aceste chakras sunt destul de slabe. Până în prezent le-am luat drept poezie, ar trebui, poate, să mă interesez mai mult de această problemă?

Legătura dintre noi se realizează cu dificultate, prin câteva cuvinte în engleză și prin gesturi. Apoi, ea observă că Tony a ieșit pe o ușă camuflată și s-a îndreptat spre cafenenaua hotelului, arătându-mi-l. Îl găsesc acolo, așezat la o masă, împreună cu soția și o pereche de japonezi. Mă apropii. Îmi cedează locul său și cafeaua care tocmai i se servise, apoi îmi prezintă cei doi japonezi care vorbesc franceza. Evocă moartea tatălui meu; eu îi precizez motivele călătoriei mele, iar el îmi spune că tocmai revenise și el din Japonia. Primul contact fiind restabilit, îl întreb dacă acceptă să fie filmat.

"Dacă vreau să demonstrez ceva, sunt capabil să o fac singur sau cu ajutorul tehnic al prietenilor mei japonezi". Pare nemulțumit. Oare aceasta înseamnă ruptura? Simt că tremur! Dar el adaugă: "Sunteți bine venită, puteți rămâne aici să lucrați cu mine". - Se îndepărtează deja. Îi arunc: "Dar, Rudy..." Se întoarce, se oprește o clipă: "Rudy? Nici o problemă", și

---

* **Chakra - centru de energie subtilă din corpul energetic al omului. Acesta concentrează, transformă și distribuie energia care trece prin el. Deși are un corespondent la nivelul corpului fizic, această corespondență nu este identică, ci aparține unui alt nivel de realitate fenomenală. Chakras sunt puncte în care sufletul și trupul se întâlnesc și se interferează unul cu altul. Cele șapte chakras principale sunt alineate de-a lungul principalului canal de energie subtilă (sushumna) localizat în zona coloanei vertebrale și prin care energia kundalini se ridică pe parcursul trezirii spirituale/n.t./.**

pleacă. Îl ajung din urmă şi merg în rând cu el, întrebându-l: "Aţi vrea să-i întâlniţi pe prietenii mei numai câteva minute?"

Ştiu că Christian nu vorbise niciodată cu el şi că, în cartea sa citează nişte poveşti puţin măgulitoare referitoare la Tony.

- Să vorbească cu cei doi japonezi!

În felul acesta, mulţi ziarişti refuzaţi inventează sau preiau bârfele oraşului, neputând să şi-l apropie pe Agpaoa.

Şi, când prezentările, între noi şi japonezi tocmai începuseră, vine cinva din partea lui Tony şi rămânem fără interlocutorii japonezi!

Totuşi, Christian şi japonezii vor putea sta de vorbă mai târziu. Atunci îi abandonez şi mă duc la sala de healing; îngrijirile s-au terminat, astfel că pot să le ofer ajutoarelor mele mici amintiri, acestea rămânând uimite. Îmi rămâne una pe care n-am avut prin cine s-o transmit şi care era destinată celui care mi-a închis fereastra în nas!

O întâlnesc pe Francis. Îmi explică motivul supărării lui Rudy: pentru că nu închid niciodată ochii pentru a mă concentra. Dar iată că apare şi el. Paradoxal de prietenos, mă îmbrăţişează şi îmi urează bun venit.

Apoi Francis ni se alătură pentru a merge pe terasă şi a discuta, în faţa unui pahar cu suc de mango. Ea îi povesteşte (fără nici un menajament) lui Christian cum a cuprins-o, deodată, "puterea" energetică. Tony trece cu maşina în acest moment pe drumul de deasupra terasei; se opreşte, îmi face un semn prietenesc şi-mi spune că va reveni peste 10 minute pentru a se întâlni cu prietenii mei.

Francis şi cu mine ştim că acesta este un obicei oriental de a amâna sau chiar de a anula întâlnirea, astfel că ne ridicăm să plecăm.

Îmi spune că încă nu materializează, dar afirmă că, în ciuda încetinelii în progresele pe care le face, este pe calea cea bună. Amândouă ştim că o iniţiere nu înseamnă a merge pe cărări de flori sau pe un drum din pluş, dar cum este avidă de rezultate şi vrând să o stimulez, remarc faptul că există o disproporţie între dificultăţile pe care trebuie să le depăşească şi rezultatele pe care le obţine. Poate că este prea contemplativă, poate că trebuie să-şi găsească alt profesor care s-o oblige să acţioneze, întrucât ei, tămăduitorii, nu se mulţumesc numai să-şi plimbe mâinile la distanţă! Ca şi mine... totuşi eu doresc ca ea să dobândească ceva mai mult din acea forţă miraculoasă.

În cursul conversaţiei noastre s-a rostit şi numele tămăduitorului filipinez Mike David; cineva dintre noi sugerează să mergem să-i facem o vizită.

Conduşi de un şofer de taxi, îi găsim casa, ascunsă după o colină, pe un drum prost pietruit.

Vine spre noi un om înalt, subţire, încă tânăr, cu o privire inteligentă. Francis se prezintă şi spune cine suntem. El a auzit de ea mai demult şi vroia să o cunoască. Este ora prânzului, un miros de friptură umple căsuţa, dar el spune că are tot timpul pentru a ne primi. Explică apoi cum a fost la început şoferul lui Agpaoa, apoi şofer de taxi. De doi ani se consacrase numai "healingului".

După ce am stat de vorbă un timp, cred că am reţinut că Tony este un bun stimulator, dar că trebuie să se treacă la ultima etapă fără el; bolnavii care vin să fie văzuţi de el nu acceptă să fie îngrijiţi, trataţi de către debutanţi, întrucât este vorba de o clientelă internaţională exigentă.

Această ultimă etapă nu mă interesează. Materializarea nu este scopul meu. Oricare ar fi discreţia cu care aş practica-o, aş deveni repede o sclavă a acestui procedeu, întrucât **renumele este o povară greu de dus.** Esenţial, pentru mine, este de a parcurge drumul iniţiatic şi de a înţelege, în acelaşi timp, mecanismul materializării. Dar, nu ştiu de ce, doresc ca Francis să reuşească să ajungă la stadiul de materializare. Şi doresc, fără îndoială, acest lucru pentru ea, deoarece nu dispune de alte mijloace de acţiune (pe căi medicale) şi pentru că o simt solitară şi vulnerabilă; îi doresc să poată lua o revanşă asupra vieţii.

Mike David îmi testează mâinile apoi anunţă că nu practic suficient scrierea automată. "Da, o refuz". Ea îmi evocă nişte amintiri foarte neplăcute de la prima mea iniţiere sub inflenţa lui Jean Vaysse şi-mi dă senzaţia că sunt transformată în marionetă.

Întrucât Christian vrea să se întreţină mâine dimineaţă cu tămăduitorul, după-amiaza o avem liberă. Eu mă hotărăsc să plec la Bauang pentru restul zilei, şi să dorm noaptea acolo. Mă conduce şoferul Mondo. Vine şi italianul cu noi. El este, mai mult ca niciodată, în miezul problemei tămăduitorilor. Explică, explică... pe tot parcursul drumului până la Bauang. Trebuie să dau dovadă de o răbdare îngerească.

Dar ce bucurie să mă scald în mare!

Momentan trebuie să uit toate întrebările care mă chinuie şi să mă las legănată de valuri, să fac o lungă plimbare de-a lungul plajei mărginite de sate de pescari... Şi totuşi, amintiri şi întrebări îmi năvălesc în minte.

Ajung astfel să mă întreb de ce am venit, totuşi, noi trei în Filipine; ce să facem concret, şi ce am realizat. Aceste nenumărate nepotriviri şi

piedici neașteptate nu sunt normale. Resimt foarte puternic în interiorul meu noțiunea de destin și absența liberului arbitru care prezidează această călătorie. Cum de ne-am unit: trei persoane care în urmă cu trei săptămâni nici nu ne cunoșteam măcar, iar acum suntem deodată implicați în aceeași aventură. Poate că trăim o încercare necesară fiecăruia dintre noi, și care va avea o influență asupra vieții noastre viitoare?

În acest moment nu posed nici un indiciu care să mă clarifice.

Poate că nu am întâlnit tămăduitorul cu care trebuia să lucrăm? Poate că îi este scris lui Christian să nu poată obține și aduce dovezi privitoare la existența materializării? Sau aceasta numai deocamdată? Probabil că în această perioadă inițiatică, eu nu trebuie să mă apropii de o altă "putere" decât de cea a lui Agpaoa?

Mergând singură, de-a lungul plajei, îmi revine bucuria; trebuie să știu să trăiesc momentul prezent, să privesc soarele care se joacă cu norii - atât și este suficicent pentru fericirea mea.

Pe terasa hotelului, în așteptarea Crăciunului care va fi sărbătorit peste 13 zile, personalul agață ghirlande mari din hârtie colorată. Sunt convinsă că noi, toți trei, suntem ca și fixați pe o tablă de șah pe care apoi suntem mutați de nu știu ce forță a destinului. Tony, care îmi prezisese această călătorie în decembrie, trebuie să știe ce facem noi aici! În ceea ce mă privește în mod direct, nu mi-am recuperat deloc posibilitățile de percepție suprasensibilă, în ciuda trecerii mele prin Baguio. Este un avertisment. Nu trebuie să particip la acest film. Și totuși, un contract tacit mă leagă de Christian.

Marți.

La prânz, îl reîntâlnim pe Christian la Baguio. Vrea să închirieze o altă cameră de luat vederi de la Manilla și-mi cere să-i însoțesc, sperând să-l filmeze totuși pe Mercado! Îi însoțesc, deși aș fi preferat să rămân aici pentru a lucra cu Agpaoa! Dar aș fi putut oare s-o fac, Rudy nemaitolerându-mă în sala de healing, nici măcar în prezența lui Agpaoa?

Încă de la întoarcerea la Manilla elaborăm rapid un nou program: trebuie să recuperăm filmele de la aeroport (ne vor fi înlocuite cutiile cu filme care s-au rătăcit), să obținem o primire la șeful secției spirituale pentru a primi autorizația necesară, să reparăm dispozitivul de încărcare a camerei de luat vederi, să ne fie revizuită supercamera de către cineastul agreat sau să solicităm trimiterea din Franța a unui alt aparat similar, închiriind aici una, imediat, până intrăm în posesia celeilalte.

Teoretic, trebuie să ne reîntoarcem la Paris sâmbătă! Să ne întoarcem fără o singură imagine? Nu! În nici un caz! Deci, eu voi petrece următorul week-end cu ei în Ținuturile de Jos, lângă Mercado, după care voi fi liberă să fac ce vreau.

O lungă discuție între noi ne dă impresia că vom reuși, dar, în străfundul ființei noastre, suntem dezamăgiți: ne prefacem că jucăm o partidă disperată.

Miercuri.

Mă înăbuș în acest oraș, mă paște depresiunea. Christian încearcă să mă convingă să scriu o carte referitoare la experiența trăită de mine în preajma tămăduitorilor. Îmi prezintă acest lucru ca fiind o datorie a mea. De ce să mă expun răzbunării? **Am încetat să vreau a convinge încă de când am înțeles că era imposibil să se înțeleagă și admită aceste fenomene, înainte de modifica viziunea lumii.** Trăiesc în cercul unor prieteni instruiți din acest punct de vedere, iar timpul mi-l folosesc pentru a studia, a îngriji câțiva pacienți deschiși acestui sistem de gândire și a-mi duce viața de zi cu zi. Totul este astfel atât de simplu, nu vreau să mă complic.

Am recuperat filmele de la aeroport, dar descoperim că noile filme nu sunt de aceeași calitate cu cele pierdute în timpul călătoriei spre Manilla. Cele două camere de luat vederi sunt în reparație! Mercado nu poate fi contactat și nici șeful secției spirituale.

Prietenii mei se întreabă dacă n-ar fi mai bine să facă un film despre luptele cu cocoși, în lipsa tămăduitorilor.

Joi.

Am hotărât să iau poziția de spectator într-un fotoliu și să asist la modul în care trăim și ne zbatem în zadar. Deznodământul comediei se apropie, deoarece timpul trece.

Mercado nu răspunde apelurilor noastre telefonice și nu ține seama de mesajele pe care i le adresăm. Christian hotărăște să-l surprindem în vila sa. Când pătrund acolo, sunt cuprinsă de niște simptome supranormale foarte neplăcute, apăsătoare, penibile. Sunt constrânsă să ies afară. Ghicesc imediat că Mercado este acolo, dar că suntem indezirabili.

Pentru Christian, Mercado rămâne de negăsit. Suntem constrânși să conchidem că refuză să fie filmat. În ceea ce mă privește, sunt sigură de aceasta, întrucât am perceput informații "subtile". Nu are nici o importanță faptul că acestea mi-au fost neplăcute!

Vineri.

Mercado continuă să facă pe surdul iar cineastul din Manilla nu poate să ne rezolve problema aparatului de filmat. Căutăm să închiriem alte camere de luat vederi, dar sfârșitul de săptămână se apropie și orice activitate va fi din nou întreruptă.

Obosită de această "internare" în camera hotelului, mă duc, în pofida căldurii sufocante, în grădina portului care dă spre golful Algesiras.

Dar o mulțime imensă se grăbește în aceeași direcție. Grupuri mari de oameni defilează prin fața unei tribune grandioase, agitând bannerole și strigând "Manilla-Metro, Manilla-Metro!" Mă gândesc că sărbătoresc inaugurarea metroului.

Căldura este intolerabilă, nu găsesc un scaun liber pentru a mă așeza la umbră, de altfel nu există nici un colț de umbră neocupat! Simt că mi se face rău; mă spijin de un felinar ca să nu mă prăbușesc; încerc să-mi regăsesc controlul printr-o metodă de sofrologie. Mulțimea se învârtește, cântă, strigătele "Manilla-Metro", "Manilla-Metro" îmi răsună în cap. Leșinul se amplifică. Clătinându-mă, mă îndrept cât pot de repede spre grădina umbroasă a unui restaurant din apropiere; găsesc, în sfârșit, un scaun!

Câteva grupuri de oameni, toți îmbrăcați în aceeași uniformă, sunt instalate acolo. Mă privesc cu prietenie și-mi dau "bună ziua". Ah! sunteți franțuzoiacă! Luați loc la masa noastră! Vorbim, astfel că aflu motivul manifestației: președintele Marcos își încheie campania electorală iar mâine vor fi alegerile. Cea mai mare parte a interlocutorilor mei lucrează la o bancă, închisă acum pentru că ei trebuie să ia parte la defilare. Manilla-Metro nu desemnează metroul din Manilla, ci ansamblul orașului și al periferiei sale.

Curând, ei se ridică și pleacă să defileze prin fața președintelui Marcos. Mâine, toți vor vota pentru el!

Soarele se ascunde și ies din adăpostul meu. Manifestanți extenuați rătăcesc prin parcul Rizel, din chioșcuri mai răsună încă muzica veselă, ici-colo se aprind lumini. În centrul parcului, un planiglob uriaș este bine luminat. Mă apropii de el pentru a privi Franța. Această mică pată luminoasă mi se pare mai prețioasă decât tot restul Pământului.

Sâmbătă.

S-au scurs două săptămâni de la sosirea noastră aici, dintre care 12 zile petrecute la Manilla! Nu am asistat nici măcar la cea mai mică "operație", nu am făcut nici cel mai mic film. Ne acordăm o nouă

perioadă de încercare, amânându-ne plecarea. Luni, eu voi pleca la Baguio, la Agpaoa, în timp ce ei vor developa clișeele făcute ca probă, cu aparatele închiriate. Dacă totul merge bine, ne vom reîntâlni marți sau miercuri în Ținuturile de Jos, sperând să-l găsim pe Mercado la vila sa. Cu încăpățânare, ne agățăm în continuare de el.

Plecăm într-o excursie, cu o nouă speranță în suflet! Nu găsesc ceva de admirat în acest curaj de a înfrunta o a treia săptămână de experiențe neplăcute. Nu mai "simt" din nou nimic. Senzațiile percepute în vila lui Mercado țin să-mi dovedească inutilitatea și poate chiar pericolul de a insista.

Mondo ne conduce spre cele "o sută de insule". Apoi, într-un vapor, plutim printre insulele minuscule, bogate în scoici. Acostăm la insula principală pentru a lua masa dar, surpriză, nu există un restaurant. Sunt numai câteva chioșcuri cu băuturi răcoritoare. Un grup de persoane ghicește decepția noastră și împarte cu noi niște alge scurte, cu gust de piper, pescuite din mare, niște stridii enorme, carne și fructe.

Mai târziu, ajungem la Tagafay unde dormim.

Duminică.

Cadrul natural este fantastic. Mă trezesc dimineață devreme pentru a asista la răsăritul soarelui din apele albastre ale lacului format între doi vulcani. Închiriem o șalupă pentru a ne plimba în jurul vulcanului central, care este activ, și pentru a pune piciorul pe el.

Uimiți încă de peisajul văzut, ne reîntoarcem la Manilla, prin laguna Bay.

Manilla! O ultimă noapte. Mâine, luni, voi pleca singură la Baguio.

3. ULTIMA VIZITĂ LA BAGUIO

Cu inima plină de speranță, iau autocarul de Baguio. Fără îndoială că-mi voi recupera facultățile suprasensibile și că voi percepe din nou vibrațiile. Poate că voi face chiar unele progrese.

Admir încă o dată minunatul peisaj.

Panoul indicator mă anunță: Baguio. În acest moment, un impuls, de care îmi voi reaminti mult timp, o dorință imensă, sau mai degrabă un ordin interior îmi dictează: "Trebuie să scrii toate acestea". Resping

această idee stranie; nu, nu voi comite această nebunie: să-mi pierd timpul scriindu-mi amintirile în timp ce am atâtea de învățat în viață. Nici nu poate fi vorba!

Din centrul orașului, iau un taxi care mă duce la "Diplomat Hotel". Cobor cu siguranța pe care o ai atunci când ajungi la casa ta. Însă, văzându-mă, Vilma îmi spune consternată: "Dar, doctore, suntem în săptămâna Crăciunului și hotelul este complet ocupat. Nu ne-ați anunțat dinainte pentru a vă reține camera, iar bolnavi nu sunt. Reverendul Agpaoa nu va veni aici deocamdată. Ceea ce-mi spune, îmi reamintește că în această călătorie nimic nu a decurs în mod normal, obișnuit. Și Francis, unde este ea? La Manilla! Mă duc și verific panoul de afișaj pe care scria de obicei: "Personalul european la sala de magnetism"; dar acum, nici o indicație, nu este nimeni aici.

E prea de tot! Voi coborâ din nou la Manilla și voi lua primul avion spre Paris. I-am promis însă lui Christian că-l voi aștepta aici. În acest caz, Vilma mă trimite la micul hotel "Country Lodge".

Las bagajele în cameră și, revenind în hol, găsesc că situația este din ce în ce mai stranie: personalul hotelului joacă tenis de masă sau privește emisiunea de la televizor. Sunt anunțată că sunt singura clientă!

Ies în oraș cu scopul de a trece prin piață și de a lua un dejun specific filipinez dar, din greșeală, nimeresc într-un restaurant chinezesc.

Și exact aici, nevoia de a scrie se manifestă din nou; scot din geantă un plic mare, primit în avion, îl dezlipesc complet și pe el aștern primele fraze. Revenind la hotel și neputând rezista imboldului primit, continui să scriu, instalându-mă în grădină. Scriind, îmi ocup astfel lipsa de preocupări, neavând altceva mai bun de făcut în așteptarea prietenilor mei. Aici calmul este desăvârșit, "Country Lodge" fiind gol în timp ce la toate celelalte hoteluri apărea afișat "nu avem locuri". Trăiesc un fel de detenție care este mult mai plăcută decât cea de la Manilla.

Spre asfințitul soarelui, personalul se ocupă de îngrijirea grădinii. Un automobil apare, încetinește puțin. "Era Tony! L-ați văzut pe Tony?" îmi spun câțiva. Mașina dispăruse, dar am avut timp să-l zăresc, să-i văd fața rotundă, aproape copilăroasă, cu surâsul care-i descoperă dinții albi și cu copiii lângă el... Continui scrisul.

- "La mulți ani cu ocazia nașterii lui Christos!"

Doi copii vin să-mi cânte colinde de Crăciun. Le dau câte un pesos fiecăruia.

Câteva minute mai târziu, Tony mă cheamă la telefon. Îi explic imediat că am venit pentru a mă lămuri cu el asupra problemei care mă opune lui Rudy.

- Rudy, nici o problemă!

Iată răspunsul la care mă așteptam! Ah, acești orientali! Dar Tony continuă și, în sfârșit, îmi vorbește într-un limbaj clar și precis, în stil european: "Nu Rudy vă învață, ci eu!" Surprinsă, îi mulțumesc și închid telefonul, fără a-l întreba altceva în plus.

Grădina se pierde în întuneric. M-am refugiat pe balconul iluminat, pentru a-mi continua scrisul...

Reflectez la ciudățenia situației, la singurătatea mea în săptămâna Crăciunului, la eșecurile repetate: de ce mi-a dispărut posibilitatea de a percepe vibrațiile și de ce mi-a apărut fugitiv numai în vila lui Mercado, ca și cum era un semn pentru a mă alunga de acolo? Din ce motiv Agpaoa, care îmi este favorabil, nu ne-a ajutat? Cum se face că în 16 zile nu am putut asista nici măcar la o singură "operație"?

Această suită de întrebări rămâne fără răspuns. Să fi venit oare în Filipine numai pentru a fi plasată în condiția de a scrie? Și asta nu numai pentru a redacta câteva pagini de amintiri, pe care ulterior să le abandonez într-un sertar, ci pentru a expune un itinerar, pentru a-i informa pe cei care caută altceva și a-i ajuta să înceapă o mutație?... De aproape zece ani sunt mută. Cu toate că altădată publicam sau mă manifestam în mijlocul grupului medical pe care-l animam! Dar, înțelesesem foarte repede că era inutil să-mi afișez opiniile într-un mediu oficial și că ideile mele păreau revoluționare chiar și în sânul grupurilor care gândeau "diferit". De atunci, încet, ideile progresează, în parte datorită ziariștilor din presa scrisă, de la radio și televiziune, care nu au numai dorința de a informa, ci și pe aceea de a surpinde. Corpul medical este astfel constrâns să se informeze puțin dacă vrea să nu se găsească într-o poziție incomodă, complicată, în fața studenților și a bolnavilor. Nu mi se ceruse într-o zi să țin un curs asupra altui fel de medicină, diferită, în fața studenților de anul IV, în cadrul oficial al învățământului terapeutic? Studenții ceruseră o informare mai structurată decât cea din marea presă.

A sosit poate momentul de a se merge mai departe și de a ajuta la admiterea lumii senzațiilor și a puterilor supranormale? Nu ignor faptul

că unii, pentru a se apăra că au uitat o perioadă atât de lungă să ia în considerație această problemă, vor încerca să mă prezinte drept o persoană bântuită de halucinații; vor fi însă și dintre aceia care, citindu-mă, se vor liniști, văzând că nu sunt singurii care trăiesc senzații uimitoare pe car eu am îndrăzneala să le consider **normale**. Am verificat multe dintre aceste senzații personale în auriculomedicină, într-o manieră proprie, și am învățat să mă servesc de ele. Dar de ce să ies din atmosfera de pace în care m-am obișnuit deja? De ce să mă expun criticilor celor care nu au acces la această lume nevăzută și care își vor compensa inferioritatea printr-o agresivitate insultătoare? În orice caz, nu mai am de ales: ceva îmi impune să scriu.

Personalul hotelului privește "scriitorul" cu uimire, apoi cu solicitudine. Este redus sonorul televizorului, se vorbește încet.

Deodată, ajungând în camera mea, găsesc că situația este ridicolă. Cum de pot accepta această singurătate, acest timp irosit. Iar fiica mea este în vacanță, singură. Nu se mai poate așa, mâine mă voi reîntoarce la Paris, să fiu lângă ea!

A doua zi, la prima oră a dimineții, îmbrăcată ca pentru o călătorie lungă, pregătindu-mi hainele mai groase pentru clima pariziană, pe care le-am pus deasupra, în valiză, scol personalul hotelului, cer nota de plată, comand un taxi și mă interesez de programul curselor cu autocarul pentru Manilla.

Bagajele sunt deja în holul hotelului, taxiul își face apariția în grădină, când sună telefonul: "Este pentru dumneavoastră, doamnă!"

Este Christian. Îmi explică hotărârea lor de a trece să mă ia de la Baguio, în această după-amiază, pentru a merge să vedem terasele din Banawe (cea de-a opta minune a lumii), apoi vom merge să-l filmăm pe Mercado. Se scuză pentru faptul că m-a sunat așa devreme, dar chiar acum pleacă să verifice camera de luat vederi închiriată recent și al cărui mecanism de încărcare nu funcționează bine. Imediat ce reparația este făcută, vor pleca spre mine.

- Imposibil, mă reîntorc la Paris, taxiul mă așteaptă, iar bagajele sunt deja în el.

Insistă. Nu le pot face una ca asta în momentul în care totul se aranjează, iar Banawe merită schimbarea hotărârii luate. Mă las convinsă, dar să se grăbească! Taxiul este contramandat, bagajele

duse înapoi în cameră. Trebuie să aștept opt ore... Cum să le utilizez? Soarele îi redă grădinii o înfățișare extrem de primitoare. Ce să fac aici, dacă nu să scriu!

- Crăciun fericit, La mulți ani!

Patru copii fermecători îmi fac urări și interpretează cântece de Crăciun sub un soare strălucitor.

Și trec la scris. Sunt constrânsă să scriu și, de altfel, nu aș avea nimic altceva de făcut; îmi pierd timpul de aproape trei săptămâni! Unde este liberul meu arbitru?... Pândind camioneta, îmi imaginez zâmbetul lui Mondo și mă văd cățărându-mă lângă el, ceilalți stând pe bancheta din spate, iar după ei bagajele mele grămadă.

Aștept. Valiza este pusă din nou lângă ușă, hainele mai groase le-am pus mai dedesubt pentru a le avea la îndemână pe cele subțiri. Fiecare zgomot de mașină mă face să tresar, crezând că au sosit.

- Sunteți chemată la telefon!

- Camera de luat vederi nu poate fi reparată. Este cea de-a treia pe care o închiriem și care nu funcționează. Dar veniți la Manilla, l-am întâlnit pe șeful secției spirituale și un grup de parapsihologi. Veți putea să vă întrețineți cu ei, așteptând să ne sosească o nouă cameră de filmat.

- Îmi pare rău, acei oameni nu mă interesează. Eu vreau să intru în contact cu tămăduitori, fără intermediari. De acum înainte mă consider independentă față de grup și vă urez mult noroc!

Plecând imediat în centrul orașului, îmi imaginez că voi putea rezerva un loc în primul avion spre Paris. La agenție însă, funcționarul ridică brațele spre cer. Toate cursele sunt completate în această perioadă a Crăciunului!"

Sunt prizonieră! Totul este prevăzut în acest sens, iar Agpaoa știa! Sunt mai liberă decât o pasăre în colivie? Sunt exasperată, revoltată. Dotată cu o nouă provizie de hârtie luată de la agenția companiei aeriene, mă reîntorc la hotel, constrânsă să scriu.

Când soarele apune, locul meu de refugiu se transferă din grădină în micul salon. "Crăciun fericit!" Sunt zece copilași afară, în întuneric, cu nasurile turtite de geamul ferestrei, surâzători, strengari, fermecători. Personalul hotelului, care privește emisiunea la televizor, îi consideră inoportuni și îi alungă... "Dumneavoastră trebuie să scrieți, doamnă..."

Da, scriu, dar de ce nu m-aș instala la Bauang pentru a face acest lucru?

4. BAUANG

A doua zi de dimineaţă, încă de la orele 7, traversam cu pasul mare parcul din Baguio de unde, cu un minicar multicolor, cu perdelele fluturând în vânt, se ajunge foarte repede în centrul oraşului şi cu un preţ convenabil.

Aici taxiurile au un tarif abordabil. Astfel că, tocmindu-mă, pot găsi unul care să mă transporte, inclusiv bagajele, până la Bauang, fără a greva prea mult bugetul meu.

Trecem pe la hotel, îmi iau bagajele, şi pornim la drumul pe care se succed munţi, văi, terase, sătuleţe cu colibe din paie. În sfârşit, îmi aparţin! În trecere, asist la mutarea unei locuinţe: o colibă din paie, fixată pe două trunchiuri de copaci, este cărată pe mâini şi spate de către cei din sat. Mezinul familiei, un copilaş, a rămas în căsuţă, cu nasul lipit de geamul ferestrei.

Ajungem fără piedici la Bauang şi plonjez cu bucurie în Marea Chinei, în decembrie! Ce senzaţie deosebită! La ieşirea din apă sunt asaltată de vânzătorii de scoici, ceea ce face parte din ritual.

Între două băi, neglijând terasa hotelului, mă retrag la umbra unui bambus pentru a scrie. Deodată, prezenţa cuiva în imediata apropiere mă distrage: un tânăr se aşează în faţa mea, mă salută în engleză şi-mi zâmbeşte. După câteva banalităţi, mă întreabă de unde sunt: "Paris". Cu un hohot de râs îmi spune că şi el este francez şi amândoi ne străduiam să vorbim englezeşte!

Numele său este Dominique şi a venit să găsească un loc calm în Filipine pentru a-şi relata aventurile într-o carte: călătorea de plăcere, când a fost luat drept spion şi făcut prizonier de către cambogieni. Locuieşte într-o căsuţa din paie, pe dună. Pălăvrăgim până la asfinţitul soarelui. Îmi spune că locuieşte în Japonia şi-mi explică modul în care trăieşte. S-a instalat acolo adunând de pe stradă mobilierul şi aparatele electrice de care avea nevoie. Spiritul de consum este la un asemenea nivel, încât frigiderele şi diversele aparate sunt în mod constant reînnoite şi cele vechi aruncate. Povesteşte cât de uimit a fost descoperind zi de zi paradoxul unei societăţi ierarhizate şi tradiţionale pe care s-a grefat, în plan material, un mod de viaţă american.

Are raţiunea unui bătrân înţelept, ştie să asigure protecţia în legătură cu anumite evenimente. Este un autodidact, format prin experienţa vieţii şi a întâlnirilor.

Încă de la sosirea mea aici, mă cuprinde un sentiment de eliberare. Accept fericită această şedere forţată, mă simt foarte bine aici. Am uitat cum arată pielea mea la culoare, atât de mult m-am integrat în rândul acestui popor care-mi surâde urându-mi un "Crăciun fericit". Şi deodată, realizez faptul că sunt la 18 000 de kilometri de Franţa! Trebuie să fac un efort considerabil pentru a realiza motivul prezenţei mele aici. Ca şi când ar veni de foarte departe în memorie, ca dintr-un vis urât, amintiri ies la suprafaţă: cineaşti, aparate de filmat, filme, bobine, încărcătoare, Mercado. Oare toate acestea au existat în realitate? Ating masa de lemn, ea vibrează sub mâinile mele! Şi pot intra eu însămi, progresiv, în vibraţie: totul este, în sfârşit, intrat în normal. Este o încântare pentru mine că pot simţi din nou cum vibrează lucrurile care mă înconjoară. Fiecare posedă "savoarea" sa. Pentru mâna care simte, percepe, înseamnă o altă deschidere asupra lumii. Cum s-o explici?

Această impresie este similară celei pe care am încercat-o la Cozumel (Mexic), loc celebru pentru platoul continental şi fauna din zona oceanului. Contemplam mai întâi suprafaţa oceanului, nimic nu mă impresiona. Când însă, punându-mi o mască cu ochelari, priveam în apă, o lume nouă, uimitoare, îmi apărea: sute de peşti de toate speciile, viu colorati, de diferite forme, care de care mai ciudate. Descoperisem o altă lume! O lume fabuloasă îmi devenea accesibilă sub o lumină necunoscută până atunci, ce venea de pe fundul mării.

Este ceva mai simplu să simţi vibraţiile celor ce te înconjoară, dar surpriza este aceeaşi, iar bucuria identică. Da, am regăsit astăzi acest univers privilegiat spre care Agpaoa a ştiut să mă conducă.

După ce am dat o raită prin piaţă şi am degustat specialitatea regiunii denumită "haslo-halo", compusă din îngheţată cu nucă de cocos, boabe de fasole zaharisite, boabe de orez, felii de cartof dulce şi un fruct violet al cărui nume nu-l ştiu, mă reîntorc la umbra bambusului de pe plajă şi mă instalez la masa de scris. Dominique este puţin mai departe, cu nişte filipinezi. Deodată mă întreabă: "Aţi văzut o înmormântare pe plajă?" Privesc spre plajă şi nu văd nimic care ar putea să se asemene cu o înmormântare; în timpul excursiilor din aceste ultime sfârşituri de săptămână, mă intersectasem totuşi cu una: o maşină americană, împodobită nebuneşte, purta pe acoperiş un sicriu din plastic aurit şi pe laturi coroane din flori artificiale; un difuzor puternic transmitea muzică religioasă, anunţând cortegiul. Urma familia, protejată

de soare de umbrele colorate. De departe, păreau niște legături de flori scăpate de pe dric. Într-adevăr, văzusem un mic grup în apropierea hotelului pe lângă care trecusem, niște filipinezi săpând o groapă în nisip și o tânără blondă agitându-se.

Dominique se ridică și mă conduce acolo. Tânăra, foarte palidă, este acum îngropată în nisip, lăsându-i-se afară numai capul. Un filipinez îi masează regiunea celui de-al treilea ochi (între sprâncene).

Întrebat de Dominique, filipinezul afirmă că este tămăduitor de la "Diplomat Hotel". Sar imediat și zic: "Nu l-am văzut niciodată pe acolo, este un șarlatan". Tânăra deschide atunci ochii, schițează un zâmbet, apoi, cu un accent american, spune:

- Speram că sunt tămăduitori veritabili aici! Mi s-a spus că Agpaoa și-a pierdut puterile tămăduitoare și mi s-a dat adresa lor, asigurându-mă că voi fi bine îngrijită.

Înțeleg situația: O organizație acționează pe baza reputației pe care Tony și alți câțiva au creat-o la Baguio; bolnavii sosiți în oraș sunt dirijați de către șoferii de taxi sau de hamalii hotelurilor spre "micii" vindecători care-și creează astfel o clientelă importantă, din veniturile obținute beneficiind și cei care au racolat-o. Iată doi asociați și unul dintre ei îmi strecoară discret în mână o carte de vizită, făcând astfel publicitate rapidă și directă.

Cu permisiunea lor și a tinerei, o examinez în timp ce este îngropată în nisip și frecată pe frunte. Aș vrea să știu dacă îmi este posibil să percep energia pe care presupun că i-a transmis-o vindecătorul. Plecând mâinile la 10 centimetri de nisip, pe deasupra ei, constat că vibrațiile apar numai la nivelul ombilicului, deci departe de mâinile vindecătorului.

Lângă Agpaoa aș fi simțit cu siguranță imediat energia degajată de tămăduitor. Cât privește barajul energetic la nivelul ombilicului, el ar fi fost fără îndoială forțat și energia repartizată armonios pe tot corpul bolnavei.

Mă prezint celor doi, dornică să le cunosc reacția: medic, elevă a lui Agpaoa. În continuare, totul se derulează rapid. O scot pe tânăra clientă din nisip și o trimit să se spele pe malul mării, înainte de a se reîntoarce la Baguio pentru a-i face "presopunctură". Tânăra, tristă că trebuie să plece când soarele este încă sus și strălucește, se uită întrebătoare la mine iar eu le propun celor doi să o trateze în camera mea. Nu! Îi vor face presopunctura la Baguio. Ghicesc că nu vor ca noi două să ne cunoaștem mai îndeaproape. Îmi explică faptul că apăsând

în anumite locuri, vor restabili coloana verticală a femeii, pe care zăresc cicatricea unei intervenții chirurgicale pentru scolioză evolutivă, și se duc.

În ceea ce-i privește pe cei doi, încerc ostilitate și scepticism. Știu că pentru a aborda problema vindecătorilor, trebuie să te rupi de pregătirea și cunoștințele anterioare, să accepți toate informațiile, să-ți păstrezi o mare libertate de gândire, dar falsa lor identitate ca vindecători de la Diplomat Hotel m-a făcut să-i consider de la început necinstiți.

Zâmbesc la incidentul produs și de mutra celor doi.

Apoi, încerc să-mi regăsesc calmul și umilința de a aborda acest caz în profunzimea sa, de a mă pune sub semnul întrebării. Îngroparea pacientei lor în nisip avea probabil un sens simbolic pe care l-am scăpat din vedere. Abandonul, simbolic, al corpului fizic de care această tânără și frumoasă femeie era prea atașată, undeva în subconștientul ei, putea să aibă efect. Acea cicatrice lungă o făcea să-și piardă poate puțin din importanța pe care și-o atribuia. Blocajul energetic cauzat de această cicatrice va fi probabil înlăturat prin presopunctură (acesta este un procedeu binecunoscut în neuroterapie).

Această femeie era lividă sub nisip. Deci, se petrecea ceva cu ea! Fața ei s-a înroșit imdeiat ce i-am vorbit. Oare am rupt farmecele?

Ar fi fost mai inteligent din partea mea să intru în jocul lor. Ar fi trebuit, așa cum procedasem la Agpaoa, să fiu atentă la ce fac ei pentru a învăța, nu pentru a judeca. În perioada aceea eram în convalescență. Îmi pierdusem facultatea de a utiliza cunoștințele mele anterioare, precum și spiritul meu critic. În două luni reușisem să recuperez și să acumulez foarte mult. Înaintând în starea de spirit a unui alt sistem de gândire, acest lucru mi-a devenit mai dificil.

Cu toate acestea, spiritul meu științific s-a dovedit a fi defect. Fiecare fapt luat în considerație trebuie verificat înainte de a fi reținut ca valabil iar eu m-am bazat pe "se zice că". De ce nu i-am întrebat care este originea lor? În orice caz, numai intelectul nu permite abordarea acestor fenomene care țin de un cu totul alt ordin. Trebuia s-o rup, "s-o tai" cu el, să trec pe un alt registru, să comunic cu ei într-un alt mod, mai subtil, folosind o altă "parte" din mine. Dar această declanșare nu se produce în interiorul meu, decât după un efort de voință, deoarece sunt copleșită de numeroșii ani de cultură occidentală! Totuși, motivațiile afective facilitează această declanșare, această desprindere care se poate realiza chiar și spontan, așa cum a fost cazul în momentul morții tatălui meu.

Această declanşare sau desprindere poate fi facilitată prin dragostea pentru natură. Ea constă în a uita de propriul corp pentru a te topi, a te confunda în cosmosul cu care formezi o singură entitate. Mergând pe plajă sau scăldându-mă în această apă caldă a mării, totul devine mai uşor. Totul este calm, armonios, frumos, în acest asfinţit de soare. Intru în legătură cu elementele peisajului. Mă topesc în cerul albastru care începe să se întunece, în marea care scânteiază, în ultimele licăriri ale acestei zile care se încheie. Doar corpul meu fizic merge pe malul mării, celălalt se topeşte în elementele cosmosului.

Aşa trebuie să fie abordat bolnavul, introducându-te în problema sa fără nici o prejudecată. Numai atunci îţi apare în majoritatea cazurilor o soluţie originală, pe care poţi eventual să o controlezi apoi prin metoda analitică. Poate că în aceasta constă o aplicare a mediumităţii în medicină.

Esenţialul nu este de a da o explicaţie teoretică acestor fenomene, ci mai degrabă de a fi capabil să le trăieşti, de a şti să le faci să apară, să se manifeste. Numai atunci ştii despre ce este vorba! Acestea mi se par a fi premizele esenţiale.

În comparaţie cu cea mai mare parte a confraţilor mei medici, aceste fenomene nu mă îngrijorează. Ele îmi sunt familiare şi chiar îmi incită curiozitatea. Dacă, mergând mai departe, mă întreb asupra originii stărilor mintale alterate, pot emite ipoteza că profunda lor cauză rezidă uneori în necunoaşterea existenţei fenomenelor care ocupă etajul (nivelul) corpului eteric şi spiritual. Corpul fizic (legat încă din copilărie prin normele lumii iudeo-creştine care îi impun un mod de percepţie, un sistem de referinţă) refuză, la un moment dat, să admită existenţa percepţiilor extrasenzoriale care aparţin celorlalte corpuri. Din aceasta rezultă un conflict. Diversele părţi ale fiinţei se înfruntă fără a se recunoaşte.

Logica intelectuală VREA să impună logica SA universului şi se află în stare de eşec la nivelul realităţii traite. Eu împărtăşesc părerea lui Castaneda ("Iarba şi micul fum") care distinge realitatea obişnuită de cea neobişnuită.

Cunosc din experienţă groaza care ne cuprinde când ne confruntăm brutal cu realităţile lumii invizibile. Ghicesc momentele oribile pe care le trăiesc cei care ajung aici fără o structură solidă prealabilă şi fără ghid.

Mă întreb asupra calităţilor pe care trebuie să le posede un medic şi asupra celei mai bune modalităţi de a orienta un diagnostic şi o terapeutică.

De exemplu, este bine cum procedează un prieten al meu de a penetra în psihologia pacientului pe calea mediumităţii şi de a stabili

astfel problema acestuia? Este de preferat utilizarea interogatoriului strâns, însoţit de o multitudine de examene, analize şi teste? Trebuie să ne întrebăm în legătură cu modul de selecţie care guvernează alegerea viitorilor medici? Şi să repunem tot sistemul medical în chestiune?

Mărturisesc că mi-am pus serioase întrebări în ziua în care am văzut o femeie bolnavă (purtând o agrafă prinsă pe ureche "pentru a slăbi") şi când, examinând-o, am descoperit un cancer recidivat la sân şi metastaze pulmonare bilaterale; agrafa îi fusese pusă în urmă cu 15 zile de către un vechi internist care omisese să procedeze la examenul medical cel mai elementar. A fost suficient să trec cu palmele pe deasupra sânului său, la distanţă, pentru a simţi cum mă înţeapă în degete enormul focar: **îţi mulţumesc Agpaoa!**

5. NIMIC NU SE PETRECE DIN ÎNTÂMPLARE LA BAGUIO

Este ceea ce pretindea Jean-Noël, după o şedere de opt luni lângă Tony. Alţii spun chiar că aceia care vin aici sunt însărcinaţi cu o misiune de către o putere superioară. Ei ar avea un rol de jucat, mare sau mic, **în pregătirea erei Vărsătorului care se anunţă ca o eră de profunde mutaţii, în timpul căreia spiritualitatea va depăşi materialismul.**

Sub adăpostul meu de bambus, aşezată cu faţa spre mare, puţin înainte de Crăciun, întâmplarea rezultată aşa cum este ea din eşuarea unui plan, îmi convine! A scrie în aceste condiţii este o misiune plăcută. Observ pescarii care aruncă năvodul. Aici toţi se grăbesc să strângă minusculii peşti pe care îi vor pune la uscat. Această viaţă marcată de culori, de parfumuri, zâmbete, această abundenţă a produselor solului şi mării mă fac să iubesc insula Luzon. Bărbaţi şi femei se preumblă pe plajă. Au eleganţa săracilor: fineţea, curăţenia, bogăţia culorilor; privirea lor este amicală, părul frumos, de culoare închisă, contrastează cu albeaţa dinţilor. Sunt bogaţi în soare, în nisip, în marea albastră, în ceruri luminoase.

- Crăciun fericit, de unde eşti?

Aici fiecare ştie să comunice cu celălalt. Aceasta constituie pentru francezi o uimire permanentă, atât de mult s-a înrădăcinat obişnuinţa de a-l ignora pe cel de alături, obişnuinţă care mai este considerată pe deasupra şi "de bună cuviinţă".

Scriu... Doi tineri filipinezi apar lângă mine, au ochii de culoare închisă, privirea inteligentă; se așează la masa mea, în față, mă observă un anumit timp, apoi mă bombardează cu întrebări.

Cum vă numiți? De unde veniți? Câte zile veți sta? La ce hotel? Ce scrieți?... Îmi privesc foile de hârtie: peste 100 de pagini, și răspund aproximativ:

- Corespondența mea.

- Așa de mult?

- Este textul unei lecții de medicină, le spun, și-mi continui argumentul...

Într-un fel este adevărat. Peste câteva săptămâni, trebuie să țin o conferință despre auriculomedicină în fața unor acupunctori. Interlocutorii mei se prezintă: sunt studenți la medicină, la colegiul "Saint-Louis" din Baguio; o școală de mare reputație, îmi spusese un tânăr american în autocarul Manilla-Baguio, venit pentru a face un stagiu de chirurgie.

Noii veniți trec direct la subiect:

- De ce ați pus ieri mâinile pe deasupra femeii albe?

- Pentru a o examina.

- Dar ea era îmbrăcată și acoperită cu nisip!

Mă supun unui adevărat interogatoriu... Le explic că, în felul acela pot examina un bolnav. Da, am făcut studiile la Paris; da, eram medic de spital.

Conduc ancheta fără a-mi lăsa timp să răsuflu. Accept să răspund la toate întrebările lor. Pot astfel să judec turnurile spiritului lor, forma lor de educație. Sunt inteligenți, dotați cu o logică implacabilă și cu o facultate surprinzătoare de a degaja esențialul.

Deodată se ridică, îmi întind mâna și-mi declară că sunt foarte fericiți că au întâlnit un medic așa cum sunt eu și se așează din nou. Îi găsesc admirabili prin felul în care conduc inchiziția entuziastă și politicoasă.

Unul dintre ei se scarpină în cap și revine la femeia albă.

- Cum puteți să simțiți fără să atingeți?

Am în față două fețe curioase, patru ochi negri care scânteiază în noaptea care se lasă.

- De ce ați pus mâinile pe deasupra corpului acelei femei?

Ghicesc problema lor. Cum se face că eu, femeie albă, pe deasupra și medic, am folosit acest gest de tămăduitor? Cum de m-am apucat să pun în derută prin acest gest pe cei doi vindecători locali? Cele două spirite raționaliste filipineze sunt uimite și panicate. Frumosul lor sistem raționalist este în deficit. M-au chestionat cu grijă asupra trecutului meu,

asigurându-se de autenticitatea mea medicală, de bunul meu simț și trec acum la cea de-a doua parte a interogatoriului: aspectul irațional al comportamentului meu.

Prezenți ieri la scena petrecută, m-au observat, au obținut unele informații despre mine de la personalul hotelului, fără însă a fi pe deplin satisfăcuți. Atunci au hotărât să facă o cunoaștere mai amplă a mea prin abordare directă, ceea ce explică felul hotărât, autoritar, în care s-au instalat în fața mea.

Ce să le spun dacă nu faptul că la Baguio, "foarte aproape de colegiul vostru de medicină, există un mare tămăduitor, cunoscut în lumea întreagă. De la el am învățat ceea ce cunosc". - Este deci adevărat, există o "putere";" în ce cărți se scrie și se învață aceasta?"

Încerc să le explic prima lecție de acupunctură a lui Lavier. Imaginați-vă o masă și pe ea diferite obiecte. Există două modalități de a le cunoaște: să le inventariezi în felul în care ar face-o o broască țestoasă, adică dându-le ocol și analizând fiecare obiect în parte, sau survolându-le ca un vultur. Da, am simțit vibrațiile pe care le emana bolnava și am detectat blocajele energetice. Cum le simt? Plimbându-mi mâinile pe deasupra corpului său. Descifrând sensurile lor, lucrând asupra propriei tale persoane... nu din cărți.

Nu pot decât să le dau adresa lui Agpaoa. Dar presimt că, mergând să se instruiască la un tămăduitor, acești viitori medici se vor teme să coboare de pe piedestalul unde vor a se cocoța. Ei încă nu pot accepta să facă demersul pe care l-am făcut eu. **Nu posedă încă umilința necesară pentru a trece prin poarta strâmtă a cunoașterii.** Ei vor mult să afle totul de la mine, căci eu aparțin corpului medical. Îl refuză pe vindecătorul Agpaoa. Sunt atât de tineri, dar s-au instalat deja în turnul de fildeș!

Mă părăsesc când se lasă bine întunericul nopții, gânditori, neliniștiți, zguduiți de un dialog cu un medic venit de departe.

A doua zi dimineața, luând micul dejun în decorul natural deosebit, reflectez la aventura mea, la straniul drum parcurs în acești ultimi ani. Cum de m-am desprins de noțiunea de datorie insuflată de mama mea? De această supunere față de o viziune a lumii, convenabilă, în mod cert, dar care nu avea nici o corespondență cu realitatea mea interioară.

Cum de am înțeles dependența noastră față de cosmos, ca singura realitate? Cum de am știut că restul nu era decât artificiu? Studiul

astrologiei m-a ajutat mult la aceasta, iar contactul regulat cu simbolurile planetare ia uneori forma unei meditații. Pozițiile acestor planete în ziua nașterii noastre constituie adevăratul schelet al corpului nostru fizic, eteric și spiritual. De-a lungul zilelor un același simbol poate lumina diferit. Această iluminare depinde de ciclul propriu al planetei respective, dar și de aspectele pe care le ia de la celelalte planete care se deplasează pe cer.

Un simbol poate să rămână timp îndelungat fără "glas", fără a indica ceva: el este reprezentat de o planetă lentă, dar, când apare pentru ea vremea de a se trezi, se manifestă plenar. Atunci se descoperă fabuloasa organizare a lumii și caracterul implacabil al legilor sale. Astrologia previzionistă permite stabilirea datei la care conținutul simbolic se va desfășura. Dar ea nu ne dă cu adevărat o autorizație de a ști în ce fel vom trăi. Aici intervine eventual simțul prevestitor... și, fără îndoială, liberul arbitru! Dar, trebuie să cunoaștem viitorul? În ceea ce mă privește, prefer să-mi păstrez senzația de a mă conduce după placul inimii. Mai ales că... deocamdată nu e cazul altfel.

Caut un adăpost liber sub un bambus. Peter, un englez pe care mi l-a prezentat Dominique, îmi oferă unul.

Are același spirit curios, face aceleași pauze de tăcere după ce-i spun câte ceva. Eu, care am fost un timp atât de îndelungat în contact cu cei care au o pregătire superioară și un bagaj substanțial de cunoștințe teoretice și acum sunt confruntată cu cei care au numai o experiență de viață, mă declar uimită de calitatea mea din urmă. Aceștia au un simț al vieții, o manieră de a cunoaște ființele din jurul lor, care mă uimește. În legătură cu acest fapt, mă gândesc la posibilitatea ca studiile să atrofieze într-un fel inteligența, în profitul unei forme a memoriei. Prea mulți elevi buni se îmbarcă pe corabia vieții având asupra lor zarurile măsluite ale unei științe oficiale, uitând să trăiască și să învețe să gândească prin ei înșiși. În viață ei nu se referă decât la modele care le-au fost impuse. Acest automatism este deosebit de caricatural la oamenii politici care sunt constrânși să se închidă într-un sistem.

După Peter, la câteva ore după ce fusesem până în centrul orașului pentru a încerca să rezerv un taxi pentru Manilla, la 25 decembrie, și revenisem pe plajă, apare sub umbrarul meu vânzătoarea de scoici, care se angajează într-o convorbire cu mine, punându-mi întrebări:

- Ce faceți dumneavoastră aici? De ce sunteți singură? Unde este soțul dumneavoastră? De ce scrieți toată ziua? Ați mai venit pe aici

săptămâna trecută cu un domn și câteva săptămâni mai devreme cu alții! Mi-ați cumpărat atunci o scoică mare.

Mă credeam singură, necunoscută, departe de toate...

Îi declar identitatea mea, profesia, îi mărturisesc interesul pe care-l am față de tămăduitori.

- Tony Agpaoa a sosit aici, afirmă ea.

Cu siguranță că s-a înșelat! Sau probabil că va veni în curând pentru a se întâlni cu un grup de francezi.

- Nu-mi place Agpaoa. Este prea dificil să te apropii de el. Eu îl prefer pe Mercado, el primește pe toată lumea.

Îi explic că dintre tămăduitorii filipinezi, Tony Agpaoa este o vedetă internațională și că timpul său este absorbit de realizarea unui **ashram.** Dar Rudy și Niéves îl secondează foarte bine și sunt accesibili tuturor. El trebuie să se protejeze în fața mulțimii. Spunea într-o zi că în cursul unei călătorii în America de Sud, erau numeroși cei care, strânși în jurul său, vroiau o amintire de la el. Au început prin a-i smulge un nasture de la vestă, și au sfârșit prin a o face fâșii. Nemaiavând ce lua ca îmbrăcăminte de suprafață, au vrut firele lui de păr. L-a salvat poliția, cu greu, smulgându-l din mijlocul acelei mulțimi violente! Venit în Franța pentru a cunoaște Parisul, a fost atât de mult solicitat, presat, să trateze diverși pacienți suspuși, încât a plecat fără să viziteze ceva și fără a onora bucătăria franceză, așa cum și-ar fi dorit!

Vânzătoarea admite punctul meu de vedere, apoi povestește propria-i istorie, vrând să dovedească faptul că marea și soarele sunt cei mai buni tămăduitori.

Trăind la Baguio, în căldurile zilei, frigul nopții și umiditatea din sezonul ploilor, având permanent reumatism și tușind, credea că va muri. Într-o zi a părăsit definitv localitatea pentru a trăi la Bauang, la căldură. Face baie în mare zilnic, se deplasează foarte mult pe jos, de-a lungul falezei, pentru a-și vinde scoicile, nu mănâncă deloc carne ci numai legume, pește și fructe. Se simte bine, este fericită că trăiește astfel, liberă sub soare. Articulațiile, sinusurile, plămânii săi sunt acum în bună stare! Da, cei mai buni tămăduitori sunt clima, soarele și odihna! Când străinii vin aici, ea ghicește cine se va vindeca și cine nu. Bolnavii din naștere - și îi desemnează pe cei care schioapătă, ale căror membre sunt atrofiate, orbii, cei care sunt în cărucioare rulante nu se vor vindeca. Aceasta este **karma.** Trebuie să recunoști **karma.**

Anumite rele pot fi vindecate cu ajutorul soarelui, al regimului alimentar, al curei de slăbire, al băilor în mare, al masajelor cu alge. Trebuie să știi să-ți alegi viața și locul în care să trăiești, dar și munca. Trebuie să știi să părăsești totul pentru calm, liniște. De exemplu, cum să trăiești la Manilla fără a te îmbolnăvi? Îi împărtășesc părerea.

- Dumneavoastră sunteți medic, continuă ea, eu am 50 de ani de experiență a vieții. Este suficient să privesc în jurul meu pentru a înțelege; îi privesc și știu cine se va vindeca și cine poartă o **karma**.

Despre cea de-a treia categorie de bolnavi, cei care pot fi vindecați dacă cineva intervine, ea nu vorbește, ceea ce regret. Ea a înțeles, totuși, că există boli congenitale, dobândite, și de degenerescență, legate de climat, de alimentație, de neadaptare, de dependență.

A sesizat și poate exprima clar interesul pentru balneoterapie, masaj, regim, cure climatice, pentru viața echilibrată.

Mă părăsește pentru a merge să confecționeze coliere de rândurî duble, așa cum i-am sugerat eu.

Soarele coboară. Dominique și Peter vin lângă mine și discutăm îndelung sub soarele în asfințit. Abia ne-am cunoscut, veniți aici din trei țări diferite, și nu ne vom mai revedea niciodată, fără îndoială. Paradisul, pentru mine, trebuie să fie asemănător acestui peisaj: o lungă plajă părăsită, marea albastră, palmierii care foșnesc, personaje destinse și surâzătoare - misterul, imprevizibilul, incredibilul, care pot surveni în fiecare moment într-o lume magică.

O fetiță trece pe aproape, mă privește cu atenție și drăgălășenie, apoi se îndepărtează fugind. O cunosc dar nu-mi dau seama, unde am întâlnit-o? Câteva minute mai târziu apare din nou, în compania Doamnei Agpaoa și a secretarei sale. Este fetița cea mică a lui Agpaoa. Doamna Agpaoa se miră cum de nu m-a văzut mai devreme.

Apare și Tony în persoană, îmi întinde mâna, afirmă cât este de fericit că mă vede aici și apoi imediat mă întreabă:

- Aveți materialul la dumneavoastră?

Este o frază binecunoscută, care o pregătește, fără îndoială, pe următoarea:

- Vreți să tratați aceste persoane?

Cine oare are nevoie și solicită la această oră intervenția mea? Îmi imaginez că este vorba de cineva cu o afecțiune gravă din anturajul lor.

Contrar așteptărilor mele, continuă:

- Ați vrea să mă tratați pe mine, soția mea și secretară?

Rămân mută. Adaugă:

- Veți începe cu mine.

Această sosire neașteptată, această cerere bruscă și extraordinara șansă pe care o reprezintă această propunere mă tulbură câteva momente. Este deznodământul brutal al unei situații care stagna de trei săptămâni.

Ce voi vedea și simți tratându-l? Cunosc, pentru că am citit cartea lui Alfred Setler "Vindecările psihologice", că Tony poate fi testat cu dificultate prin mijloace obișnuite. Doctorul Motoyama din Tokyo a vrut, în mai multe rânduri, să-i facă o electrocardiogramă lui Tony atunci când acesta intra în transă, dar aparatul s-a defectat.

În timp ce ne deplasam spre camera mea de la hotel, mi-am făcut repede, în gând, planul. Știu că va trebui să fiu promptă în examinare ca și în tratament. Totul merge foarte repede în viața lui Agpaoa. Mă fixez asupra examinării corecte a unei singure urechi, în loc să le văd superficial pe amândouă.

Cerându-mi să-l tratez, el mă asigură asupra calității vibrațiilor mele. Se întâmpla uneori să-mi spună: "Nu vă apropiați de această persoană, există o incompatibilitate între vibrațiile dumneavoastră și ale sale, ceea ce vă va face rău". Știu că nu există incompatibilitate între cele ale lui Tony și ale mele. După afronturile pe care mi le-a făcut Rudy, mă simt acum complet înviorată.

Ajungem la scara hotelului. Un moment mă cuprinde neliniștea. Este vorba de o simplă punere în ordine a energiei sale, sau îmi cere să-l tratez întrucât este realmente bolnav?

Intrăm. În timp ce îmi caut în trusă plăcuțele de culoare, el răspunde la întrebarea pe care, de fapt, nu i-am pus-o: "Sunt hipersensibil acum". Cum să nu mă uimească?

Apreciez situația la justa sa valoare: de aproape trei săptămâni caut cu disperare să întâlnesc, să văd la lucru un tămăduitor și, deodată, trăiesc în intimitatea celui mai mare dintre ei, testându-i pulsul și urechea, pe punctul de a descoperi cum circulă energia la acest om.

Verific proiecția culorilor pe diferitele părți ale urechii sale. Totul se prezintă așa cum îmi imaginam, conform normelor, dar constat ceea ce m-a anunțat: o extremă sensibilitate care se asociază, fără îndoială, cu aptitudinile sale și care îl fac, într-un anumit fel, vulnerabil. Înțeleg mai

bine acum de ce se protejează (după agresiunile suportate în cursul vieții sale) și de ce se eschivează când vibrațiile interlocutorilor nu sunt în armonie cu ale sale. Tony și cu mine nu am avut niciodată convorbiri aprofundate, lungi, dar mi-a spus că au fost răspândite numeroase calomnii la adresa sa, care l-au apăsat mult. Examinându-l, sunt în măsură să constat că ele îl afectează foarte serios.

Îi pun două ace și vreau să verific cealaltă ureche, dar mă oprește, așa cum era de prevăzut, și-mi spune: "Acum, controlul vibrațiilor". El se întinde. Eu îngenunchez lângă el. Situația ia o turnură din ce în ce mai neașteptată. Este rândul meu să practic controlul vibrațiilor asupra lui Agpaoa! Acest lucru mi se pare atât de caraghios, că-mi trebuie un moment pentru a-mi aduna ideile. Îndepărtez degetele, întind brațele și țin palmele la distanță de corpul său, trec în stare de receptivitate: devin atentă la vibrațiile care îmi ating palmele. Apoi am o secundă de neliniște: dacă nu voi simți nimic? "Nu!" îmi zice Agpaoa; înțeleg, știe că mă rătăcesc în gânduri, că nu mă concentrez suficient. Concentrându-mă, percep niște vibrații fine, rapide, subtile.

În genunchi, cu mâinile planând pe deasupra corpului profesorului filipinez, îmi imaginez că cineva din exterior ar fi gata să râdă, zărindu-mă... "Nu!", zice el din nou.

Mă readun, simt cum îi vibrează brațele, mâna, urc din nou până la cap pentru a trece cu palmele pe deasupra celuilalt braț al său. "Da". Dacă prietenii mei de odinioară m-ar vedea practicând aceasta, ce mutră ar face? "Nu!", repetă Agpaoa care devine nerăbdător!

Cum de știe când rătăcesc cu gândul, când nu mă concentrez? Înțeleg atunci că acest tratament constituie de fapt un test la care mă supune pentru a mă cunoaște mai bine. De data aceasta îmi golesc mintea de alte gânduri și intru în stare de receptivitate. Parcurgând traseul pe deasupra corpului, în întregime, întâlnesc vibrații foarte fine, rapide, vioaie, ușoare, și le "înscriu" în palmele mele, imaginându-mi că aceasta este o referință pe care vrea să mi-o acorde.

Vreau să mă asigur de acest lucru, întrebându-l:

- Vă aflați într-o stare normală în acest moment?

- Da, dar uneori v-am tatonat și eu, zice el ușor batjocoritor.

Deci, asta era, dau un examen! În timp ce eu percep vibrațiile sale, el mă "ghicește".

S-a sfârșit. Se ridică, pentru a pune capăt acestei ședințe. Îmi vorbește în engleză și încerc să-l înțeleg cât mai bine, fără să-l fac să repete frazele.

Îmi explică opinia că sunt greu de urmărit, întrucât trec fără încetare de la un corp la altul. Sunt împărțită în trei planuri: senzitiv, emoțional, intelectual. Mă împrăștii, nu știu să mă reunesc și să fiu "una". Trebuie să învăț să fac acest lucru pentru a profita la maximum de energia mea, dar și pentru ca el însuși să-mi poată transmite forțele sale.

Îmi relevă, de asemenea, că-mi asum un risc îngrijind anumiți bolnavi grav. Nu este bine să intru direct în legătură cu ei. Acesta este un lucru "foarte dăunător" pentru mine. Adun direct de la ei vibrațiile nocive și le dau energia proprie. Este un lucru care nu mai trebuie făcut. Energia necesară trebuie luată din exteriorul meu: de la soare, de la lumină. Îmi desenează, pe o bucată de hârtie, un triunghi ascuțit.

Îmi amintesc experiența pe care a făcut-o cu mine într-o zi, când trata prin magnetism. Forțele mă părăseau, a trebuit să mă așez pe scaun, plină de transpirație. În mod voit se "legase" de mine pentru a "reîncărca" bolnavul cu energie și a mă face să înțeleg, fără cuvinte, existența acestui fenomen. Astăzi, îmdrăznește să-mi vorbească, aici!

În continuare îmi explică modul în care circulă energia și numește aceste **chakras**; este un lucru prea complicat pentru mine; începuse să vorbească prea repede, le voi studia înaintea viitorului meu voiaj în Filipine pentru a profita mai mult de învățămintele sale. Cele două ace sunt tot în urechea lui. Le scot, un punct sângerează, vreau să-l șterg, el refuză; are fără îndoială, motivele sale!

Nepierzând din vedere... corpul meu intelectual, îl întreb dacă ar accepta să se lase examinat în "starea de tămăduitor". Consimte. Pumnul său este acum în mâna mea, iar în cealaltă am lampa pliantă. Simt că a intrat în vibrație. Ce se va întâmpla cu becul lămpii, se va defecta așa cum s-a întâmplat cu aparatele japoneze sofisticate? Îl scutur de pumnul ce-l țin în mână pentru a-l relaxa și-i zic: "Încetișor, vă rog, vreți să aveți grijă de lumina mea?" Înțelege, zâmbește, își relaxează tensiunea care mai înainte îi creștea vertiginos. Atunci îl testez rapid și relizez cum funcționează în acest moment. Este perfect "reunit". Toate vibrațiile sale se manifestă împreună, pe toate plajele urechii, ceea ce este anormal. Oamenii obosiți își pierd astfel energia și dispersează într-un mod mai mult sau mai puțin omogen cele șapte energii pe cele șapte zone, iar pulsul lor, în acest caz, oferă la palpare o senzație care indică slăbirea organismului.

Nu pot examina decât o parte, mă întrerupe: "S-a terminat". Totul trebuie să meargă repede pentru a-l satisface. Asta nu ține de nerăbdare la el, ci de

vivacitatea sa de spirit. "Şi acum, vă dau forţele mele". Îmi pune o mână pe frunte iar cealaltă puţin mai sus de ceafă şi murmură în tagalog cuvinte de neînţeles. Primesc forţele pe care el are bunăvoinţa să mi le transmită.

"Acum, s-a terminat, veniţi să serviţi ceva în vila unde ne-am instalat. Avem mai multe: una pentru Nievés şi Rudy, una pentru Fred şi soţia sa, două pentru noi".

Astfel voi avea... neplăcerea să-i revăd pe Rudy şi Fred.

În grădină, ne intersectăm cu Dominique. Îl prezint lui Tony şi, spre marea mea uimire, îl invită amabil să ne însoţească!

În timp ce pălăvrăgim pe terasă, observăm că Dominique fumează foarte mult, aprinzând ţigară de la ţigară. Îl asigur că pentru combaterea acestui exces, un simplu ac înfipt corect într-un loc precis îi va diminua apetitul de fumat.

Curios, Tony mă invită să încerc această metodă pe Dominique, care acceptă imediat încercarea propusă.

Arătându-mi o masă mare afară în grădină, Tony ne invită să luăm a doua zi dimineaţă dejunul cu familia şi invitaţii săi, apoi masa de prânz, iar seara să sărbătorim, tot împreună, ajunul Crăciunului. Uitase că grupul de francezi soseşte mâine? Vrea să mă izoleze de el? Ne acordă o favoare?

Trebuie să precizez că, începând din acest moment, încetez să scriu. Am impresia că cineva, şi de ce să nu-l numesc - Tony Agpaoa în persoană - este mereu prezent în spatele meu şi citeşte pe deasupra ce scriu. Vreau să rezist sugestiei pe care el ar putea s-o exercite asupra mea cu această ocazie, asta datorită faptului că am o repulsie faţă de scrierea mecanică. Astfel pretind că apăr liberul meu arbitru, ştiind în acelaşi timp că mă lipsesc de explorarea unui întreg domeniu.

Deodată, după lecţia lui Agpaoa, înţeleg pentru ce "Rudy nu e o problemă". Important este faptul că eu opun rezistenţă, că nu mă las în voie, că nu mă concentrez, că nu mă "reculeg", deci răul este în mine, nu mă supun forţelor exterioare, forţelor cosmice, la care trebuie să ader. Nu reuşesc să mă topesc în eveniment pentru a-l cunoaşte. Corpul meu intelectual domină adesea situaţia şi se izolează de celelalte corpuri ale mele. Aceasta împiedică "reunirea" mea, îl face pe Rudy să dispere; el vrea ca, prin excluderea mea din grup, să mă constrângă a mă supune legilor sale.

Deci, de fapt Rudy este un prieten, eu nu înţelesesem sensul pe care trebuia să-l atribui comportamentului său, sau, mai degrabă, nu am vrut să ascult sfaturile sale. De câte ori nu mi-a spus el "Închideţi ochii!"

Am înţeles şi învăţat într-o oră mai mult decât în trei săptămâni de aşteptare. Îmi aranjez foile de hârtie pe care am scris atâtea; ştiu că va trebui să termin această schiţă de carte la Paris.

Tony mi-l prezintă şi pe fratele lui Rudy, un tânăr, fiu de tămăduitor, frate de tămăduitor, nepot de tămăduitor, dar el nu are "darul" necesar şi urmează medicina! Ceea ce ţine de cea mai elementară logică! Îmi pune întrebări, este curios să afle unele lucruri de la mine, găsesc la el acelaşi spirit riguros, aceeaşi tehnică de interogatoriu ca şi la studenţii întâlniţi pe plajă. Ar vrea să studieze în străinătate, probabil în SUA.

Ajungem pe o foarte frumoasă plajă, cu nisipul alb şi strălucitor. Îl invit pe noul meu prieten să înotăm împreună şi îmi destăinuie că nu ştie. Încearcă mişcări în stilul "brasse", ţinând un picior pe fundul apei. Îi explic că există un stil foarte simplu: crawl pe spate, şi-i fac o demonstraţie. Trebuie că sunt foarte convingătoare, întrucât el se execută, iniţial cu precauţie, apoi, destul de rapid, înoată. Sunt tot atât de emoţionată ca şi el. Între două exerciţii, mai vorbim. Şi, deodată, mă întreabă: "Cum apreciaţi dumneavoastră oamenii cu pielea brună?" Îl fac să repete de două ori întrebarea. Problema mea constă tocmai în albeaţa pielii mele şi în părul meu blond care mă fac să fie reperată pretutindeni aici, în Filipine. Culoarea pielii filipinezilor este foarte frumoasă şi, în contrast cu dinţii lor foarte albi, au un efect foarte frumos. Mă întreabă dacă cunosc rezultatele descuamării pielii pentru a albi tenul. Sunt uimită să-l aud evocând această problemă. Poate din cauză că vrea să studieze în Occident.

Mă despart de fratele lui Rudy pentru că el trebuie să plece la Manilla. Nu am abordat problema care ne stătea pe buze: părerea fiecăruia dintre noi privind tămăduitorii filipinezi şi "puterea" lor. Există anumite subiecte aşa cum sunt şi anumite secrete de familie: nu vorbeşti despre ele la prima întâlnire.

Spre seară, în timp ce discutam vesel, în engleză şi franceză, un autocar se opreşte în grădină şi văd mâini care se agită la ferestre: este grupul de francezi care a sosit şi în întâmpinarea cărora alerg, părăsind masa pentru câteva minute.

Mai târziu, Tony mă invită să-l însoţesc pentru a ura grupului "bun venit". Nu rezist plăcerii de a mă instala lângă prietenii mei; urmează siesta, plaja, discuţiile şi noaptea se apropie. Se aprind lumini multe, decoraţia sărbătorească sclipeşte.

Cinez cu Tony și familia sa în această seară de Crăciun, împărțită între plăcerea de a fi primită de el și dorința de a profita de prezența prietenilor mei. Ei trăiesc departe de Paris și au avut grijă de mine în perioada convalescenței.

Tony reunește apoi toată lumea într-o sală mare. Deschide o sticlă de șampanie oferită de unul dintre francezi și mă servește cu o cupă.

Final neașteptat al acestei călătorii care începuse atât de prost: sărbătoresc Crăciunul, în mijlocul unei mici insule de francezi reuniți alături de Tony, cu o cupă de șampanie în mână. Cum aș fi putut să-mi imaginez acest lucru cu câteva săptămâni mai devreme, când Tony Agpaoa evoca prezența mea în Filipine în decembrie!

Apoi, ajutoarele intonează cântece, acompaniați la chitară, până la ora slujbei de la miezul nopții. În biserica San Antonio rochii colorate împodobesc femei și fetițe. Toată lumea cântă, în engleză, în latină, în tagalog. Frumusețe, urâțenie, sănătate, mizerie fiziologică, se împletesc. Tony se află în compania familiei sale.

Ne reîntoarcem la vila lui Tony. Un purcel de lapte la grătar ne așteaptă pe masă. Este surpriza pe care ne-o rezervă tămăduitorul.

Masa, în curte, este înconjurată de pomi; în timp ce fiecare se ospătează cu preparatele culinare de tot felul, îl văd pe Tony ascuns în spatele unui trunchi de copac, singur. Trece de la un copac la altul și-i observă pe fiecare din membrii grupului cel nou, fără știrea cuiva. Ascultă nu știu ce voce care îl informează; el cunoaște deja esențialul din viața și sănătatea fiecăruia...

6. CRĂCIUNUL 1977

După câteva ore de somn, avidă de apă și de soare, mă duc pe plajă, pentru a mai vedea încă o dată și satul mărginit de palmieri. Alternez înotul cu mersul pe jos. Mi-ar plăcea să trăiesc aici 6 luni dintr-un an...

Ca de obicei, ajungând în dreptul ultimelor căsuțe din paie ale satului, simt cum copca de sus a costumului de baie se desface. O prind la loc, agasată. De când sunt la Bauang, imediat ce ajung în același loc, copca sare, și nu la dus, ci la întors! La început am crezut că este o

coincidență, dar acum mă întreb dacă nu-mi pândește trecerea vreun vrăjitor din aceste colibe și nu mi-o semnalează astfel! Arunc într-acolo o privire încruntată.

Merg apoi să iau micul dejun pe terasa hotelului, înainte de a urca în taxi și a pleca la Manilla.

Membrii grupului francez sunt deja aici și mă invită la masa lor. Îi observ cu atenție: o tămăduitoare simpatică, cu alură de țărancă zdravănă, niște femei tinere, subțirele, delicate (îmbrăcate în portocaliu și alb), una dintre ele, mai în vârstă și mai sigură pe sine. Apare încă una care este numită "Maică", salută și se îmbrățișează cu cea mai în vârstă.

Cunoașterea și puterea pe care o au aceste femei, denumite în India "Maică", de a comunica direct cu înaltul cerului, mă tulbură. Auzindu-le, încep să mă gândesc la faptul că-mi lipsesc informațiile și că ar fi fost mai la îndemână și mai puțin costisitor pentru mine să intru în contact cu maeștrii gândirii din Franța și cu tămăduitorii de la noi, dintre care unii stau pe aici, decât să-mi încredințez sufletul lui Sunny și lui Tony!

Deodată, una dintre ele mă anunță:

- Dumneavoastră aveți ceva la inimă...
- Eu?
- Da, mi se spune că dumneavoastră aveți ceva la inimă.

Intimidată, încerc să neg, bazându-mă pe faptul că o electrocardiogramă de control pe care am făcut-o după accident nu mi-a indicat nici o afecțiune.

- Aveți ceva la valvula mitrală...

Femeia îmi transmite mesajul cu atâta siguranță încât, instinctiv, îmi pun mâna pe inimă. Nu percep nici o furnicătură în palmă.

Cum de nu m-am gândit niciodată să mă ascult, să mă controlez. Prietenul meu, cardiologul, m-a controlat numai atunci când a venit să mă vadă după accident. Alerg, fac marșuri, înot câțiva kilometri pe zi: imprudență sau dovadă că totul merge bine?

- Este vorba de ceva care se află sub valvulă.

Ea insistă! Intervine și cealaltă:

- Mi se spune că este vorba de aortă.
- Mi se spune că aveți ceva și la hipofiză, sare alta.
- Nu, mai degrabă este vorba de glandele suprarenale...
- Este de ordin psihic, conchide următoarea.

Încerc senzația neplăcută de a fi ruptă în bucăți de niște păsări de pradă care mă înconjoară cârâind. Îi mulțumesc în gând lui Agpaoa

care a prevăzut parcă şi m-a ţinut aproape de el, privându-mă de compania apropiată a acestor prieteni.

Un fel de silă mă curpinde şi binecuvântez cerul că voi pleca peste câteva minute, bineînţeles, dacă spontaneitatea şi spiritul meu critic nu mă vor determina să le zic câteva imediat acestor femei. Ceea ce mă uimeşte mai mult este faptul că sunt însoţite de un coleg medic. Acesta purta ieri o eşarfă portocalie, dacă nu cumva fusese o cravată şi era aşezat lângă mine. Tony ne-a observat un moment, insitent, ca şi când ceva îl intriga. Mă întrebasem atunci în sinea mea despre semnificaţia acelei priviri prelungite. Probabil îl testa şi compara vibraţiile noastre.

Nevrând să mai ştiu nimic despre bolile mele, îmi iau bagajele, îi zic "la revedere" lui Tony care abia s-a sculat, Doamnei Agpaoa şi mă intersectez cu Fred care mă invită să rămân printre ei!!!

La revedere Bauang! Voi continua să-l urmez pe Agpaoa. Cu ocazia micului dejun am învăţat că pentru a trăi în afara adevărurilor palpabile, este bine să te bizui pe ghidul propriu! Luciditatea, spiritul critic, trebuie să conducă la alegerea unui învăţător sau a unui grup de cercetători!

La Manilla, în această zi de 26 decembrie - dată prevăzută de Agpaoa cu două luni mai devreme - aştept plecarea avionului spre Paris.

Voi aştepta două ore în grădina "Philippine Village Hotel", într-o răcoare relativă şi având în faţă un toptan de hârtie pe care să-mi reiau gândurile în scris, întrerupte la 23 decembrie.

- Scrieţi o carte? mă întreabă râzând un american instalat la o masă vecină, indicând topul meu de coli.

- Da, i-am răspuns râzând şi eu.

Trebuie să adug că aparatele de filmat ale lui Christian au funcţionat perfect atunci când le-a înapoiat, la Paris, firmei de la care fuseseră împrumutate! Nici o explicaţie raţională nu poate lămuri originea penelor al căror obiect au fost acestea. Putem să ne imaginăm că am trăit un fenomen psihologic extraordinar, al cărui rezultat a fost redactarea acestei cărţi.

CARTEA A IV-A

1. MEDICINA CELOR TREI CORPURI

"Vă veţi găsi singură drumul", îmi spusese într-o zi Agpaoa. Revenită la Paris şi convinsă că aceste ultime două călătorii au trezit în mine noi posibilităţi, ajung la punctul crucial al experienţei: cum să utilizez acest nou potenţial terapeutic? Trebuie să-mi modific metoda de lucru?

În ceea ce priveşte acceptarea pacienţilor, lucrurile sunt bine reglementate: nu îngrijesc decât prietenii mei şi prietenii prietenilor mei.

Este singurul mod de a lucra corect dacă vreau să-i acord fiecăruia timpul necesar şi de a-mi rămâne timp disponibil pentru cercetare şi recreere. Trebuie să evit orice surmenaj şi orice izolare pentru a-mi păstra un echilibru perfect în această perioadă de mutaţie.

Ţin la această organizare, nici nu se pune problema să o modific.

Atunci, trebuie să schimb ceva în procedeele mele de diagnosticare şi de tratament? Într-un cuvânt, trebuie să-mi utilizez "puterea" în detrimentul ştiinţei (considerând, firesc, că această ştiinţă a mea nu corespunde normelor clasice?)

După o reflecţie matură, îmi refuz momentan dreptul de a utiliza "puterea", folosindu-mi "sensibilitatea" de percepţie numai pentru diagnosticare, apoi controlez diagnosticul pe ureche şi cu tema astrologică, după care fac o confruntare a rezultatelor acestor diferite forme de examinare. Ştiu că este foarte greu să realizez o mutaţie totală de genul celei care mi se oferă, fiind practic imposibil să reduci la zero o întreagă viaţă de studii şi cercetare. Cum să accepţi că "ştii" (fără chiar să fi reunit datele problemei de rezolvat), apoi să-l invoci pe Dumnezeu să-ţi îndeplinească dorinţele dacă împrejurările sunt favorabile.

Şi apoi, voi tolera să fiu lipsită de bucuriile pe care ţi le oferă cercetarea şi descoperirea?

Nu mă simt capabilă de a vindeca decât cu ajutorul acelor, a granulelor homeopatice şi a terpnos logos interpuse, după ce am stabilit diagnosticul în stilul propriu.

Totuşi, în ceea ce mă priveşte, se produc fenomene ciudate: când practic controlul bolnavului prin percepţia în palme pentru diagnosticare, are loc transferul forţelor mele spre pacient şi perceperea de către acesta a căldurii sau a vibraţiilor emanate de la mâinile mele. Uneori, chiar durerea se atenuează sau dispare înainte ca să-l fi tratat. Nu vreau să ţin seama de avertismentele pacienţilor. Nu vreau să... ştiu că acţiunea mea scapă adesea de sub controlul voinţei mele.

Uneori, în cursul examinării, sunt cuprinsă de tremurături. Îmi apar la nivelul palmelor şi al braţelor, se intensifică; ce să fac în această situaţie dacă nu să-mi cufund braţele şi palmele în apă!

Ştergând urechea cu vată impregnată cu alcool, se poate întâmpla ca sângele să iasă spontan înainte ca eu să înfig acul! Privind regiunea cu ajutorul unei lupe puternice, văd că anumiţi pori ai pielii se dilată, luând forma unui crater pentru a lăsa să iasă sângele. Fenomenul poate avea loc într-unul sau mai multe puncte, chiar şi pe o linie!

Ca urmare a anumitor tratamente, mi se semnalează uneori că, la distanţă de ureche, a apărut sânge; se manifestă sub formă de hematom, a unei mici hemoragii uterine sau urinare sau a unei pigmentaţii cutanee. Toate acestea nu corespund cu nimic unei agravări a bolii, ci dimpotrivă. Prezintă însă unicul inconvenient de a mă lăsa dezorientată în faţa acestui mister. Văd în aceasta o legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu Agpaoa.

Apar fenomene mai ciudate, deşi de ordin diferit: uneori, la capătul unei şedinţe de imaginaţie mintală, ezit înainte de a formula concluzia pozitivă care va încheia exerciţiul, o pată albă se formează în mintea mea şi apoi îmi vine pe buze o frază pe care o rostesc, aparent foarte îndepărtată de cea pe care aş fi putut-o evoca, dar în legătură directă cu situaţia.

Într-o zi, după ce am bătut la maşină o perioadă mai îndelungată, închid puţin ochii pentru a mă odihni: pe un fond negru, apare o siluetă mai deschisă la culoare care, cu o mişcare mai largă, îşi încrucişează mâinile la spate. Pentru a afla semnificaţia acestei viziuni, fac acelaşi

gest; o succesiune de mişcări animă silueta acestui profesor care mă ghidează din umbră iar eu accept, din curiozitate, experienţa... Aceasta terminându-se, sunt odihnită, am spatele eliberat de orice contracţie musculară.

Toate acestea nu mă îngrijorează, dar încerc un sentiment de repulsie să mă las prinsă în acest sistem, abandonând conducerea, dirijarea actelor mele. Iată-mă între două lumi, trăind o dilemă. Va trebui găsit compromisul.

Capacitatea de percepţie, sensibilitatea dobândită în acest sens, îmi rezervă şi alte surprize: masa de consult este aşezată lângă calorifer şi suntem în plină iarnă, trebuie deci să disociez senzaţiile percepute în palmă: mişcările aerului cald de cele emanate de pacient. În câteva zile sunt în măsură să fac această distincţie. Or, magnetizorii clasici pretind că lucrează asupra senzaţiilor de cald sau rece; iată-mă deci în afara normelor evocate de ei.

Acum, am posibilitatea să calific rapid senzaţiile în alţi termeni: înţepătoare, arzătoare, fine, aspre, dureroase, vâscoase, plăcute...

Întâmplarea, potrivind bine lucrurile, face ca într-o zi, când percepţia mea a înregistrat semnale deosebit de arzătoare, să constat - examinând tema - că planeta Uranus, planetă de foc, se află exact în vârful de ascendenţă (care caracterizează pe o temă personalitatea fizică). Deci, planeta care tranzitează spre ascendent în momentul naşterii va continua să vibreze, ca un diapazon, toată viaţa individului?

Ca şi Alice în ţara minunilor, descopăr faţa ascunsă a lucrurilor. Ce minunăţie când, efectuând o percepţie foarte precisă constat că, pe corp, numărul porilor perturbaţi şi amplasarea lor, concordă cu ceea ce mi-a spus urechea şi tema astrologică. În concluzie, tulburările pot fi reprezentate prin scheme foarte simple.

Atunci sunt tentată să reduc corpul uman la asocierea unui anumit număr de elemente electromagnetice care se supun unor legi bio-fizico-chimice elementare. Uitând ceea ce m-au învăţat profesorii pentru obţinerea certificatului de bio-fizico-chimist, devin o obişnuită a "Palatului Descoperirilor" din Paris, asist la experienţe, iau cunoştinţă de planşele explicative din expoziţii, cumpăr cărţi şi ustensile pentru experienţe.

Un lucru evident, strigător, îmi apare: într-un colţ oarecare al corpului, la nivelul unei funcţii biologice, al unei reacţii chimice, al unei date microscopice... omul posedă calitatea specifică a cutărei plante, a

cutărui peşte, a cutărui metal sau cutărei roci! Admit că noi suntem realmente în vârful scării creaţiilor lui Dumnezeu, în noi sunt reunite proprietăţile împărţite celorlalte regnuri.

Dar, curând, abandonez această cercetare analitică şi amân pentru mai târziu tentativele mele de înţelegere pe cale ştiinţifică.

În această fază îi scriu lui Agpaoa şi-i explic ceea ce se întâmplă. "Totul este foarte bine", îmi răspunde el, fără a-mi acorda explicaţii suplimentare.

Încerc, cu mari dificultăţi, să citesc două din cărţile sale scrise în engleză, aduse de la Baguio şi de care nu luasem cunoştinţă încă. După el, în esenţă, Dumnezeu se manifestă în două feluri, unul - prin învăţămintele date prin predicatorii din bisericile sale, celălalt, mai direct, mai convingător, prin vindecarea spirituală.

Mi-am pregătit şi susţinut bacalaureatul într-o şcoală religioasă dar, spre ruşinea mea, trebuie să mărturisesc ignoranţa mea în materie de teologie şi să mă confesez că orele mele de pian le plasam în orele de învăţământ religios şi că lecţiile de istorie şi de geografie le învăţam în timpul rugăciunii şi al slujbei de dimineaţă. Nu-L ridiculizam pe Dumnezeu, întrucât consideram că aceste lecţii erau rezervate necredincioşilor. Ele aveau un iz de publicitate sau de spălare a creierului. A crede în EL, spontan; cuvintele mi se păreau derizorii şi nu mă afectau.

Mi se pare că această credinţă imediată - acum - este cea mai frumoasă. Există lucruri nedemonstrabile pe care cuvintele nu ştiu să le explice. În legătură cu ceea ce mi se întâmplă mie, aceasta este cea mai bună dovadă, deoarece mă aflu cufundată în acest mod de vindecare cel puţin surprinzător.

Dumnezeu îmi va acorda astfel virtuţi de tămăduitor? Cu greu cred că mi s-ar putea întâmpla acest lucru mie, un doctor. Meditez asupra temei mele astrologice, o compar cu aceea a lui Tony. Există între noi acorduri şi analogii incontestabile, cu toate că soarele fiecăruia dintre noi este în pătrat. Apoi citesc Biblia, ghidată de referiri pe care le face în cărţile sale. Intelectul meu nu este total satisfăcut, dar descopăr că Iisus Christos se servea uneori de ureche pentru a vindeca!

Câţi ani îmi vor trebui pentru a aşeza într-un sistem logic această experienţă trăită care face apel la atâtea noţiuni disparate?

În această primăvară a lui 1978, în casa mea de la ţară reunesc câţiva prieteni; unii au fost în Filipine, alţii sunt foarte deschişi; în sfârşit,

alţii îmi sunt prieteni, adevăraţi prieteni, care se interesează de demersul pe care-l întreprind eu prin simpul fapt că au o afecţiune pentru mine, cu toate că preocupările lor obişnuite nu-i orientează spre ceea ce mă interesează pe mine.

Se vorbeşte de aură. Unul dintre ei propune un exerciţiu, unul dintre primele care se practică pentru a vedea aura, se pare.

Eu nu am văzut niciodată aura (o simt prin sensibilitatea pe care o am). Fără îndoială, nu sunt dotată, de aceea consider acest exerciţiu inutil şi prefer să fotografiez rândul de prieteni aliniaţi pe iarbă verde. Îi privesc, gata să-i prind în cadru, când, văd ceva pe care l-aş califica astăzi ca extraordinar, dar care, în acel moment, mi s-a părut normal. Unii dintre prietenii mei aveau în jurul capului o aureolă strălucitoare, scânteind ca diamantele!

Dimensiunile acestor aureole grandioase diferă de la unii la alţii, iar unii nu o au. Comentez foarte natural şi nimeni nu se miră când exclam: "Genevieve, ce frumoasă aură ai!"

Abia a doua zi rămân uimită că am asistat la acest fenomen, când îmi amintesc că am fost contrariată, nevăzând acele scânteieri în jurul capului tuturor celor care erau acolo. Trei zile de reflecţie mă conduc la remarca următoare: numai cei care intraseră în contact cu Tony Agpaoa aveau nu numai aura coloratã pe care toate cărţile o descriu, ci aura cu diamante. Un prieten îmi spune că este ceva rar să vezi sau să pozezi această aură. Ea înseamnă că ghidul spiritual este prezent. Deci, sunt acum convinsă că reverendul Tony Agpaoa poate trezi corpul spiritual şi, fără îndoială, să ne pună în relaţie cu ajutoarele noastre spirituale şi forţele divine.

Vara îmi aduce o mare bucurie: îl întâlnesc pe profesorul Mikhaël Aïvanhov, omul ale cărui cărţi mi-au deschis gândirea simbolică. Se prezintă foarte bine, este vioi şi petrece trei luni la Bonfin în departamentul Provence din Franţa. Aflu că acest profesor este şi el ca şi Agpaoa victimă a unei reţele bine organizate care difuzează ştiri false şi calomnii. Dar am citit cărţile sale şi vreau să-l cunosc. O scrisoare de recomandare îmi permite să intru la Bonfin. Locuind aici câteva zile, sper să am posibilitatea să-l zăresc. Sunt avertizată că este foarte greu să obţin o întâlnire cu el în luna august. Nu mă înscriu pe lista de aşteptare pentru audienţe, deoarece îmi este suficient să-l văd doar.

Conferinţele au loc într-o sală de mese imensă (înainte şi după masă). Ele sunt o desfătare pentru inimă şi suflet. Accentul său bulgăresc

dă o notă deosebită vocii sale. Figura sa frumoasă, nobilă, exprimă inteligență și bunătate.

Învățăturile sale coincid cu cele ale lui Sunny. **Orientul și Occidentul se reunesc în exprimarea unui adevăr unic, al cărui scop esențial este de a învăța să trăiești, să exiști, mai mult decât pari că o faci.**

În plan practic, te învață stăpânirea de sine.

Să te scoli dimineața înainte de răsăritul soarelui este o disciplină dură. Urcăm în tăcere stâncile care domină proprietatea și meditām, timp de două ore, în timp ce soarele apare și începe să urce și el pe bolta cerească.

Maestrul urcă și coboară cu vioiciune stâncile, fără ca aparent să aibă respirația greoaie, în pofida vârstei sale înaintate.

Dimineața facem exerciții, apoi cântece și rugăciuni preced o masă vegetariană. Obișnuiții casei îmi spun că multe stări alergice, afecțiuni ale pielii și dureri reumatismale au dispărut în timp ce urmau acest regim de viață.

Constat cu surprindere faptul că 300 de oameni pot să ia masa împreună în tăcere, fără cel mai mic zgomot de farfurii și tacâmuri!

Profesorul consideră că și în acest aspect este un exercițiu de stăpânire de sine. Trebuie să-mi las în cameră inelele, ceasul și brățara care, lovind farfuria, fac zgomot și toți mă privesc cu reproș.

Toți trebuie să participe la exercițiile fizice, la cântece, la lucrările de întreținere a proprietății. Munca pe câmp se desfășoară în acordurile muzicii transmise prin difuzoare ingenios plasate.

Dar, ca și la Baguio, există un gardian-supraveghetor. Încă din prima zi fac cunoștință cu o femeie deosebit de dezagreabilă, care îmi explică ce să fac. Camera în care dorm este supraîncălzită și zgomotoasă, situată deasupra brutăriei, ale cărei motoare lucrează noaptea, iar când încetează, trebuie să mă scol pentru meditație. Insomnia, schimbarea regimului alimentar, mă epuizează. Mă hotărăsc să rămân aici trei zile complete și nimic mai mult.

Cu excepția gardianei, toată lumea este calmă, destinsă. Când ne întâlnim, ne zâmbim. Ne plimbăm și muncim în acordurile unei muzici admirabil alese, care dă un ritm cu totul deosebit vieții de aici. Am impresia că toți ne deplasăm, ne mișcăm într-o altă lume!

În ajunul plecării mele, o surpriză uimitoare - sunt chemată de marele învățător. Mă primește în grădina sa; seamănă cu Bunul

Dumnezeu din imaginile de biserică, într-un paradis terestru. Rămân mai departe de el, uimită de această apariție. Îmi cere să mai rămân câteva zile și îmi propune să locuiesc cu invitații săi, într-o dependință din propria-i grădină. Afirmă că știu multe lucruri, dar că, începând deja să mă "dizloc", să mă "desprind", am nevoie să fiu ajutată.

Astfel, voi putea să observ cum se efectuează mutația aici, în Franța, în cele mai bune condiții: o mutație lentă, protejată, înconjurată fiind de prezența marelui învățător și a bătrânilor. Când primele răscoliri fizice și psihice vor apărea, totul va fi simplu. Este normal să vorbesc despre ele. Bătrânii le cunosc toate fazele pentru că le-au trăit deja. Cei care au plecat pentru că nu au putut suporta începutul inițierii îl vor învinovăți, fără îndoială, pe învățător, îl vor face răspunzător pentru propriile lor slăbiciuni pe care nu au știut să și le recunoască, să le admită. Le trebuie deci un țap ispășitor!

Toți aceștia nu înțeleg virtuțile liniștei, ale stăpânirii corpului, ale activității spiritului. Maestrul însuși insistă, de altfel, asupra necesității de a poseda un bun echilibru pentru a veni să lucrezi lângă el. El este un deșteptător, un trezitor al spiritului și nu un terapeut. Aceasta ar cere un cadru foarte deosebit.

Sunt frapată de importanța fenomenelor fizice pe care le resimt în decursul acestei inițieri: dureri de cap, dureri reumatismale. Am impresia că sternul meu se deschide, că toracele mi se dizlocă; visele ciudate, fenomenele de dedublare, scurtele momente de groază, mă afectează mult mai puțin, pentru că le-am cunoscut deja mai înainte, în Filipine.

Au loc aici schimburi de vederi între indivizii proveniți din medii foarte diferite și din țări și continente diferite: din Canada, din America, din Europa occidentală. Întâlnesc chiar și câțiva sovietici, precum și soția unui conducător african!

Fiecare povestește trezirea sa, bucuria pe care o simte, drumul greu pe care a trebuit să-l parcurgă. Muzician, dirijor, poet, pictor, medic, inginer, arhitect sau dansator - fiecare are povestea sa, exprimă prin cuvinte diferite o aceeași aventură. Uimită, reîntâlnesc aici câteva persoane cunoscute în altă parte în decursul vieții mele, așa cum este cazul unei esteticiene, ale cărei cuvântări de o calitate rară, mă uimiseră în urmă cu 10 ani (ea îl urmează pe Mikhaël Aïvanhov de 20 de ani) și al unui funcționar care supraveghează intrarea pe podul insulei Oléron unde îmi petrec adesea concediile. Întreținerile amicale la care particip mă ajută să aflu multe lucruri interesante.

În lumina experienței mele de terapeut și a acestor conversații, mi se pare posibil să afirm că un mare număr de boli psihice, de nevroze, de fobii și parte de porniri sinucigașe reprezintă manifestări spontane ale trezirii sufletului cu ocazia unei perioade de criză: supărare, pierderea unei ființe dragi, dramă financiară... Această trezire spontană, această conștientizare a unei alte dimensiuni proprii, singurătatea în fața universului și a destinului personal se produce, în aceste cazuri, în condiții deosebit de nefavorabile.

În loc să existe, individul se identifică în cineva sau în ceva aparte: persoană iubită, bani, funcție, activitate - care îi ține loc de personalitate. Individualitatea sa nu și-o mai cunoaște! Dispariția a ceea ce-i servea drept "protează" în viață îi lasă un gol în centrul ființei sale. Conștientizarea faptului că o parte din EU-l său nu este ocupată, provoacă groază. Pentru a pune capăt acestei groaze, va trebui... găsită o altă protează sau dezvoltată dimensiunea de sine care era atrofiată.

Perioada de criză nu favorizează dezvoltarea armonioasă. Medicul sau psihiatrul nu sunt decât în cazuri excepționale inițiați. Ei vor fi incapabili să îndeplinească munca unui învățător-maestru, sau mai degrabă vor lucra în sens contrar, înăbușind acest EU care se trezește prin medicamente hipnotice și tranchilizante.

Cine va ști să-i explice pacientului ceea ce i se întâmplă și să-l conducă la această confruntare cu forțele invizibilului? Nimeni nu-i va da explicația că facultățile sale adormite se trezesc, că este vorba în acest caz de o șansă, că este un mare moment al vieții sale. Totul se va petrece foarte bine dacă înțelege unde merge, grație câtorva lecturi, acceptând calm o experiență trăită și poate sprijinul unui învățător-maestru.

În această lacună pe care o oferă medicina și în actuala incapacitate a marii majorități a membrilor clerului rezidă originea înfloririi diferitelor secte (de calitate inegală, fără îndoială, și care pot face apel la forțele de jos, mai curând obscure, decât la cele de sus care pot folosi totul, și mai puțin toxice față de terapiile pshiatrice. Ele au înțeles cel puțin că noi avem un suflet gata să se manifeste și să se dezvolte).

Dar cel mai înțelept lucru este, fără îndoială, practicarea cu regularitate a unui stagiu inițiatic pentru a fi înarmat când sosește criza. Și cea mai mare parte din cei care sunt în jurul meu au adoptat această măsură preventivă de ani de zile.

Iată, deci, că am parcurs un drum lung din momentul în care am părăsit funcțiile mele spitalicești. Nu cunoșteam decât o medicină,

aceea de a trata un corp material făcut din oase, din organe, din mușchi, cu un sistem nervos... Am descoperit prin practică, corpul eteric, care, în relație strânsă cu lumina și culorile, vibrează și posedă o funcție energetică*; el animă corpul și îi dă viață. În sfârșit, descopăr aura spirituală și ghicesc manifestările ce le comportă.

Foarte natural, sunt condusă la a gândi că există trei feluri de medicină: prima se adresează corpului fizic și este medicina noastră clasică; a doua se adresează corpului eteric, care răspunde vibrațiilor emise de medicamentele homeopatice, manipulărilor de energie prin acupunctură, auriculomedicinei, "terpnos-legos"-ului și probabil tămăduitorilor.

În sfârșit, există un corp spiritual pe care numai maeștri, învățătorii adevărați, îl pot trezi, dirija și care, fără îndoială, posedă și el patologia proprie. Mai bine decât oricare altul, el ne face să intrăm în legătură cu fața ascunsă a lucrurilor, dar și cu forța divină.

După această ordonare a gândirii, mă simt satisfăcută. Am dat un contur logic noilor mele percepții. Le-am dat o formă. Ele își pierd acum aparența lor incoerență.

2. CEA DE-A PATRA CĂLĂTORIE

Starea sănătății bunicii mele mă reține în Franța în tot anul 1978. Plec din nou în Filipine în februarie 1979. Fără a-i cere sfatul lui Tony Agpaoa, îmi fixez perioada de "lucru" la trei săptămâni, considerând că ea va fi suficientă pentru a realiza o nouă etapă de pregătire. Sper ca, după această călătorie, să mă reîntorc în Franța unde să-mi definitivez specializarea, fără alte impedimente. Dacă analizez motivele acestei hotărâri, descopăr o anumită slăbiciune din partea mea: pornind spre o inițiere, deci spre o perioadă de încercări, nu vreau totuși să sufăr prea mult. La perioada fixată adaug numărul zilelor de călătorie și, calculul fiind făcut, îmi reținlocul la avion, dus și întors. Elimin o parte a împrejurărilor neprevăzute care ar putea să mă rețină în Filipine!

O altă problemă: eventuala mea putere de a materializa.

* Ar fi capabil, eventual, să explice misterul giulgiului lui Iisus Christos.

Sigur, m-ar interesa să fiu capabilă să o realizez în practică, dar am în vedere şi sunt înspăimântată de consecinţele practice ale acestei puteri; sper într-o amânare a acestei laturi a problemei.

Există un timp pentru totul şi mă conving că săptămânile ce vor veni îmi vor fi suficiente pentru a explora posibilităţile unui alt mod de gândire şi de cunoaştere; adopt formula lui Mikhaël Aïvanhov: "Mă instruiesc inspirându-mă din inteligenţa naturii, căci ea nu înşală niciodată, ea nu are nici o slăbiciune, ea posedă toate criteriile, este singura autoritate la care mă refer". Asta nu înseamnă o demisie faţă de eventualele mele posibilităţi; este o maturizare lentă, mă construiesc pe fundaţii solide.

Iată-mă deci la Baguio, într-o sâmbătă, spre sfârşitul dimineţii. Şedinţa la healing room se încheie: Tony dispăruse deja, ajutoarele tocmai se împrăştie. Ofer micile mele suveniruri de la Paris şi ele se amuză. Toţi mă întâmpină cu bucurie şi mă anunţă mândri că noul **"ashram"** - local pentru desfăşurarea activităţilor specifice - s-a deschis. Diplomat-Hotel îşi trăieşte ultimele clipe din acest punct de vedere. Graţioasa Vilma mă întâmpină fericită şi mă va instala pentru câteva zile la ea, timp în care să-mi pot căuta o căsuţă sau un apartament. În afară de orice problemă financiară, pentru a te introduce în sistemul de gândire al tămăduitorilor, trăind într-un hotel de standard internaţional, mi se pare un lucru imposibil.

Din prima noapte, visez că Tony vine să-mi spună că este fericit să mă vadă din nou printre membri echipei sale şi mă asigură că totul merge bine cu Rudy. Dar, deodată, se plânge că simte o durere arzătoare la picior. Îl ascult, îi văd piciorul, glezna, talpa. Conversaţia se desfăşoară în engleză, este însoţită de senzaţii şi imagini. Aud cuvântul "injecţie" care se repetă, dar unele lucruri rămân în obscuritate. Nu pot defini clar despre ce este vorba. Tony îmi cere să-l îngrijesc, încearcă din nou să-mi explice că se petrece ceva la nivelul gâtului său. Nu înţeleg nimic şi mă trezesc stresată.

Prima mea zi o petrec în compania francezilor, un grup aflându-se aici încă pentru câteva zile.

Luni dimineaţa, totul începe ca altădată, prin predica lui Sunny. "Fiecare posedă în sine iubirea pe care trebuie să o transmită celorlalţi. Iubirea se transformă în energie. Cel care acordă iubirea sa este întotdeauna recompensat. Dacă nu o face, el blochează această

energie şi se epuizează în conflicte emoţionale. Dumnezeu ne-o acordă, ne transmite această iubire într-un mod necondiţionat, fără măsură. Acceptaţi, apoi eliberaţi această energie când intraţi în sala de healing. Veţi comunica mai uşor cu tămăduitorii care vă pun în relaţie cu energia divină. Ei sunt instrumentele lui Dumnezeu".

Mă îndrept spre sala de healing odată cu grupul. În pragul de la intrare toţi sunt acolo şi mă îmbrăţişează. Însuşi Tony apare şi-mi dă sărutul părintesc de bun sosit.

Puţin cam neliniştită, mă întreb dacă-mi vor permite să intru în sală. Da, mi se face semn de invitaţie în interior.

Primii bolnavi intră şi mă plasez la capătul unei mese. În timp ce ei se dezbracă, Tony îşi pune mâinile pe fruntea mea, apoi pe plexul solar şi, în sfârşit, îmi plasează mâinile pe toracele bolnavului care se întinde pe masă. Câteva minute mai târziu este rândul lui Niéves care, trecând în spatele meu, în picioare, îmi palpează cu o mână plexul solar, iar cu cealaltă regiunea lombară, ca şi când ar trebui să echilibreze ceva. Lucrez cu Tony (evitându-l cu prudenţă pe Rudy) închizând ochii pentru a mă concentra, în ciuda curiozităţii care mă terorizează. Simt miros de sânge, aud un fel de clipocit sub degetele maestrului, dar nu deschid ochii decât atunci când ajutoarele îi indică bolnavului că poate să se scoale.

Câteva zile lucrurile decurg la fel: rugăciuni, predica de dimineaţă în faţa bisericii "Sfântul Martin du Pores" patronul săracilor şi al oamenilor necăjiţi; lucrul la healing room, repaus şi conferinţă la ora 13. Sunny acordă o oră pentru învăţăminte, pe care le adresează francezilor, canadienilor, neozeelandezilor, argentinienilor şi americanilor care sunt prezenţi să-l asculte. Apoi Rudy mă felicită pentru că ţin ochii închişi, că mă concentrez bine şi că emit în prezent vibraţii bune. Mă uşurează astfel de o mare povară!

În fiecare dimineaţă mă întreb dacă voi fi acceptată în sala de operaţii şi, de fiecare dată, ajutorul îmi face semn să intru.

Presupun că Tony, făcându-mă să-mi pun mâinile pe bolnav, m-a sustras tentaţiei de a plimba palmele de-a lungul corpului bolnavului în căutarea diverselor calităţi de vibraţii şi a limitat astfel intelectul meu curios. Mă dedic în întregime perceperii senzaţiilor corespunzătoare unei zone foarte precise, cea care se află sub palmele mele nemişcate.

Angelo, un ajutor, îmi găseşte la nişte prieteni ai săi o cameră cu chirie. O vizitez şi ajung la concluzia că nu corespunde; proprietarul are

o familie numeroasă, este mult zgomot, multă mizerie. Mi se explică faptul că mai departe, în curte, au o cămăruță liniștită, pe care o folosesc rar. Simt că micii proprietari așteaptă acest venit nesperat, dar și că încercarea mea de viitor tămăduitor s-ar putea realiza în aceste condiții de aici. Îmi limitez angajamentul de a o închiria pentru 8 zile...

Văzând această mizerabilă încăpere în care voi trăi o săptămână, cu deplina mea voință, gândesc că familia mea ar fi definitv convinsă că am înnebunit. Eu însă am înțeles suficient cum funcționează sistemul inițiatic pentru a ști încotro mă îndrept, chiar și în neverosimil. Și apoi, proba prin care voi trece aici va fi scurtată printr-un week-end la Bauang, în tovărășia grupului de francezi.

Când revin a doua zi pentru a mă instala, mă așteaptă o mare surpriză: pe podeaua de ciment a fost pusă o rogojină din crengi de cocotieri, pereții îmblăniți cu hârtie lipită cu bandă adezivă, umerașe suspendate pe frânghii. Dușul, despre care mi se vorbise, este situat în W.C. și funcționează numai cu apă rece, dar care, de 48 de ore, lipsește în această parte a orașului. Nu am pe pat nici cearșaf, nici cuvertură, nici pernă.

Păstrându-mi calmul, îmi dau seama că încercarea a început și frunzăresc lucrarea lui Rudolf Steiner intitulată "Inițierea" pentru a căuta și a mă documenta asupra stadiului pe care îl trăiesc. Lumina din cameră este slabă, țânțarii au apărut și mă atacă furibund; spre orele două noaptea se deschide apa și începe un zgomot de pași, voci și recipiente metalice, aflând cu această ocazie că este ora de sculare a populației, ceea ce consider bizar.

La ora 4 dimineața, numeroșii câini din zona orașului de jos încep să urle. Simt ei oare amenințarea care plutește asupra lor, dat fiind faptul că, la Baguio, populația se hrănește uneori cu câini și pisici?

Puțin mai târziu, calmul aproape că s-a instalat și somnul începe să mă fure, dar un soare strălucitor îmi luminează fața și mă trezesc. Lucrul începând foarte adesea la orele 7, este timpul să mă scol.

Atunci, gazda mea se activează, propunându-mi să-mi pună apă la încălzit pentru toaletă, pe micul reșou cu alcool. Cana cu ceai este pe masă deja, ca și cornurile calde aduse de Angelo. Gospodina mai scoate dulceața și ouăle.

Spre orele 7, părăsind căsuța spre a mă îndrepta către Diplomat Hotel, recunosc mașina maestrului care se oprește să mă ia. Ajung astfel

în vârful colinei fara eforturi fizice suplimentare, după noaptea nedormită. Dar aceste nopți albe se vor repeta.

Aceste insomnii îmi lasa plăcerea de a reflecta și a medita. Se adauga și decalajul orar de circa 12 ore, astfel ca traiesc într-o curioasă stare de conștiență, de veghe. Profit de ea pentru a lua cunoștința de acest nou aspect al ființei mele și remarc că îmbogățire spirituală îmi aduce starea de nesomn.

De la data când, la Paris, am obținut fara sa-mi dau seama producerea și apariția la suprafața a sângelui, starea mea de spirit s-a transformat. Nu ma mai îndoiesc asupra fenomenului, totul este simplu în atitudinea mea. Mai iau cunoștința încă o data în dimineata aceasta, în condiții deosebite, când frigul nopții ma cuprinsese descoperită, și-mi simt nasul curgând exact în perioada din sala de healing.

Nu am batista la mine, dar pe masa se afla o bucata de vata pregatita pentru vindecatori. Cer permisiunea sa ma servesc de ea. Are loc un schimb de cuvinte în tagalog, între Niéves și Rudy, apoi mi se face semn: "Da". O voi folosi în mai multe rânduri în dimineața aceea.

Altadata, priveam aceste bucați de vata cu interes, cu suspiciunea că în ele se ascundea vreo fiola sau poate altceva cu scopul de a-i varsa conținutiul, discret, dând impresia de sânge; o anumita soluție este ascunsa pentru a o face apoi sa apara, la momentul oportun (așa se scria în ziare).

Aceasta bucata de vata reprezenta un pol de atracție, un obiect pazit, aparat, îmi era aproape teamă de ea! Îmi dau seama ca toate acestea nu constituiau decât o închipuire creata în întregime în mintea mea de niște idei preconcepute.

Într-o alta zi, sângele țâșnește atât de puternic, încât mâinile mele sunt stropite complet. Doresc să ma spăl și cer permisiunea, arătând camera cea mica de alaturi, rezervata tamaduitorilor. Ei se duc acolo după fiecare intervenție pentru a-și spala mâinile stropite cu sânge.

Are loc aceeași conversație scurta în tagalog care precede autorizația. Îmi amintesc cât de misterios era pentru mine acest loc, încarcat de interdicție, de suspiciune, de neprevazut. Nu exista tocmai acolo o rezerva de intestine sau de alte deșee animaliere? Intru astazi aici și nu descopar decât o chiuveta și un W.C., absolut nimic altceva!

Sunt convinsă ca ziariștii mi-au creat dubiul asupra vatei și a chiuvetei. Dar niciodata nu m-am îndoit de ceea ce am vazut deasupra mesei, poziția mea la masa vindecatorilor excludea aceasta posibilitate de frauda.

Totul devine simplu și clar. Citind "Inițierea" de Rudolf Steiner înțeleg, în seara aceasta, sensul frazei: "Un om nu poate descoperi din misterele existenței decât ceea ce corespunde gradului maturității sale. Din acest motiv, el întâlnește obstacole noi pe măsură ce avansează spre nivele superioare care trebuie să-i permită a ști și a putea".

Sunt convinsă că obstacolele sunt foarte des creații artificiale ale spiritului nostru și că judecata pe care o calificăm în Europa drept obiectivă este o amăgire. Aceasta obiectivitate nu se bazează decât pe elemente luate de ici - de colo după placul cui ne convine. Adevărul, pe care l-am putea denumi cosmic, este cu totul altceva: și acesta nu se schimbă trecând de o parte sau de alta a frontierei.

Week-end-ul la Bauang este binevenit. Apreciez o noapte calmă de 12 ore și dușul cald la trezire. Vânzătoarea de scoici este la locul ei și-mi reproșează că nu am venit anul trecut: "V-am așteptat tot anul".

Duminică seara, reîntoarsă cu grupul de francezi de la Bauang, stau în holul hotelului Diplomat, dispunând de o oră până la începerea recepției de adio pentru grupul care pleacă. Apare Tony, care merge cu dificultate: în cursul unui dineu tradițional pe care îl lua în compania japonezilor la o masă joasă, stând cu picioarele pliate, s-a ridicat brusc pentru a răspunde la telefon. Dar picioarele sale amorțite nu l-au ținut și a făcut o entorsă. "Niéves mi l-a repus la loc și m-a bandajat", mi-a spus el.

Sensul visului avut în prima noapte îmi este acum confirmat: durerea arzătoare corespunde entorsei; cum în vis îmi cerea să-l tratez, îi propun acest lucru. Încerc o ciudată senzație în acest moment, căci leg visul de realitate, fiind astfel complici ai fenomenului. Acceptă, așa cum se prevedea.

Fără îndoială că va pune la încercare tehnica mea și poate că va practica asupra mea un control deghizat al puterii de percepție, așa cum a făcut-o altădată.

Ne instalăm în sala de masaj, pentru că în sala de operații va veni grupul de japonezi. Examinez și tratez partea corpului pe care are entorsa; când vreau să-i verific și cealaltă parte, mă întrerupe: își păstrează o parte pentru a lucra în healing room, timp în care energia va circula între ureche și picior, vindecându-i entorsa.

În pragul sălii de masaj, Niéves și Rudy apar din umbră, uimiți să-și vadă profesorul îngrijit de un elev!

Înțeleg ceea ce intenționează să facă cu energia sa când, după câteva minute, refuză să-i scot acele din ureche și se îndreaptă spre sala

de healing, pentru a se ocupa de bolnavi. În plafonul sălii, becurile funcționează cu intermitența în timp ce Tony lucrează. Vine cineva și verifică lumina, la cerea șefului grupului, dar nu rezolvă nimic. Lucrăm într-o ambianță "disco", afirmă Rudy. Sunt lângă Tony și țin ochii bine deschiși. Mâinile mele nu sunt decât la câțiva centimetri, uneori, de ale lui și le țin sub observație. Lucrează în mare formă, repede, vioi, materializează, extrage ceva, apoi: "un, doi, trei" dematerializează ceva ce era sub mâna mea dreaptă, cel puțin dacă această mai era integrată în corpul meu. Luminile se aprind și se sting într-un ritm rapid. Nu trăisem niciodată într-o asemenea ambianță. Este magie, music-hall, teatru sau pur și simplu o manifestare a "puterii". Mi se pare că Tony, obosit de accident, perturbat de circuitele sale de ace înfipte în ureche și lipsit de energie solară, se branșează pe cea electrică și o transmite japonezilor surâzători și politicoși care se înclină, cu mâinile împreunate, salută, se întind pe masă, salută din nou și defilează sub mâinile noastre într-un ritm care se accelerează. Îmi reamintesc triunghiul pe care l-a desenat: sursă de energie (soare sau lumină), transmițător (tămăduitor) și primitor (bolnav).

Sângele curge. Tony se duce și vine, spălându-se după fiecare bolnav. Supraveghez acele în cursul deplasării sale. Le va pierde?

Cei trei tămăduitori lucrează într-un ritm accelerat sub acest dans al luminii, umăr la umăr. Nimic nu favorizează concentrația, asist cu ochii deschiși la unic, în această ambianță magică și ciudată, de o intensitate excepțională.

Uneori, spre sfârșitul tratamentului (am remarcat aceasta mai demult) tămăduitorii sunt cuprinși de tuse sau icnesc într-un efort de vomă. În seara aceasta circumstanțele îmi permit să fiu atentă la toți trei tămăduitorii în același timp și remarc relativa frecvență a fenomenului. Elimină oare prin tuse sau vomă vreo energie patologică subtilă care nu s-a fixat pe vată, care i-ar fi penetrat sau sunt ei înșiși în dezordine cu sistemul nervos la sfârșitul acestui efort deosebit?

Ședința s-a încheiat. Bolnavii dispar din sală, luminile se stabilizează. Tony își apleacă spre mine urechea, din care îi scot acele. "Foarte puternic efectul", zice el, mulțumindu-mi.

Apoi are loc festivitatea de adio pentru grupul de francezi care vor pleca mâine. Sunt puțin cam tristă, dar este mai bine să tai contactul cu civilizația occidentală...

Locuind într-o familie de filipinezi, strâng legaturile cu ajutoarele June şi Angelo cu care eram prietena de mai mult timp. Doresc sa ma distreze şi ma invita atunci când se duc împreuna la vreo serata. Fostul meu duşman, Fred, mi-a devenit şi el prieten: adesea, ia micul dejun în micul bar din vecinatate şi ma invita sa urcam la Diplomat Hotel în maşina sa. Uneori, când urc singura pe drumul greu, în panta, cei care ma ajung din urma ma iau în maşina lor.

Într-o seara, stând mai mult de vorba cu Angelo, l-am rugat sa-mi povesteasca istoria cu Domnişoara X, etnolog, diplomat al facultaţii de ştiinţe, care ar fi fost trimisa în Filipine pentru trei luni de un organism de cercetari experimentale ca sa studieze serios problema tamaduitorilor filipinezi. De la acesta aflasem ca materializarea nu a existat niciodata în Filipine, ca a descoperit modalitatea în care tamaduitorii faceau diferite trucuri pentru a demonstra acest lucru. Pentru a confirma versiunea sa, mi-a spus ca ajutoarele îi marturisisera ca mergeau dimineaţa foarte devreme în piaţa pentru a se aproviziona cu materia prima - resturi de organe şi intestine animaliere.

Angelo îşi reaminteşte de persoana respectiva, izbucneşte în râs: a fost o farsa pentru a râde de ea! Materializarea exista absolut, o preactica uneori chiar şi între ei, între ajutoare, când au unele mici necazuri cu sanatatea, fara sa faca apel la Rudy sau Niéves.

De ce au lasat-o pe acea cercetatoare sa se înfunde în eroare? De ce au discutat între ei înainte de a ma lasa sa ating bucata de vata sau sa merg în încaperea cu chiuveta, din moment ce nimic nu se ascundea în acestea? Creeaza ei în mod artificial o barieră între puterea lor şi curiozitatea noastra? Acestea sunt asemanatoare erorilor voluntare ale anumitor cărţi, cum o afirma într-o zi Lavier, sau mai bine zis a atitudinii pe care o avea Paul Nogier uneori, la începutul stagiului meu la institutul sau. "Va voi destainui aceasta mai târziu, ar fi periculos sa sarim peste etapele obligatorii. Trebuie evitate şocurile care produc revelaţia anumitor lucruri".

Poate ca ei ştiu ca un om nu trebuie sa descopere dintre misterele existenţei decât ceea ce corespunde gradului sau de maturitate?

Aceasta tânara a mers sa exploreze lumea tamaduitorilor dotata cu o buna credinţa de parapsiholog şi etnolog occidental. Ea se deplasase pentru a se informa şi a judeca la faţa locului, trimisa de un organism oficial. A vrut sa studieze aceşti oameni prin modalitatea în care studiezi o colonie de şoareci sau de cobai. "Or, daca vrei sa judeci, nu poţi, în

principiu, sa înveţi nimic" (R. Steiner). În ceea ce ma priveşte, eu am avut norocul de a merge în Filipine trimisa printr-o înlanţuire de împrejurari excepţionale şi de a gasi un profesor care sa ma invite sa lucrez sub conducerea sa. Era fatal ca noi doua sa nu ajungem la aceleaşi concluzii, cu toate ca eram înarmate iniţial cu aceeaşi sinceritate.

Întreaga problema a studiului fenomenelor parapsihologice se situeaza la acest nivel. Termenul "parapsihologie" a fost proprus de Max Dessoir în 1889 pentru a caracteriza "o întreaga regiune de frontiera înca necunoscuta care separa starile pasihologice obişnuite de starile patologice". Ea este studiata actualmente prin metode ştiinţifice. În decursul fiecarui studiu, nu te poţi margini decât la verificarea existenţei acestor fenomene prin metode statistice, de exemplu, dar eşti condus la concluzia ca ele nu sunt reproductibile şi ca sfideaza legile noastre.

Nu se poate stabili decât un dialog al surzilor între cei care au acces la "putere" şi cei care nu au. Caci pentru a studia parapsihologia trebuie sa ai realmente acces la aceasta lume ciudata. Fenomenul se produce fara ştirea noastra, el pare sa fie deci nereproductibil; de aici, la a pretinde ca trebuie un ansamblu de circumstanţe speciale şi misterioase pentru a-l reproduce, nu este decât un pas. De fapt, pentru un om ca Agpaoa totul este clar: el ştie când poate materializa, ştie când trebuie sa-şi întrerupa acţiunea, caci aura pacientului şi modificarile sale de culoare îl ghideaza.

Nu trebuie deci sa se conchida ca legile parapsihologiei sunt efectul hazardului. Sa spunem contariul ca noi, occidentalii, nu cunoaştem legile reproductibilitaţii.

O buna definiţie a fost data în 1967 de Zdenek Rejdak care, sub denumirea de psihotronica, desemneaza studiul "fenomenelor în care energia este degajata de procesul gândirii sau de impulsul voinţei umane".

Ramân de ghicit legile care guverneaza degajarea energiei umane prin procesul gândirii sau al voinţei.

3.TRANZIŢIA

Saptamâna stabilita pentru închirierea locuinţei încheindu-se, părasesc familia filipineza care m-a gazduit, având impresia ca mi-am ispaşit pedeapsa.

Mă reîntorc la Diplomat Hotel, dar fiecare dintre ajutoare îmi spune că mai bine mi-aș găsi un apartament în apropierea noii clădiri a institului **(ashram)** unde bolnavii au început deja să afluieze. Îmi acord totuși câteva zile de pace la acest hotel unde sunt aproape pentru a putea începe lucrul la orele 7 dimineața.

Într-o zi, ședința de lucru teminându-se, Fred - șeful ajutoarelor - mă anunță că astăzi trebuie să mă alătur echipei care va merge să lucreze la Luknab, așa cum a decis reverendul Agpaoa. Mașina profesorului mă va conduce acolo. Șoferul îmi face semn să urc în spate, apoi Tony sosește și se instalează lângă șofer fără un cuvânt. Este mut. Nu îndrăznesc să angajez o conversație, dar gândesc că este foarte nepoliticos că se preface a ignora prezența mea. Deodată, realizez că este capabil să-mi ghicească gândurile. Încerc să mi le schimb, concentrându-mă asupra peisajului... timp de o jumătate de oră îmi este foarte greu. Acum cred că ar fi fost mai inteligent să trec la ascultarea lui în secret.

După ce am coborât dealul Dominican Hill, am traversat orașul, apoi parcul din Baguio, vedem ridicându-se Luknab. Este un adevărat cuib, adăpostit de vânturi, de frig, de ceață și înconjurat de un lanț de munți care se întind la orizont.

Luknab este rezervarea visului pe care Tony îl nutrește de un timp îndelungat! Cu banii din donațiile care i s-au făcut și cu concursul arhitecților japonezi a realizat acest centru de tratament.

O parte a clădirii este rezervată occidentalilor și camerele dau spre o imensă piscină, deocamdată fără apă. Cealaltă este concepută pentru orientali: bazinașe cu apă și lebede, un pod arcuit ca în vechile gravuri japoneze. În acest parc oriental se află o capelă, protejată pe cele nouă fețe ale sale de pereți din sticlă.

În sala de healing (provizorie) sunt cinci paturi joase, aliniate; la dreapta, o mică sală cu apă și un birou la intrarea căruia se află un tânăr de origine filipineză. Tony mi-l prezintă pe Dr. Ramos, recent absolvent al secției de chirurgie clasică. Apoi îl salut pe Dr. Païsing, acupunctor, pe care îl cunosc bine.

Iată-ne, deci: trei medici, trei tămăduitori, șapte ajutoare, așteptând sosirea bolnavilor.

Un ajutor, apoi un altul și, în sfârșit un al treilea, vin pe rând să-mi explice că va trebui să fac "magnetic healing" Îi simt neliniștiți de reacția mea la această propunere. Toți se tem de un refuz din partea mea și își

reamintesc de problemele create în 1977 la Diplomat Hotel. Nu-mi dau ordin. Îmi transmit ceea ce a cerut reverendul Tony Agpaoa: trebuie să mă țin aproape de chirurg în mica încăpere a cărei ușă este deschisă. Acolo voi lucra. Acest chirurg va vedea bolnavii care i se adresează, le va lua tensiunea arterială, iar eu le voi face "magnetic healing".

Accept. Admit ideea de a lucra în healing room dimineața, la Diplomat, și de a-mi completa pregătirea la "magnetic room" după-amiaza, la Luknab. Mă simt bine în această încăpere care comunică ușor cu cea a tămăduitorilor. Din locul meu văd totul. Tânărul chirurg este simpatic. Are dosare pe birou, mă simt în largul meu. O fereastră largă dă spre munte și pădure care sunt sursele mele de energie.

Vom lucra aici chiar din după-amiaza aceasta.

Rudy și Niéves mă conduc în oraș seara, după program, dau o raită prin piață și urc apoi la Diplomat Hotel.

Câteva zile se vor desfășura după același program, între Diplomat și Luknab. Uneori vedem peste 100 de bolnavi în aceeași zi.

Un anumit număr de pacienți îmi sunt destinați. Se vegheaza ca să nu-i văd eu prima. Nu am dreptul să lucrez decât atunci când ei au fost deja tratați. Îmi imaginez că fac acest lucru pentru a mă proteja, căci eu nu știu încă să manevrez bine energia și, în ritmul infernal în care lucrăm, anumite interferențe cu energia nocivă, prin repetare, ar fi în măsură să-mi producă o vătămare.

Agpaoa vine un minut să mă observe. Repetă: "Puneți mâinile și luați energie din exterior".

Da, știu că nu trebuie să dau energia mea, ci să fiu un transmițător. Bolnavii care vin la noi vibrează încă de la energia tămăduitorilor atunci când se așează pe patul jos, tensiunea fiindu-le luată de Dr. Ramos. Apoi îi dirijează spre mine, explicând că eu sunt tămăduitor de încredere, dar și medic, ceea ce este foarte rar în practica ambelor medicine. Mi se pare că-l uimesc. Îmi spune că am "șansă" și "daruri" în mâini. Accept ce spune el, dar nu sunt convinsă. Pot oare să transmit cu adevărat energie? De fapt, nu știu decât să localizez perturbațiile. Mă opresc aici. Eu nu emit. Chiar ajunsă la nivelul de elev-tămăduitor, sunt mâhnită de greșelile care afectează corpul medical și mai ales în ceea ce privește diagnosticarea. Și deși nu văd bolnavii decât după tratament, simt totuși că tămăduitorii au mâsluit zarurile. Perturbațiile sunt în mare parte șterse.

Cum nu obțin decât foarte puține informații, sunt deci constrânsă să exercit transmisiunea.

Preluând energia pe care o emite lumina, padurea şi forţa care emana din munţii din faţa mea, vreau sa le absorb, apoi sa le transmit pacientului. Formulez cu sinceritate acest deziderat, dar mă îndoiesc de rezultat.

Nu contest nici un moment realitatea şi nici puterea terapeutica de care se bucura cei trei tamaduitori, dar sunt convinsa ca, în ceea ce ma priveşte, sunt lasata la voia întâmplarii.

Seara, singura, dupa ce am mâncat câteva fructe şi alune coapte, îmi dau lecţii de înţelepciune şi recitesc notiţele luate în timpul conferinţelor lui Sunny. Ele privesc cele şapte forme de vindecare.

Prima forma vine de la **"prana"***. Respiram aer care conţine oxigen şi expiram bioxid de carbon dar aceasta nu este totul. Inspiram şi prana, acea forma de energie care se localizeaza în corpul eteric. Daca o persoana are prana negativa, ea poate epuiza anturajul sau.

Trebuie respectate anumite reguli pentru a absorbi **prana** şi a o pastra pe cea pozitiva.

Şi apa conţine **prana**: daca te bagi sub o cascada, bulele pe care le conţine apa sunt factori "purificatori" ai corpului eteric.

Apoi vine vindecarea prin hrana pe care o folosim. Carnea conţine celule moarte. Trebuie evitata. Misticii care fac cure postind sau consumând alimente frugale, absorb numai celule vii.

Tratamentul magnetic este o alta forma de vindecare. "Mulţi tamaduitori îşi imagnieaza ca valul de energie vine de la ei. Eroare. Energia provine de la energia Divina, tamaduitorul nefiind decât un intermediar între Dumnezeu şi voi. Mulţi dintre voi pot deveni tamaduitori. Pentru aceasta nu este nevoie sa fii un sfânt. Trebuie numai ca toate corpurile voastre sa fie în armonie şi sa ai dezvoltate toate nivelurile fiinţei: fizic, emoţional, mintal, spiritual. Cele patru nivele trebuie sa fie armonios dezvoltate; atunci curentul poate sa treaca între Dumnezeu şi bolnav prin intermediul vindecatorului. Este vorba de un transfer de energie. Daca aveţi un bun echilibru între aceste corpuri, când va apropiaţi cu compasiune de cineva care sufera şi daca îl atingeţi, îl mângâiaţi cu bunatate, sunteţi deja puţin un tamaduitor!

"O alta forma de vindecare este vindecarea prin cuvânt, deci prin sugestie. Cuvintele joaca un rol important, caci fiecare dintre vorbele voastre este undeva înregistrata. "Spune-mi ce vorbeşti, ca sa-ţi spun cine eşti".

* Prana - energia vitală. Vezi Hatha-Yoga de Yog Ramacharaka/n.t./.

Daca pronunţaţi prea multe cuvinte negative, din voi se va degaja negativitatea, daca ascultaţi prea multe cuvinte negative, veţi ajunge sa fiţi victima nevinovata a negativitaţii cuvântului. Trebuie sa fiţi foarte prudenţi din acest punct de vedere... şi sa ştiţi sa protejaţi copiii.

Muzica buna şi filmele bune sunt elemente care pot sa va pozitiveze. Evitaţi sa ascultaţi radioul sau sa priviţi la televizor atunci când acestea transmit emisiuni, publicitate negative sau violente.

De ce sa nu se publice decât ştirile proaste, negative? Trebuie sa ştii sa triezi şi sa nu fii victima sugestiei negative care va înconjoara.

Tamaduirea de la distanţa se face începând cu vibraţiile bolnavului. Meditând asupra unei fotografii, de exmplu, se intra în legatura cu corpul astral al pacientului. Corpul sau astral poate fi tratat prin intermediul corpului astral al tamaduitorului, dar energia Divina este cea pe care o transmite aceasta din urma. Trebuie lucrat asupra unei fotografii a individului în picioare şi singur.

În vindecarea prin chirurgia psihica, tamaduitorul lucreaza asupra corpului eteric al pacientului. El fixeaza locul bolnav prin intermediul aurei şi cauta punctul de intrare în corpul eteric.

Atunci, ca un laser, energia intra prin aceasta deschidere în corpul eteric şi patrunde printr-un por în interiorul corpului fizic. Prin acest por care este un punct de acupunctura şi care se dilata, un flux de energie cosmica circula prin corpul fizic. Difuzia fiind încheiata, porul se închide, fara a se vedea vreo cicatrice, întrucât nu a avut loc nici o incizie".

Dar nu poate exista vindecare fara interventia spirituala prealabila. Fratele Sunny nu extinde expunerea asupra acestei forme de vindecare, poate pentru ca a vorbit deja prea mult sau poate ca aceasta este obiectul unei alte conferinţe. Speram ca el sa revina la miracolele din Lourdes, de exemplu.

Conferinţele sale sunt urmarite cu multa atenţie de bolnavi. La ora 13, toţi sunt prezenţi şi profit de traducerea în franceza pentru a reţine cu exactitate ceea ce spune. Francezii vin rar la Baguio. Într-un fel, prefer sa se întâmple aşa, ruptura mea cu gândirea occidentala fiind mai sigura.

În fiecare dimineaţa, traversând parcul din Baguio şi descoperind apoi lanţul de munţi care încercuieşte micul cuib Luknab ma minunez, încerc o fericire simpla şi profunda, necunoscuta pâna acum.

Uneori Tony pleaca mai devreme la Luknab, singur, eu fiind luata în maşina lui Rudy sau Sunny. De fapt, ne înghesuim în doua maşini -

tămăduitorii, ajutoarele și cu mine. Dar această cursă zilnică, destul de lungă, înseamnă pentru mine pierdere de timp și oboseală. Totuși, am acum senzația că m-am integrat total în grup. Uneori, Tony ne pregătește la Luknab câte o masă copioasă pentru această echipă cu un apetit mare, dar eu nu mănânc decât niște fructe și iau o băutură răcoritoare. Fiind acum foarte apropiată de ei, probabil că a trebuit să petrec cele opt zile în mica debara filipineză ca să-i pot cunoaște mai bine!

Cu toate acestea, când plec în mașina cu Tony de la Diplomat Hotel spre Luknab, eu întotdeauna pe bancheta din spate, el continuă să rămână mut pe tot parcursul drumului.

În fiecare dimineață la ora 7, întâlnesc o femeie blondă care îmi surâde; este însoțitoarea grupului de canadieni. Se numește Doamna Atkins care trebuie să fie și puțin tămăduitoare, căci am văzut-o că pune mâinile pe bolnavi în cursul tratamentului. Într-o seară o întâlnesc în grădină, mă invită să servim un suc din lămâi verzi, și-mi povestește viața sa. A lucrat doi ani cu Tony când el era la Manilla. A studiat Biblia la Manilla cu un agent de poliție care i-a împărtășit niște rugăciuni secrete. Ea este capabilă să materializeze numai "pentru urechi și ochi". Într-o zi, Rudy i-a zis: "Dumneavoastră sunteți pregătită, puteți să materializați", ceea ce s-a și întâmplat. Scoate din geantă o fotografie cu familia sa, compusă din numeroși copii. Fusese căsătorită, dar soțul său a divorțat când ea a devenit tămăduitoare. Și-a pierdut toți prietenii. De atunci toate s-au schimbat, revenind în general, la normal. Totuși, distrugerea căminului său a tulburat-o mult, întrucât unii dintre copiii săi s-au îndepărtat de ea.

Rămânem tăcute câteva minute după această istorisire. Amândouă știm că există două lumi și că lumea raționalistă se teme de cea pe care o ignoră și pe care n-o poate sesiza, percepe. Amândouă avem același trecut, aceeași experiență trăită. Cunosc aceste încercări: neînțelegere din partea unui copil, a soțului, a prietenilor. Dar descoperirea propriilor dimensiuni interioare, convingerea absolută de a învăța să ghicești sensul ascuns al lucrurilor - și acestea îmi sunt cunoscute. Știu că începând dintr-un anumit moment, nu mai există alegere, viața interioară fiind cea mai puternică.

Ea însoțește deci, din timp în timp, grupuri de canadieni care vin aici și se reintegrează cu această ocazie în ambianța caracteristică. Mă întreabă de ce sunt singură, de ce nu însoțesc bolnavi, ceea ce mi-ar

rezolva multe probleme financiare și mi-ar permite să vin mai des aici.

Motivul este foarte simplu. Cu toate că ici-colo, se știe ce gen de cercetări fac și că cercurile medicale nu manifestă în legătură cu acestea decât indiferența sau dispreț, uneori chiar pe amândouă, nimeni nu poate spune că în cazul meu este vorba de convingeri care sunt determinate din dorința de profit!

Trăiesc deci în singurătate, întrucât am avut șansa de a munci mult și a-mi câștiga o situație în viață; eliberată acum de sarcinile familiale, nemaiavând prea multe obligații, am dobândit o independență care mi se pare indispensabilă în această evoluție a mea. Nu aș vrea să mă arăt aspră, dar sunt convinsă că un mare număr dintre adversarii mei sunt mai îngrijorați de a nu-și pune în joc prestigiul, situația lor socială sau sursele lor de profit, decât binele bolnavilor sau adevărul științific, pe care îl violează zilnic, adăpostiți sub frumoasa lor ipocrizie. Mistificatorul nu este cel la care te gândești!

O scuză există: aceea a educației care pervertește informațiile pe care ni le transmit simțurile noastre, în unele stadii atrofiate, ce cultivă infantilismul și ne supune unor ritualuri inventate, care adesea glorifică numai stările regresive!

Când am vrut să studiez anestezia, am făcut turul spitalelor în căutarea celei mai bune tehnici. Vrând să învăț cardiologia, am urmat îndeaproape cursurile lui Soulié, Lenegre și ale asistenților lor. Pentru specializare în transfuzii am fost aproape de Robert André și Jean-Pierre Soulier... Când am vrut să judec, să apreciez meritele astrologiei, m-am înscris la o școală din domeniu, apoi am practicat-o zilnic. Pentru a face cea mai mică apreciere asupra lui Tony Agpaoa și mai ales dacă vrei să publici referiri la activitatea sa, este necesar ca să trăiești mai înainte alături de el și de echipa sa un timp suficient și a te "strecura" în modelul său de gândire. Și aceastea toate cu atât mai mult, dacă vrei să te informezi, să înveți să practici ceea ce face el.

Nu există o altă logică.

Iar dacă pentru a realiza acest lucru trebuie să urmezi calea unei aventuri spirituale și inițiatice, accept.

Nimic nu mă poate face să renunț la această atitudine spirituală, dacă, bineînțeles, vreau să adopt un comportament rațional și să rămân sinceră. Spun toate aceste lucruri Doamnei Atkins, tămăduitoarea canadiană.

Continuăm discuția în camera mea. Doresc să o ajut în felul meu de a o face. Văd încrustate în ea, toate greutățile și toate îngrijorările sale.

Nici o vorba de regret, doar un oftat adânc. Numai depăşind încercările şi obstacolele ce apar în calea noastră vom putea să ne trezim sufletul şi să ne consolidăm aura. Nu este vorba să adopţi o pasivitate dureroasă pe tot parcursul iniţierii. Nu trebuie sa zici: "Nu este posibil ca Dumnezeu să fi permis aceastea" şi nici : "Dacă ar exista un Dumnezeu, aşa ceva nu s-ar întâmpla" şi nici măcar: "Doamne, îţi ofer toate suferinţele mele întru mântuirea păcătoşilor". Nu, nu trebuie să rămâi nici pasiv, nici indiferent. Nu trebuie să ne imaginăm că greşeala îi revine lui Dumnezeu sau altora. Noi suntem pe pământ, **fiecare pentru a-şi asuma propria evoluţie spirituală** şi numai fiind puternici undeva, **în interiorul nostru**, îi putem ajuta pe ceilalţi. Suntem victorioşi de fiecare dată când am depăşit o perioadă grea în cea mai bună condiţie posibilă şi aceasta ameliorând calitatea vibraţiilor emise şi pe care continuăm să le emitem, ridicându-ne pe scara valorilor (reale) cu care ajutăm omenirea.

Atunci dificultăţile sunt traite, suportate, într-un mod total diferit. Dar religia creştină nu ne formează cu aceste principii, ea este de cele mai multe ori inoperanta. Ea a alunecat, de-a lungul secolelor, în afara cercetărilor căilor spirituale. Suntem adăpaţi, suntem drogaţi cu cuvinte şi fraze frumoase dar găunoase. Nu suntem înarmaţi pentru viaţă. Nu suntem iniţiaţi!

"Exista oameni ciudaţi care au scris cărţi în care acuză clerul că a inventat reguli şi practici pentru a a servi şi a cloroformiza poporul", afirmă Aïvanhov.

Concetăţenii noştri, conştienţi de vidul învăţăturilor sale, părăsesc Biserica, unii refugiindu-se în secte, uneori în droguri. Osândiţii îşi vor petrece viaţa în spitale de pshiatrie.

Eu şi Doamna Atkins avem şansa de a ne afla în purgatoriu. Un viitor fericit ne aşteaptă, dar ea este mult mai aproape de Cer decât mine!

Aflu că Francis este în India. Şi-a pierdut soţul, apoi, mai târziu, copiii săi au înţeles-o. Doamna Atkins pune concluzia care se potriveşte: "Este foarte rau să trăieşti lângă persoane negative, mai bine să te desparţi de ele".

4. LUKNAB

În dimineaţa aceasta, după terminarea şedinţei de tratament, toţi bolnavii vor părăsi Diplomat Hotel deplasându-se la noul centru din LUKNAB, fapt care mă bucură, acest du-te-vino zilnic obosind echipa.

Diplomat Hotel ramâne un loc bogat în amintiri, pentru prietenii mei fiind o pagina importanta din cartea vieţii lor, pe care o întorc...

Pentru ultima oara urc în maşina lui Rudy, cu Niéves şi Fred. Rudy ne opreşte în faţa unui magazin cu delicatese iar eu cumpar pentru toata echipa chifle calde cu mango, facute la cuptor. La Luknab gasim o mare agitaţie: au sosit alte doua grupuri noi, unul fiind condus de Mamassa. Simt o mare bucurie ca o revad într-un autocar, îmi face semn sa urc şi plecam sa vizitam oraşul. Apoi, obosiţi, mergem să servim masa la un restaurant... chinezesc. Micuţa Mamassa ma ia de mâna şi ma aşează lânga ea, iar de partea cealalta cere sa stea secretara sa care vorbeşte bine engleza şi care a trait un an în Franta. Secretara îmi spune ca Mamassa este cea mai celebra tamaduitoare din Japonia şi mare preot la *Biserica Spirituală din Japonia*.

Mamassa vrea sa ştie cum lucreaza tamaduitorii în Franţa, legal sau ilegal? Nu sunt în deplina masura sa ma pronunţ în aceasta problema, cred ca sunt toleraţi. În ceea ce ma priveşte, fiind medic, pot sa-mi aleg metoda terapeutica, întrucât se presupune ca eu cunosc avantajele şi inconvenientele fiecareia dintre ele. **Esenţialul este să ajuţi omul!**

Ea se informeaza asupra modului în care traiesc aceasta stare de medic-tamaduitor. "Aveţi capul aureolat de un soare stralucitor, dar între acest soare şi capul dumneavoastra exista o pânză de bumbac. Nu vedeţi încă suficient de bine lumea invizibila", zice ea. Da, ştiu! Sunt între doua lumi, în mutaţie. În acest sens scriu o carte care probabil ca va permite înţelegerea acestui stadiu şi-i va ajuta pe cei care sunt interesaţi în cunoaşterea subiectului; cum trebuie înţeles un medic pe cale de a deveni tamaduitor.

Îmi cere sa-i trimit aceasta carte, ea o va prefaţa şi se va preocupa sa fie tradusa în japoneza. Apoi adauga: **"Să arătaţi că se uită prea des a se vorbi cu Dumnezeu"**.Deci, Mamassa nu zice "a se ruga", ci "a se vorbi". Şi continua: "Notaţi-va visele şi meditaţi asupra lor".

Un grup venit din Alaska ramâne şi mai perplex decât Mamassa, când ma vede lucrând cot la cot cu filipinezii. Chirurgul cu care împart încaperea de tratament îi dirijeaza pe bolnavi la mine, numindu-ma mai întâi cu titlul de vindecator şi apoi cu cel de medic.

La ora prânzului (când fac o "baie" de soare mâncând şi nişte fructe) bolnavii se apropie de mine. Îmi pun întrebari, aşteapta un pronostic. Le raspund ca nu ştiu nimic în legatura cu viitorul. La nevoie

pot sa efectuez un control, înaintea tratamentului, printr-o metoda personala, apoi sa verific starea sanatatii dupa healing, pentru a face o comparatie între cele doua situatii. Repetând aceste examinari, aş putea urmari evolutia bolii lor în zilele ce urmeaza. Doctorul Nogier mi-a revelat importanta celor şapte culori. Mikhaël Aïvanhov m-a învatat sa aseman corpul uman cu o prisma care ar descompune lumina în şapte culori, deci în şapte forme de energie. Cât priveşte pe prietena mea, Michelle Pagani, aceasta a avut ideea de a repera pe ureche amplasarea celor cinci elemente chinezeşti, observând un tablou de Jérôme Bosch, care le simbolizeaza. Aceasta ultima notiune este importanta, caci ea permite sa manipulezi acolo energia în functie de sezon. Interpretând într-o maniera proprie acestor mari idei, stabilesc deci, cu ajutorul a douasprezece informatii, un diagnostic al perturbatiei energetice care îmi pare satisfacator.

A doua zi dimineata, înca de la sosirea mea, un bolnav atins de un cancer generalizat îmi cere sa-l consult; apoi îmi cere sa vad un diabetic. Îl zaresc pe Tony şi-l întreb daca îmi permite sa controlez eficacitatea tratamentului sau prin tehnica mea.

- Da, îmi spune el fara alt comentariu. Examinez bolnavul înainte şi dupa tratament. Daca ma refer la criteriile mele de apreciere, dupa tratament, starea sanatatii sale este ameliorata considerabil, atât în planul celor şapte culori, cât şi al celor cinci elemente. Dar pentru cât timp?

Pot stabili cu certitudine faptul ca ameliorarea tine un timp din ce în ce mai îndelungat, pe masura ce continui tratamentul. La sfârşitul saptamânii, starea energetica a celor pe care îi examinez este deja normala, înaintea tratamentului de dimineata.

Acest gen de verificare are succes. Se aşteapta la rând intrarea în cabinetul meu. Tamaduitorii observa tacuti acest lucru. Curând, ajutoarele, Doctorul Ramos şi chiar Rudy vor sa-i examinez şi le ghicesc micile neplaceri de care sufera. Nu fac greşeli de diagnosticare, iar la cererea lor, le pun şi câteva ace.

Am certitudinea ca aceasta nu-i place lui Tony Agpaoa care, într-o zi, într-o pauza, îmi zice: "E bine, doctore!" şi, stupefactie, îşi trece bratul dupa umerii mei. Înseamna ca sunt pe drumul cel bun. Îmi priveşte palmele, le pipaie, le pune peste ale sale ca şi când ar vrea sa cântareasca invizibilul care emana din ele, apoi îmi face semn sa strâng pumnii, împingându-i în fata: "Mai puternic".

Simt ca ceva se schimba în mine. Sunt mai puţin obsedata de diagnostic practicând "magnetic healing". Sunt uimita într-o zi când, punând cu simplitate mâinile pe o bolnava, ţinând ochii închişi şi concentrându-mă bine, inspirând energie de la muntele şi cerul din faţa mea, simt ca respiratia ei devine din ce în ce mai ampla. Ea se ridica, complet zapacita, pune mâna pe frunte, se sprijina de soţul ei şi spune: "Dar ce mi-ati facut, ma simt foarte straniu!"

Îngrijesc un medic absolut rationalist. Se afla aici ca însoţitor, dar din curiozitate, se supune tratamentului meu şi face remarca: "Este ceva curios, simt nişte vibratii când va puneti mâinile deasupra capului meu".

Într-o zi, iritata şi dezorientata de aceste fenomene, ma apropii de Tony şi-l întreb fara menajamente, aproape agresiv:

- De ce spuneţi ca sunt tamăduitor?

- Datorita radiatiilor electromagnetice ale aurei dumneavoastra.

Şi apoi pleaca. Din atâta lucru nu ma simt mai convinsa. Accept ideea de diagnosticare vibratorie dar îmi este aproape imposibil sa accept ideea de a trata numai cu ajutorul mâinilor.

Am parasit Hotelul Diplomat care era prea departe. In ceea ce priveşte locuinţa, Dr. Païsing îmi indica un mic hotel liniştit şi ma conduce acolo cu maşina, spunându-mi: "Puteţi coborî şi urca la Luknab pe jos, un bun exercitiu fizic pentru dumneavoastra". Cred ca-şi bate joc de mine, aceasta însemnând cel puţin o ora de mers în panta abrupta!

Locuiesc deci acum într-o cladire în stil burghez care nu lasa sa se întrevada faptul ca este vorba de un hotel cu doua camere. Sunt însa în curs lucrari de extindere, muncitorii lucrând pâna la orele 20, dar dupa aceea, liniştea îmi era asigurata.

Reîntorcându-ma "la mine acasa" în prima seara, spre orele 18, ma instalez în gradina. Proprietara hotelului vine şi se aşeaza lânga mine începând sa-mi puna întrebari. Este o femeie distinsa, placuta. Cum întrebarile sale devin insistente iar eu sunt obosita de cele pe care mi le pun pe parcursul întregii zile bolnavii, vreau sa-i tai pofta de vorba şi îi spun ca engleza mea nu-mi permite sa-i dau explicatii mai multe despre viaţa şi activitatea mea ca eleva a lui Agpaoa. Atunci, scotându-şi masca, îmi marturiseşte ca învaţa şi ea aceleaşi lucruri ca tamăduitoare puţin cunoscuta, fara îndoiala, dar remarcabila. Locuişte în oraş şi îngrijeşte fara a accepta bani! Vrea sa ma duca sa o vad chiar în seara aceasta, dar trebuia sa nu-i spun nimic lui Agpaoa! Îmi

dau seama ca nu-l cunoaste bine, întrucât daca vreau sa-i ascund ceva, el observa acest lucru pe aura mea!

Îmi dau acordul dar, cum se lasa seara, o parasesc si ma duc la culcare, hotarâta sa nu traiesc un nou blocaj, asa cum mi s-a întâmplat la ultimul voiaj când am intrat în contact cu alti tamaduitori, fara permisiunea lui Agpaoa.

Ciocanituri energice în usa ma trezesc. Proprietareasa hotelului apare în cadru, îi arat patul desfacut, pijamaua, ma vede ca-s somnoroasa: "Mâine, sa lasam pe mâine si voi merge sigur". Nici vorba, ea este pregatita, ma asteapta sa ma îmbrac, taxiul asteapta jos!

Sunt înca adormita când urc în taxi, ea îmi zice ceva ce nu înteleg, fac un efort sa spun un cuvânt politicos. Îmi repeta sfatul: sa nu-i vorbesc despre acest lucru lui Agpaoa! De ce ma ia cu ea? Vrea sa-mi faca un serviciu sau sa ma determine sa-l parasesc pe Tony?

În orice caz, nu pot rezista, daca vreau sa locuiesc în hotelul ei. Este foarte frumoasa, are în jur de 50 de ani, pare a avea ceva sânge indian, vocea ei este blânda si convingatoare, vorbeste o engleza bine articulata. Dar ma simt în continuare într-o situatie neplacuta, deoarece mi-a spus sa nu-i vorbesc lui Agpaoa.În încaperea unde ma primeste sunt imagini pioase si diferite simboluri pe pereti. Cuvintele, pe care le pronunta bine, le înteleg, dar nu reusesc sa le asociez între ele pentru a retine sensul frazei. Îmi este chiar asa de somn?

Iesind de acolo, nu-mi amintesc decât de o scena: "Trebuie sa te asezi spre nord". Probabil ca am adoptat o figura interesata, caci a adaugat: "Agpaoa nu v-a spus lucrul acesta?"

- Nu, el nu spune nimic, practic nimic!"

Priviri deceptionate si de învinovatire... Pentru a drege situatia si a nu parea prea stupida, adaug: "Aceasta o face prin transmiterea gândului si a visului, mai ales". Am spus probabil o enormitate, caci s-a facut deodata o tacere apasatoare si am plecat!

Mi-a dat numele sau, scris pe o bucatica de hârtie. O împaturesc în doua si o pun în geanta, fara a o citi. Iesim, asteptam un taxi care nu vine. Îmi este frig si nu-mi mai amintesc nimic din conversatia tinuta. Nu mi ramâne în minte decât imaginea simbolurilor agatate de pereti, o icoana a Sfântului Duh care-si trimitea razele în jos, pâna la nivelul centurii unui om. A doua zi persista amintirea ca am fost prea putin politicoasa cu tamaduitoarea - oare din cauza somnolentei mele? - cu

care am stabilit legaturi corespunzatoare onoarei pe care mi-a facut-o de a-mi consacra seara. Ceva în mine nu a functionat, involuntar, spiritul meu nu a participat, ceea ce, în final, o simt ca o usurare! Caci, în aceste conditii, aura ei nu a putut sa se înscrie în a mea! Am deci sansa sigura de a nu cadea în situatia de inhibitie ca în perioada asocierii cu cineastii.

Ma verific din acest punct de vedere si constat ca "percep" înca, ceea ce ma face sa simt o usurare.

Nu o voi mai revedea pe gazda mea, ea nu ma va mai invita si nici macar nu ma va saluta la plecare. De ce oare?

În fiecare dimineata ma deplasez la Centrul Luknab pe jos, având în fiecare mâna câte o geanta pentru a ma echilibra, drumul fiind lung: o ora la coborâre si ceva mai mult la urcare. Într-o geanta am cartile cu care îmi voi acoperi timpii morti din cursul zilei, în cealalta prosopul si costumul de baie, un pulover. În ambele repartizez fructele care îmi vor servi ca hrana: mango, banane, alune, o bucata de papaia. Cartea lui Rudolf Steiner "Initierea" nu ma paraseste niciodata. Ea îmi permite sa intelectualizez, sa-mi fixez în memorie ceea ce Agpaoa ma face sa traiesc si sa practic.

Refuz folosirea unui taxi întrucât drumul, natura din jur, sunt deosebit de frumoase. Pâna la iesirea din localitate ma întâlnesc cu elevii care merg la scoala si vad muncitorii constructori de case, cu care ne salutam amical. Succesiunea lanturilor de munti se profileaza în departare, terasele dealurilor stralucesc pentru ca ele retin apa. Pe marginea drumului este o vegetatie luxurianta, casele sunt din bambus, câinii latra, copiii se joaca, batrânii asteapta.

De altfel, în câteva zile toata lumea ma cunoaste si o cunosc. Numai saracii urca sau coboara pe jos. Le admir aceasta "bogatie". Îmi va fi greu la Paris sa nu plec la lucru la ora 6 si jumatate dimineata, uneori mai devreme... si de a fi lipsita de aceasta fastuoasa plimbare. Forta rezistentei mele la mersul pe jos creste cu fiecare zi. Tony, pe care îl întâlnesc uneori supraveghind o constructie noua lânga hotel, se mira vazându-ma venind sau plecând pe jos si verifica din priviri daca nu este vreo masina disponibila în parcare.

Mergând pe acest drum, ma gândesc ca adevarata bogatie si reala libertate constau în a sti sa apreciezi farmecul vietii, în orice împrejurare.

Continui examinarea anumitor bolnavi, înainte si dupa tratament. Ajung la concluzia ca regularizarea energiei operata dimineata, în

prima zi de tratament, nu durează. Tratamentul de două ori pe zi al bolnavilor într-o stare gravă mi se pare a fi necesar. Pe măsură ce îngrijirea se intensifică, acțiunea terapeutică, în timp, se prelungește. După 4-5 zile, toate perturbațiile energetice sunt practic regularizate, dacă pacientul respecta repausul la care este sfătuit.

Un week-end la Bauang pentru un grup de bolnavi, îmi va permite să fac o constatare importantă: bolnavii au dreptul să aleagă una din cele două variante - să se deplaseze direct la Bauang, dacă se simt obosiți, sau să meargă pe "drumul școlarilor" și să-i facă o vizită Josefinei, ceea ce presupune un ocol, prin Țara de Jos, supraîncalzită...

Luni, examinez doi bolnavi supravegheați în mod special de mine până atunci: unul care are un cancer generalizat și un diabetic. Acesta din urmă putuse, în câteva zile, fără tulburări, să scadă cu zece unități de insulină doza sa zilnică! Examinându-l acum, constat reapariția tulburărilor energetice (a trebuit ca în dimineața aceasta să i se mărească doza de insulină). Același fenomen se produce și la bolnavul de cancer generalizat. Ambii aleseseră drumul ocolit! Sunt, deci, convinsă că trebuie acceptat un repaus indispensabil pentru a stabiliza binefacerea tratamentului. Foarte adesea, imediat ce a prins ceva puteri, bolnavul pleacă în excursie și trece, din curiozitate, să fie văzut și de alți tămăduitori - ceea ce nu este deloc bine, mai ales dacă sejurul său este sub trei săptămâni.

Însoțind grupul de bolnavi ce aleseseră calea ocolită, o revăd pe Josefina. O mai întâlnisem în februarie și decembrie 1977. Acum suntem în martie 1979. Mă primește și-mi spune: "Vă cunosc, ați mai venit să mă vedeți". Mă recunoaște după aura mea? Fără îndoială, căci îmi amintesc cum spusese că, pentru ea, toți albii aveau același cap. În ziua aceasta folosește o bucată de vată, deoarece, atunci când urmează cu degetul traseul coloanei vertebrale, este suficient să-i apese extremitatea, ca sângele să apară pe toată lungimea traseului...

Nu vreau să avansez o părere asupra virtuților terapeutice ale Josefinei, întrucât nu am testat pacienții înainte și după tratament.

L-am revăzut și pe Terte, cel mai bătrân tămăduitor. Extracțiile sale sunt formate tot dintr-o materie de culoare urâtă, murdară, iar sângele (dacă este așa ceva) este roz-movuriu, adică, practic, de culoarea care corespunde în sistemul lui Nogier (și al meu) zonei psihice.

Când Terte ia un pahar cu apă și își scutură degetele deasupra, acel lichid la care mă refeream, se scurge în zig-zag, în fire subțiri. El afirmă că proiectează energia în apă. Bineînțeles, afirmă că această energie vine de la Dumnezeu.

Îmi propune să lucrez cu el pentru a studia Biblia, într-o versiune franceză pe care o voi găsi în orășelul vecin, urmând să disecăm fiecare verset al ei. Îi mulțumesc sincer pentru propunerea sa, dar trebuie să termin mai întâi cursul lui Agpaoa. Mai târziu voi veni cu acest scop, fapt cu care cădem, în principiu, de acord.

Agpaoa a avut oare dreptate în ceea ce privește calitățile mele? Terte nu mi-ar fi propus să mă ajute în studierea Bibliei dacă nu mă "vedea" tămăduitor!

Viața mea se împarte între Tony, echipa sa, și grupurile de bolnavi. Dacă nu vorbesc nimic despre toate întâlnirile mele amicale o fac din pură discreție, deoarece este emoționant să poți avea contacte cu ființe venite din cele patru colțuri ale lumii. Adesea sunt în mijlocul bolnavilor pentru a-i liniști asupra eficacității tratamentului pe care uneori îl completez prin punerea câtova ace. Tony nu-mi face niciodată nici cea mai mică observație privind inițiativele mele terapeutice complementare. Și totuși, mă întreb mereu dacă nu este incorect să exercit această supraveghere constantă a eficacității sale asupra unui întreg grup de bolnavi. Niciodată până acum Dr. Païsing și chirurgul nu mi-au făcut nici cea mai mică remarcă ostilă, dimpotrivă, mi-au cerut explicații și au dorit să învețe tehnica mea.

Încerc cu adevărat sentimentul că lucrăm cu toți șase, trei tămăduitori și trei medici, într-un spirit natural, simplu, în interesul bolnavului și al cercetării medicale. Una dintre principalele preocupări actuale ale lui Tony constă în supravegherea lucrărilor de construcție a clădirii pentru healing, situată la intrarea în Luknab, executată tot în stil japonez. Se distinge deja clar cum vor fi organizate aici tratamentele. O parte a clădirii este rezervată tămăduitorilor, cealaltă medicilor. Chirurgul îmi explică faptul că vom beneficia de aparatură ca: radiograf, electrocardiograf, electroencefalograf, un rinichi artificial și un laborator.

Râzând, afirmăm că, reunindu-ne talentele, aici se va putea face într-o zi totul! Chirurgia clasică și cealaltă!

Agpaoa, atât de denigrat, este în fapt primul care realizează ceea ce medicina mondială nu a știut să instituie: **colaborarea tuturor celor care pot să vindece oameni.** În jurul acestui om care are 40 de ani, se

afla un evanghelist (dublat uneori de un al doilea), doi tamaduitori - Rudy si Niéves - sapte ajutoare (care sunt vindecatori în formare), doi medici - unul chirurg, celalalt acupunctor. Sunt foarte flatata ca, din când în când, ma alatur si eu lor.

Nu stiu de ce anumiti observatori au considerat ca este mai bine sa profereze diverse insulte la adresa lor. Pastrez o anumita cantitate de literatura foarte elocventa în acest sens. Am fost amestecata si eu în ea. Totusi, cea mai mare bucurie a mea ar fi de a participa la primele cercetari, la primele lucrari care se vor desfasura în acest centru, odata realizat. Poate ca medicii îsi vor disputa atunci acest loc? Cel putin daca, printr-o mare miscare unanima, nu vor provoca distrugerea acestui centru terapeutic si a celui care l-a conceput.

Îl studiez acum, din nou, pe Agpaoa, în timp ce supravegheaza constructia si se intereseaza de gradinarit. Este foarte diferit de imaginea învatatilor care practica o viata austera si izolata pentru a obtine putere, flagelându-se sau fortându-se la a îndura alte mizerii. O fraza a lui Rudolf Steiner poate da dreptate lui Agpaoa, care traieste normal: "Este posibil ca în ascetism unii sa gaseasca aceeasi voluptate pe care betivii o gasesc în a bea. Dar, în acest caz, nu trebuie sa se spere ca acest gen de ascetism va servi scopurilor cunoasterii superioare". Pentru ca Agpaoa nu este un ascet, ma simt capabila sa lucrez sub conducerea sa.

Ma interesez, la rândul meu, de gradina si mai ales de piscina, supraveghez umplerea ei cu apa si, natural, sunt prima care fac baie în ea. La fiecare sfârsit de saptamâna ma duc la Bauang, singura sau cu grupul, pentru a înota si a face lungi plimbari pe tarm. O americana care ma vazuse acolo sau în piscina mai des, decât cele câteva minute în sala de tratament, m-a întrebat cu inocenta: "Ce faceti dumneavoastra aici când înotati?" Ma va lua mai în serios când, printr-o metoda proprie, îi voi ameliora tulburarile ritmului cardiac?

Rudy este acela care ma determina sa iau cunostinta de situatia mea exacta aici. Astfel ca, în timp ce asteptam pacientii, asezata comod într-un fotoliu, el mi-a zis: "Nu stati astfel, nu este elegant", iar când cineva a vrut sa ne fotografieze în grup, mi-a spus: "Nu tineti bratele asa, nu este frumos".

Dupa câteva remarci de acest gen, încetez sa ramân indiferenta la acest aspect al lucrurilor. Înteleg pentru ce ajutoarele sunt asa cochete, de ce Niéves merge des la coafor si se macheaza cu grija, de ce însusi

Rudy îsi aranjeaza parul trecând prin fata oglinzii... ei sunt vedete fotografiate în permanenta, iar clisеele respective se vor plimba prin toata lumea! Eu sunt cu ei, fac parte din echipa si încetez a mai fi o anonima; pierd avantajele libertatii si iau cunostinta ca voi mai fi si eu fotografiata, filmata fara încetare în sala de healing, la plaja, înotând în piscina sau curatind-o de ierburile care plutesc, cu ajutorul unei plase mari.

Soseste un grup de elvetieni... unii vorbesc franceza. Un domn în vârsta se apropie si-mi spune: "Vin de atât de departe pentru a ma trata si va vad aici lucrând alaturi de ei si aflu ca sunteti medic, acesta este un miracol pentru mine!"

Orice ar gândi fermecatoarea americana, eu lucrez mult! Uneori zile întregi, cu o întrerupere de doua ore pentru a lua masa. Începem la orele 7 si terminam între 17-18. Unele grupuri de japonezi vin numai pentru 5 zile si sunt tratati de doua ori pe zi.

Este vorba de examinarea dinainte si dupa "healing", uneori de tratamentul cu acul si "magnetic healing". Patul este jos, spatele începe sa ma doara datorita permanetei înclinari prea accentuate asupra bolnavului. Deodata simt ca ma bate cineva usor pe spate, de-a lungul coloanei vertebrale. Este Rudy! "Observ de mai mult timp ca spatele dumneavoastra este în suferinta, este obosit". Interventia sa îmi alina suferinta, dar o durere persista într-un punct interior al coloanei.

Dupa ce toti bolnavii pleaca, Niéves îsi va face timp sa ma îngrijeasca si ma voi simti foarte bine, proaspata, gata sa încep o noua zi de munca.

Zilele fiind supraaglomerate de bolnavi, Rudy va avea aceeasi grija de coloana mea. Într-o zi îmi plaseaza mâinile bine întinse pe bolnav, cu palmele la orizontala, decontractându-mi umerii si zice "numai asa"... Stiu acum care este cauza oboselii: nu pot practica un "magnetic healing" fara a-l preceda de o percepție a diagnosticului asupra întregului corp.

Uneori mâinile îmi tremura. Ma hotarasc sa vorbesc despre acest fenomen cu Tony: "Aceasta se datoreaza energiei care vine si se concentreaza, dumneavoastra trebuie sa o faceti sa circule cu respiratia". Face un semn cu pumnii: "Mai puternic!"

- Si cu picaturile de sânge care apar uneori pe ureche, ce este?

- Este efectul corpului dumneavoastra eteric asupra corpului eteric al bolnavului, care trebuie dominat.

5. TONY AGPAOA

În dimineața aceasta, Tony ne anunță că va pleca la Manilla. Vor să-i suprime dreptul pe care îl are de a importa direct medicamente din China. (Înaintea plecărilor, numeroși bolnavi primesc unele produse ale farmaciei tradiționale chineze sau câteva borcane cu ierburi de munte, preparate de Tony). Cu ocazia aceasta, îi fac cunoscută apropiata mea plecare.

Câteva minute mai târziu, intrăm în sala de "healing". Biroul este închis. Doctorul Ramos ia tensiunea arterială în sala mare. Îmi iau libertatea de a rămâne lângă tămăduitori... și mă apropii de Tony. Nici un protest... Pun mâinile deasupra bolnavului... nici un protest... Fără îndoială, îmi este permis să mă apropii de profesor înaintea plecării sale. Este posibil ca toată această punere în scenă să fie făcută pentru a mă face să înțeleg, fără a-mi spune direct, acordul! Doar suntem în Orient! Îmi iau chiar permisiunea să deschid ochii. Tony face în acest moment o injecție cu un lichid roze, în regiunea lombară paravertebrală a unui bolnav atins de scleroză în plăci. Apoi îi face același lucru la cap. Strecurându-mă atunci către regiunea lombară (pentru a-i lăsa lui loc de manevră) și punându-mi mâinile, fără a afișa vreo curiozitate, palpez cu vârful degetelor, discret. Cu excepția focului injecției, un punct ușor ridicat, nu constat la palpare nici o diferență între cele două părți, deși injecția a fost făcută pe o parte! Ce s-a întâmplat cu lichidul?

Tratează acum un cancer pulmonar. Într-o primă fază, el materializează apoi injectează un produs în zona acestei materializări. Afirmă că este mult mai bine să faci un tratament local decât un tratament general, căci astfel produsul pătrunde direct în tumoare.

Care este acest produs? Îi întind carnețelul meu, pe care scrie: "Unborn lamb cells B.N.C.U. radium injection". Neîndrăznind să-i cer explicații suplimentare atunci când este ocupat, îl întreb pe Dr. Païsing, apoi ajutoarele. Un singur răspuns:

- Un preparat al lui Tony.

Sunt atentă în continuare: o infirmieră îi întinde o bucată de vată luată dintr-un pachet mare, nou. O înmoaie într-un vas cu apă, luată de la robinet, și o pune pe locul ales.

Lucrează acum la nivelul gâtului. Eu magnetizez capul și privirea o ațintesc asupra mâinilor sale. Văd perfect ceea ce se petrece.

Vata înmuiată o ține în mâna dreaptă. Degetele de la mâna stângă trag fragmente din ea. Deodată, acest tampon se înroșește! Îl aruncă în ladă și continuă aceleași mișcări de mai multe ori, când, după câteva secunde, văd tamponul de vată îngreunându-se de o materie nedefinită, asemănătoare unui fragment de organ și sângele curge! E ceva incredibil!

Tony îi face un semn ajutorului. Fred ia o pensă și ridică o membrană foarte subțire apoi, cu o foarfecă, taie un fragment de țesut. Părea că știe cu exactitate ce trebuie să taie. Tony lucrează încă asupra locului respectiv îl acoperă cu mâna dreaptă, apoi pune mâna stângă (din care a aruncat deșeurile) peste cealaltă, ca și cum ar mângâia-o.

Dacă am înțeles bine, el poate aspira cu mâna stângă ceea ce trebuie eliminat din organism, în timp ce cu mâna dreaptă materializează locul. El poate, de asemenea, să dematerializeze ceea ce a materializat anterior, cel puțin pentru a nu provoca resorbția. Ceea ce se resoarbe ar permite atunci să se aducă "in situ" produsul pe care el l-a injectat acolo în momentul precedent.

Plecând Tony, trebuie ca în cele câteva zile care mai rămân să accept ideea de a deveni tămăduitoare. Dar nu am trecut la acest stadiu.

Întrerupându-mi examinările "înainte și după" ce bolnavii treceau pe la Tony și ceilalți, tot timpul meu devine disponibil pentru "magnetic healing". Trebuie să captez energia din afară, să o concentrez în cel de-al treilea ochi, să o fac să circule în interiorul meu prin respirație și să o trimit în mâini. (Din când în când este bine să mă supun celor spuse de Tony, părăsindu-mi micul drum personal).

Într-o zi, spre sfârșitul dimineții, o tânără japoneză vine să-și ia rămas bun de la mine: "Sunteți un mare tămăduitor! Am simțit energia dumneavoastră, m-ați ajutat mult. Nu vă voi uita niciodată!" Această declarație mă tulbură profund. A venit să mă reveleze mie însămi? Mă simt plasată în situația delicată de a mă autoverifica.

Tocmai sosise un nou grup de bolnavi. Îl aleg pe unul dintre ei, care mi se păruse puțin cam rătăcit prin sală, îi cer să se întindă pe pat, apoi atingându-l ușor cu palmele pentru a nu-l "contamina" înaintea tratamentului, îi fac bilanțul energetic.

Apoi îi transmit energie.

Și acesta este momentul adevărului. Da, am corectat bine cele cinci elemente, am modificat repartiția culorilor. Este aceasta o dovadă? Practicând odinioară aceeași experiență în legătură cu sofralogia,

observasem că puteam deja să exersez o anumită acțiune de reglare. În trecut am verificat chiar faptul că un bolnav care se autosofronizează exercită, într-o anumită măsură, o putere de reglare asupra propriei energii!

Care este atunci diferența între această tehnică și "magnetic healing"? Mi se pare a exista o acțiune mai electivă asupra celor cinci elemente. Nu am aplicat palmele decât unul sau două minute, față de 15-20 de minute de lucru în sofrologie. Rămâne să fixez, în condiții asemănătoare, timpul și eficiența aplicării uneia sau celeilalte tehnici, pentru a compara rezultatele.

Conchid totuși că acțiunea mea a fost pozitivă și o completez cu două ace! Astfel opiniile formulate de bolnavi și faptele tind să dovedească un lucru: și anume, că sunt tămăduitor. Îmi este totuși greu să ader la această eventualitate. Nu pot să depășesc pragul.

De dimineață, apare o situație care mă îndurerează. Văd un copil trist în hol, în costum de oraș. Este încadrat de tatăl și medicul său. Vine din Cipru. Temător, cu buzele tremurânde, se dezbracă. Apare o burtă enormă. Este vorba de leucemie. Rămânem muți. În engleză, limba pe care copilul nu o înțelege, medicul afirmă că este pierdut. Tatăl vrea să-i dea o ultimă șansă: "Vă implor, încercați să faceți ceva!"

Suntem obișnuiți cu bolile și bolnavii, întâlnim numai mizerie, sfidăm moartea, dar nimic nu ne putea afecta într-o asemenea măsură.

Rudy mă plasează la capul copilului și ne rugăm. Apoi el practică operația la nivelul splinei. Copilul are febră puternică! Se apropie și Niéves, se roagă și materializează. Reapare Rudy, îmi cere să procedez la tratamentul prin magnetism. Toate forțele noastre se conjugă.

Medicul copilului se interesează: "Cum pot fi supravegheate procentajele de globulină și globulele?", la care Dr. Ramos îi răspunde: "Mai târziu vom fi echipați și pentru acestea, acum trebuie mers la spital". Sângele de pe mâinile lui Rudy nu a prezentat nici o particularitate, dar care este diferența între sângele materializat și cel care circulă în sistemul cardio-vascular? Nimeni nu știe!

Cu tristețea încă în suflet, iau un taxi care mă conduce la autogara de unde plec cu un autocar la Bauang. În drum, îmi vine ideea că poate într-o zi voi veni să trăiesc aici 6 luni pe an. Pentru bătrânele mele zile, voi avea o casă de bambus la munte, o grădină în care vor crește arbori tropicali și voi lucra cu echipa lui Tony.

Bauang. Îl prețuiesc mult, caci aici am fericirea de a-mi regasi calmul, soarele, apa și posibilitatea de a practica ceva ce reprezintă pentru mine modul cel mai la îndemână de a-l întâlni pe Dumnezeu în ceea ce iubesc: natura. Meditația devine aici un lucru natural care nu cere nici un efort, nici o tehnică savantă. Sunt în mare și sunt marea; pe față, pe spate, mă las leganată de valuri și sunt aceste valuri; întredeschid ochii, vad cerul albastru, eu sunt cerul albastru. Fug pe nisip și mă întind pe el. Punând mâna și urechea pe trunchiul unui cocotier, simt vibrând seva care urca prin el și mă regasesc în ea. Trebuie ales arborele cel mai drept, cel mai armonios, cel care are coroana cea mai frumoasă. "Ce faceți dumneavoastra când nu înotați?" Privesc și trăiesc natura. **Așa mă rog.**

Ca și alta data, ma așez sub umbrarul din frunze și vine la mine vânzatoarea de scoici. Mâncam împreună un pește mare, fript la gratar pe plaja și vorbim cu una din prietenele sale despre aventura mea. "Ați facut bine ca ati urmat aceasta cale, daca ați fi refuzat-o, v-ați fi îmbolnavit" îmi zice aceasta din urma. Ea a înțeles cauzele bolii prin blocajul de energie!

Astazi, luni, este ultima zi la Luknab. Ea va fi calma. Cea mai mare parte a grupurilor au plecat. Cele "noi" vor sosi mâine.

Rudy absenteaza astazi. Prin atitudinea sa neplacuta la început, datorita sfaturilor de a închide ochii, dar și prin îngrijirile acordate, sunt obligata sa admit ca a facut mult pentru mine. Saptamâna trecuta, mi-a spus sa ma întind pe pat, a spus câteva rugaciuni, și mi-a pus mâna pe frunte în mai multe rânduri facând semnul crucii. Am simțit ceva ciudat care semana cu o mare decontractare a regiunii situate între cei doi ochi, pe care o încretesc când reflectez. Aceasta nu era o senzație de ordin muscular sau al suprafetei pielii. Era ceva care se înfigea foarte adânc în interiorul craniului meu, apoi se transforma, printr-o eliberare de tensiune. Trebuie sa spun ca pentru a nu-i displace, dupa atâtea reprosuri ce mi le facuse, m-am concentrat de fiecare data cu toata fiinta, încât începusem sa am dureri între cei doi ochi. A sesizat oare lucrul acesta?

Numai Tony și Niéves sunt prezenți astazi și sunt lasata sa lucrez cu Tony, reîntors de la Manilla. Analizez încă o data procesul de materializare: cei doi timpi importanți sunt - primul, când tamponul de vata se înroșește, al doilea - când ultimul tampon de vata devine progresiv, dar rapid, încarcat de materie organica. Totul se petrece ca

și când un aparat ar produce o acțiune de aspirație, de absorbție. Acest moment corespunde senzației de aspirație ce produce înțepături ușoare în palmele tămăduitoarei Niéves, atunci când "operează".

Între un bolnav și celălalt, fac bilanțul situației. Am progresat, dar nu văd aura. Nu mi se întâmplă decât foarte rar, accidental, când Sunny practică un exercițiu care constă în plasarea unui bolnav pe fondul alb al unui cearșaf, în fața tuturor bolnavilor reuniți în sală și pe care îi instruiește. Atunci o văd uneori. Mă apropii de Tony:

- De ce nu sunt capabilă să văd aura?

- Pentru că cel de-al treilea ochi al dumneavoastră nu este deschis.

Francis îmi zicea deseori: "Cereți-i lui Tony să vă deschidă cel de-al treilea ochi".

Dar în perioada aceea mi se întâmplaseră atât de multe lucruri ciudate, miraculoase, încât nu mi se părea normal să cer mai mult!

Îndepărtându-mă puțin, mă duc la fereastră, izolându-mă oarecum de ceilalți, reflectând asupra deschiderii celui de-al treilea ochi: să vezi aura fiecăruia, cât de amuzant ar fi acest fenomen, la o reuniune, pe stradă, în metrou, să ghicești prin intermediul culorilor starea sănătății celor care te înconjoară. Un anumit număr de oameni văd aceste lucruri...

Dar deschiderea celui de-al treilea ochi de către Tony, în acest mediu, riscă să mă facă să văd mai multe! Mă gândesc la cuvintele lui Mikhaël Aïvanhov: "fața acunsă a lucrurilor, interiorul lor". Sunt oare îndeajuns de coaptă, de pregătită pentru aceasta?

Știu să fac diferența între o trezire după un vis obișnuit, normal, și o trezire neobișnuită, plină de semnificații.

În noaptea aceasta mi s-a propus, în vis, să o văd pe mama mea moartă. Eram ca la teatru, în fața unei cortine albe. De obicei sunt fericită să o visez, dar acum totul era diferit pentru că știam că nu era mama mea, "cum era ea altădată", cea pe care urma să o văd, ci voi intra în legătură cu aceea care era acum, după evoluția ei de după moarte. Atunci mi s-a făcut frică și am strigat: "Nu!" Ea a apărut totuși, fugitiv, într-o rochie lungă, albă. Am strigat din nou "Nu!" și m-am adăpostit în brațele soțului meu care era lângă mine. Nu eram capabilă să înfrunt singură această experiență.

Am refuzat în noaptea aceasta incursiunea în infern.

Mi se propusese să-mi văd mama, dar nu am fost constrânsă să o și fac. Îmi amintesc îngrozitoarele gânduri ce mi le făceam odinioară:

acelea de a admite că pielea, mușchii mei se vor desprinde pe rând de pe oasele mele, de a mă vedea redusă la stadiul de schelet... și apoi de a mă reconstitui.

Nimic nu poate fi mai îngrozitor de trăit ca acest fenomen!

Deci, curaj! Mă apropii de Tony.

- Vă rog, ați vrea să-mi deschideți cel de-al treilea ochi?

Mă privește uimit, apoi izbucnește în râs și exclamă:

- Nu este posibil, dumneavoastră veți pleca mâine. Trebuie să vă pregătiți; toți tămăduitorii trebuie reuniți în ținuta solemnă (robe lungi), trebuie pregătită ceremonia. Se vor intona imnuri, rugăciuni, iar corpul dumneavoastră va fi acoperit cu flori! Să-mi vorbiți despre acest lucru încă de la sosirea dumneavoastră, cu ocazia viitoarei călătorii.

- Când trebuie să revin?

- Vă voi scrie la momentul oportun.

Într-un fel, mă simt ușurată. Am timp să mă pregătesc pentru această experiență. Trebuie să urmez sfaturile date de Mamassa: "Scrieți-vă visele și meditați apoi". Ce lung drum înainte de a fi "în sine", înainte de a vibra din propria-ți esență, debarasată de prejudecăți și de ideile învățate de-a gata! Voi fi oare vreodată destul de puternică pentru a vedea fața reală, ascunsă, a lucrurilor și aceasta fără a-mi provoca frământări și tulburări? Poate că prietenia și viața în compania lui Tony și a tuturor tămăduitorilor mă vor ajuta să îndrăznesc să fac acest pas mare într-o zi!

Ședința de operații s-a încheiat. Medicul cipriot mă abordează în timp ce mă pregătesc să părăsesc sala, dorind să-mi vorbească.

- În după-amiaza aceasta, Tony Agpaoa va trata din nou copilul. Vom preleva un fragment din țesutul organic extras pentru a-i face analiza histologică. Azi-dimineață a lucrat asupra testiculelor, ceea ce arată că spre această zonă se orientează, întrucât recentele lucrări au demonstrat că iradierea acelei regiuni dă rezultate bune în această boală.

Îmi reamintesc deodată de o leucemie văzută la spital. Esențialul semnalelor - în sistemul meu de diagnosticare - se condensau în această regiune. Este foarte evident faptul că nu lectura recentelor lucrări științifice l-a condus pe Tony să lucreze în acest loc. El a "văzut" sau simțit prin puterea sa de percepție, ca și mine, că acolo trebuia să acționeze! Privesc cu uimire confratele care avansează asemenea absurdități!

- De ce este necesară o prelevare?

- Pentru a dovedi că este vorba de un extras din țesutul splinei sau al ficatului. Cum, dumneavoastră lucrați aproape permanent cu el și nu v-ați îngrijit niciodată să practicați acest control?

- M-am ferit din răsputeri să fac așa ceva. Am vrut să rup cu sistemul de gândire occidental și nu vreau să perturb noua mea viziune a lucrurilor!

Furios din cale-afară, se agită pe scaunul pe care stă:

- Aceasta nu este o atitudine științifică!

- În ziua primei mele operații am găsit, în ceea ce prelevasem din regiunea mea lombară, un țesut care nu semăna cu nimic din ceea ce știam eu, ale cărei fibre spre orientau spre centru și unde am găsit un minuscul ac special pentru acupunctură. Am înțeles că nu puteam aborda fenomenul prin sistemul nostru de gândire. Am refuzat, deci, din principiu, să încerc a mai aborda studiile și lucrările sale, practica sa prin gândirea științifică.

- Dar totuși, el deschide trupul, există sânge în locul operat, o parte din organ este scoasă afară! Ei înșiși afirmă că "deschid"!

"A deschide" - pentru ei nu este același lucru ca pentru noi! Noi gândim că ei deschid corpul fizic, în fapt ei deschid corpul eteric al bolnavului, cu ajutorul propriului lor corp eteric. Iar printr-un punct privilegiat al corpului fizic care pare a fi întotdeauna un punct de acupunctură, care are proprietăți electromagnetice deosebite, ei intervin asupra corpului fizic. Acest punct este capabil să se dilate, porul deschizându-se asemenea unui crater, energia cosmică pătrunzând în el, în timp ce materiile organice ies. Ele sunt probabil absorbite de tamponul de vată, iar sângele se scurge. Să nu uităm că în acupunctură, sângele și energia sunt două entități interschimbabile! În mâinile lor, energia, sângele și materia, par să se schimbe între ele.

Confratele meu rămâne perplex.

- În sfârșit, dumneavoastră sunteți medic. Cum de puteți aprecia astfel lucrurile?

Devine agresiv.

Ca prin minune, apare Tony, se așează la masa noastră și continuă conversația:

- Noi deschidem corpul eteric, intrăm printr-un punct de acupunctură pentru a transmite energie. Această energie intră în competiție cu cea a bolnavului. Energia bolnavă, nocivă, este alungată de energia cosmică și se elimină.

Confratele, înspăimântat, ascultă explicația referitoare la interferența corpului eteric al bolnavului cu cel al tămăduitorului. Apoi Tony pleacă și mă invită să servesc dejunul împreună cu echipa sa. Confratele încearcă să mă mai rețină puțin. Dar este ultima mea zi aici! Este normal să iau masa în compania lui Tony. Îmi laudă mâncarea și mă servește cu un fel ciudat de verdețuri crude, ușor amărui, apoi niște pește cu ciuperci pe care îl stropește cu un sos condimentat care mă face să roșesc și să-mi ia gura foc. Orezul fiert îmi ameliorează situația.

Din politețe, ei încearcă să vorbească în engleză, dar nu reușesc și trec la tagalog, astfel că minute în șir mă simt singură în fața farfuriei mele.

La un moment dat, Tony mă întreabă dacă totul este în regulă, întrucât mă vede gânditoare. Este adevărat, conversația cu confratele meu mă făcuse să descopăr prăpastia care era între el și mine.

- Da, totul este bine, dar descopăr că sunt mult mai aproape de dumneavoastră acum, decât de confrații mei.

- Bine!...

Masa s-a încheiat și confratele meu vrea să mai discutăm unele lucruri. Reflectase în această oră la cele auzite. Raționamentul meu i se părea ciudat, dar el coincide cu cel al lui Agpaoa. Admite de asemenea că în acest mod de abordare a bolii există o parte de adevăr.

- Dar, să vorbim de rezultate!

- Da, am văzut rezultate pozitive.

- De ce nu sunt publicate? De ce nu sunt făcute cunoscute? Există atâți oameni pe acest pământ care trebuie ajutați!

- Pentru ca observațiile mele și rezultatele obținute până acum în experiența personală sunt parțiale. Pentru că o lucrare publicată în cercurile medicale nu poate fi considerată drept serioasă decât dacă se referă la câteva sute de cazuri. Apoi, ar trebui ca aceste cazuri să nu facă obiectul nici unui alt tratament și ca bolnavii să respecte o regulă elementară: să vină aici cu regularitate, să fie urmăriți între timp de cineva mai puțin dotat, dar care lucrează în aceeași concepție. Chiar și aceste condiții fiind realizate, nu se vor putea trage concluzii definitive și într-un mod matematic. Ar trebui să se poată distinge bolile datorate unei inadaptabilități la condițiile de viață (mă gândesc la mama mea, care a murit în anul ieșirii sale la pensie, incapabilă să conceapă a trăi în afara mediului în care a lucrat). Mă gândesc la cei a căror durată de viață pe pământ este realmente terminată, la cei care prin boala lor sunt

instrumente destinate a face să evolueze cei din jurul lor, prin constrângerile la care ei îi obligă (în sensul pe care îl înțelege Sunny). Mă gândesc la **bolile karmice**. Nu, eu nu am făcut-o. Ar trebui să vorbesc un limbaj pe care foarte puțini dintre confrații mei l-ar putea înțelege, în cadrul unei societăți medicale. Și apoi, ar trebui să fiu ținută la curent asupra urmărilor, consecințelor tuturor bolnavilor care trec pe aici. Sunt atât de singură pentru a întreprinde o asemenea muncă.

- Nu, nu sunteți singură. Vă va fi ușor să întrețineți o corespondență cu toți cei pe care îi întâlniți aici.

- Informațiile furnizate vor fi în orice caz incomplete. Nu-mi pot permite să public un asemenea document fără o extremă prudență, fiind pasibilă de a fi ridiculizată și de a face mai mult rău decât bine tămăduitorilor și bolnavilor!

Atunci mă repede: cum, eu beneficiez pe lângă Agpaoa de o poziție absolut privilegiată și fug din fața datoriei de a face cunoscut lumii medicale tot adevărul și de a lămuri bolnavii de pretutindeni. Fiind în același timp și medic și tămăduitor știu să cercetez lucrurile cu minuțiozitate și dacă acestea sunt adevărate, am datoria să le fac cunoscute.

Încerc să mă explic:

- În primii ani am încercat de multe ori să împărtășesc uimirea mea în legătură cu ceea ce descoperisem. M-am găsit în fața unor fețe rânjite. Am cunoscut afronturile, abandonul, agresiunea și disprețul. Nu, acest lucru nu mă privește. Eu sunt prea mică. Comisii internaționale formate din oameni informați trebuie să studieze acest domeniu. Da, din oameni informați, documentați! Îmi reamintesc de privilegiații cărora li se oferea călătoria în China, pe linie oficială, pentru a studia analgezia acupuncturală postoperatorie și care nu erau nici anesteziști și nici acupuncturi, ignorându-se chiar și diferența care există între analgezie și anestezie! Nu, aceasta nu este problema mea; îmi păstrez energia, timpul, resursele pentru a parcurge propriul itinerar pe de-o parte, și de a îngriji și trata oameni îndrituiți, pe de alta. Unii nu mi-o vor ierta niciodată că i-am vindecat fără să înțeleagă în limbaj rațional ceea ce li s-a întâmplat. Există și doctori care vor ca eu să le vindec pacienții. Am trăit și o asemenea situație. Ei nu vor însă a pune sub semnul întrebării propria lor putere (cea a medicamentelor), propriul lor sistem. Sunt și bolnavi care nu îndrăznesc să vorbească despre mine doctorilor lor, cărora li se face publicitate gratuită, întrucât acești bolnavi au fost

vindecați fără a fi urmat tratamentul prescris de ei și fără a le mărturisi acest lucru! Și apoi, metoda are limitele sale: este posibil să oprești evoluția unei scleroze în plăci, a bolii lui Charcot, dar este imposibil, fără îndoială, să recuperezi celulele moarte. Eu nu pot recupera decât fibrele în suferință! Și cred că același lucru este valabil și pentru Tony. Este posibil să stopezi evoluția unui cancer, a unei recidive, a unei metastaze, celulele își pierd pentru un timp forța lor de regenerare, dar imaginea radiologică rămâne uneori tot acolo: netransparentă, tulburătoare pentru medicul clasic neinformat care, de cele mai multe ori, va lua atunci măsuri inadecvate situației, va crea panică, va întreprinde un tratament impropriu.

- Dar toate acestea dumneavoastră trebuie să le spuneți, să le publicați!

Acum se transformă în acuzator.

Apare Tony, din nou:

- Vă rog să nu-l deranjați pe doctor cu întrebările dumneavoastră, îi produceți tulburări energetice.

El a văzut de departe aurele noastre scânteind, a simțit disperarea mea. Eliberată de interlocutorul meu, care își cere scuze, alerg la piscină și i-l las lui Tony. În ciuda tuturor promisiunilor sale, medicul în chestiune nu-mi va scrie niciodată.

După o baie în piscină și câteva minute la soare, pe plajă, îmi revine capul pe umeri, la locul său. A fi în același timp rațional și irațional în timpul unei discuții, a trece de la un sistem la altul pentru a fi pe înțelesul interlocutorului, într-o limbă străină, este un lucru foarte obositor! Îi sunt recunoscătoare lui Tony că a știut să recunoască de departe momentul când ajunsesem la punctul terminus al răbdării.

Confratele meu încă nu știa să facă diferența dintre viața de aici, din Baguio, unde totul este simplu, și starea de spirit pe care o va întâlni în Cipru, când se va reintegra în serviciul spitalier.

În curând va fi ora 16, ora pentru tratamentul copilului.

Zăresc cum ies din taxi, epuizați de căldură, tatăl și medicul copilului dar... iată și copilul, mergând pe picioare, obosit.

Sunt uimită. Trebuiau să-l lase să se odihnească, să doarmă! Are febră, este extenuat! Le explic faptul că în primele zile, în ritmul a două tratamente pe zi, au loc mari deplasări de energie, se vor produce eliminări (în sensul homeopatic al termenului). Acest copil este în cea

mai redusă stare de rezistență, nu numai din cauza bolii, ci și a călătoriei, a schimbării de orar și de sezon!

- Dar moralul, mi se spune, îl amuza mult plimbarea prin piață!

În sala de healing, tatal său îl dezbracă în timp ce un ajutor încearcă să-l distreze. Tony apare râzând, etalându-și dinții săi albi; vine ca și cum ar vrea să se joace cu copilul, având mâinile pline cu cadouri!

- Doar masaj, zice el făcându-l să se întindă.

Îmi cere să plasez o oglindă în așa fel, încât copilul să poată asista la propria-i operație.

Începe să lucreze scoțând sunete amuzante, vesele, apoi pline de uimire, când vata devine roză și apare sângele. Îl atenționeaza pe copil și-l ia ca martor când apare pe vata materia organica. Copilului nu-i mai este frică, aproape că surâde, iar când se ridica este deja prieten cu Tony. Pleacă amândoi, ținându-se de mână. Recomand celor doi însoțitori ca băiețelul sa fie ținut la pat, în repaus.

Sala se golește. Medicul cere să-l îngrijesc. Sufera de o migrena rebelă. Revenim în "healing room". Nu am crezut că era necesar să cer permisiunea de a dispune de acest loc interzis și nu-mi fac nici un fel de scrupule de a intra aici, știind că nu se ascunde nimic de mine. Începând examinarea, îl anunț pe doctor că are și alte probleme de sănătate, nu numai o migrenă.

Ușa se deschide. Era Tony. Îi excplic scopul prezenței noastre aici. Aprobă și ia câteva borcane din rezerva farmaciei chinezești.

Când confratele se ridica, numai are dureri. Pe culoar, mă privește și îmi spune:

- Sunteți foarte inteligentă.

Îi răspund printr-o figura dubitativa: iata-ma foarte inteligenta pentru că i-am anihilat migrena!

- Da, pentru că ați înțeles că trebuia parasit sistemul nostru de gândire, pentru a patrunde într-al lor... Ceea ce tocmai ați facut asupra mea îmi dovedește ca aveți dreptate.

Nu este vorba de inteligență **ci de intuiție, de sensibilitate, de deschiderea spiritului și de disponibilitate.**

"Trebuie sa te hotarăști într-o zi sa stârnești straturile cele mai profunde ale ființei tale pentru a ajunge, în sfârșit, să pui în mișcare ceva ce este profund înrădăcinat în suflet și rezistă. Unii se dau drept oameni ai spiritului, dar nimic nu vibrează intens în ei. Ca activități ale

sufletului și spiritului, și am văzut așa ceva, (zice Michaël Aïvanhov), își vâră mâna în vasul cu apă sfințită și bolborosesc câteva cuvinte de rugăciune la culcare. Cerul râde când vede asemenea spiritualiști!"

Medicina este similară spiritualității. Eu sunt cea care pretind acest lucru și, ca atare, trebuie trăită într-un alt mod.

"Evident, nu poți să forțezi oamenii. Ei acționează conform gradului lor de evoluție. Deci, fiecare nu înțelege decât atât cât îi permite nivelul său de dezvoltare".

Astăzi am citit un document referitor la diferite medicine (cu excepția celei clasice), judecate de către un profesor de facultate, responsabil cu sănătatea publică. El respinge aceste genuri de medicină, concluzionând: "Prea mult iraționalism!" El este ca pisica din poveste care, oricât i-ai vorbi, tot după șoareci fuge. Probabil că i-au explicat unele lucruri, poate că citise și câteva texte, dar precum animalul, nu a știut să înțeleagă că însuși principiul medicinelor diferite este iraționalitatea. Ceea ce nu exclude la acestea logica internă. Dar el nu are încă acces la această lume deosebită. Același profesor scrie: "Puterea publică, dimpotrivă, poate eventual să acționeze acolo și atunci când, contrar codului deontologic, medicul nu pune la dispoziția bolnavului său toate datele actuale ale științei. Aceasta este domeniul în care puterea publică, prin intermediul puterii judiciare, poate acționa".

Să înlocuim "datele actuale ale științei" prin "datele actuale ale cunoașterii" și sunt aproape de acord cu acest text amenințător; este trist însă să constați că sănătatea publică se află sub autoritatea unor indivizi, a căror bunăvoință și sinceritate nu trebuie puse la îndoială, dar al căror grad de cunoaștere și evoluție sunt insuficiente. Iar bunul simț popular a sesizat de mult că puterea publică este constrângătoare și restrictivă în această privință. Atunci, oamenii sunt în căutare de "altceva". Se agață de primele informații întâlnite. Când un incompetent în materie, publică un articol sau o carte despre unele probleme sau subiecte medicale, el este investit de către cititorii săi cu știință și putere terapeutică. Și un oarecine devine consultant și terapeut pentru o oarecare boală.

Trebuie să i se acorde studentului în medicină - odată ce a dobândit principiile de bază - posibilitatea de a se orienta fie spre o activitate științifică esențialmente tehnică, fie (pentru cei mai dotați) spre o medicină irațională. Simpla colaborare între tămăduitori și medici, care există în centrul lui Agpaoa, poate exista și în cadrul corpului medical.

Preferând examenului histologic o examinare în stilul meu, i-am propus medicului să-l consult înainte și după tratament pe copilul care doarme în camera sa, scăldat în transpirație. Operația s-a încheiat acum o oră. Îl testez în timp ce doarme. Totul este normalizat, cu excepția regiunii genitale care pare a reprezenta localizarea esențială a perturbației energetice. Această regiune se va normaliza ultima, dacă tratamentul va fi prelungit un timp suficient.

Tatăl și medicul mă întreabă în legătură cu situația copilului. Ce să le spun? Suntem toți trei îndurerați în fața acestui copil care doarme și poate că în curând va muri.

Tony mi-a spus numai mie: "Îl vom ajuta!" Dar a ajuta pentru Tony nu înseamnă neapărat menținerea în viață a corpului fizic. Poate avea și semnificația că va dezvolta corpul spiritual și-l va ajuta să treacă "dincolo".

- Cât timp credeți că veți mai rămâne aici? îi întreb pe tatăl și medicul copilului.

- Încă o săptămână.

- Zece zile sunt insuficiente pentru a obține stabilizarea unei stări atât de avansate. Va trebui, de asemenea, să reveniți peste 3 luni pentru tratamentul de menținere a ameliorării.

Mi se cere să rămân la Luknab, deoarece medicul trebuie să se reîntoarcă pentru a relua îngrijirea clientelei sale. Mă izbesc de numeroase dificultăți: activitatea de medic, mama care vrea să-și revadă copilul luni, copilul care cere să-și vadă mama. Iar peste trei luni începe sezonul ploilor și nu-i deloc plăcut să stai aici. Se dorește ca acest copil, aflat în pragul agoniei, să supraviețuiască, dar fără a fi supus unei anumite discipline terapeutice!

Nu pot defini starea dificilă prin care trec. Da, vreau să fac imposibilul, mi se cere ajutorul, dar se refuză supunerea la regulile cele mai elementare ale repausului și ale frecvenței tratamentelor. Încerc, cu slaba mea experiență, să motivez rațional regulile unui tratament irațional.

Văzând, la nivelul unui raționament aparent simplu și al unei intenții finale care nu poate fi pusă la îndoială, cât de ușor este să "aluneci" în reticență, înțeleg interesul pentru meditația prelungită asupra aceleiași teme. Gândirea simbolică ne învață să degajăm esențialul din fiecare situație și să ne concentrăm, căci noi nu suntem bine "reuniți". Tony mi-a făcut într-o zi reproșuri în acest sens.

Instinctul, afectivul, intelectul, fiecare vrea să-și joace rolul și divizează

personalitatea: finalitatea acțiunii întreprinse este perturbată din această cauză. Jean Le Conedic, astrolog și om de teatru, prezintă această temă pe scena micului său teatru astrologic. Acest fenomen este deosebit de elocvent când joacă piesa "Gemenii". Un singur om este interpretat prin trei personaje, ale căror interese esențiale sunt divergente. În viață, fiecare este sincer față de o parte a sa însuși. Cum unul acordă rolul esențial afectivului, celălalt instinctului, iar cel de-al treilea intelectului, nimeni nu se regăsește într-un singur om. Aceasta nu facilitează înțelegerea de sine, cu atât mai mult cea dintre ființe diferite. Dificultatea de a trăi tocmai în aceasta rezidă. Educația constă exact în a-l face pe fiecare să ia cunoștință de aceste trei valori, apoi de a le ajusta.

Poate că boala este declanșată în bună măsură de ruptura cauzată prin fixitatea uneia din aceste valori, care nu știu nici să se mobilizeze, nici să se ajusteze între ele!

Se apropie căderea nopții. Părăsesc în grabă cei doi oameni și copilul care doarme, cu o picătură de sudoare pe buze, două pete roșii pe brat, dovedind gravitatea bolii. Curajoasă dar nu temerară, vreau să urc pe munte în plină noapte.

Niciodată însă nu am urcat atât de repede. Fac semnul de "nu" taxiului care trece pe lângă mine, întrucât ceața dă peisajului un farmec suplimentar. La jumătatea coastei mă așez pe jos pentru a admira o ultimă oară extraordinarul spectacol.

După ce am urcat coasta, o mașină este binevenită și mă conduce în noapte, în centrul orașului. Mănânc un ou fiert, alune prăjite, fără coajă, câteva fructe, iar apoi ajung la hotel.

A doua zi dimineață, cu mult înainte de plecarea autocarului, sunt în autogară la Baguio, pregătită pentru călătorie. Întâlnesc acolo o femeie, care aștepta și ea, și cu care intru în vorbă. Îl cunoștea de mai mult timp pe Agpaoa, dar nu înțelesese niciodată ce face. Îi fusese imposibil să înțeleagă. Totuși, cum are un magazin la hotelul Hilton, văzuse oameni care veniseră în cârje sau baston și plecaseră fără ele!

Bolnavii sunt mulțumiți! Toți îi spun astfel când trec pe la Manilla să ia avionul. Adesea i se cereau explicații pe care nu știa să le dea! Râde! Fratele său, fiul său, fiind medici, toți îi erau ostili lui Agpaoa! Ar vrea să-i explic ce se întâmplă, ce se face la centrul lui Agpaoa? Ar putea astfel să-și informeze clienții. Îmi dă adresa. Îmi va găsi un apartament la Baguio, pentru viitorul meu sejur de aici.

Soţul ei o aşteaptă la autogara din Manilla, împreună cu fiica şi nepotica lor. Au şi bagaje multe, dar ţin neapărat să mă ia şi pe mine în microbuzul lor, pentru a putea ajunge în centrul oraşului şi a mă asigura de rezervarea locului la avion! Amabili filipinezii! Mă vor uimi întotdeauna.

Am o după-amiază întreagă de stat la Manilla şi mă refugiez la "Philippines Village Hotel" unde îmi revin amintirile. Percepţiile mele sunt atât de dezvoltate, încât, în stare de repaus, aşezată în şezlong, la încrucişarea braţelor, sunt jenată de percepţia propriilor mele vibraţii! Oare chinezii, cei care au descris meridianele de acupunctură, percepeau, aşa cum mi se întâmplă mie în acest moment, proprii lor curenţi de energie? De aici au desprins ei legile acestei arte?

6. PUNCTUL TERMINUS AL CĂLĂTORIEI SUNTEŢI VOI ÎNŞIVĂ

Un studiu ştiinţific, exprimat în termenii biochimiei, mi s-ar fi părut altădată concluzia ineluctabilă a acestei experienţe trăite. La capătul celei de-a patra călătorii, lucrurile îmi apar cu totul altfel. În cursul ultimelor luni am abandonat armele mele obişnuite: cunoştinţele ştiinţifice învăţate şi certitudinea superiorităţii intelectului medicului occidental. Am trăit şi am simţit ca şi când aş fi cântat pe o nouă claviatură, pe un alt registru, complet diferit. Mi-am ascultat mişcările propriei energii, ale senzaţiilor care emanau din străfundul corpului meu şi al naturii lucrurilor. Agpaoa spusese: "Nu încercaţi să înţelegeţi, veţi bloca trecerea energiei, lăsaţi-vă în voie!" Percepţiile care mi-au apărut nu au fost niciodată filtrate prin intelectul meu care a învăţat să tacă... Atunci, apar gesturi automate, se ivesc percepţii neobişnuite. Ceva care trăia în mine, dar care era inhibat de acţiunea, obiceiurile, educaţia mea, se dezvoltă şi se afirmă. În tăcere şi în linişte învăţ să "îl" respect, să "îl" las să trăiască, iar curând după aceea "îl" fac să apară şi "îl" recunosc. Mă încred în el, iar el mă informează şi-mi rezolvă problemele pe care mi le pun, fără a mai trece prin raţionament. El este mai rapid şi mai bine informat decât intelectul meu. Mulţumită cunoştinţelor dobândite în aceşti ultimi ani, trăiesc în acord cu el şi adopt cu judecată, când este necesar, această atitudine iraţională.

Din nefericire, nu pot să mă întreţin cu anturajul meu asupra acestor fenomene. Mă împiedică pudoarea, dar şi certitudinea că această trăire nu este accesibilă înţelegerii, decât dacă poate fi percepută.

Din fericire, vechi prieteni şi membri ai familiei mele, cu foarte mult timp în urmă, m-au învăţat să tac. Cunosc, încă de la începutul virajului meu, gustul amar al criticii nejustificate şi al calomniei; le cunosc toate nuanţele şi toate gusturile. Am descoperit cum cei care contau pentru mine, ştiau să cultive ura şi să devină machiavelici; ignoram faptul că se putea şi aşa, că asemenea atitudini există, pe care eu le credeam a fi numai în romane! Nu, am comis crima de a pune în cauză cuceririle lor, certitudinile lor; pentru că i-am făcut să ghicească faptul că frumosul lor echilibru nu era decât un castel de nisip iar valoarea meritelor lor foarte relativă, trebuie să plătesc foarte scump. Tot universul meu afectiv se prăbuşeşte.

Astfel, îmi dau seama foarte repede că este zadarnică voinţa mea de a le face cunoscute aceste minunăţii. Fiinţele ale căror inteligenţă şi ştiinţă le veneram, cele mai celebre, cele mai titrate, se dovedesc adesea, pe această temă, cele mai agresive; acestea îi consideră pe cei vulnerabili a fi şi cei mai puţin dotaţi.

Refugiul meu amical şi afectiv s-a deplasat în afara lumii intelectuale şi se situează în lumea artistică. Aici sunt spontan admisă şi înţeleasă. Astfel, evocând ipoteza mea privind cele trei corpuri în faţa celebrului trompetist Maurice André, acesta mi-a răspuns imediat: "Ştiu ce vrei să spui, eu cunosc cel de-al doilea corp, este cel în care sunt atunci când cânt. Oamenii cred că momentul cel mai bun al unui concert este cel al aplauzelor. Este fals! Acesta este momentul cel mai neplăcut, cobori brutal în realitate, şocul este dureros, îţi trebuie un moment pentru a te reculege, nu ştii prea bine unde te afli, trebuie să revii pe pământ, devii greu". Maurice André, cel mai celebru trompetist actual, este un fost miner... care nu a fost deformat şi nici blocat de studiile făcute la conservator, este o fiinţă autentică. În mod spontan, el îmi descrie ceea ce, în mod destul de penibil uneori, eu am învăţat de la Agpaoa, şi ştie ce vrea să spună: "Trebuie să înveţi să te înalţi". Este o fiinţă dotată, îşi face meseria cu naturaleţe, de aceea este un mare artist. Discut pe acelaşi subiect cu un fost cântăreţ la Opera din Paris, Henry Legay, care înţelege şi el imediat cuvintele mele; el îi învaţă pe elevii săi "să se înalţe", să uite orice tangenţă materială când cântă. Din instinct, este conştient de

existența aurei, este convins de necesitatea de a se construi un "scut" înainte de a intra în scenă pentru a nu primi tirul direct al vibrațiilor sălii.

Raționalistul, dimpotrivă, apreciază vorbele mele cu uimire, rămâne "interzis" în fața lor, căci nu a trăit încă în acest plan sau cel puțin să fi luat cunoștință de el până acum; cu cât este mai școlarizat, cu atât se îndepărtează de el însuși. Atunci, el se îngrijorează de sănătatea mea mintală! Aceasta corespunde unei stări de spirit foarte răspândite. La încheierea unui dineu, acasă la un muzician, cineva îmi spune: "Cum ai făcut de l-ai suportat pe vecinul tău de masă; este complet nebun!" Vecinul meu, de fapt, mă uimise prin nivelul său inițiatic, prin darul său de medium, de vizionar. Fără îndoială, această evoluție îl face să fie unul din cei mai mari dirijori străini în viață. Am fost copleșită de atenția ce mi s-a acordat, de a fi plasată la masă lângă el.

Aceste aspecte pot constitui explicația pentru ce artiștii sunt suspectați de anumite cercuri "ale gânditorilor de bine".

Astfel, acest ceva care s-a trezit în mine, îmi permite să-mi extind judecata, să-mi modific scara mea de valori.

Trăind în circuit închis de câțiva ani, încerc, încheind acest volum, nevoia de a reînnoda firul cu actualitatea și de a-i citi "pe ceilalți". Optica mea s-a modificat! Iată-mă adusă în situația de a clasa lucrările citite în trei categorii: prima este constituită din lucrări ale unor scriitori disciplinați ai științei, o lume a celor care poartă ochelari de cal; cum să ignori ansamblul realităților pe care le atingi, de care te lovești în fiecare zi? Dar am eu dreptul să-i critic din moment ce abia am ieșit din ghetou?

Cea de-a doua aparține domeniului literaturii psihismului. Unii filozofează în jurul lui Eu, Tu, El, Noi, Voi, Ei; alții lansează ghemul problemelor între conștient, subconștient, inconștient, sau manevrează precum vrăjitoarele, transferurile, complexele, impulsurile...

Cea de-a treia se interesează de forțele psihice. Psihismul nu mai este forfecat de analiștii mai mult sau mai puțin culpabilizați, ci de o categorie de indivizi care au înțeles că gândire = energie. Se află, deci, două feluri de texte. Unele sunt făcute dintr-o adunătură de informații preluate de ici de colo, fără ca autorul să fi avut nici cea mai mică posibilitate de a pătrunde în miezul problemei. Celelalte sunt scrise de persoane care sunt în centrul evenimentelor. Ele au înțeles că puterea este transmisă printr-o înțeleaptă utilizare a energiilor corpului eteric. Ei comunică rețete proprii pentru a-i asigura dezvoltarea.

Este inutil să ascund uimirea plăcută care mă cuprinde când mă simt capabilă să diferențiez "surogatul" de un text autentic. Odinioară, eram incapabilă să discern și respingeam totul în bloc.

Există totuși o societate care se interesează de dezvoltarea forțelor psihice... de bine, de rău. Acesta este domeniul de acțiune al celor care caută puterile: prezicători, magi, tămăduitori dar și vrăjitori. A nega realitatea vrăjitoriei ar fi o inepție căci cunoașterea mânuirii legilor energiei psihice și utilizarea puterilor pe care i le conferă pot conduce spre diverse căi... Dezvoltarea forțelor psihice trebuie însoțită de o dezvoltare a forțelor spirituale dacă se vrea, în ceea ce le privește, să nu cadă în plasa forțelor maligne.

Există și spiritualități artificiale: cât de multe sunt predicile fade, plictisitoare, golite de sens, utilizând formule învățate, prefabricate, care nu au putut niciodată să atingă sufletul, să-l mângâie sau să exercite o acțiune oarecare asupra comportamentului credincioșilor practicanți. Puterea spirituală și facultatea de a comunica trezirea, deșteptarea nu aparțin decât marilor maeștri învățați, marilor inițiați.

Experiența medicală mă încită să gândesc că este necesar a se întreprinde o inițiere spirituală, fie ea și elementară, când cineva începe să-și dezvolte forțele sale psihice. Să diferențiem inițierea spirituală reală, elementară, de spiritualitatea artificială: sufletul nu se hrănește cu cuvinte, îi trebuie o expresie, un verb capabil să vehiculeze vibrații eficace.

Așa cum testez cărțile, îi testez și pe cei cu care am tangență: pentru a face aceasta, pentru a le vedea reacția, folosesc un text de Mikhaël Aïvanhov. Astfel este posibil să apreciez nu potențialul lor, căci orice ființă poate evolua, ci dimensiunea lor actuală. Dacă ei nu au luat cunoștință de corpul eteric, dacă nu s-a trezit corpul lor spiritual (cu toate că se duc la slujbă în fiecare duminică și se roagă în fiecare zi!), dacă gândirea lor simbolică nu este exersată, atunci textul învățătorului li se va părea de o banalitate jalnică. Nu se sesizează nici justețea tonului, nici dimensiunea mesajului. Se țin la distanță adoptând o frumoasă atitudine de judecători... față de text. Este denigrat sistematic, probabil pentru că inconștient, a sesizat că era vorba de o expresie, de un verb puternic... care ar putea foarte bine să pună sub semnul întrebării un anumit număr de lucruri.

Și totuși, perseverența în această lectură, de preferință a fi făcută cu voce tare, antrenează trezirea fără dificultăți, deschide gândirea simbolică, conduce foarte natural la meditație, învață să raționezi mai just.

Dar dacă-mi arunc o privire cercetătoare asupra lumii, complet limpede și actualizată, îmi dau seama cu ce ochi sunt văzută. Lectura unei cărți care tratează problema tămăduitorilor*, scrisă de un confrate, mi-o demonstrează: "Suflete mici, spirite reduse, mici în caracter, așa ne apar... tămăduitorii. Pretențiile lor nemăsurate nu ne fac decât să le acuzăm și mai multă sărăcimea psihică... Mai limitați decât istericul pur în reproducerea elementelor sugerate, ei nu suferă sugestibilitatea patologicului, ci pe cea a tradiționalului. Aceasta este incapacitatea lor intelectuală, inerția lor sentimentală, într-un cuvânt, debilitatea morală care socializează cu misticismul lor, sugestibilitatea lor, pe care îl înlănțuie la religiozitatea populară..." Iată cum în termeni eleganți sunt exprimate adevăruri cu care sunt lovită puternic și încă cu cuvinte mai crude.

Ce importă, îndrăznesc să exist așa cum sunt și consider că "nebunia" mea merge bine! Învăț să fiu "inertă sentimental" față de unii și regăsesc față de alții prietenie, afecțiune, sprijin, și continui drumul meu. "În știința inițiatică, afirmă Aïvanhov, discipolii învață să-și oprească gândul pentru a merge mult mai departe, mult mai sus, pentru a gusta din senzațiile sublime ale încântării și extazului. **Înțelepții din India au spus că intelectul este asasinul realității și acesta este adevărul. Cu intelectul nu se va cunoaște niciodată realitatea. Se vor cunoaște poate multe detalii de suprafață, dar niciodată realitatea, chintesența. Numai Inimii îi este dată facultatea de a penetra realitatea.**

Cu timpul, iau o numită distanță față de evenimente. După ce le-am trăit cu inocență ca pe o succesiune de evenimente, le inserez progresiv într-un context general. "Inițierea" lui Rudolf Steiner mă ajută să mă integrez. La prima lectură, această carte mi-a dat aceeași senzație cu cea încercată la congrsul de sofrologie de la Barcelona: se vorbea acolo de acel "ceva" niciodată definit și care plutea în aer fără a oferi vreodată o aparență de realitate concretă; cu toate acestea, oamenii vorbeau și aderau la acest "ceva". Sofrologia era o mistificare? Nu, căci mai târziu, pătrundeam și eu miezul acestei realități misterioase, pe care nu o puteai defini decât prin efectele sale. În același mod, ader în prezent la textul lui Steiner care a devenit pentru mine o realitate arzătoare a actualității. Știu despre ce se vorbește: despre TRĂIREA INTERIOARĂ, căreia îi cunosc stadiile evolutive și care este indefinibilă prin cuvinte dacă nu ai trăit-o.

* "Problema tămăduitorilor" scrisă de Dr. Maurice Igert, Editura Vigo.

Dau un nume acestei inițieri când o doamnă aparținând societății cultivate filipineze mă sfătuiește să mă interesez de istoria șamanismului* filipinez și-mi dă numele unui etnolog englez specializat în studiul său. Este plecat în călătorie și nu-l pot întâlni, dar o lectură rapidă a câtorva documente mă lămurește imediat. Aflu că "puterea șamanică" ce supraviețuiește în Filipine se dezvăluie și se exprimă în două feluri.

Una este ereditară, așa cum este cazul lui Rudy Jimenes, a cărui putere este moștenită de la mama sa. Agpaoa zice că l-a detectat încă din copilărie, dar a trebuit să aștepte până ce puterea lui s-a dezvoltat suficient pentru a o utiliza.

Cealaltă este o "chemare", apariția sa coincizând adesea cu o încercare dureroasă, o boală gravă, pe care trebuie să o depășești: viziunea prevestitoare, accidentul, încercările afective care îl copleșesc, iau un sens. **Dușmanii mei nu au fost de fapt decât instrumentele evoluției mele.**

Aflu că instruirea este făcută în mod esențial pe calea visului și a stării extatice. Toate fenomenele trăite la Dominican Hill, în singurătate, au semnificația lor. Tăcerile profesorului Agpaoa sunt explicabile: vrând să dezvolte în mine o altă lume și un alt mod de transmitere, de comunicare, decât cea verbală, nu numai că tăcea, ci și fugea de mine, iar întrebările mele nu obțineau decât răspunsuri enigmatice, al căror sens îmi rămânea să-l descopăr prin reflecție și meditație.

Această muncă este fructul unei alianțe prealabile, orale și scrise, și știu perfect că nu este vorba în ea de un delir de interpretare. Trăiesc o experiență propusă și acceptată și mă aflu în condiții foarte diferite de cele ale primei mele inițieri, trăite în Franța, în contactul cu Jean Vaysse. Pătrundeam atunci cu toată inocența în realitatea lumii invizibile în care mă aflam fără nici un reper. În vacanță, la căsuța mea din insula Oléron, înconjurată de copiii mei, deci plasată în condiții normale, totul se schimba brutal în mine. Subit, coexistam prin două persoane, prima trăind ca oricare alta, iar cea de-a doua, la cel mai scurt moment de inactivitate al primei, luându-i-o înainte și impunându-se; respirația mea, mișcările membrelor, gândul, nu-mi mai aparțineau! (Voi recunoaște în practica sofrologică o bună parte dintre aceste respirații și din aceste exerciții care se impuneau, în afara voinței mele).

* Religie în Asia Orientală, fondată pe cultul naturii și al spiritelor supranaturale.

Un limbaj interior se închega, dându-mi ordine sau sfaturi şi-mi era imposibil să fac să tacă această voce interioară! Luam un creion, o hârtie... creionul funcţiona singur, scria invers frazele care puteau fi citite într-o oglindă!... Creionul meu parcurgea hârtia în toate sensurile... La capătul acestei activităţi dezordonate se degaja un desen având o semnificaţie! Fiica mea cea mică era bolnavă: o reţetă neaşteptată făcând trimitere la un tratament la care nu m-aş fi gândit niciodată, era scrisă pentru mine pe hârtie! Aceasta era o scriere automată.

Şi nici o fiinţă veritabilă care să mă asculte, cu care să comentez aceste fenomene care mă înspăimântau şi care să mă ajute să le trăiesc, nu se afla lângă mine!

Fără nici o pregătire, am luat cunoştinţă în mod brutal de o lume nebănuită, iar amintirea oribilă a acestei aventuri va rămâne vie în minte ani de zile.

Am ştiut că era posibil să mă îndoiesc de raţiunea sa; dar dacă mă îndoiam de ea... dacă o puneam în cauză, eram capabilă de a raţiona, deci ea era tot în posesia mea! Dar cum să-mi explic acest al doilea personaj care exista în mine? Era vorba de o experineţă psihică? Conversaţia foarte orientată pe această problemă pe care o avusesem cu Jean Vaysse în zilele precedente, constituia singurul meu pol de referinţă.

La Baguio, totul este simplu. Sunt... aiurea, pentru a trăi altceva. Francis, Jean-Noël, Edwin, vorbesc liber despre toate aceste probleme.

Tinereţea, sănătatea, echilibrul vesel al lui Agpaoa îmi permit să presupun că el nu ascunde nici o perversiune mintală şi apoi, el este terapeut... Sunt aici lângă un profesor, un mare maestru al manipulării cu precizie a forţelor sale, trebuie deci să mă aştept la tot felul de evenimente neobişnuite care nu vor avea nimic comun cu cultura mea occidentală, căci ele nu se supun normelor sale şi, dacă trăiesc o dedublare, ea este lucidă şi voită. O motivaţie puternică domină această muncă dificilă: voinţa de a accede la o nouă terapeutică şi de a-i demonstra mecanismul de funcţionare, totul susţinut prin certitudinea de a parcurge un drum spiritual pe care religia catolică nu mi-a permis să-l cunosc până atunci.

Astfel, pentru că este vorba de o iniţiere şamanică, totul se explică: viziuni, auditii prevestitoare, întâlnirea cu marele maestru care, incognito, îmi propune să mă instruiască şi urmarea evenimentelor... După accident cunosc senzaţia de dezmembrare, de dezintegrare, a corpului

fizic şi localizez chemarea subtilă spre acel oval luminos care mă aşteaptă. Învăţ ce este disperarea de a nu-i avea alături pe cei pe care îi doreşti, forţa negativă a deziluziei afective, dar şi fericirea de a vedea un zâmbet, o floare, o prezenţă prietenoasă. Trăiesc această boală ca o experienţă care mă va ajuta să înţeleg mai bine bolnavul; iau cunoştinţă de un adevăr esenţial: TOŢI BOLNAVII SUFERĂ UN ÎNCEPUT DE INIŢIERE! Fratele Sunny practică învăţământul oral, reverendul Agpaoa, Niéves şi Rudy Jimenes, practică o muncă spirituală asupra fiecăruia dintre ei!

Da, boala are o virtute iniţiatică!

Şi "Punctul terminus al acestei călătorii sunteţi voi înşivă", spunea Sunny.

Înţeleg atunci de ce pacienţii care au urmărit învăţăturile sale şi au fost trataţi, îngrijiţi aici, sunt transformaţi de călătoria lor, oricare ar fi rezultatul terapeutic aparent: ei au transcendat boala, ea devenind o boală iniţiatică, iar semnificaţia era foarte diferită de boala ca "încercare nedreaptă", cu ajutorul căreia unii agresează întreaga lume, inclusiv pe Dumnezeu, care nu ar fi trebuit să permită aceasta, şi îşi văd compromis dreptul la existenţă: "Dacă Dumnezeu exista, eu nu sufeream astfel". Într-o anumită măsură, severitatea cu care medicii judecă bolnavii lor aşa-zişi "neorganici", ar putea fi justificată, deoarece ei ar trebui să ştie, după o scurtă reflecţie, să găsească o cale pentru a transcede boala lor... Dar, vai! nimeni nu i-a învăţat să o facă, iar facultatea nu-şi pregăteşte medicii cu această atitudine terapeutică. Şi totuşi, în timpul lui Hipocrate, medicii erau în acelaşi timp iniţiaţi, astrologi, mânuitori ai simbolurilor, precum şi virtuozi ai terapiei cu plante! Această fortăreaţă a materialismului care este facultatea de medicină, nu ne mai învaţă decât înţelegerea orizontală a bolilor; ea pare să ignore faptul că există o cunoaştere pe care nu o poţi dobândi prin disciplina ştiinţifică, ci numai prin cunoştinţele suprasensibile, obţinute cu preţul unui antrenament specific. Această artă nu se învaţă din cărţi, ea se transmite, se comunică de la profesor la elev şi atinge sufletul.

Se vorbeşte de secrete iniţiatice. Dacă exista un secret, aş fi luat deja cunoştinţă de el. Pentru mine, nu există secret. Ceea ce este denumit secret este această imposibilitate de comunicare, această neînţelegere între cel care are "o trăire", "o experienţă" şi cel care nu o are. Învăţătura depăşeşte cuvintele: "Trebuie să învăţaţi a vă ridica, trebuie să percepeţi vibraţiile", îni zicea Agpaoa. Iată un secret. Dar înainte de a şti să mă ridic, înainte de a şti să intru în vibraţie în contactul cu

Agpaoa, acest lucru nu însemna nimic pentru mine! Şi totuşi el mi-a dezvăluit secretul.

Dacă eşti capabil să treci de partea cealaltă a oglinzii, atunci ştii ce înseamnă a vorbi.

Astfel, în stadii diferite, bolnavul a fost trezit dacă a ştiut să-şi învingă teama de necunoscut şi blocajele sale psihice. El îşi dă seama de acestea la întoarcerea în Franţa: este transformat, dotat cu un nou simţ de interpretare a evenimentelor, dar incapabil de a comunica aşa cum o făcea altădată cu prietenii săi, întrucât aceştia nu au evoluat. Boala, suferinţa sau teama de moarte i-au permis această depăşire; da, trebuie efectuată o depăşire, trecute nişte obstacole pentru a accepta să trăieşti în alte corpuri. Mai târziu, în afara bolii, am învăţat să accept a trece "dincolo" fără altă motivaţie decât cea a cercetării şi asta foarte greu. Tot atât de greu, fără îndoială, ca şi când te-ai arunca pe fereastră de la etajul al şaptelea fără să ai nici cea mai mică dorinţă de a muri. Trebuie să accepţi a te pierde. Dar am fost întotdeauna învăţaţi să ne controlăm, să controlăm gândirea, actele şi faptele noastre, să ne judecăm pe noi înşine şi să-i judecăm şi pe ceilalţi. Or, aici este vorba să ştii să-ţi pierzi facultatea de "a judeca"... De aceea este atât de important să fii luat cu grijă în sarcina unui iniţiat veritabil, de o fiinţă sigură, sănătoasă, care cunoaşte cu precizie manevrarea forţei pe care o deţine, pentru a ne dirija în acest labirint şi a ne arăta ieşirea din el.

"Noi suntem făuriţi din mai multe corpuri, trebuie să învăţăm a le cunoaşte, a le dezvolta. Unii mor fără a cunoaşte nimic din toate acestea. Precum larvele ei mor, nu rămâne nimic din ei", îmi spunea Jean Vaysse în timpul memorabilei plimbări prin pădure, care preceda prima mea experienţă. Iar eu râsesem de cuvintele sale! Dar aceste corpuri invizibile există. Eu le-am întâlnit şi cunoscut.

Ansamblul fenomenelor trăite, adăugate la constatările obiective de medic cu privire la bolnavii care mă înconjurau la Baguio sau pe care i-am consultat la Paris, mă conduc la a da un sens nou unor manifestări care, foarte în grabă, sunt denumite în termeni psihiatrici şi tratate prin produse chimice, mai periculoase decât cămaşa de forţă.

Mă aflu uneori în faţa unor pacienţi care îndrăznesc să-mi spună ce li se întâmplă: unii văd anumite imagini care se suprapun altor imagini reale; alţii aud voci venind dintr-un obiect pe care-l ating, ca şi când acesta ar fi însufleţit; iar alţii se simt străbătuţi de senzaţii ciudate sau

chiar tresăriri asemănătoare celor descrise de Francis, care îi scutură; ei trăiesc pentru prima dată "un ceva deja văzut"; obiecte care îi înconjoară se deplasează, îi însoţesc, îi urmează pretutindeni, iar fenomenul este confirmat şi de alte persoane; uneori ei simt a fi pierdut contactul cu realitatea în raport cu oamenii în mijlocul cărora muncesc şi trăiesc, nu mai simt adevărul aşa cum îl percepe anturajul lor, iar mersul evenimentelor în derulare le dă dreptate...

Dar toţi tac, se tem că vor fi luaţi drept nebuni, că vor fi închişi dacă mărturisesc ceea ce simt şi văd.

Alţii descriu spontan pierderile de energie pe care le-am cunoscut şi eu îngrijind anumiţi bolnavi: în mod brutal, forţa îi părăseşte, se simt slăbiţi, fără puteri, neavând un motiv aparent.

Toţi trăiesc în nelinişte şi în teamă, căci nimic din toate acestea nu poate fi împărtăşit. Aparent, ei au o viaţă socială normală, deţin funcţii de răspundere, uneori importante. Invariabil, îmi explică ceea ce li se întâmplă, prezicând: "Simt că dumneavoastră pot să vă spun totul". Nici un medic nu i-a înţeles, măcar şi parţial: aşa că au fost supuşi unor numeroase investigaţii, tratamente, şi acestea în van, căci adesea au fost atinşi de fapt de alte numeroase afecţiuni căpătate, care justificau apoi toate examinările şi analizele la care fuseseră supuşi.

Studiul temei lor îmi arată că este vorba de subiecte mediumice: ei îşi însuşesc, în sinea lor, necazurile, dificultăţile şi mizeriile celor apropiaţi, cu care sunt în contact. Uneori chiar contactul subtil se face în sens invers: în loc să primească vibraţiile patologice, şi numai pe acestea, ei fac mai mult, transmiţând propria lor energie celor care îi însoţesc în metrou, la locul de muncă, în viaţă!

Este vorba de o comunicare de la aură la aură. Aceştia sunt "vampirizaţi". Eu reunesc toate aceste semne sub termenul foarte general de "sindromul lui Neptun" care se manifestă sub numeroase forme clinice!... şi nu pot dezvolta aici toate constatările mele. Totuşi confraţii mei trebuie să fie avertizaţi că este vorba de eternii bolnavi asupra cărora terapeutica noastră clasică nu acţionează niciodată, cel puţin dacă nu devine responsabila unei boli iatrogene (provocată de efectele toxice ale medicamentelor).

Subiectul mediumic, dacă nu este instruit şi înarmat cu cunoştinţele necesare, îşi poate oferi cu greu luxul de a trăi lângă oricine. Este periculos pentru sănătatea sa să trăiască alături de fiinţe negative sau

sadomasochiste (cei care simt plăceri, sau resimt că trăiesc bine din răul pe care îl fac sau pe care şi-l fac).

Când i se explică bolnavului originea fenomenelor pe care le trăieşte, când i se explică faptul că noi avem cel puţin trei corpuri şi că percepe mişcările energetice ale corpului său eteric, când i se descriu mişcările de energie al căror focar este aura, se linişteşte. Este suficient apoi să-i echilibrezi energia, să-l înveţi să aibă o bună imagine a reprezentării corpului său, apoi să-l sfătuieşti să citească unele lucrări iniţiatice pentru ca un pas mare să fie deja făcut pe calea cunoaşterii de sine.

Aceşti subiecţi neadaptaţi la viaţă sunt de fapt cei mai dezvoltaţi, dar evoluţia lor nu este ghidată, astfel că se situează cu dificultate în cadrul societăţii materialiste... Nu sunt ei "suspecţi" pentru societatea noastră medicală care nu cunoaşte decât materia?

Nu există în domeniul medical o lacună ce trebuie clarificată, un gol ce trebuie umplut. Judecăţile pe care le formulează societatea noastră medicală cu privire la aceste fenomene mi se par foarte parţiale şi fac dovada unei necunoaşteri a fiziologiei reale a fiinţei umane. După nivelul şi categoria socială cărora le aparţine subiectul atins de aceste fenomene, el este înscris la rubrica de sfânt, de vrăjitor, de escroc, de iluminat, de nebun. Bineînţeles, etnia intră în joc! Dacă aceste fiinţe participă la un cult religios recunoscut, aceste fenomene dovedesc apartenenţa lor divină: astfel, Jean-Marie Vianney, paroh din Ars, are şansa de a fi preot! Fenomenele vizionare care se produc atunci când spovedeşte păcătoşii şi numeşte greşelile acestora, ţin de domniul miracolului! Ca şi dispariţia tumorii externe a unui copil, care s-a resorbit instantaneu sub mâna preotului. Dacă bunul nostru părinte stă mai multe zile în picioare fără a mânca decât unul sau doi cartofi fierţi, reci şi acoperiţi de mucegai, aceasta nu înseamnă nici anorexie mintală nici masochism, este căutarea sfinţeniei! Ca şi ceea ce-l face să poarte un lanţ de fier ca centură şi brăţări de fier cu cuie ascuţite la fiecare braţ etc.

Dimpotrivă, puterile vrăjitorilor mexicani sau guatemalezi sunt respinse de preoţii catolici care, până acum câţiva ani, participau la exterminarea lor... iar pretextul iubirii divine înnobila crimele lor, căci ei exterminau "răul".

Agpaoa este prezentat ca un escroc: materializările şi dematerializările sale (vecine celor ale parohului din Ars) nu au nimic nobil; ele sunt negate. Dacă şi-a construit un ashram din banii primiţi ca donaţii, i se impută că este profitor de pe urma credulităţii nefericiţilor.

Se uită că iluştrii creatori, cei mai mari artişti, sunt cei care ştiu cel mai bine să scape realităţilor curente? Nimeni nu ignoră cât de mult a fost disprețuit grupul de "inspiraţi" de către grupul de aşa-zişi drept-gânditori, pe care îl considera drept un cerc de nebuni, de halucinaţi. Ei chiar devin uneori astfel la sfârşitul vieţii lor, atât de dificil este să nu trăieşti pe aceeaşi lungime de undă cu masa muritorilor!

Cea mai rea soartă o au cei care nu au nici putere, nici creativitate, ci trăiesc ignoraţi, adesea disprețuiţi în cadrul mulţimii: într-o zi sau alta intră într-o fază de decompensare, pot intra în starea de nebunie sub efectul drogurilor care le sunt administrate uneori de serviciile medicale publice. Acestea sunt negate de corpul medical... şi totuşi există, sub diferite forme!

Sunt convinsă că trebuie să ne aplecăm cu obiectivitate asupra mediumităţii şi asupra tuturor manifestărilor sale; se disprețuieşte existenţa acestor deţinători ai unui capital uman de valoare excepţională.

Practica astrologiei şi noţiunea de cicluri ale vieţii pe care mi le sugerează ştiinţa Yi King îmi permit să interpretez în felul meu starea depresivă. Ea survine, în cea mai mare parte a cazurilor, în acelaşi timp când survine o schimbare în viaţa afectivă, financiară, socială şi coincide cu o criză astrală.

Unul dintre corpurile noastre, netrezit, era până atunci "ocupat" temporar de către o fiinţă dragă; munca, puterea sau banul o dominau... Suprimarea neaşteptată a elementului compensator necesar echilibrului nostru (moment artificial) ne face să cădem brutal în acest vid. Va trebui să-l umplem pentru a restabili echilibrul, trezind acel nivel al vieţii în noi înşine, care până aici era constituit din altcineva sau ocupat de un alt lucru.

Dar şi mai greu încă este de a întoarce pagina, de a trece "o poartă" şi de a nu te agăţa de trecut. Pacientul trebuie învăţat să-şi orienteze viaţa spre viitor, iar informaţiile furnizate de temă îi permit să-şi precizeze modalitatea cea mai bună. Dimpotrivă, rămânerea fermă în condiţiile anterioare ale vieţii, imposibilitatea, din ignoranţă, de a-şi trezi corpurile, slăbirea fiinţei sale prin droguri, prelungesc această stare de criză care nu mai este decât "o cavitate întunecoasă".

Cu toate acestea, exact în această fază critică, în care eşti în căutare de altceva, trezirea are cele mai bune şanse de împlinire, de realizare; în această fază de vulnerabilitate, barieră materială cade cu uşurinţă şi permite accesul la partea cealaltă a oglinzii. Este indispensabil

să se știe că această perioadă numită depresivă devine, cu un mic recul, timpul cel mai bogat al vieții.

Concluziile precedente vor uimi mai mult medicul clasic decât prezicătorul sau astrologul. Da, eliberată de orice idee preconcepută, îndrăznesc să apreciez serviciile făcute de intuiție și de datele simbolicii astrologice. Ele sunt mijloace simple, puțin costisitoare, care merg direct la scop. Bolnavul este apreciat în ansamblul său: este un corp fizic, cert, dar el posedă și o afectivitate, un intelect, un suflet... și instincte. El are un trecut, un prezent și un viitor; el aparține cosmosului și este supus legilor sale. Trebuie ajutat să se orienteze în raport cu toate acestea. Într-o sinteză creatoare, trebuie identificat omul care este în fața ta, așa cum este el, în ansamblul său, în mediul său, în devenirea sa. Atotputernicia tehnicii ne-a posedat, subjugat, hipnotizat; s-a știut să ne facă să credem că medicina este o tehnică și nicidecum o artă, o meserie și nicidecum o vocație; că bolnavii erau niște cazuri care trebuiau "încadrate" în diverse categorii, în servicii medicale care-și atribuiesc, pe calea concursurilor, specialiști renumiți care vor trăi pe baza certitudinilor lor materialiste și vor lupta împotriva naturii în loc să coopereze cu ea.

Puternicele laboratoare frarmaceutice sau fabricanții de materiale medicale ne copleșesc, încă din primii ani de medicină, cu broșuri, lucrări și cataloage luxoase care devin Biblia noastră și care, cu abilitate, după ce au descris semnele bolii și fiziopatologia sa, conchid prin necesitatea de a practica, a întreprinde x examinări și a administra n medicamente. Și astfel este prins în capcana acestei înlănțuiri logice de informații... Curând ne rostogolim cu inconștiență în absurd, tot mai satisfăcuți de succesele noastre intelectuale, **uitând că acest corp pe care îl îngrijim are o inimă și un suflet.**

Uimitor este că jumătate din populație părăsește medicina oficială cu toate că acordă gratuitate - oh, cât este ea - grație Asigurărilor sociale, și se încredințează astrologilor, prezicătorilor, tămăduitorilor. Sunt din ce în ce mai mulți cei care îi consultă mai degrabă pe aceștia decât medicul sau preotul. Uneori sfatul medicului este urmat după ce se obține acordul prezicătorului, al vraciului, aceștia hotărând și atunci când mai multe prescripții medicale sunt divergente. Adesea, își întocmesc fișe pentru a fi în evidența spitalului dar se tratează în altă parte... medicii putând astfel să facă publicitatea unor succese uimitoare de care, în

realitate, sunt complet străini. Nici una din prescripțiile lor nu a fost urmată, dar ei ignoră acest lucru.

Toate aceste constatări mă umplu, foarte adesea, de tristețe. Cunosc efortul ce ne este impus în timpul studiilor și de-a lungul carierei noastre și sunt adânc mâhnită că ne vedem ridiculizați astfel. Căci ansamblul medicilor este sincer, ceea ce nu este întotdeauna cazul cu pseudo-tămăduitorii.

Mă gândesc la acel preot al cărui discurs îl ascultam cu nerăbdare și îngrijorare. Se prezenta adunării asemenea unui martir... al Ordinului medicilor care nu-i permitea să vindece bolnavi! De fapt, el utiliza homeopatia și scrisese o carte în care își enumera succesele și bătăliile pe care le avusese împotriva acestui Ordin. Era vorba, de fapt, de un fals martir (dezvoltarea sa intelectuală îi permitea să facă studii de medicină), de un fals tămăduitor (pentru că folosea nu o putere, ci homeopatia) și de un prost homeopat (conținutul cunoștințelor rezultate din cuvintele ce le folosea mi-a demonstrat evident acest lucru).

Cei mai buni tămăduitori sunt probabil ființele cele mai simple, nedeformate de raționalism și de spirit științific. Este bine ca ei să rămână în contact cu natura. Îi apreciez pe aceia... așa cum este și cazul fostului brutar, care sesizând dintr-o dată "darul" ce-l are, se și gândește la medicină și la energie în felul său, și care este astfel un personaj delicios! Dar nici un vindecător nu mă supără mai mult ca pseudo-științificul. Am avut plăcerea să întâlnesc unul dintre aceștia, care mi-a explicat că varicele reprezintă o dilatație a arterelor... și care m-a contrazis și apoi respins când am vrut să-i explic faptul că este vorba de dilatația venelor.

Cu toate acestea, expunându-mă passelor sale magnetice, m-am simțit înviorată după o lungă călătorie, în pofida puținului credit pe care i-l acordam.

A recunoaște sau nu dreptul de exercițiu al acestor tămăduitori nu constituie adevărata problemă, căci bolnavul alege singur curentul terapeutic convenabil lui, iar faptul că nu i se rambursează costul îngrijirilor nu are importanță, dacă el găsește în acesta mijlocul de a fi cu adevărat alinat în durerea, în suferința sa. Problema este în altă parte și este mult mai gravă: ea constă în a se afla cum oamenii de știință, prin forța autoritarismului, a dogmatismului și dotați cu mijloacele financiare de care dispun, au putut să conducă medicina în impasul în care se găsește în anumite privințe.

Încerc uneori senzaţia că "patronul" apreciază de la prea mare înălţime "pacientul-obiect" pe care îl supune la mica tortură a examenelor medicale şi la îngurgitarea de droguri, care transferă prea des tulburarea de la un organ la altul, aşteptând ca natura umană tămăduitoare* să dea semnalul vindecării.

Uneori el este capabil să aducă alinarea suferinţei şi supravieţuirea cobailor săi din bună-voinţă... dar cu ce preţ!... Totuşi, se poate aprecia că, acceptând încercările prin care trece, bolnavul realizează adesea, în mod spontan, o depăşire a sa însuşi. Dând omului ocazia de a se depăşi, de a se repune în chestiune, de a lua cunoştinţă că supravieţuieşte, medicina materialistă devine nobilă fără ştirea sa, şi acesta este miracolul!

"Mă întreb în legătură cu scopul acestui supliment de viaţă care îmi este acordat şi aş vrea să ştiu ce misiune am de îndeplinit în acest timp", îmi spunea recent un bolnav, purtător al unui stimulator cardiac.

"Punctul terminus al călătoriei sunteţi voi înşivă" - dacă omul ajunge la această concluzie la sfârşitul unei medicine a corpului fizic, aceasta înseamnă că ea este fructul, cu toate că s-ar putea să ne îndoim, al unui demers sincer al corpului medical şi al unei calităţi intrinseci, incontestabile, a omului aflat în supravieţuire artificială.

7. ABORDAREA PROBLEMEI MEDICULUI DE SPITAL

Astfel suntem obligaţi să ne reîntoarce la corpul medical universitar, dacă vrem să explicăm cauzele pierderii afecţiunii faţă de terapia clasică a unei proporţii foarte mari din totalitatea bolnavilor. Adesea, ei nu se adresează corpului medical decât pentru a fi în ordine cu statutul de membru al Asigurărilor sociale şi de a beneficia de înlesnirile ce i le oferă

* Natura umană tămăduitoare încearcă să repare tulburări care se produc atunci când organismul este "dezacordat" de boală. Ea este o porţie din energia vitală. Dar energia vitală poate fi indiferentă la atacul bolii; ea poate reacţiona prea lent, sau neproporţional cu forţa nocivă; ea poate acţiona într-o manieră oarbă şi perturbantă. Este de datoria medicului să colaboreze cu ea. Examinarea temei astrologice clarifică în mod uimitor problema. Homeopatia şi tehnicile de manipulare a energiei evocate deja, contribuie la reglarea energiei vitale, la trezirea naturii umane tămăduitoare.

această instituţie oficială. Odată îndeplinite aceste formalităţi, mulţi bolnavi iau problema tratamentului pe cont propriu şi... se duc în altă parte!

Da, medicina resimte decepţii şi ele sunt deosebit de nete în cercurile medicale care au mai mult timp de gândire disponibil, în cercurile care păstrează un anumit bun simţ, fără a se lăsa impresionaţi într-un fel de enorma maşinărie spitalicească.

Patronii, şefii, sunt conştienţi de această situaţie. "Proza" pe care o oferă publicului pentru a încerca să-şi menţină hegemonia, pentru a rămâne pe tronul lor care se clatină; o dovedeşte cu prisosinţă şi lasă a se simţi de departe o publicitate făcută sub pretextul informaţional.

Există numeroase cauze ale acestei situaţii şi noi le-am evocat pe parcursul acestei cărţi. Astfel, la capătul unei spitalizări mai mult sau mai puţin costisitoare, pacientul se află uneori în situaţia de a i se pune un diagnostic: suferă de o afecţiune organică, din cauza unei leziuni a corpului fizic, el este considerat ca un bolnav cinstit.

Dacă nu s-a descoperit nimic şi dacă el continuă să se plângă, în pofida unui tratament zis simptomatic, este pus implicit sub acuzaţie: el a pus ştiinţa şi bogatul material care îi serveşte, în situaţia de eşec. (Noi am ghicit că este vorba, fără îndoială, de o perturbaţie a energiei corpului eteric).

Atunci, el merge din medic în medic, explicând povestea sa, alegând la întâmplare. Apoi încearcă diferitele medicine, altele decât cea clasică. Uneori nu are noroc: întâlneşte un acupunctor începător sau un homeopat care îi va administra, pentru a-şi asigura o perioadă cât mai lungă de consultaţii prin interogatoriu, 10-15 medicamente ale căror vibraţii riscă să se interfereze, sau pe care va ezita să le ia; simpla vedere a tuturor acestor flacoane şi granule îl înnebuneşte. Apoi, încearcă rezolvarea cu vertebroterapeutul, ceea ce este mai simplu, dar acesta nu este întotdeauna îndemânatic.

Merge apoi să-l consulte radiestezistul*, prezicătorul, astrologul, tămăduitorul.

La aceştia el găseşte ceva ceea ce nu a avut şansa să întâlnească până acum: ascultarea. Radiestezistul poate avea norocul să-i găsească un bun medicament homeopatic sau să-i stabilească o terapie naturală inofensivă. Astrologul îl va ajuta să se situeze în timp, să-şi clarifice

* Cel care percepe radiaţiile electromagnetice/n.t./.

viziunea asupra problemelor sale, să-i dea unele sfaturi utile. Dacă îşi cunoaşte meseria şi este abil, acesta va deveni ghidul său. Tămăduitorul mediu, prin magnetism, îi va reconsolida energia vitală, îi va reorganiza cât de cât vibraţiile, ajutând astfel natura umană tămăduitoare şi apoi, timpul trece, aştrii se învârtesc, bolnavul este vindecat, căci tranchilizantele puternice au fost îndepărtate.

El povesteşte istoria sa prietenilor şi astfel, lent, cabinetul medical este împins la eşec de către cei care au pur şi simplu o putere de a asculta, de a sfătui, care, prin intuiţie, fac apel la noţiuni simple. Ei vindecă astfel afecţiuni "nenominalizate" care încă nu au un substrat fizic, dar şi afecţiuni cunoscute, apreciate ca grave, dacă ne referim la rezultatele obţinute prin terapia clasică.

Acoperirea, ascunderea acestor realităţi de către corpul medical dovedeşte, de fapt, o teamă profundă şi absolut personală de acest "altceva" pe care nu a ştiut să-l cucerească şi stăpânească, şi care indică o lacună în sistemul medical. Ceea ce, dintr-o dorinţă de simplificare, eu numesc corpul energetic şi corpul spiritual, căci şi ele pot trăi crize şi tulburări.

Trebuie pusă în cauză sinceritatea medicului, inteligenţa sa, onestitatea ştiinţifică? Nu.

Dacă încerc să analizez situaţia luând drept referinţă o carte scrisă recent de un om ale cărui muncă şi carieră le admir - Profesorul Hamburger - totul se clarifică. (L-am cunoscut şi m-am apropiat de el când echipa noastră de la spitalul Broussais din Paris şi echipa condusă de el, s-au unit pentru a efectua primele grefe pe rinichi şi atunci am putut aprecia calităţile sale).

În cartea sa "Mâine, ceilalţi", puternic prin titlurile sale ştiinţifice şi universitare ca şi prin trecutul său, el critică astrologii şi tămăduitorii care, zice el, nu fac "distincţia categorică" între "ceea ce cred şi ceea ce ştiu". Mi-ar fi uşor să-i întorc critica, întrebându-l: este atât de bine documentat asupra tămăduitorilor şi este un astrolog cu suficiente cunoştinţe în domeniu, pentru a fi în măsură să-i judece? În cel mai rău caz, îi iert această atitudine parţială şi dezinvoltă care dovedeşte nu numai ignoranţa sa în legătură cu virtuţile raţionamentului analogic sau ale "puterilor", ci şi supunerea sa faţă de ideile prestabilite ale lumii sale.

Câteva rânduri mai departe, el abordează problema tămăduitorilor filipinezi. Inima îmi bate puternic! Cum va aborda şi rezolva această

problemă un spirit riguros şi subtil? Eu, care sunt rănită pentru că am lucrat atâţia ani alături de mai marii medicinei, ca, în final, să fiu "trezită" la realitate de un iniţiat bulgar şi un şaman filipinez, trec printr-o nerăbdătoare extremă pentru a descoperi demersul logic şi ştiinţific pe care l-a utilizat profesorul.

Citesc explicaţiile că de cincisprezece mii de ani acest arhipelag din 7 000 de insule păstrează cu evlavie nenumărate mituri, între care şi "vrăjitoriile", în pofida creştinizării din secolul al XVI-lea. De ce se insistă asupra acestui miracol numai pentru a-l deplânge? Eu găsesc minunat faptul că o populaţie îşi poate păstra individualitatea, dacă aceasta îi convine.

Urmează trei pagini care se încheie arătând că unul dintre cei mai iluştri prestidigitatori s-a aplecat cu toată sârguinţa asupra problemei şi s-a străduit să analizeze această iluzie care este "copilăria artei"... în optica unui profesionist. Nu mă voi extinde asupra detaliilor concluziilor, dar, aşa cum se bănuieşte, iluzionistul este comparat cu tămăduitorii filipinezi, pentru a-i "executa".

Atunci, mă întreb de ce şi cum este posibil ca un om, al cărui nume este o referinţă în cadrul comunităţii noastre ştiinţifice şi medicale, al cărei apărător se pretinde, face trimitere la un iluzionist pentru a judeca o problemă de ordin medical, filozofic şi spiritual!

Îmi reamintesc de Lavier, de broasca ţestoasă şi de vulturul său. Continui povestea în felul meu: dacă broasca ţestoasă, care trebuie să dea ocol fiecărui obiect pentru a-l cunoaşte, nu dispune de suficient timp, ea accelerează procesul de cunoaştere şi investigare cerând informaţii unei alte broaşte. Aceasta, care nu ştie mai multe, dar vrea să apară drept documentată, inventează informaţii în funcţie de propria-i cunoaştere.

Iluzionistul afirmă că posedă cunoaşterea şi le iluzionează atât de bine pe celelalte broaşte ţestoase, încât acestea îl cred. El, vânzătorul de imposibil, nu poate admite că un imposibil există în afara sistemului său şi refuză un alt univers. Cum această versiune convine omului de ştiinţă şi se potriveşte educaţiei sale, el adoptă această versiune! Ceilalţi îl urmează, încoronând cu un premiu această carte şi ratifică opinia iluzionistului, care devine astfel oficială, fără altă formă de proces. **Şi iată marele şaman executat sumar, de pana unui medic, victimă întârziată a Inchiziţiei din Evul Mediu! Astfel, obscurantismul face lege şi ordine, iar exemplul vine de foarte sus.**

Victimă, deci, a acestei confuzii între "ceea ce știu și ceea ce cred", pe care el o denunța puțin mai înainte, domnul Profesor Hamburger este prima victimă inocentă a acestui model de alunecare a gândirii, care amenință astăzi puritatea critică a unei logici dezvoltate lent sub presiunea reflecției științifice.

Cu titlu experimental, am hotărât să testez "puritatea critică" a unui alt model de gândire care nu a avut încă timpul să "alunece", să devieze de la legea unei culturi simple. Este cea a Yvettei, tânăra mea menajeră din Réunion. Îi arăt o fotografie a lui Agpaoa în timp ce lucrează și o întreb ce crede despre ea. "Așteptați", zice ea, și pleacă pentru câteva minute; revine, având în mână o fotografie ce reprezintă un tânăr care merge pe jeratic, rugându-se, însoțit de un bătrân, învățătorul său. "Este același lucru ca și aici! Avem și noi în Réunion asemenea practici; vrăjitorii noștri fac același lucru", apoi adaugă:

- Fratele meu calcă pe jeratic; odinioară, era mereu bolnav; într-o zi a făcut un acord cu Bunul Dumnezeu și a lucrat cu un învățat; nu a mâncat carne și a făcut rugăciuni secrete, spunându-i-se că dacă va mânca din nou carne, îi vor arde tălpile și va merge la spital! Și, într-o zi, a mers pe jeratic, s-a simțit tot mai bine, iar acum continuă să calce pe jar și nu mai este bolnav.

- Cu cine a lucrat fratele tău?

- Nu cu un preot care practică religia tatălui meu care este catolic: catolicii nu au putere!, ci cu un învățător al religiei mamei mele, o religie indiană, aceasta are putere.

Yvette, care are 20 de ani, a enunțat cu simplitate motivul pentru care religia catolică nu a putut submina și înlocui religiile existente: **"Religia catolică nu are putere tămăduitoare!"**

Vrăjitorii filipinezi nu o uimesc, au și ei, în Réunion, iar fratele său are un învățător care îi transmite puterea! Ea nu a citit cartea lui Mircea Eliade "Șamanismul și tehnicile arhaice ale extazului", dar cunoaște esențialul acesteia!

Ea nu a citit "Iarba și micul fum" a etnologului Castaneda care s-a expus unei inițieri cu ajutorul plantelor halucinante sub îndrumarea unui vrăjitor din America Centrală. Ea știe însă că există o realitate neobișnuită, rezervată numai ființelor evoluate.

Din instinct și grație unei intuiții ascuțite, ființe neinstruite în plan științific acced imediat la cunoaștere, captează adevăruri care scapă celor mai instruiți profesori de facultate. **Învățăm prea greu și prea târziu, uităm să simțim, să sesizăm, și disprețuim pe nedrept subiectivitatea.**

Cu toate acestea, subiectivitatea este prețioasă și nobilă; ea este una din marile noastre dimensiuni umane; ne permite să ne bucurăm de arta muzicii, a poeziei, a picturii și de frumusețea naturii... Prin ea, viața noastră se desfășoară în bucurie sau în tristețe, în entuziasm sau în decepție... Ea ne permite să pătrundem în tainele corpului nostru, să luăm cunoștință de funcțiile sale senzoriale și să le dezvoltăm. Ea este subtilă și ne permite accesul la celelate corpuri ale noastre.

Dar există devieri și boli ale subiectivității, atrofii, iar acest lucru nu comportă dubii... dar toate acestea trebuie identificate, eventual tratate!

Pentru ce această orbire, de ce există acest refuz al realităților care se manifestă încă în legătură cu diferitele metode așa cum este homeopatia și acupunctura?

Într-adevăr, Profesorul Hamburger asimilează efectul acupuncturii unui efect placebo; cum de ignoră ceea ce a fost dovedit, și anume că acele de acupunctură stimulează și declanșează o creștere a secreției endocrinelor. El evocă, totuși, câteva pagini mai departe, problema acestora, dar vrând să ignore selectiv o parte a lucrărilor științifice efectuate pe această temă. Or, acestea oferă scepticilor dovada științifică a realității acțiunii analgezice a acupuncturii. "Faptele care nu spun nimic unui mare număr (de oameni) sunt luminoase pentru alții" (Claude Bernard). Este evident că, dacă mă adresez Profesorului Hamburger, nu o fac pentru a reglementa o problemă între noi, ci pur și simplu pentru că a scris recent "Mâine, ceilalți", carte care a obținut un premiu, și a cărui personalitate este reprezentativă în lumea medicală la cel mai înalt nivel. Și alte cărți sau reviste mi-ar permite tot atât de bine să analizez mecanismul gândirii medicale oficiale, dar m-aș putea îndoi de puritatea intenției anumitor autori sau de dotarea lor intelectuală, ceea ce este absolut exclus în cazul de referință.

Toate acestea nu l-au putut împiedica să realizeze, în domeniul său, o activitate admirabilă, însă eu mă ridic totuși împotriva intoleranței manifestate cu privire la un cu totul alt mod de gândire, împotriva judecăților grăbite și arbitrare pe care le poate formula în legătură cu ceea ce nu cunoaște (ca și semnatarul manifestului împotriva astrologiei pe care nu o cunoaște, simțindu-se destul de puternic, având un premiu Nobel, pentru că a criticat și el astrologia).

Pentru ce această atitudine? Să încercăm să o înțelegem și s-o interpretăm.

De ce autorul cărții intitulate "Spațiile noi ale medicinei" își ia un pseudonim - Dr. Antoine Claris - pentru a o publica? El lucrează într-un institut oficial!

De ce G.Morin de Villefranche publică o carte de astrologie sub acest nume de împrumut? Și el lucrează într-un institut oficial!

De ce eu însămi, care nu mă mai tem de nimic, voi publica sub numele meu de față? Cu siguranță, pentru a mă individualiza, dar și pentru a-i ocroti pe soțul și copiii mei de răbufnirile agresive pe care le vor provoca publicarea acestei cărți.

De ce fiica mea îmi cere să nu-i menționez prenumele?

Suntem supuși unor legi și trăim constrânși a suporta un mod de gândire dictat de societatea căreia îi aparținem. Or, occidentalul tinde să reducă, să restrângă universul numai la dimensiunile propriei sale cunoașteri; el reface lumea într-o manieră personală, ignorând trecutul și pe ceilalți.

Ascultând conferința unui eminent filozof, membru al Academiei franceze (Jean Guitton), intitulată "Filozofia reînvierii" am avut surpriza de a-l auzi să evoce versiunea orientală a acestei resurecții! Pentru el, totul se oprea la reflectarea iudeo-creștină... Am regăsit aceeași lipsă de deschidere care afectează corpul medical.

Totul se petrece ca și când suntem confruntați cu necesitatea implicită de a ne conforma unui ordin stabilit în mod artificial, pentru a ne integra în societatea în care trăim, și aceasta în detrimentul adevărului nostru interior. Nu avem decât să ne adaptăm la această societate ierarhizată, ale cărei trepte le urcăm!... Trebuie trăit bine... din punct de vedere material!

Cei care sunt în vârful ierarhiei dictează legile și au știut să se adapteze; fie pentru că ele coincid cu adevărul lor interior, fie pentru că această atitudine este recompensată.

Ucenicia comportamentală a unui viitor academician, a unui mare șef, a fost fondată întotdeauna pe reușita intelectuală, care le va asigura reușita socială. Educația aceasta se prelungește apoi... foarte târziu în viață și vor rămâne fideli aceluiași mare principiu: supunerea față de un sistem profitabil care le va aduce lauri și încoronări. Devii astfel, fără ca să știi, victima unui sistem; atât de puternică este influența sa socială.

Ies din acest sistem oamenii originali, creatorii, indisciplinații. Să ne imaginăm conflictele care se creează în interiorul ființelor care nu au

posibilitatea de a se autentifica, fie din lipsa mijloacelor materiale, fie din lipsa unei structuri personale puternice. Ei vor căuta adevărul "Altundeva", care va lua forma izolării, aderării la alte forme de societăți, de asociații, cum sunt sectele, dar și în droguri, alcool, în boala refugiului, sau vor afișa cu hotărâre o sfidare a legilor furând, incendiind, poate chiar omorând.

O parte importantă a populației este supusă unui sistem de constrângere intelectuală în care nu mai există loc pentru instinct sau intuiție. Ambele au nevoie de a fi studiate și dezvoltate, ceea ce permite astfel realizarea armonioasă a fiecărui individ.

Și totuși, sub presiunea maselor, o nouă mișcare se formează în medicină. Unii medici, conștienți de eficacitatea medicinelor considerate până acum drept eretice, încearcă discret să asimileze, sub o formă denaturată - zisă științifică - această moștenire. Principiile vaccinării și cele ale alergologiei, ale izopatiei, sunt moșteniri ale **homeopatiei;** reflexoterapia este bastardul **acupuncturii;** tehnicile feed-back derivă din **sofrologie,** care este moștenitoarea **meditației. Se asimilează mai mult sau mai puțin bine principiul, apoi i se uită originea... Se reface lumea într-un mod propriu, în plan științific, în plan materialist despărțind-o și îndepărtând-o, din păcate de esențial: cosmosul.**

Una dintre ultimele descoperiri este cronobiologia! După cum se crede, ea s-a născut în cursul ultimilor 20 de ani... totuși, chinezii o cunoșteau acum 5 000 de ani; agricultorii, buni observatori, o cunosc perfect (a se citi excelenta lucrare a lui Robert Frédérick: "Influența lunii asupra culturilor"); încă din 1927, Pinel o denumea "biocronologia științifică" și determina "momentele favorabile". Ea este studiată în prezent prin metoda statistică... (Metoda astrologică este mai simplă și mai economicoasă).

Cu toate că lucrează pe un teren alunecos, metoda statistică (ale cărei rezultate sunt influențate de tranzitul aștrilor) poate să conducă încet, cu timpul, la conștientizarea medicului asupra legilor naturii, dacă "puritatea critică" a judecății sale nu-l face să alunece spre concluzii eronate. Deci, recenta cronobiologie îmi lasă o notă de speranță, făcându-mă în același timp să zâmbesc de puerilitatea celor uluiți de descoperirile lor.

Medicina științifică a fost împinsă în zonele absurdului, ea este prea costisitoare pentru societate; este o fericire de a-ți imagina că prin forța lucrurilor ea va lua o nouă orientare.

Ne este permis să sperăm că în viitor, intelectul şi intuiţia vor merge împreună spre un cât mai mare profit pentru bolnavi şi pentru cercetarea medicală.

8. ABORDAREA ŞTIINŢIFICĂ A FENOMENELOR

Abordarea ştiinţifică a fenomenelor este similară unui joc intelectual care constă în a lua din literatura ştiinţifică elemente demonstrate, a le asambla într-un discurs logic şi a le face să redea ceea ce vrei să dovedeşti. Aş fi putut să încep în felul acesta, sau să mă menţin numai în această notă dar, în fapt, eu nu-i voi consacra acestui joc decât câteva pagini. Mai întâi, pentru că acest studiu, pentru a fi exhaustiv, ar cere redactarea unui al doilea volum, apoi fiindcă ţelul meu nu este acesta. Dar trebuie să mărturisesc faptul că, abandonând raţionamentul medical clasic, am păstrat din când în când contactul cu ştiinţa. Aceasta corespunde unei necesităţi personale, deoarece două tendinţe majore sălăşluiesc în mine şi trebuie să le dau curs în viaţă rând pe rând: astfel, de mai multe ori pe an, particip la congrese ştiinţifice, ascult datele prezentate, dau frâu liber asociaţiilor de idei pe care le suscită în mine, formulez concluzii personale.

Motivaţiile care îi însufleţesc pe membri participanţi la aceste congrese nu sunt strict identice cu ale mele, dar ce importanţă are! În ansamblu, grupurile ştiinţifice pe care le frecventez se disting de grupurile din medicina clasică deoarece, în loc să intre în competiţie, în luptă cu natura, ele încearcă să se alieze cu ea, fie pentru a cunoaşte mai bine şi a o stimula - acestea sunt grupurile de medicină bioelectronică - fie pentru a cunoaşte mai bine şi a o utiliza - cum sunt grupurile de medicină naturală. Medicinele naturale se caracterizează, în ansamblu, printr-un element distinctiv: ele nu sunt rezervate specialiştilor în terapeutică, ci se adresează tuturor. Oricine poate să participe, să înveţe igiena alimentară, binefacerile masajelor, hidroterapia, utilizarea plantelor... Fiecare ia cunoştinţă de răspunderile pe care le are pentru propria-i sănătate, i se confirmă că trebuie să ia serios în seamă, să-şi asume responsabilitatea propriului EU. **Sănătatea nu este întotdeauna un drept, este adesea un merit, iar boala, o încercare din care uneori trebuie ieşit în profit, căci depăşind-o, poţi deveni mai puternic, te poate trezi, ea indicând faptul că nu erai pe drumul cel bun al vieţii.**

În ansamblu, participând la aceste congrese şi manifestări ştiinţifice, caut explicaţii la trei întrebări care privesc fapte evidente, dar contestate:

1. Cum acţionează homeopatia, care utilizează materia specifică în cantităţi nedozabile (cele mai înalte diluţii sunt interzise în Franţa! de aceea trebuie să le procuri din străinătate), cu toate că este contestată în ceea ce priveşte eficacitatea ei de către medicina oficială, fidelă dozelor ponderale?
2. Cum acţionează acupunctura?
3. Cum se explică trăirea, experienţa mea filipineză?

În afară de dovezile experimentale şi experienţa proprie, din practică, a medicului, dovada ştiinţifică a homeopatiei este adusă de progresele realizate în laborator cu tehnica de măsură.

"Dificultăţile de comunicare între cele două medicine ţin de faptul că unii calculează în milioane de tone, în timp ce unitatea noastră de măsură este de ordinul degetarului". (Tymowski)

Or, s-a putut dovedi că la scara organismului, endorfinele, de exemplu, acţionau la doza nonagramului! ceea ce este foarte apropiat de dozele utilizate în homeopatie. Acestea din urmă sunt însă "dinamizate", procedeu necunoscut în medicina clasică, ceea ce le conferă o acţiune tot la o atât de slabă diluţie. Se vede că homeopatia este avansată faţă de ştiinţă!

Electronica ne învaţă că există o formă de energie cu totul specială care se numeşte "energia informaţie"; ea corespunde unui semnal vibratoriu. Homeopatia, medicina energetică, distribuie, în funcţie de medicamentul utilizat, semnale informaţionale variate, destinate să modifice funcţionarea circuitelor vibratorii ale organismului. De asemenea, acul pentru acupunctură, aplicat într-un punct cheie, transmite o informaţie care va antrena o serie de mişcări de energie-informaţie în interiorul organismului.

În aceeaşi ordine de idei, s-a luat cunoştinţă de faptul că energia nu este legată obligatoriu de materie: astfel, fotonul emis de soare este un fascicul de energie pură grupată. Cât priveşte neutrinii, particule cu masa nulă, ei pot traversa pământul de la un capăt la altul cu viteza luminii; sunt veşnici, odată emişi (de soare) nu mor niciodată, nu au nici masă, nici sarcină electrică şi sunt efectiv captaţi de apă.

Ei participă la fenomenele de transmutaţie descrise de Kervran şi Costa de Beauregard: ovăzul este pus să germineze într-o incintă închisă unde nu intră decât aer şi apă filtrate. După germinaţie, conţinutul în calciu al acestor plante este de 100 de ori mai mare decât cel din lotul martor. Din această experienţă ei au dedus că, în timpul germinaţiei, potasiul s-a transformat în calciu şi apreciază că aportul energetic vine de la neutrinii transmiţători de energie.

Neutrino este considerat deci, ca fiind un transmiţător de energie, dar şi ca factor de transmutaţie biologică.

El intervine probabil şi în fenomenul de transmitere a gândului: Motoyama, celebrul cercetător japonez, plasează o persoană receptoare sub o cască de electroencefalograf; într-o altă cameră este plasată o persoană emiţătoare (în unele circumstanţe, Tony Agpaoa); în momentul în care mesajul este transmis telepatic, acul electroencefalografului înregistrează o perturbaţie a undelor alfa la receptor).

Conform teoriilor lui Kervran, agentul emiţător (Agpaoa) prin voinţa sa (energie imaterială) poate emite un fascicul de neutrini purtători ai unui mesaj. Acest mesaj atinge creierul persoanei receptoare care transformă această energie-informaţie în curent electric, înregistrat pe encefalogramă.

Neutrinul a jucat rol de informator, s-a produs un transfer de energie-informaţie şi nu transfer de sarcină. Este suficient deci ca voinţa a două subiecte să fie în acord şi ca ei să posede calităţi de medium pentru a se produce o emisie-recepţie de neutrini capabili să transforme o "intenţie" în "energie electrică", aceasta fiind capabilă să modifice un traseu electroencefalografic. Acest neutrino se deplasează cu o mare viteză, el făcând de trei ori ocolul Pământului într-o secundă. Poate că el mi-a permis să comunic nu numai cu Agpaoa, ci şi cu tatăl meu...

Acum câţiva ani, când mergeam frecvent la Palatul Descoperirilor, în căutarea unei explicaţii, nu cunoşteam lucrările lui Lakhovsky, care datau totuşi din anii 1920, şi care îmi furnizează următoarele informaţii, prezentate în rezumat:

1. Orice celulă vie îşi datorează viaţa nucleului său, al cărui filament încovoiat formează un circuit. Acest filament posedă o "autoinducţie" şi o capacitate, el constituie un circuit oscilant; analogia cu circuitele pe unde scurte este evidentă, filamentul oscilează ca o bobină având un foarte mic număr de spire.

Acest filament este compus în interior din materii organice sau minerale conductoare şi îmbrăcat pe dinafară cu o anvelopă tubulară din materie izolantă pe bază de colesterină, plastine şi alte substanţe ce compun un izolant electric.

Aceste circuite, caracterizate prin valoarea extrem de slabă a spiralei şi a capacităţii sale, pot oscila la o foarte mare frecvenţă şi trimit în jurul lor radiaţii pe diverse lungimi de undă. Fiecare celulă produce radiaţii invizibile pe o gamă vecină cu cea a luminii.

2. Trebuie puse de acord constantele electrice ale celulei cu constantele fizice şi chimice ale terenului pe care trăieşte subiectul.

3. Celulele corpului nostru, circuitele oscilante, se învârtesc în spaţiu în câmpuri magnetice şi electrice variabile, de origine exterioară pământului, provenind din radiaţiile electromagnetice atmosferice (care oferă o gamă completă a frecvenţelor de vibraţie) şi din radiaţia cosmică provenită fie de la Soare, fie de la Calea Lactee şi din toate spaţiile cereşti.

"Toată energia radiaţiei suprafeţei pământului provine în ultimă instanţă de la inducţia electromagnetică generată de rotaţia globului nostru pământesc în spaţiul cosmic".

Când Lakhovsky evocă acordul vibraţiilor subiectului cu cele ale terenului pe care el trăieşte, eu evoc ritmul alfa, ritm care facilitează meditaţia şi care corespunde, totodată, ritmului de pulsaţie a pământului nostru. Astfel, subiectul aflat în meditaţie se branşează la pământ, el nu mai primeşte decât impulsurile cereşti! Ceea ce corespunde atât de bine observaţiilor mele: subiectul sofronizat reorganizează ansamblul vibraţiilor sale pe cele şapte plaje ale urechii. Perturbaţiile pe care le observ atunci şi pe care urmează să le tratez, sunt cele care, pe tema astrologică, exprimă un conflict planetar.

Când el evocă radiaţiile invizibile pe care le emitem, mă gândesc la Agpaoa care îmi spunea că recunoaşte în mine un tămăduitor după radiaţiile electromagnetice pe care le emit.

Ce este viaţa, ce este boala după Lakhovsky?

1. Viaţa? Este echilibrul dinamic al celulelor, armonia multiplelor radiaţii, care acţionează unele asupra celorlalte.

2. Microbii? Ei nu sunt periculoşi dacă vibrează pe aceeaşi lungime de undă ca şi celulele umane, dar dacă nu, ei sunt capabili să modifice caracteristicile celulei: capacitatea, "autoinducţia", conductibilitatea; ei devin atunci patogeni.

3. Experimental, celulele vii şi sănătoase sunt capabile să distrugă oscilaţia celulelor neoplazice. Astfel, muşcata, ale cărei celule sunt menţinute în bună stare vibratorie, nu lasă ca o tumoare grefată pe ea să se dezvolte*.

4. Toxinele şi deşeele celulare, substanţe inerte, anulează mişcarea oscilatorie a celulelor vecine, le slăbesc şi le fac să moară la rândul lor**.

Astfel, aşa cum am amintit deja, omul ar putea fi apreciat sub un alt aspect decât cel sub care este considerat în mod obişnuit. L-am putea asemăna unui "ansamblu" de oscilatori electromagnetici cuplaţi.

Fiecare sistem posedă frecvenţa proprie şi se supune unor "informaţii-energii". Fiecare din cele şapte culori ar putea constitui, de altfel, un sistem de rezonatori-emiţători care ar putea să vibreze pe trei niveluri diferite şi care ar corespunde în mare celor trei corpuri - fizic, energetic şi spiritual; totul ar fi supus, bineînţeles, cosmosului şi legilor sale, în mod deosebit celor ale anotimpurilor - toate acestea fiind lucruri bine studiate cu mult timp în urmă de către chinezi, aflaţi mult în avans faţă de ştiinţă.

Ne putem imagina că la naşterea sa, omul, ansamblul de oscilatori electromagnetici, este lansat în spaţiu. Frecvenţa ritmului său personal este programată din momentul naşterii sale, sau, mai exact, de starea vibratorie ambiantă. Această stare vibratorie ambiantă este definită de interferenţele electromagnetice ale aştrilor în acel moment, iar tema astrologică îl desemnează foarte bine. Astfel, în funcţie de constituţia sa, omul emite o energie specifică. Aceasta va rămâne în legătură directă, de-a lungul întregii sale vieţi, cu planetele care vor participa la constantele şi la variabilele corpului său electromagnetic, care îl vor face să vibreze, să oscileze. Punctele critice ale temei sale vor primi succesiv informaţii armonioase sau dezordonate în funcţie de aspectele şi ciclurile planetare.

Liberul său arbitru îi permite să utilizeze aceste influenţe într-un mod variabil în aparenţă, dar aceste variabile aparţin aceleiaşi simbolici. El primeşte, de asemenea, influenţele electromagnetice ale anturajului său familial, amical sau profesional, care vor creea tot atâtea interferenţe şi aspecte neaşteptate care vor modula tema sa pentru a o personaliza. Toate acestea sunt de o evidenţă izbitoare în practică; şi aici astrologia este încă

* În aceasta constă şi una din explicaţiile acţiunii lui Agpaoa asupra cancerului.

** De unde şi interesul pentru cura de struguri a Johannei Brandt, pentru postul controlat şi pentru regimurile de "cruditâţi".

în avans faţă de lumea ştiinţifică, întrucât foarte puţini cunosc lucrările lui Hideo Uchida care a înregistrat modificările acestei energii oscilante pentru a demonstra că ritmurile se acordau cu ciclul planetelor; în 1975, el a prezentat lucrările sale la Congresul de Psihotronică de la Monte-Carlo.

Motoyama a făcut acelaşi lucru şi sunt constrânsă să mă opresc mai mult asupra lucrărilor sale. El a construit o incintă prevăzută cu amplificatoare, ordinatoare etc., pentru a înregistra curenţii produşi de om, în diferitele puncte ale corpului său. A demonstrat astfel nu numai că există diferenţe de potenţial între piele şi punctele de acupunctură (şi mulţi alţii au mai făcut-o) dar şi că această diferenţă există la nivelul punctelor energetice, denumite **chakras**. Când acestea sunt trezite, primesc şi înmagazinează o cantitate de energie superioară celei normale. O persoană obişnuită emite o energie a cărei frecvenţă oscilează între 1 şi 30 milivoţi. Dacă **chakras** sunt trezite (el o măsura la Agpaoa şi Blanche), energia emisă este superioară celei de 2 000 cicluri/secundă iar potenţialul său este de la 300 la 500 milivolţi.

Motoyama consideră că tămăduitorii utilizează această energie introducând-o prin vârful degetelor în punctele unde există pierderi de energie şi că ei sunt capabili să extragă energia din zonele unde există excedente.

Totuşi, Agpaoa nu a aşteptat să cunoască neutrinul sau să fie confirmat de Motoyama pentru a stăpâni energia. El nu a evocat niciodată captatorii electronici, biofeed-back-ul sau cibernetica pentru a dezvolta sensibilitatea mâinilor mele. Când ele recunosc planeta care este în ascendenţă, eu nu mă gândesc la lucrările lui Hideo Uchida. Uneori ştiinţa apare ca fiind derizorie, dar ea satisface un **apetit de logică**.

Să semnalăm şi experienţa lui Lakhovsky: el introduce un amestec de bacili tifici şi de colibacili nepatogeni într-un lichid slab conducător de elctricitate; în vas plasează doi electrozi, legaţi unul de polul pozitiv iar celălalt de polul negativ al unei baterii electrice şi constată că toţi bacilii tifici migrează spre unul din poli, iar toţi colibacilii sunt atraşi spre celălalt! Există deci o polarizare inversă a bacililor patogeni şi nepatogeni.

Ne este permis să presupunem că o cantitate de energie în mişcare pleacă de la tămăduitor (2 000 cicluri/secundă şi între 300 -500 milivolţi cât are Agpaoa) şi atinge bolnavul (1 - 20 cicluri/secundă şi 10 - 30 milivolţi). În funcţie de diferenţa de nivel de energie, aceasta se scurge de la tămăduitor spre bolnav. Este vorba de un transfer de energie.

Există şi un transfer de informaţii: dacă acordul dintre bolnav şi tămăduitor este realizat, informaţia "vindecare - echilibrare" este imprimată în codul vibratoriu care străbate bolnavul. Aceasta nu este o imagine a spiritului; se poate proba, ajutându-ne de puls şi de metodele lui Nogier pentru a recunoaşte calitatea ideilor.

Starea de destindere şi de meditaţie branşează, în mod natural, subiectul la pământ, energia-informaţie pozitivă trece de la tămăduitor spre bolnav; printr-un fenomen vecin celui al transmiterii gândului, această energie ar putea să se tranforme în micro-curent electric, capabil să modifice starea oscilatorie circulară.

Au fost construite aparate care tind să restabilească un ritm oscilatoriu celular; experienţa a dovedit că ele erau capabile să amelioreze funcţionarea celulară, să-i sporească potenţialul de rezistenţă şi să-i întărească sistemul de apărare prin stimularea sistemului reticulo-endotelial, sistem care are rolul de a curăţa corpul de celulele bolnave şi de a organiza apărarea sa (experienţa lui Pautrizel).

Energia pătrunde deci prin punctele de acupunctură, urmează traseul meridianelor, acoperă golurile de energie. Medicul celular îşi recuperează starea vibratorie. Ceea ce induce o excitaţie a metabolismului lor şi favorizează eliminarea toxinelor celulare. Fenomenul de electroliză este capabil să favorizeze migraţia acestora, prin intermediul torentului circulatoriu, spre organele naturale de eliminare sau spre periferia corpului. Această mişcare de eliminare către periferie este binecunoscută homeopaţilor. Ea este semnificativă într-un proces de vindecare.

Transmutaţiile biologice capabile a se realiza în interiorul unui organism dovedesc mutaţii ionice şi transferuri.

Este interesant a se aprecia diversele aspecte ale patologiei în funcţie de procesul circulaţiei de energie: o acumulare de energie antrenează (legea lui Einstein o explică) o materializare în interiorul organului implicat: tumori ale vezicii, fibroame... Tratate din timp, aceste tumori pot regresa. Invers, un deficit de energie se poate manifesta printr-o dematerializare, putându-se astfel explica ulcerul la stomac, de exemplu.

Perturbaţia pote surveni în interiorul organismului dar şi pe suprafaţa lui. Homeopatul consideră că aceasta din urmă este mai puţin serioasă. Un deficit energetic poate explica o ulceraţie cutanată (pe care acupunctorul o tratează înconjurând-o cu înţepături cu ace din aur, care fortifică zona). Un

exces se exprimă prin pete, depuneri de deşee, negi, tumori cutanate (se cunoaşte, chiar în medicina clasică, importanţa abcesului de fixaţie).

Şi mai interesant este de a constata că îndividul materializează sau dematerializează în virtutea anumitor legi care depind de constituţia personală, de simbolica proprie. Dar aceasta este trăită inconştient. Examinarea hărţii cereşti permite abordarea şi cunoaşterea acestei simbolici.

Vrăjitorul sau tămăduitorul nu ar face în esenţă decât să accelereze procesele evocate, utilizându-le pentru a realiza vindecarea, materializarea autentică sau manipularea simbolică fiind doi factori de importanţă egală.

Simbolica vindecării poate lua, după caz, alura pacientului sau pe cea a tămăduitorului.

Admiţând că micuţul meu ac este rezultatul unei autentice materializări, el ţine de propria-mi simbolică.

În interesanta experienţă trăită de Lyall Watson este vorba de simbolica unei etnii: în junglă, unul dintre însoţitorii săi suferea de un abces dentar. Un vrăjitor i-a extras dintele. Dar cum durerea persista, i s-a cerut să vadă din nou cazul.

A fost auzit atunci fredonând în timp ce masa regiunea dureroasă. După câteva minute de masaj, asistenţa văzu ieşind din regiunea bolnavă o procesiune de furnici care coborau de-a lungul gâtului, braţului, piciorului, până la pământ. Învăţământul desprins: furnică şi durere se pronunţă în acelaşi fel în dialectul său.

Dacă procesele de materializare şi de dematerializare sunt fenomene capabile de a recunoaşte în acelaşi timp legi ale biologiei şi ale simbolicii, nu înseamnă că nu sunt şi fenomene excepţionale.

Astfel, la tămăduitorul filipinez, apa, corpul eteric al pământului, receptorul de neutrini cu care se impregnează vata, joacă, fără îndoială, un rol de protecţie împotriva vibraţiilor patologice pe care le emană pacientul. Medium-tămăduitorul trebuie să se protejeze. Acest lucru este cunoscut bine de către tămăduitorii din ţara noastră care, după ce au tratat bolnavul, se "degajează", introducând mâinile în apă.

Dacă trebuie să se producă o materializare, aceasta se realizează atunci la nivelul tamponului de vată. Deschiderea punctelor de acupunctură, despre care vorbea Agpaoa, mi-a apărut, pe ureche, în mai multe rânduri şi fără să-mi dau seama, după o simplă ştergere. Picături de sânge străluceau, desenând un traseu.

Impactul acestor fenomene asupra conştientului şi inconştientului pacientului este suficient de important, pentru ca tămăduitorul să poată face din ele o armă terapeutică activă şi inofensivă. Totuşi, eu cunosc tămăduitori, care utilizează cu eficacitate simpla incizie şi extracţie simbolică, fără a fi necesar să realizeze sau să stimuleze materializarea.

Gestul simbolic, numai el singur, posedă o acţiune asupra lumii vibratorii dacă este practicat de cel care dispune de o forţă electromagnetică (să observăm mişcarea piliturii de fier pe coala de hârtie în timp ce sub aceasta deplasăm un magnet!). Această practică nu este un abuz de încredere decât dacă este utilizată de fiecine.

Materilizarea biologică, psihologică şi patologică, toate coexistă în individ. Materializarea terapeutică poate fi efectivă sau simbolică.

Când aceste procedee sunt utilizate de o etnie diferită de cea a noastră şi ele se potrivesc, sunt eficiente asupra unora dintre bolnavii noştri, atunci acestea pot fi considerate ca o lecţie de medicină.

Formele placebo utilizate de noi nu incită nici cunoaşterea iniţiatică şi nici trezirea spirituală a pacienţilor din spitalele noastre; în pofida omiterii acestei dimensiuni, statisticile dovedesc eficacitatea lor (foarte recent, în legătură cu hipertensiunea). Am fost întotdeauna dezolată de maniera în care confraţii mei primeau această noţiune: ei nu vedeau în ea decât o prostie din partea pacienţilor care "înghit" ceea ce îi face să creadă. Personal, văd în aceasta puterea informaţiei pozitive şi simbolul unei lipse de experienţă privind adevărata structură a omului şi a corpurilor sale, din partea unui ansamblu de medici puţin curioşi asupra minunilor vieţii şi a supravieţuirii.

În aceasta citesc raţiunea înspăimântătorului buget al asigurărilor sociale care reprezintă o treime din produsul naţional brut.

CONCLUZII GENERALE

Este just ceea ce convine fiecăruia şi este adevărat ceea ce este coerent pentru fiecare.

Platon

Misterioasa alchimie care ne transformă, de-a lungul zilelor, din punct devedere fizic, psihic şi spiritual în acelaşi timp, face ca Timpul, şi numai el, să pună în cauză propria noastră coerenţă interioară. Evenimente neprevăzute adaugă un factor dezechilibrant astfel încât, într-o zi sau alta, putem trece atât de bine prin stadiul Turnului Trăsnit.

Această mutaţie nu afectează în acelaşi moment şi nici cu aceeaşi forţă toate fiinţele (în afară de survenirea unor războaie şi catastrofe naturale). Această dezordine în ritmurile de evoluţie creează dimensiunile care însoţesc orice viaţă colectivă.

Ceea ce este just, ceea ce este adevărat, dintr-o dată nu mai este just, nu mai este adevărat. Vechiul adevăr nu ne mai permite să fim "de acord" cu noi înşine şi cu noile circumstanţe de viaţă. Trebuie deplânşi cei care, prea puternic structuraţi de educaţia şi studiile universitare sectare, s-au "mineralizat", crezând că finalitatea lor se rezuma la ucenicia unui adevăr unic şi definitiv.

Când mutaţia inevitabilă îi suprinde, ea capătă o înfăţişare dramatică. Fără a fi înţeleasă, interpretată, fără transcendenţă, ea ameninţă grav echilibrul şi sănătatea lor.

Dacă orgoliul, primul obstacol ce trebuie înlăturat, nu îi înăbuşă, vor putea să accepte mâna de ajutor întinsă şi o vor recunoaşte ca fiind cea care le deschide poarta evoluţiei.

Iată cum se poate rezuma istoria vieții mele. Ceea ce fusese drept și adevărat, nu a mai rămas astfel din ziua morții mamei mele. În aceste pagini nu fac altceva decât să exprim adevărul meu de zi cu zi. Cel care îmi convine pentru a realiza coerența mea interioară, cel care este capabil să intre în rezonanță armonioasă cu ideea pe care o am despre Realitea Lumii, în fiecare moment al vieții mele.

Crescută în cadrul unei societăți materialiste, instruită asupra "misterelor" religiei de către o Biserică a cărei cunoaștere a simbolurilor și puterilor acestora a fost pierdută, devenită apoi eleva unei medicine care evolua spre tehnologie - trăiam într-o veșnică incertitudine interioară.

Viața mea spirituală era existentă dar, în același timp, plină de întrebări: cum să urmezi calea celor care fac mătănii și spun tot ce au pe suflet în fața unei icoane? Cum să admiți raționamentul simplist al celor care, datorită unei deceptii, declară (pentru a-l pedepsi) că Dumnezu nu există? Cum să înțelegi diferitele etnii care, într-un mod propriu, realizează căutarea, cercetarea lor spirituală? Toate greșesc? Nu eram noi, creștinii, decât niște cuceritori orgolioși? Motivațiile nobile ale războaielor religioase mă puneau pe gânduri...

Din punct de vedere medical, deși convinsă că eram pe calea cea justă, aceea a medicinei dominante și oficiale, instituție ierarhizată pe bază de examene și concursuri (ale căror laturi dezgustătoare, meschine le cunoșteam, ocazii oferite șefilor, profesorilor, de a rivaliza în puteri și nicidecum prilejuri de exprimare a celor mai bune elemente) totuși anumite lucruri îmi provocau suspiciuni: toți medicii care practicau medicine diferite, taxate ca "șarlatanism", îngrijeau numai bolnavi închipuiți? Atunci, era un lucru sigur că imaginarul nu făcea parte integrantă din om?

În ceea ce-i privește pe tămăduitorii noștri, amenințați, batjocoriți fără milă, ridiculizați, dar care se bucurau de o clientelă fidelă, nu acopereau ei un "gol" lăsat liber de către o medicină triumfătoare și inconștientă?

Pe scurt, sistemul religios și universitar care m-au format, mă învăluiau într-o pânză prost țesută.

Învățăturile primite de la Tony Agpaoa au restabilit coerența mea interioară. Nu a fost vorba de un învățământ pasiv, ci de o succesiune de încercări și puneri în temă adeseori dureroase. Îndoiala m-a bântuit în fiecare zi, pentru ca a doua zi să fiu alta. Uneori nu mai puteam!... Dar el era acolo, dându-mi, in extremis, răspunsul, oferindu-mi sprijinul.

Atunci când a părăsit această lume, în ianuarie 1982, și când a fost sărbătorită ieșirea sa din «Bardo», la 10 martie, ziua alinierii planetelor, la capătul celei de-a șaptea călătorii în Filipine, iată, în chip de concluzie, adevărul care îmi convine astăzi.

I. Am rezolvat problematica mea religioasă, adoptând concepția sa. Există un **DUMNEZEU ABSOLUT, UN DUMNEZEU UNIC, PREZENT PRETUTINDENI.** O părticică din această Divinitate sălășluiește în fiecare ființă și lucru. Omul este un Copilaș-Dumnezeu care trebuie să ia cunoștință de părticica divină din el, să o recunoască și să o facă să trăiască.

II. Ce este nașterea?

Este momentul în care corpurile noastre nevăzute, subtile, se încarnează într-un corp fizic și într-o familie pe care ne-am ales-o: cea care ne va permite să găsim aici, jos, condițiile potrivite evoluției noastre. Adică, sprijinul și încercările, în același timp. Copilul însuși este un factor de evoluție pentru propria sa familie. Se cunoaște ce drum parcurg părinții pentru a veni în ajutorul copilului lor anormal. (Din iubire, toate căile care le sunt oferite, le vor urma). Numai acțiunile noastre din viețile trecute determină sensul și importanța încercărilor noastre în viețile viitoare. Aceasta este legea Acțiunii și a Reacției. Acceptată, înțeleasă, utilizată, transcendată, încercarea ne oferă ocazia de a depăși o etapă și de a cuceri realitatea noastră interioară. Iată ce este viața.

III. Ce este moartea?

Este momentul în care corpurile noastre subtile părăsesc corpul nostru fizic, devenit inutilizabil. Aceasta este o schimbare. Perenitatea existenței este asigurată de corpurile noastre subtile. Reînvierea este în fapt succesiunea reîncarnărilor terestre. Și egalitatea există, dar nu în momentul prezent, ci de-a lungul reîncarnărilor noastre. Moartea nu este un sfârșit, ea este nașterea pentru un "Undeva". Acest "Undeva" este inexprimabil.

IV. Ce explicație trebuie dată coexistenței medicinei oficiale cu alte medicine diferite, cu tămăduitori-magnetizori și cu tămăduitori ai Credinței? Fiecare dintre acești terapeuți au adepții lor.

1. Aceasta exprimă, în trăire, o dovadă a realității Principiului lui Platon.

2. Medicina oficială se adresează corpului fizic. Să recunoaștem eficacitatea și superioritatea chirurgiei clasice și bunele sale indicații, prescripții. Să admirăm terapeuticile substitutive. Introducerea terapeuticilor "grele", care prelungesc viața în condiții înfricoșătoare, nu este

întotdeauna justificată, dacă se acceptă reîncarnarea*. Furia terapeutică pote fi repusă în discuție.

3. Medicinele diferite vizează corpul energetic. Acupunctura, homeopatia, auriculomedicina, osteopatia, înțelese și aplicate bine, corectează perturbațiile corpului energetic, cel care dă viață corpului fizic.

4. Ceea ce Caycedo denumește sofrologie, tehnică orientală golită de conținutul său spiritual, se adresează lumii energetice și lumii imaginare. Ea introduce trei noțiuni fundamentale.

- Ideea luării în sarcină a individului de către sine însuși;
- Gândirea pozitivă, singura modalitate de a folosi în favoarea noastră ceea ce limbajul modern denumește energie-informație;
- Accesul la lumea imaginară, la lumea simbolicii, a cărei putere o lasă să se întrezărească.

5. Tămăduitorul-magnetizor beneficiază de un potențial electromagnetic superior mediei indivizilor. Aceasta, fiind în bună relație cu energia ambiantă pe care o poate "capta", deschide corpul energetic al pacientului prin această posibilitate. El modifică, între altele, prin "passe", repartizarea energiei. El înlătură ceea ce în acupunctură se numește blocaj energetic. Aceasta, firește, în măsura capacităților sale personale.

Tămăduitorul care tratează fără a introduce în cauză intelectul, rămâne disponibil la ascultarea pacientului, la compasiune, la toleranță și iubire față de alții. El introduce dimensiunea **afectivă și umană în terapeutică**. Medicul de spital este total diferit. Medicul, a cărei atenție este solicitată de examinări și analize complementare, de prescris sau de interpretat, care acordă atenție întregului material sofisticat pe care îl utilizează, constrâns să stabilească un diagnostic, să corecteze o observație, să-și negocieze cariera, nu va ști să creeze același climat afectiv.

6. Din fericire, și tot în virtutea principiului lui Platon, pacientul materialist se lasă condiționat de medicina materialistă. Împreună, bolnav și medic, confundă examene, analize de laborator și terapeutică, diagnostic și abordare terapeutică. Ceva din ei știe foarte bine că ei se mulțumesc cu "în cel mai rău caz", dar evită să și-l exprime și joacă rolul de a împărtăți aceeași iluzie, aceeași Credință.

Printr-un cuvânt savant, el caracterizează relele pacientului care se vede aureolat de o nouă putere, el este un "caz" interesant; aceasta

* Vezi "Viața dincolo de moarte" de Yog Ramacharaka și "O mărturie a reîncarnării" de Brian L.. Weiss/n.t./.

satisface orgoliul său și merită câteva inconveniente. Poate "trăi" în deplină coerență cu boala pe care o denumește.

Un diagnostic bine pus, îi dă medicului certitudinea în ceea ce crede el a fi medicina și face să treacă pe planul al doilea incompetența terapeutică. Totul este... științific.

Împreună, bolnav și medic, cufundați fără să-și dea seama, într-o lume imaginară, a cărei existență însă ei o ignoră, îi folosesc însă arma, adică simbolul; în această ambianță pseudo-științifică, examenul de laborator constituie un simbol și îl liniștește pe medicul care prescrie actul: el îl liniștește și pe bolnav. Și jocul va fi continuat prin radiografii, scaner, examene endoscopice etc. În 70% din cazuri, rezultatele tuturor acestor examene și analize nu conduc la nici o lămurire. Dar vor costa enorm societatea.

Cu o încredere tulburătoare și atât de mișcătoare, medic și bolnav se preocupă să păstreze o coerență în relațiile lor reciproce. Și mai emoționantă este atitudinea bolnavului care utilizează toate avantajele "celorlalte" medicine pentru a se trata. Constrâns - pentru a fi în acord cu Legea - să consulte un medic oficial, îi lasă acestuia să creadă că a consumat prescripțiile sale (în realitate medicamentele fiind aruncate). Din instinct, pacientul cunoaște nivelul de competență și de incompetență al medicului care se află în fața sa; el îl cruță, îl respectă și îi acordă posibilitatea să-și păstreze credința în ceea ce face.

Este o nefericire pentru pacientul pueril care spune adevărul. El crede că nu i se vrea decât binele.

Se observă astfel o lume medicală materialistă făurindu-și propria simbolică, larg sugerată de lumea afacerilor (fapt de care este mai mult sau mai puțin conștientă și beneficiară). Printr-un act de credință, ea încearcă să se justifice, să raționalizeze (într-un ilogism înspăimântător) ceea ce ea denumește cercetarea științifică.

Ea este coerentă în 30% din cazuri. Dar intolerantă față de orice altă formă de demers în 100% din cazuri.

7. Este din nou de menționat Tony Agpaoa, tămăduitor cu credință care, prin realizarea celor două centre terapeutice - Diplomat Hotel și Ashram-ul de la Luknab - mi-a permis să înțeleg că omul este o ființă multiplă, cel puțin tripartită, așa cum îl descriau bătrânii. Misterul Sfintei Treimi nu evocă altceva. **El a știut să adune în același loc diverși reprezentanți ai fiecărei forme de terapie. Aceasta este o lecție magistrală.** Rămân uluită în fața indiferenței și a violentelor critici pe

care le-a putut suscita opera sa. Cunosc dedesubturile funcționării unui spital precum și ai celor cu o carieră în spitale. Nu cunosc însă pe nimeni care, în 42 de ani de viață, cu propriile sale mâini, în singurătate, în ciuda tuturor răutăților avansate, să fi știut să dea atât de mult altora.

El a știut să descopere coerența care putea sălășlui în om și să facă terapia coerentă. Coexistența unui învățământ spiritual, a unui tratament făcut de un tămăduitor de credință, a medicului acupunctor (cu fitoterapie chinezească de acompaniament) și a chirurgului clasic, constituie o dovadă elocventă. Maseur, osteopat-medium, kineziterapeut clasic, sunt prezent în cadrul echipei.

De unde venim, încotro mergem, la ce servește boala, suferința și moartea, el a știut să mi le spună, în felul său.

A știut să mă facă să văd, să constat, că diferitele terapeutici nu erau contradictorii, ci complementare.

Ajutându-mă să-mi dezvolt simțurile corpului subtil, m-a eliberat de constrângerile sistemului clasic al cercetării medicale. Rezultatele obținute pe această direcție, le voi expune într-un viitor volum.

Această lume orientală, această lume a mediumurilor, această lume a tămăduitorilor aflați în posesia unei forțe electromagnetice excepționale, cunoscătoare a legilor lumii simbolice și a manipulării simbolurilor sale, această lume informată și experimentată, capabilă să trăiască viața noastră modernă, dar străbătută de șamanism prin originile sale - ne scapă total. Printr-un proces de apărare greșit înțeles, în lumea noastră occidentală, care se crede atotputernică, noi am promovat o atitudine de respingere a acestor tămăduitori. În loc să-i abordăm și să ni-i apropiem, lumea noastră a proiectat asupra lor o imagine negativă, toată urâțenia societății noastre. Ei au fost țapii ispășitori ai dificultăților vieții noastre, ai tuturor celor care nu știu să primească pe alții cu sufletul deschis. (Când se știe că în Franța, lumea științifică raționalistă neagă încă existența transmiterii gândului, rămâi perplex, dar... înțelegător: și eu eram în acel stadiu acum câțiva ani).

Asistând, duminica, la serviciul religios celebrat în marea capelă a Jozefinei Sisson, se poate realiza o apropiere de Realitatea lor. Este vorba de un cult străbătut de creștinism, dar care implică o viziune orientală asupra destinului omului și care se încheie printr-un act terapeutic care ia locul comuniunii. Medium-ul, tămăduitorul, fac oficiul de preoți.

De la religia catolică nu s-a păstrat decât lectura Evangheliei și comentarea Sa (amintire a invaziei spaniole). Apoi, persoane din

cadrul asistenței vin pe rând, dacă simt dorința, și explică motivele credinței lor, dezvăluind experiențele lor spirituale. Nu este o teorie rece, nici compilarea teologiei speculative, ci experiența trăită! Aceasta durează ore, presărată cu cântece locale, religioase și **mantras.**

Forma capelei este sensibil asemnănătoare cu aceea a unei biserici catolice. Strana este ocupată de mediumi și tămăduitori care predică Evanghelia.

Nu există înălțarea (momentul culminant al slujbei) și nici comuniunea. Tratamentul ține loc de moment sacru. Pacientul se deschide posibilității de a intra în legătură cu forțele divine. Carnea și sângele pe care le reprezintă Jozefina sunt echivalentul pâinii și vinului transformate în trupul și în sângele lui **Iisus Christos,** cel care a fost **"cel mai mare dintre tămăduitori"**. Iisus Christos este întrupat în bolnavul care suferă și care-și poartă crucea. El este și tămăduitorul care transmite puterile sale Jozefinei, care nu este decât un intermediar. Agpaoa nu se temea să spună că, în acel moment Dumnezeu se manifesta, că era în aceasta un mod de a stimula asistenții să creadă în EL. Toți cei care, **din propria natură sau prin yoga,** au învățat să perceapă circulația energiei, pot recunoaște și simți acțiunea energetică a unui mare tămăduitor. Această acțiune este cel puțin tot atât de convingătoare pentru credincios ca și îngenunchierea și clopoțelul care comandă plecarea capului și închiderea ochilor, atunci când pâinea și vinul devin trupul și sângele lui Iisus Christos. În ceea ce privește materializarea, ea oferă un aspect terapeutic cu mai multe implicații:

- admisă ca realitate, ea înlătură blocajele psihice: totul devine posibil, inclusiv miracolul vindecării;
- admisă ca simbol, ea se adresează inconștientului, care se va servi de el cum trebuie;
- manipulată de mediumul care cunoaște simbolistica activă, eficientă, ea joacă un rol de exorcism. Aceasta este chirurgie psihică, folosită în extragerea rapidă și eficace a rădăcinii răului; acest rău ia înfățișarea de materie și sânge în mintea occidentalului, pentru care chirurgia clasică este simbolul extragerii radicale a bolii; pentru țăranul filipinez, simbolul se exprimă prin extirparea unei rădăcini, a unei frunze de tutun dintr-un fragment de cânepă. El este eliberat de soarta rea, haină;
- văzută de turistul zeflemitor și materialist, nemotivat de credință sau de apropierea morții, neforfecat de suferință, a lui sau a celor apropiați,

văzută de cel care **nu are ochii sufletului**, această materializare rămâne fără obiect şi devine un abuz de încredere. Totul este bine, pentru că astfel îşi păstrează coerenţa interioară;

- în sfârşit, pentru alţii, ea marchează începutul unei interogări, o etapă iniţială a unei cercetări interioare. Vrând să descopere motivele ascunse ale eficacităţii terapeutice exersate pe calea unor procedee aparent simple faţă de ale noastre, ei sunt confruntaţi cu o altă lume. Aceştia sau "intră" în această lume şi urmează aici o experienţă iniţiatică, sau nu pot să se strecoare în ea şi rămân decepţionaţi, acriţi şi "desfăcuţi". Nu sosise timpul pentru ei pentru a accede la acea coerenţă.

Totuşi, este vorba de o reîntoarcere la izvoare. Terapeutul a uitat oare, cu timpul, valoarea simbolică a caduceului: bastonul, simbol al puterii, şi şarpele, simbol al fluidului vital? Înfăşurându-se în jurul bastonului, acesta reprezintă măiestria în plan orizontal şi accesul la planul vertical, lume subtilă a energiei, lume invizibilă, dar operaţională. Această lume este cunoscută tămăduitorilor şi o folosesc din instinct. Dar este vorba de o incursiune într-o lume sacră şi poate secretă. "Este de înţeles, scria Agpaoa* într-o scrisoare de bun venit pe care o adresa pacienţilor săi, că dumneavoastră simţiţi nevoia de a povesti ceea ce aţi trăit aici. Eu nu aş vrea decât să vă fac atenţi la cuvintele **celui mai mare tămăduitor al tuturor timpurilor, Iisus Christos: "Pleacă şi să nu spui nimic nimănui".**

* Antonio Agpaoa ne-a părăsit în ianuarie 1982.

CUPRINS

În loc de prefaţă 5

Introducere 7

CARTEA I

1. Baguio 11
2. Prima mea călătorie la tămăduitorii filipinezi 12
3. Bauang 21
4. Adevăratele motive ale călătoriei mele 24
5. Plimbare...într-un alt loc... şi sfârşit 29
6. Călătoria noastră se încheie 34
7. Primele concluzii 39

CARTEA A II-A

1. Reîntoarcerea la Paris 41
2. Sofrologia 63
3. În căutare de sine 68
4. În căutarea cunoaşterii 72
5. Marile principii 85
6. Încercarea 95
7. Plecarea în cea de-a doua călătorie 102
8. Începutul 106
9. În centrul problemei 123
10. Învăţăturile fratelui Sunny 131
11. Percepţia forţelor 140
12. Gardienii pragului 146
13. Cer de noiembrie 157
14. Concluzii 170

CARTEA A-III-A

1. Paris 172
2. Manilla-Metro 178
3. Ultima vizită la Baguio 189
4. Bauang 194
5. Nimic nu se petrece din întâmplare la Baguio 199
6. Crăciunul 1977 210

CARTEA A-IV-A

1. Medicina celor trei corpuri 213
2. Cea de-a doua călătorie 221
3. Tranziția 229
4. Luknab 236
5. Tony Agpaoa 246
6. Punctul terminus al călătoriei sunteți dumneavoastră înșivă 260
7. Abordarea problemei medicului de spital 274
8. Abordarea științifică a problemelor 282

Concluzii generale 291

Planul editorial al Editurii LOTUS include o serie de 99 de titluri din domeniul Yoga, parapsihologie, filozofie, religie, într-un cuvânt, ezoterism.

Până în prezent au apărut următoarele lucrări:

KARMA-YOGA
de Swami Vivekananda

sau Yoga cauzei și a efectului, a modului în care noi înșine ne construim destinul, fericit sau nefericit.

VIAȚA DINCOLO DE MOARTE
de Yog Ramacharaka

cuprinde fazele evoluției umane în astral și modalitatea de reîncarnare, pregătită din viața precedentă.

O MĂRTURIE A REÎNCARNĂRII
de Brian L. Weiss
Doctor în științe medicale

lucrare care vine să confirme din punct de vedere medical filozofia hindusă cu privire la reîncarnare și viața de dincolo de moarte; printr-un procedeu original de transpunere în viețile anterioare prin hipnoză, o pacientă este purtată pe parcursul a celor 86 de vieți ale sale pe Pământ.

YOGA, MEDITAŢIA ŞI JAPA SADHANA
de Swami Krishnananda

carte, care tratează disciplina meditaţiei în Yoga; meditaţia creează în fiinţa umană o armonie între sine şi Divinitate; puterea rugăciunii creştine sau a mantrei hinduse urneşte munţii din loc şi constituie legătura directă dintre om şi Dumnezeu.

ÎN ZAREA NEMURIRII
de Prentice Mulford

lucrare de căpătâi, care cuprinde cele mai importante noţiuni de gândire şi comportament din viaţa cotidiană a omului, tratând în esenţă manifestările energiei psihice, dar şi cele care privesc sănătatea fizică; este o carte necesară atât în casa bogatului, căruia bogăţia nu îi mai aduce fericire, precum şi în casa săracului, a muncitorului, care năzuieşte spre condiţii mai bune de viaţă, către o perfecţionare spirituală.

HATHA-YOGA
de Yog Ramacharaka

neavând pretenţia de a fi un tratat despre vindecarea afecţiunilor, scopul său este numai să indice calea spre sănătate, prin prevenirea bolilor. Aceste îndrumări, ce ajută la restabilirea funcţiilor anormale, ieşite de sub controlul organelor, pot fi însă foarte folositoare. Veţi fi surprinşi de gradul autorităţii pe care o veţi dobândi asupra trupului vostru dacă urmaţi procedeele indicate în această carte.

KRIYA-YOGA
de Swami Ramaianda

această lucrare este considerată a fi treapta pregătitoare din Yoga care conduce către ramurile superioare şi fără a cărei fundamentală studiere înaintarea este imposibilă.

BHAKTI-YOGA
de Swami Vivekananda

numeroase şi variate sunt formele şi înfăţişările adoptate de Iubire în dezvăluirile sale, însă, în Esenţa Sa, Ea este de natură Divină; Ea este Domnitorul Universului, umplând lumile cu creaţiile Sale. Acest volum ne dezvăluie faptul că exprimarea nemijlocită a Iubirii, forţa ei primordială, constă în atotcuprinzătoarea Iubire Cosmică a lui Dumnezeu faţă de tot ceea ce a fost creat.